

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

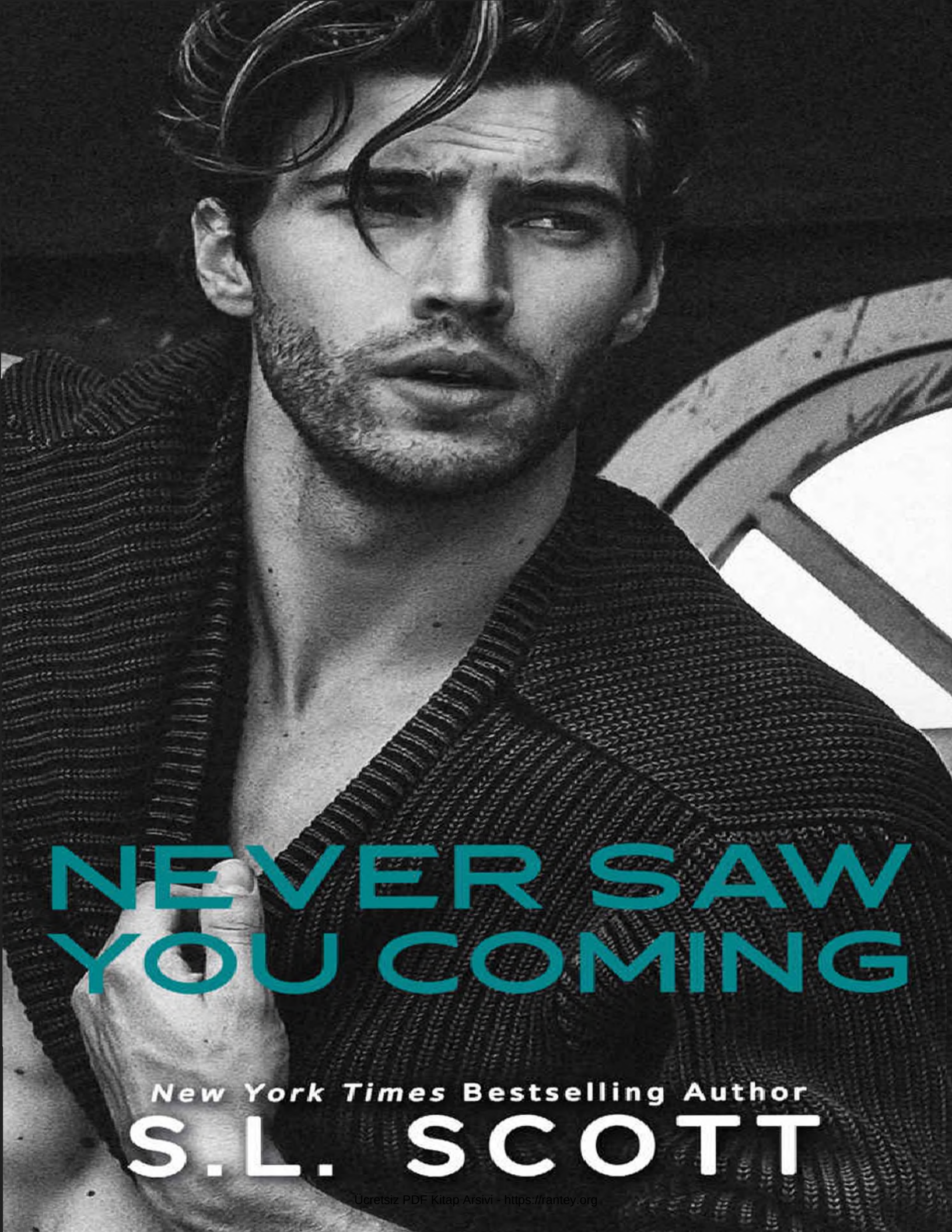
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEVER SAW YOU COMING

New York Times Bestselling Author

S.L. SCOTT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GELDİĞİNİ HIÇ GÖRMEDİM.

S.L. SCOTT

S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2023 S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır

ISBN: 979-8-9878634-1-1

*Uyarılar için [web sitemi](#) ziyaret edin. Lütfen bu sayfanın spoiler içerdiğini unutmayın.

BENİ TAKİP EDİN

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için S.L. Scott'ın web sitesini ziyaret edin:

www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantıyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bülten almak için:

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Beni TikTok'ta takip edin: [BURAYA TIKLAYIN](#) IG'de takip edin:

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Bookbub'da takip edin: [BURAYA TIKLAYIN](#)

S.L. SCOTT TARAFINDAN DA

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için web sitesini ziyaret edin: www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bilgi almak için www.slscottauthor.com adresini ziyaret edin

S.L.'nin Facebook grubuna buradan katılın: [S.L. Scott Kitapları](#)

Westcott Ailesi Serisi (Tek Başına)

[Hayatım Üzerine Yemin Ederim](#)

[Geldiğini Asla Görmedim](#)

[Noah Westcott'un Kitabı](#)

[Marina Westcott'un Kitabı](#)

Okurlar tarafından "**Gelmiş Geçmiş En Romantik Kitap**" olarak adlandırılan ve çok satan bu kitabı okuyun. Biz Bir Zamanlardık şimdi Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Bir Zamanlar](#)

Uluslararası sansasyon yaratan **Best I Ever Had**'i kaçırmak istemezsiniz. Bu kitap duyguları ve ruhun derinliklerindeki aşkıyla okuyucuları kendine hayran bıraktı. **Best I Ever Had** şimdi e-kitap, sesli ve ciltli olarak mevcuttur ve Kindle Unlimited'ta Ücretsizdir.

[Sahip Olduğum En İyi](#)

Audible'daki Sesli Kitaplar - BURAYA TIKLAYIN

New York Aşk Hikayeleri (Stand-Alones)

[Seni Asla](#)

[Unutamadım](#)

[İstediğim Kişi Aşık](#)

[Çılgın](#)

[Duyguların Üzerinde Kafa](#)

Bir Öpücükle Başladı

Everest Kardeşler (Tek Başına)

Everest - Ethan Everest Kötü

İtibar - Hutton Everest

Doğanın Gücü - Bennett Everest

Everest Kardeşler Kutu Seti

Karşı Koyması Zor Serisi (Tek Başına)

Direnış

Hesaplaşma

Kefaret Devrim

İsyar

Karga Kardeşler (Tek Başına)

Spark

Tulsa

Rivers

Ridge

Karga Kardeşler Kutu Seti

DARE - Bir Rock Yıldızı Kahraman (Tek Başına)

Kingwood Serisi

SAVAGE

SAVIOR

KUTSAL

FINDING SOLACE - Tek Başına

Kingwood Serisi Kutu Seti

Cennetteki Playboy Serisi

Playboy'a Aşık Olmak -

Playboy'u Kurtarmak -

Playboy'u Sevmek -

Cennetteki Playboy Kutu Seti

Konuş Benimle Düet (Tek Başına)

Tatlı Konuşma

Kirli Konuşma

Tek Başına Kitaplar

Sahip Olduğum En

İyi Şey Bir

Zamanlar Kayıptık

Grace Seninle

Tanışıncaya Kadar

Teselli Bulmak

Aşk Sarhoşu

Doğal Olarak,

Charlie Çeviride

Kaybolan Bir Önceki

Nişan

Bay Seksi Morning Glory ile

Uyumak -

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Sonsöz

Hayatım Üzerine Yemin

Etmek de Hoşunuza

Gidebilir

Önsöz

Bölüm 1

Teşekkür

Lochlan Westcott

SALI GÜNÜNDEN NEFRET EDİYORUM.

Özellikle de Salı öğleden sonraları en kötüsü.

Pazartesiye geçtik, hafta ortasına gelmedik ve hafta sonuna da yaklaşamadık. Salı günlerini hiç sevmedim ve bugün de bir istisna değil.

"Gerçekleri siyah ve beyaz olarak ortaya koydum. Son dakikada verilen bir erteleme tamamen gülünçtür." Sanki göğsümde sıkışan hayal kırıklığını giderebilecekmiş gibi, telefonu ezmeye hazır bir şekilde daha sıkı kavıyorum.

"Bu bir aksilik Loch," diyor babam, "son değil."

Şoförüm Brady'yi arayıp arabayı getirmesini söyleme zahmetine girmedim. Bunun yerine adliye kapısından içeri girer girmez babamı aradım ve ofise geri dönmeyi tercih ettim. Son bir saattir bana mesaj atıp davanın sonucunu öğrenmek istediği için başka seçeneğim yoktu. Bir elimde evrak çantam, diğer elimde telefonla ofise doğru yürürken, babamın yaptığı gibi telefonu kulağıma dayadım.

Sikeyim.

Küçük kardeşim haklı. Noah geçen Noel demişti; babamıza dönüşüyorum. Artık kim telefonunu kulağına tutuyor ki? Babam. İşte o. Ama şu anda kulaklık bulmak sorunlarımın en küçüğü.

"Yargıç temyize açık ama bazı şartlar var-" diyorum.

"Bunu dava karara bağlanmadan önce mi biliyorsun?" Ses tonuna sızan şüphe beni geriyor ve her şeyi berbat edip etmediğimi merak etmeme neden oluyor.

Babamın onayını almak dışında hayatımın her alanında güvendedim.

"Yargıcı iyi tanırım."

Belirgin bir duraklama oluyor, konuşmanın havasını tamamen emen bir duraklama.

Sikeyim.

"Ne kadar iyi?" diye soruyor babam. Tek kelime etmeden aslında sorduğu soruyu duyuyorum. Kendisi Doğu Yakası'nın en çok aranan kurumsal dava avukatlarından biridir. Ne çocukken ne de aile hukuku firmasının Manhattan şubesini yöneten yetişkin bir adamken onu asla atlatamadım.

"Yeterince iyi," diye cevap veriyorum, sırf onu ikinci bir randevu için aramayı unuttuğum için -bunu *kasten olarak* okuyun- davacının lehine karar vermekle tehdit eden kadından farklı bir konuya geçmeyi umarak.

İyi bir sebebim vardı.

Birincisi, evime habersiz ve davetsiz bir şekilde cübbesinin altında tokmaktan başka bir şey olmadan gelmesi (nereye sıkıştırdığını sormayın) ve bana defalarca icra memuru diyerek beni baştan çıkarmaya çalışması Judy'nin işine gelmedi.

Ve evet, ona Judge Judy demem için ısrar etti. Bu da benim için büyük bir hayırdı.

Havlumun önünü gevşetmek için çekiştirirken, yatağında dönmemi bekleyen kadını düşündüm. Bize katılması için bir misafir davet etmemden hoşlanmayacağından eminim. Belki de bu kaçırılmış bir fırsattı.

B a ş k a n l ı k edeceği bir sonraki davamda, cinsel anlamda olmasa da, bana kazık atmasını istemediğimden, iyi davranmaya çalıştım. . E l i m d e n geldiğince,

rahatsız edici ve tehlikeli durumu göz önünde bulundurarak. Ona programımın dolu olduğunu, ancak bir sonraki boşluğa yerleşebileceğimi söyledim.

Yargıç Judy edepsiz konuşmalara bayılır.

Ne diyebilirim ki? Rol yapmayı sevmem ama mahkemede kıcımı kurtarmak için yaparım.

"Şartlar nedir?" Tam da sormamasını tercih ettiğim şeyi soruyor. "Beni ön planda ve merkezde tutmak için bu işi uzatıyor. Yargıç .."
." Bunu babamla tartıştığıma inanamıyorum. "Gerçekleştirmeyi reddettiğim fantezileri var."

Hat boyunca bir homurtu ve ardından bir iç çekiş. Şakaklarını ovuşturup başını salladığından eminim. "Siz çocukların neden olduğu sorun ..." Sözüünü bitirmeye zahmet etmedi. Harbor, Noah ve benim aramızda, üç silahşörlerden küçük baş belası pisliklere kadar her şeyle anıldık. Grubun bebeği olan kız kardeşimizi melek gibi gösteririz. O mükemmel değil ama biz kardeşlerimizi ispiyonlamayız.

Ancak bu durumda, "Babamızın bakışlarına sahip olmak elimizde değil" diye cevap veriyorum.

"İyi deneme, evlat.

"Denemeye değerdı."

"İtiraf etmeliyim ki," diye söze başladı, saklamaya çalıştığı ses tonunun altında yatan bir kıkırdamayla, "hiçbir zaman bir randevuya çıkıp çıkmayacağıma bağlı bir davam olmadığı gibi, kendimi yargıcın merhametinde de bulmadım. Seks hayatınıza girmiyorum, ama şirketi etkilemeye devam ederse, bazı kurallar koymamız gerekecek. Bu, Smith ile tartışmak zorunda kaldığım bir konu değil." Bunu Smith'le asla tartışmak zorunda kalmamasının iyi bir nedeni var, ama en azından Smith'in iyi bir avukat olduğunu söyleyelim.

"Bu konunun kapanması gerekiyor," diye ekliyor. "Gerçekleri inkar etmek mümkün değil. Müvekkilim-"

"Müvekkilim," diye düzeltiyor. "Westcott Hukuk'un tüm müvekkilleri nihayetinde benimdir ve öyle temsil edilmelidir."

Öncekinden daha sinirli bir şekilde kaldırımda duruyorum. Şu anda onunla bu konuya girmek istemediğim için derin bir nefes alıyorum ve sözüm kesilmemiş gibi devam ediyorum, "Reinhold Grubu patentleri ve telif haklarını elinde tutuyor ve davalının markası var olmadan iki yıl önce her şeyi dosyaladı. Mahkemede bile olmamalıyız. Bu zaten çözülmüş bir dava."

"Davacı bir boşluk bulduklarını iddia ediyor. Okuduğum kadarıyla bunun hiçbir önemi yok."

"Bunu destekleyecek kanıtları olmadığı için oyalanıyorlar."

Ne boka bir durum.

"Eğer yarınki duruşmaya geri dönmediyseniz, neler olup bittiğini öğrenmeniz gerekiyor. Gerçekler bizim tarafımızı desteklerken mahkemede oyun oynamamalıyız. Bu felaketi bitir, Loch. Reinholds'u mutlu et ve yolumuza devam edelim."

Kaldırımın ortasında hala başkalarını engellediğimi fark ettikten sonra tekrar yürümeye başlıyorum. "Yürüyeceğim."

"Olumlu bir sonuç alabileceğini biliyorum. Her zaman yaparsın, ama bu konuda uyuma, Loch. Vakit nakittir ve milyonlar söz konusu, o yüzden bu davayı kapat."

Uyumak mı?

Neymiş o?

Bugünlerde uyumak bana yabancı geliyor. Adliyedeki haftalık rotasyonla ofisteki bitmek bilmeyen saatlere alışmış olmalıyım, ama değilim. Çok yorgunum. Bu seslendirdiğim bir şey değil, asla. Bana duyduğu güveni kaybetme riskini göze alamam.

Babamın bana güvenebileceğini kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama işte buradayım, hala dün başlamışım gibi gece gündüz çalışıyorum. Kendimi mükemmeliyetçi biri olarak görmüyorum ama eğilimlerim var. Beklentilerin getirdiği bir şey bu - kendimden ve ailemden beklentilerimin ağırlığı.

"Çantayı ilikleyeceğim." Köşedeki kafeyi hedefleyerek, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım" diye cevap veriyorum.

Tam telefonu kapatacaktım ki, "Asla yapmazsın, evlat." diye ekledi.

Duraklıyorum çünkü davaları duygular kazanmaz. Davayı kanıtlar kazanır. Kimse beni aile işine girmeye zorlamadı ama sanki yolum ben doğmadan çok önce belirlenmiş gibi doğruca hukuk fakültesine gittim. Belki de öyleydi.

Öyle hissediyorum.

"Teşekkürler, baba."

Telefonu kulağımdan çekip çıkarıyorum ve gece için planlarımın suya düştüğünü bilerek cebime atıyorum. Viski yerine kafein içiyor olacağım. Üç aydan daha uzun bir süre önce yaptırdığım rezervasyona uymak yerine paketlenmiş bir şeyler yiyeceğim.

En kötüsü de bu gece randevum yerine dosyalara gömülecek olmam.

Öğleden sonra kafeine ihtiyaç duyan tek kişinin ben olmadığımı keşfederek kafenin kapısını AÇIYORUM. Sıranın en arkasında yerimi alıp program uygulamasını açıyorum ve bir kez daha ... ile olan randevumu iptal etmem gerektiğini hatırlıyorum. *Christine*'le.

Sikeyim. Christine her zaman iyi vakit geçirir.

Yazıyorum: *Özür dilerim ama yemeği başka bir zamana ertelemem gerekiyor. Mahkeme gecikti ve işler planlandığı gibi gitmedi. Önümde dağ gibi bir iş var. Erteleylim mi?*

Sırayla ilerliyorum, en öndeki sarışını fark ediyorum. Ellerini sallama şekline bakınca kahve siparişi vermek yerine bir cinayet romanının konusunu anlattığını sanırsınız. O kesinlikle benim eliyle konuşan ya da pandomim yarışmasında yarışmış gibi görünmeden bir sohbeti sürdüremeyen biri olarak adlandırmak istediğim kişi. Bu bakış açısından, üzgün mü, talepkar mı yoksa sadece kendini mi ifade ediyor anlamak zor. Tüm ben

Sıranın onun yüzünden ilerlemediğini biliyorum ve Bayan Handsy'nin meramını anlatmasını bekleyecek vaktim yok.

"Bir kahve siparişı vermek bu kadar mı zor?" Nefesimin altında homurdanıyorum.

Derin bir nefesle göğsüm yükseliyor. Doğuştan bu özelliğim yokmuş gibi görüldüğü için sabrım üzerinde çalışıyorum. En azından ailem böyle söylüyor. Onları suçlamıyorum. Dört kardeşin en büyüğü olarak sorumluluk ve liderlik yükü omuzlarımdaydı; tipik en büyük kardeş sendromu sanırım.

İşte o zaman, "Bunun için zamanım yok..." diyor. Giderek artan sabırsızlığım ile ilgili düşüncelerim diğerlerini bastırıyor.

Lanet kulübe katıl. Eğer acele etmezse, o kahveyi almadan gitmek zorunda kalacağım ve kafein olmadan söylediklerimden ya da yaptıklarımın sorumlu tutulamam.

Bakışlarımı tekrar telefonuma çevirerek e-postalarımı gözden geçirmeye başlıyorum. Sıranın önüne ulaşip siparişimi vermeden önce üçünü devrediyor ve birine cevap veriyorum. *Nihayet.* Yoldan çekilerek, en az benim kadar öğleden sonra siparişlerine muhtaç görünen diğerleriyle birlikte bekliyorum.

Siparişler söylendikçe kalabalık azalıyor, sonunda Bayan Handsy ve ben kahve barının sonunda en önde ve ortada duruyoruz.

Çok güzel.

Tabii ki bu, siparişim (basit bir Kona fasulyesi ve hafif hindistan cevizi sütlü double espresso) henüz söylenmemişken neden hâlâ burada durduğumu açıklamıyor.

Saate bakıyorum, sonra tezgâha bakıyorum. Sıra yeniden oluşmaya başladı ama baristalar siparişleri yetiştirmek için koşturuyor, yani gecikme çaba eksikliğinden kaynaklanmıyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Sesi, vuran ayaklarının ritmine uyuyor. Her ikisi de beton zeminde yankılanıyor ve beni etkileyici topuklarına götürüyor. Bakışlarım yukarı kayıyor ve onun daha da etkileyici biçimli bacaklarını fark ediyorum. İşte o zaman başımı kaldırıp dünyanın etrafında döndüğü kadını görüyorum ... en azından kendi zihninde.

*Harika bir
yüz.*

*Seksi
vücut.*

Kesinlikle meşgul edebileceğim dolgun dudaklar.

Konuşurken hareketli olabilir ama sarışın, Yukarı Doğu Yakası'na özgü bir şekilde ateşli. Saçları başının arkasında sıkıca toplanmış ve yuvarlak bir düğümle düzgünce tutturulmuş. Tek bir teli bile yerinde değil. Kırmızı dudakları, yanaklarına biraz renk katan makyajı ve daha ince bir göz makyajı, kahve barının loş ışığına rağmen mavi gözlerini daha parlak hale getiriyor.

"Çok uzun sürüyor. Çok karmaşık bir siparişiniz olmalı."

"Ben mi?" Sorunun ben olduğumun söylenmesinden çekiniyorum ve gözlerimi ileriye çevirip zihinsel olarak kahvemin önümdeki tezgâhta belirmesini diliyorum. *Şimdi.* Ama ona ikinci bir bakış atacak kadar ilgimi çekti. *Doğal olarak.*

Kadınlar her zaman bir zayıflık olmuştur. Aşıl topuğum. Geçmişte bazı sorunlara neden oldu. En önemlisi de, biz konuşurken mahkememe başkanlık eden kan davalı bir eski sevgiliyle neden karşı karşıya olduğum. Onları sevmek ve terk etme eğilimim benden önce geliyor. Hayatımı özür dilemeden bekar olarak yaşadım.

Dikkatimi çekmek için çok şey gerekiyor ve o bunu farklı nedenlerle iki kez başardı - can sıkıcı ve seksi.

"Peki neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü hâlâ burada duruyorsun."

Deve renginde yün bir palto, ince gövdesini saran ipek gömleğin üzerine dökülüyor. Etek ceketle uyumlu ve kalçalarını sararak dizlerinin hemen üstüne kadar iniyor. Tipik olarak hoşlanmadığım yüksek sosyete havası veriyor. Hayatımda sosyetiklere ne sabrım ne de yerim var. *Ne kadar çekici olurlarsa olsunlar.*

"Sanırım siparişlerimizi karıştırıyorsun," diye cevap veriyorum, bakışlarımı telefonuma daldırıyorum ve kıkırdarak açıyorum. "Ben en az karmaşık insanım-" *Kahretsin.* Oyunlarla arası iyi. Ona ters ters bakıyorum. "Zekice."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gururla sırtıyor ve rahatça omuz silkiyor. "Sen söyledin. Ben değil."

Kendimi şu anda açık olan e-postaya adamaya çalışıyorum, ancak "Öyle değilmiş gibi davranmak için çok uğraşan biri için kesinlikle rahatsızsın." sözünü duyduğumda duruyorum. Elini önüne doğru uzattı. "Belli ki meşguller. Belki bir dahaki sefere iş çıkış saatinde uğrayıp önce servis edilmeyi beklememelisin. Biraz sabırlı olmayı öğren."

"Ne yaptığını biliyorum." Gözlerimi devirmek cazip geliyor ama bu alışkanlık haline getirdiğim bir şey değil.

"Ne yapıyorum ben?"

"Kafamı sikmek, işte bu."

Yüz hatlarında sahte bir kızgınlık belirir. "*Benim. Benim.* Bu dil. Ve o ağız ..."

"Ağzımla pek çok şey yapabilirim ve özellikle de önce başkalarına hizmet etmek söz konusu olduğunda sıfır şikayet duydum."

Şımartılmış prenses bir kaşını kaldırdı. "Ağzın söz konusu olduğunda aklıma gelen tek şey ne kadar iğrenç olduğu. Eksik olan sadece sabır değil."

"Dinleyin, bayan." Daha yakına eğilerek sesimi alçaltıyorum ve "Ağzıma hiç kötü bir şey söylenmedi. Büyülü. Yetenekli-"

Gözlerini deviriyor. "Doğru ya. Ben de senin bariz olana sığınmayacak kadar cesur olabileceğini düşünmüştüm."

"Bariz varlık mı?"

"Seks." Sanki ilki yeterince çıldırtıcı değilmiş gibi yine gözlerini deviriyor. "Biliyor musun? Ben sana inanıyorum."

"Neye inanıyorsun?"

İfadesi bozuldu. "Kahve siparişinizin karmaşık olduğunu. Sana gelince, sen basit bir adamsın."

Ne oluyor lan?

Sanki bugün mahkemede yeterince uğraşmamışım gibi, bir de onunla lanet olası bir kafede tartışmak zorunda kalıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, son gülen kendisi olacakmış gibi sırtıyor.

Hiç sanmıyorum. "Bak, bu oyunu oynamaktan bıktım." Ona doğru eğildim. "Bilmen gerekiyorsa, bir tutam sütlü double espresso. Karmaşık bir yanı yok. Sanırım 12 adımlık bir kahve siparişi veren ve para üstünü bulmak için herkesin zamanını harcayan sendin. Bugünlerde kim nakit ödüyor ki? Hiç kimse."

"Ooh, bir düğmeye basmış gibiyim. Kahve hakkında sohbet etmenin senin için bu kadar hassas bir nokta olacağını kim bilebilirdi?" Sesi alaycı bir tonla devam ediyor: "Peki ya birinin nakit ödeme yapmasına kızma kısmı? Allah korusun. Krallığınızda paranın bu kadar demode olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim majesteleri."

Bir barista herkesin dikkatini çekecek şekilde kağıt bir fincan uzatıyor. "Kona kahve, double espresso, biraz hindistan cevizi sütü ile?" Biz nefes nefese beklerken adam fincana bakıyor ve sonra ekliyor, "Bay Westcott?"

Teşekkürler.

Ama sonra baristanın seslendiğini duyuyorum: "Beyaz kremalı Macchiato, çifte demlenmiş, badem sütü hafif ve bir tutam karamel. Bir-altmış iç sıcaklık."

Kahretsin, bu oldukça karmaşık bir emir. İzlerimde duruyorum ve geriye bakıyorum. Utanç yüz hatlarını şekillendirirken ifadesi düşüyor. Bu sefer, tatlı zaferin tadına vararak kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözlerimi onun üzerinde yakalayarak, "Devam et. Ne söylemek istiyorsan söyle ve içinden at."

"Kahve taleplerinde üç kat daha derinsiniz ve şehirdeki ve benim baristalarım için gerçek bir baş belasısınız. İyi günler, *Bayan*-"

"Bu size *Bayan*."

"Özür dilerim. *Bayan Complex*."

Barista sonra ekliyor, "Salı günü için."

Salı . . .

Hay sikeyim.

Salı günlerinden nefret ettiğimi biliyordum.

Loch

Hem zaferimin tadını çıkarmak hem de öğleden sonra dörtten önce saat beş gölgesini büyütecek kadar uzun süre beklediğim kahveyi nihayet içmek isteyerek kafenin birkaç kapı aşağısında duruyorum.

Tam sıcak biranın tadına bakarken bir kadının çığlığı rüzgâra karışıyor. "Hayır!" diye daha yüksek sesle bağırıyor ve ben sesin kaynağını bulmak için etrafı araştırıyorum.

Sonunda, kahve fincanı havada uçarken sosyeteyi görüyorum. Kolunu sallıyor ve bir darbe indirmeye çalışıyor ama tepesinde gezinen bir adam onu engelliyor. Sonra da çantasını onun elinden kurtarmak için güreşmeye başlıyor.

Çoktan ona doğru koşmaya başlamıştım bile, insanların işten çıktıkları için henüz sokakları doldurmamış olmalarına seviniyordum. "Affedersiniz," diyorum, yardım etmek yerine etrafta aval aval bakan birkaç kişiyi iterek.

Kahve dükkanının dış cephesine doğru itildi. Başının arkası tuğlaya çarpıyor ve ben yardım etmeye vakit bulamadan vücudu yere yığılırken onu anında susturuyor. Daha sert itiyorum. Ona ulaştığımda, insanların arasına dalan ya da onları yoldan iten adama ters ters bakıyorum.

Telefonunu çıkaran bir adama "911'i ara!" diye bağırdım.

Kapüşonlu, iri yarı bir adam ne yapacağını tartışıyor, rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Peşinden git!" dedim. Sanki

Tek ihtiyacı olan izindi, adamın peşinden koşmaya başladı.

Tepki vermeyen bedeninin yanında diz çöküyorum ve keşke izci olarak aldığım kalp masajı dersine daha iyi dikkat etseydim diyorum. Boynunda nabız olup olmadığını kontrol ederken gözleri kapalıydı. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, daha önce yaptığı gibi kendini toparlamasını umarak.

Gitmek için bu kadar acele etmeseydim ya da ... onunla birlikte çıksaydım o adamın bunu denemeyeceğini bildiğim için suçluluk duyuyorum. Sonunda nabız hissediyorum. Zayıf da olsa, bunu olumlu bir işaret olarak kabul ediyorum.

Omzumun üzerinden bakarak yardıma hazır birini arıyorum. Ben "911'i arayan oldu mu?" diye sorarken, daha önce sipariş veren barista koşarak geliyor.

"Ben yaptım," diye cevap veriyor, yanımda diz çökerek. "Öldü mü?" Bu tür bir durumda dramatik yeteneklere ihtiyacım yok.

"Mümkün olan en kısa sürede tıbbi müdahaleye ihtiyacı var." Onu hareket ettirmemeye dikkat ederek, kanama olup olmadığını kontrol etmek için elimi başının arkasında hafifçe gezdiriyorum. Parmak uçlarımda kırmızı sıyrıklar var ama neyse ki kan kaybından endişe edecek kadar değil. Yine de beyin sarsıntısı geçirecek, bu yüzden midemin çukurunda haklı olarak bu endişe var.

Ortağı yere eğilirken bir polis memuru insanları geri çekiyor, önce ona sonra da bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Saldırıya uğradı. Adam onu itti ve kadın başını tuğlalara çarptı. Sonra da çantasını çalmış."

"Kocasını mı öldürdünüz?"

"Hayır."

Sirenler caddede yankılanıyor, New York trafiğinin hızıyla yaklaşıyor - acil bir durumda çok yavaş. Memur bana baktı ve sonra ayağa kalktı. "Devam et ve geri çekil. Buradan sonrasını biz hallederiz, ama yakın durun çünkü ifade vermeniz gerekecek."

"Tamam," diye cevap veriyorum, sağlık görevlileri geldiğinde onlara yer açmak için yeterince geri çekiliyorum.

Barista omzuma dokundu. "O iyi olacak mı?"

Genç, en fazla on sekiz yaşında, ama ona aradığı güvenceyi veremiyorum. "Umarım öyledir." Yapabileceğim en iyi şey bu.

Ambulans kaldırımıdaki arabalar yüzünden yaklaşamıyor ama sağlık görevlileri caddeye park ederek arkasındaki arabanın öfkeyle korna çalmasına neden oluyor. Tipik New Yorklular. Benden daha az sabırlı olan bir tek onlar var.

Ellerinde bir sedyeyle sağlık görevlileri nihayet çamurlukların arasından manevra yaparak sedyeyi ... yanına koyabiliyorlar. Kahretsin, adı neydi? *Salı*. Adı Salı'ydı. Yoldan çekiliyorum ama yakın durup, "Nabızı var ama zayıf ve başının arkasında kanama var," diyorum.

Sağlık görevlilerinden biri dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Onu hareket ettirdin mi?"

"Hayır. Sadece nabzını kontrol ettim."

Başını sallar ve kadının yanına dönerek nabzını kontrol eder ve sayar. Bir süre durakladıktan sonra başını sallar. Diğer sağlık görevlisine "Hadi onu taşıyalım" der. Hep birlikte kadını sedyeye kaldırırlar ve ambulansa doğru yola koyulurlar.

Kollarını iki yana açmış olan memur, ben de dahil olmak üzere seyircileri geriye doğru itiyor. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Ama onu -az önce şakalaştığım kadını- sedyenin üzerinde, az önceki ifadesini yalanlayan bir yumuşaklıkla yatarken görmek göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Mahkeme salonunda bir köpekbalığı ve annem ve kız kardeşim dışında tanıdığım hemen hemen tüm kadınlara karşı tam bir pislik olarak bilinirim. Ama özünde donmuş olsa bile lanet bir kalbim var. Yine de bu kadından uzaklaşamıyorum. Onun iyi olacağını bilmem gerek.

Sikeyim.

Etrafıma bakıyorum, onun etrafını sarmış, sanki saldırı onları eğlendirmek için yapılmış gibi aval aval bakan insanları gördükçe içime bir tiksinti yerleşiyor. Harekete geçmek

İçgüdüsel olarak yakından takip ediyorum ve sağlık görevlileri onu ambulansa bindirirken yaklaşıyorum. Biri, "Geri çekilin, efendim." dedi.

Ne yapıyorum

ben? Neden

umursuyorum ki?

Günümün bir kısmını kızgınlıkla doldurdu. Neden daha fazlasını onun kaptislerine feda edeyim ki?

Bir hukuk profesörüm bir keresinde bana büyüdüğüm küçük kasaba görgü kurallarını unutmam ve şu anda olduğum büyük şehir avukatının hayatına sahip olmam gerektiğini söylemişti. Sertleşmem gerekiyordu.

Tavsiyesine uymakta hiç sorun yaşamadım.

Şimdiye kadar . . .

Başka hiç kimsenin Tuesday ile herhangi bir ilişki kurmak için adım atmadığını düşünürsek, belli ki yalnız. Küçük kız kardeşim Marina ya da annem saldırıya uğrasaydı nasıl tepki verirdim diye düşünüyorum. Hiç şüphesiz onları asla yalnız bırakmayacağımı biliyorum.

Ama neden bu rastgele kadını önceliğim haline getiriyorum? Onun nesi beni bu durumdan sıyrılma yeteneğimi sorgulamaya itiyor?

Orada bir sürüngen gibi durmuş, onunla ilgilenildiğinden emin olmaya çalışıyordum ki sert bir bakışla karşılaştım. "Ambulanstan uzaklaşın dedim." Sağlık görevlisinin ses tonu onun bakışıyla eşleşiyor.

"Ben onun erkek arkadaşıyım." *Ne-*

"Atla."

Kapılar kapanmadan önce sağlık görevlisinin karşısındaki banka yerleşmek için zamanım yok. Araç sirenlerini çalarak trafiğin içine doğru ilerler ilerlemez tutunuyorum. Sarışına bakarken, saçlarının sıkıca bükülmüş düğümünden düştüğünü ve uçlarının omuzlarından aşağı sarktığını, bazılarının sedyenin etrafına kıvrıldığını fark ediyorum. Bakışlarımı yüzünden ve yüzündeki huzurlu ifadeden uzaklaştırarak, ilk başta şüphelendiğimden daha kötü durumda olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Uyanmamış olması iyi değil mi?" Karşımdakine bakarak soruyorum, bir uzmanın görüşüne ihtiyaç duyuyorum.

"Hayati değerleri sabit. Bu iyi bir şey." Sağlık görevlisi küçük arka pencereden bakıyor. "Birkaç dakika içinde acil servise ulaşırız."

Başımı sallıyorum, gömleğindeki kan damlacıklarını ve sokaktan bulaşmış gibi görünen kiri fark ediyorum. Ceketini sağlık görevlisinin yanındaki bankta duruyor ama oturduğum yerden hiç de yıpranmış görünmüyor. Ellerini karnına dayamışken parmaklarındaki yüzükler dikkatimi çekiyor ve bir tarafındaki kolyeden tek bir elmas sarkıyor. Her iki kulağında da uyumlu küpeler var ama başka hiçbir şey bana onun kim olduğuna dair bir ipucu vermiyor. Ve içimden bir ses çantayla birlikte kimliğinin de kaybolduğunu söylüyor.

Adını sorduklarında onlara ne söyleyeceğim? Ya da yaşımı? Adresini ya da sigorta kapsamını? Kendime gelmem lazım. Ayaklarımın üzerinde düşünmek için eğitildim.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve boynumu ovmak için aşağı indiriyorum. Gözlerim onun yüzüne dönüyor ve sessizce kendime "Ne yapıyorum ben?" diye soruyorum.

"Efendim?"

Bakışlarım ambulansın karşısındaki sağlık görevlisine yöneliyor. "Evet?"

"Adını sordum. Adı ne?" Tereddüt etmeden, "Salı" diye cevap verdim.

"Soyadı?"

Beni hareket halindeki bir ambulansın kapısından dışarı itmelerine neden olmayacak ne söyleyebilirim? "Westcott?"

Şimdiye kadar tasarladığım en iyi plan değil. *Yalan asla değildir.*

Bir avukat olarak, yalan söylemenin çoğu durumda haklı çıkarmaktan çok suçlamak olduğunu söyleyebilirim. Bu durumda, yine de, beni onun odasına soktu.

En azından kısa bir süre için. Ne yapacağımı bilemez halde yatağının yanında duruyordum.

Ben de beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi sorguluyorum. Çünkü kendimi neyin içine soktum ben?

Bir hemşire içeri bakıyor ve beni görünce içeri giriyor. Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, gün boyunca dağılmış ve ense kısmından gevşemiş. Dikkatini yatağın ucundaki e-pad'e vermeden önce bana sıkıca gülümseyerek, "Ben Hemşire Belinda. O nasıl?"

"Bana söyleyebileceğini umuyordum." Sesimi onunki gibi alçak tutuyorum. Karanlık oda ve uyuyan hasta bunu gerektiriyor.

Kalp makinesinde hayati değerlerini kontrol etmeye başladı. Sabit bip sesleri bana bir saatten fazla eşlik etti. Ritimleri oldukça rahatlatıcı ve sanki buraya aitmişim gibi yerleşmemi sağladılar.

Hemşire cevap verir, "Sanırım durumu iyi. Doktorlar her an uyanmasını bekliyor." Parmağına bir ateş ölçme pensi takıyor ve bana bakıyor. "Eminim onunla konuşmak için sabırsızlanıyorsunuzdur ama doktor onu muayene edene kadar ağırdan almanızı tavsiye ederim."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap veriyorum sanki uzun süre buradaymışım gibi. Yine, bunun nereden geldiğinden emin değilim ama onu terk etmeyeceğim. Bunu tüm kalbimle biliyorum.

E-postalar, asistanımdan gelen kısa mesajlarla birlikte birikiyor. Ama onlara bakacak kadar umursayamıyorum kendimi. Yataktan bir adım geri çekilip vinil kanepeye oturuyorum. Yaylar benim ağırlığım altında gıcırdayarak gevşiyor ve hemşirenin bana bakmasına neden oluyor.

"Onun erkek arkadaşı olduğunu duydum."

"Ben Loch." Bu maskaralığa daha ne kadar devam edeceğim? Salı günü emin ellerde. Bu benim gitmem için bir işaret olmalı, ama ben bu kanepede oturuyorum ve sanki bir çıkarım varmış gibi başımı sallıyorum.

Omuzları düşüyor ve omzunun üzerinden kapıya bakıyor. "İyi bir adama benziyorsun Loch, hastaneye gittiğinden emin oluyorsun ve onun iyiliği için endişeleniyorsun, bu yüzden sana karşı dürüst olacağım." Dönüyorum,

Kalçasını oynatırken elini koruyucu bir şekilde yatağın korkuluğuna dayıyor. "Sanırım gerçekten söylediğiniz kişi değilsiniz. İyi birine benziyorsunuz ama burada önlem almak zorundayız, bu yüzden bir memur size odadan çıkarken eşlik edecek."

Hay sikeyim. Böyle bir şey olmayacak.

Sahte bilgi vermekten tutuklanmak hukuk kariyerime zarar verebilir. Bununla birlikte, barodan ihraç edilme riskini göze alırsam akranlarımdan oluşan bir jüriyi kazanabileceğimi biliyorum.

"Önce sizinle konuşabilmek için onları oyalayarak size zaman kazandırdım," diyor.

Mahkeme salonuna girerken yaptığım gibi omuzlarımı dikleştiriyorum ama konuşmuyorum. Sadece suçlular saçmalamaya başlar. Neyden suçluyum? Bana zor anlar yaşatan ve iyi günler dileyen bir kadın için endişelenmek mi?

"Bana doğruyu söyle," diye yeniden başlıyor. "Sen gerçekten onun erkek arkadaşı değilsin, değil mi?"

"Bir arkadaş."

"Soyadını bilmeyen bir arkadaş mı?"

Hemşire Belinda sert vuruyor. Gözünü budaktan sakınmayan bakışlarını inceliyorum. Sert biri ve kürsüde harika bir tanık olabilir. Ne yazık ki şu anda sorguladığı kişi benim. Olabildiğince oyalandım. Dediği gibi, bana kısa bir fırsat penceresi verdi. Neden? Hiçbir fikrim yok, ama zaten zamanım kısıtlı olduğu için, "Gerçeği eğip bükecek biri değilim-" diyorum.

"Güzel, çünkü ben akrobat değilim. Bana doğruyu söyle." Hemşire Belinda şakalarla doluydu.

"Yakın zamanda tanıştık, biraz takıldık ve birlikte kahve içtik. Skandal bir şey yok." Yine de olanlardan sonra Salı gününe bu kadar kaba davrandığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Kaşları birbirine kenetlenirken başını eğiyor. Annemden daha yaşlı bir kadın ve odaya öyle bir nezaket girmiş ki bana karşı dürüst olduğuna inanıyorum. Ama sanki gerçeği çarpıttığımı biliyormuş gibi sırtıyor. "Dinle Loch, bu hikayeye sadık kal. Kelly seni destekledi."

"Kelly kim?"

"Kahve dükkanında çalışan adam. İkinizin köşede birlikte takıldığınızı ve bunun bir randevu gibi görüldüğünü söyledi." Belli ki çocuk kör. Gerçeklerden daha uzak olamazdı, ama burnumu temiz tutan iyi bir mazeret.

"İyi deneme." Eğilerek fısıldar, "Ben saf değilim. Bana gerçek haberi ver yoksa Memur Langle'y'i seni tutuklaması için çağırırım."

"Gerçek mi?"

"Tüm gerçeği."

Kendimi tanık kürsüsündeymişim gibi hissederek, "Size hiç avukat olmanız gerektiğini söyleyen oldu mu?" diye soruyorum.

"Evet," diye cevaplıyor yüzünü ekşitmeden. O çok iyi.

Yatakta hâlâ uyumakta olan Salı'ya bakıyorum. "Kahvenin karmaşıklığı hakkında havadan sudan konuştuk ve sonra yollarımızı ayırdık. Bu kadar basitti."

Asla bu kadar basit değil ve o da bunu biliyor.

"Madem yollarınızı ayırdınız, neden olay yerine ilk gelen siz oldunuz?"

"Olay yerine ilk gelen ben değildim. Sadece ona yardım eden tek kişiydim." Belinda'nın omuzları, sivri bakışları gibi düşüyor. Tüm varlığı yumuşar ve nefes verir. "İyi bir adam olduğunu biliyordum. İyi bir adam olduğunu biliyordum.

karakteri."

Cevap verdiğim her iki seferde de dürüst oldum, ancak soruyu iki farklı taktikle ele almak bana biraz zaman kazandırıyor. "Polise ne söyleyeceksin?"

"Gerçeği."

Bir iç çekişle kurtuldum.

Tuesday nefes alıyor ve dikkatimizi çeken sessiz bir uğultu çıkarıyor. Ben yatağın karşı tarafına geçerken hemşire e-pad'e bir şeyler not ediyor.

Belinda'nın yanaklarına küçük bir gülümseme yerleşiyor. Önce kapıya, sonra tekrar bana bakıyor. "Ona yardım ederek doğru şeyi yaptın. Kafa travmasında zamanlama çok önemlidir."

"Buradan sonra ona ne olacak?"

E-pad'i yuvarlanma istasyonuna yerleştirir ve kapıya yönelir. "Bahsettiğim gibi, uyandığında doktor onu muayene edecek. Beyin sarsıntısını gözlemlemek için onu bu gece tutacağız. Her şey yolunda giderse yarın sabah taburcu edilecek."

"Bu hızlı görünüyor."

"Yatak sıkıntımız var." Omuz silkiyor ve kapıyı açıyor. "Her şey yolundaysa, onu burada daha fazla tutmamız için bir neden yok."

Kapı kapandığında ve atan kalbinin sesiyle baş başa kaldığımızda, Salı'ya bakıyorum. Ruju silinmiş ve saçları omuzlarının etrafında hafif dalgalar halinde sallanıyor. Onun dışında uyuyor gibi görünüyor. Annem her zaman uyuduğumuzda üç şey yaptığımızı söylerdi: büyümek, iyileşmek ve yenilenmek. Eminim Salı uyandığında yeni gibi olacaktır.

Ona son bir kez bakıyorum, parmak uçlarımı elinin üstüne değdirmek için karyolanın üzerinden uzanıyorum. "Sanırım bu bir veda."

Uzaklaşırken hiç pişmanlık duymadım. Soyguncuyu kovalamak yerine onu seçtiğim ve onunla ilgilenildiğinden emin olmak için gerekeni söylediğim için. Hemşireye yaptığım itiraf bile doğru olduğunu hissettirdi ve vicdanımı rahatlattı.

Bu yüzden neden göğsümün ağırlaştığını ve her adımın beni kalmaya zorladığını anlamıyorum. Tereddütlerimi bastırıp dışarıda bir taksi çeviriyorum, hastaneyi ve *Salı gününü* dikiz aynasında bırakıyorum.

Loch

"İYİ AKŞAMLAR, BAY WESTCOTT." Kapı arkamdan kapanmamıştı bile. Binamızın lobi masasını gözetleyen gece güvenlik görevlisi her zaman benden önce davranır.

"İyi akşamlar, Joe." Hastaneden çıkar çıkmaz yemek sipariş ettim. Resepsiyondan çantamı alıp asansörlere yöneldim.

"Başka bir geç gece mi?"

Arkamı döndüğümde yarım bir sırtıyla idare ediyorum. "Yine benimle kaldın." "Bütün gece burada olacağım."

"Umarım değilimdir."

Kıkırdıyor. Asansöre bindim ve yirmi üçüncü katın düğmesine bastım. Büyük bir ofis değil, ancak dört avukat, iki dava uzmanı, asistanlar, paralegaller, insan kaynakları ve muhasebe ile birlikte son iki yılda çok büyüdük ve şimdi katın yarısını işgal ediyoruz.

Asansörden indiğimde herkes gitmişti. En azından ben öyle sanıyordum. Ben köşeyi döner dönmez Leisa masasından kalkıp ayağa kalkıyor. "Mahkeme tarihi ya da saati hakkında hiçbir şey almadım ve-"

"Geç saate kadar kalmanı takdir etsem de burada olmamalısın Leisa. Saat neredeyse sekiz."

"Sen buradaysan, ben de buradayım."

Asistanım kendini maaşının ötesinde işlere adadı. Priminin bunu telafi ettiğinden ve zam aldığından emin olmalıyım. "Benim aksime, senin bir hayatın var. Dışarıda onu yaşıyor olmalısın."

Gülüyor. "Sen de öyle yapmalısın, ama işte buradayız." Beni ofisime kadar takip ediyor ve masamın karşısına oturuyor.

Çantayı önüne koyarak, "Kalacaksan sana yemek ikram edeyim. Bir şeyler ye."

Ceketimi çıkarıp kapının arkasına asarken çantanın kırıışması midemin guruldamasına neden oluyor. Memleketim Beacon'daki ofisinde babamın kullandığıyla aynı olan siyah deri koltuğa oturduğumda başımı arkaya yaslayıp günün yorgunluğunu üzerimden atmış gibi nefes veriyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum, bu Salı ...

Salı günü. Onu düşünmeden edemiyorum ve uyanık olup olmadığını merak ediyorum. Leisa "Patron?" dedi. Kafamı kaldırdığımda bana umutla baktığını görüyorum.

Otuzlu yaşlarının başında olduğu için gözlerinin altında koyu halkalar olmamalıydı. Saçlarını kafasında düğümlemiş, bu da iş arkadaşlarımız evlerine gittikten sonra iş saatlerinden daha çok onun tarzı. Bana çok benziyor, artık hayatı yaşamaya vakit bulamadan her günün uzamasına izin veriyor.

"Akşam yemeğini yemeyeceğim. Ama daha önemlisi, mahkemeden sonra ne oldu?" diye soruyor.

Ne oldu? Bu yüklü bir soru. Hâlâ ne olduğundan emin değilim. Ellerimi yüzümde ovuşturduktan sonra tahta masanın üzerine bırakıyorum. "Kahve aldım ama ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Alnı kırışıyor. "Ne demek istiyorsun? Bu hiç mantıklı değil." "Pek çok şey mantıklı değil, yargıcın davayı neden ertelediğinden başlayarak karar."

Makarna dolu plastik tabağı, içindeki plastik kaplarla birlikte önüme koydu. "Bu gece beklemekten başka bir şey yapabileceğimizden emin değilim, çünkü müvekkilimizin lehine olan kanıtları sundun, o yüzden ye."

"Bunu yemelisin."

"Tavsiyene uyup eve yemek yemeye gidiyorum. Belki bir gün sen de benimkini dinler ve kendi başının çaresine bakarsın." Ayağa kalkarak kapıya doğru ilerliyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Bu gece bir şeye ihtiyacım yok. Yarın sabah görüşürüz."

Başını sallayarak ve her zaman benim için üzüldüğünü düşünmeme neden olan empatik bir gülümsemeyle, "İyi geceler, Loch" diye cevap veriyor.

Ofiste olmam gerektiğini hissettiğimde beni eve gitmeye ikna edemeyeceğini yıllar önce öğrendi. "İyi geceler, Leisa."

O gittikten sonra kolları sıvadım, bilgisayarına girdim ve Reinhold dava dosyasını incelemeye başladım.

Şakağımı ovuyorum. İnce dişli bir tarak bile tutarsızlık bulamaz. Araştırma ve kanıtlar sağlam. Ortaya koyduğum vakadan emin bir şekilde sandalyede geriye doğru sallanıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Karanlık gökdelenlerden oluşan iş bölgesinde birkaç ışık dağılıyor ama onun dışında hiç uyumayan şehir yatmış.

Bilgisayarındaki saate bakarken, düşündüğümde daha fazla zaman geçtiğini fark ediyorum. Yemeyi unuttuğum makarna kapalı tabağında yanımda duruyor. Enerjimin olmamasına şaşmamalı. Yemek yok. *Kafein yok*. Kahveme ne oldu? Salı günü yardıma koşarken düşürmüş olmalıyım.

Salı günü.

Salı günü aklımda olması gereken son şey.

Kahve dükkanında gözlerinde parlayan o lanet zafer ışıltısı hala duruyor. O zaman beni alt ettiği için sinirlenmem gerekirdi ama onun yerine kıkırdıyorum, sözleri artık egomu eskisi gibi yakmıyor.

Ancak ambulanstayken ve daha sonra hastane yatağında yatarken, sinir bozucu kadının diğer tarafını görebildim. Yumuşak tarafını

uykunun sükunetinde kaybolduğunu fark ettim. Etrafımızı saran kaosun, şimdi kurduğumuz amansız bağın altında kaybolması önemli değildi. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, bir şiddet eylemi yüzünden birbirimize dolanmıştık.

Onun yanında otururken, ona bakmak için kendi dışımdan gelen bir çekim hissettim. İşte o zaman tam da olmam gereken yerde olduğumu anladım.

Telefonumu elime alıyorum, kendi bilme ihtiyacımı tatmin ediyorum ve hastanenin numarasını buluyorum.

SABAH TAM DOKUZDA.

Tıpkı dün gece güncelleme için aradığımda Hemşire Belinda'nın söylediği gibi, Salı günü başka kimse gelmediği için bana sadece isteksizce bilgi verdi.

Şu anda cipin arkasında oturmuş, "sabah tam dokuzda onu şehrin vahşi doğasına bırakacağım" uyarısının ne anlama geldiğini bile bilmeden bekliyorum, ama sözleri bu sabah hala kafamın içinde uğulduyor. *Bir şeyin şifresi mi bu?*

Görünüşe göre, söyleyebileceği tek şey buydu ve söylemesi gerekenden daha fazlasıydı. Sürece güveniyorum. Brady sürücü koltuğundan, "Yaklaşabilirim." diyor.

"Hayır. Böyle iyi. Diğer arabaları engellemek istemiyorum."

Neden hastane yoluna park ettiğimizi ve burada oturduğumuzu merak ediyor gibi görünüyor. Keşke ona daha iyi bir açıklama yapabilseydim ama ben de ne yapacağımı bilemiyorum.

Telefonum koltuğun üzerinde vızıldıyor. Ekranda Leisa'nın adı yanıp sönüyor. Hoparlörden cevap veriyorum. "Sakin bana söyleme."

"Evet," diye yanıtlıyor iç çekerek. "Mahkemeyi dokuz buçuk için çağırdı. Zamanında yetişebilecek misin?"

Yaşlı bir çift çıkarken hastane personeli içeri giriyor ama Belinda'dan iz yok. Saatimi kontrol ediyorum. 9:03. Trafik olmasa bile yetişemem. "Şehrin öbür ucundayım. Başka yolu yok."

"Ne kadar geç kalacaksın?"

Hastane kapıları kayarak açılıyor ve bakışlarım rüzgarda uçuşan sarı saçlara ve sanki beni arıyormuş gibi bakan mavi gözlere kilitlenerek uzuyor.

Salı günü.

Yanlış kadını arıyormuşum.

Belinda'nın bana tuzak kurduğunu anlayınca kalbim yersiz bir beklentiyle göğsümde güm güm atmaya başlıyor.

"Loch?" Cipin kapısını açtığımda Leisa'nın sesi geri döndü. "Bay Allendale saat 10'daki duruşma için müvekkilleriyle buluşmak üzere adliyede. Sizin yerinize onun gelmesini ister misiniz?"

"Evet. Gitmem gerek." Telefonu kapattım, dışarı çıktım ve kapıyı kapattım.

Salı günü kafedeki görüntüsüyle tam bir tezat oluşturuyor. Her ne kadar paltosunu giymiş, eteği aşağıya doğru sarkmış ve son gördüğüm topuklu ayakkabılarını giymiş olsa da, ağzının kenarlarındaki çizgilerden duruşuna ve saçlarından omuzlarına doğru uzanan hafif dalgalara kadar her şeyi daha yumuşak.

Çok çekici.

Ama bakışlarını yakaladığımda, sanki kaybolmuş gibiydi - korku dolu kasvetli bulutlar çökmüştü. Yüzünden asla geçmemesi gereken bir ifade.

Onun için başlıyorum. "Ne yapıyorum ben böyle?" Kendi kendime mırıldanıyorum, elimi saçlarımda gezdirmek istiyorum. Ama yapmadım. Daha sonra mahkemem var ve baskı altında bile her zaman derli toplu olduğum için kendimle gurur duyuyorum. "Merhaba," diyorum. "Beni kafeden hatırlıyor musun emin değilim?"

Bana bakıyor ve bir an için gözlerinde bir tanıma kıvılcımı seziyorum. "Ben, um ..." Başlıyor ama çoktan şüpheyle başını sallamaya başlamıştı.

"Tabii ki hayır." Onu rahatlatmak için başımı sallıyorum. Ondan birkaç adım ötede durup devam ediyorum: "Kısa bir karşılaşmaydı. Önce-"

"Önceden mi?" diye soruyor, gözleri benimkilerden ağzıma, oradan göğsüme iniyor, bakışları orada kalıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Başını eğerek beni inceliyor, sanki yeterince uzun süre araştırırsa ona evrenin sırlarını verecekmişim gibi. "Neyden önce?"

"Soyulmadan önce." Başımın arkasına dokunarak, sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi, "Ve kafanı vurmadan önce," diye ekliyorum. Aptalca davrandığım için başımı sallıyorum. *Ona karşı neden böyleyim?*

"Ah." Bir nefes alıp sonra bırakırken omuzlarının kıvrımında hayal kırıklığı görülüyor. Kaşının hemen üstünü ovuşturarak, "Kahve dükkanında mıydın?" diye soruyor.

Elimi uzatarak, "Bildiğin gibi, ilk izlenimim pek iyi değildi" diye cevap verdim. O da iyi bir izlenim bırakmadı ama bu izlenim bugün burada bir aptal gibi davranmama yetecek kadar kalıcı oldu. "Ben Loch Westcott."

Elini benimkinin içine soktuğunda, bakışlarımız birbirine sabitleniyor ve gülümsemesi benimkini cesaretlendiriyor. "Seninle *resmen* tanıştığımıza memnun oldum, Loch. Ben Salı." Onda gördüğüm kadar içten gülümsüyor. "Hastaneye benimle mi geldin?"

"Yapılacak en doğru şey
buydu." "Teşekkür ederim."

Bakışları aramızda alçalırken yanaklarını bir utanç kızarıklığı kaplıyor. "Hemşirelerden biri senin de benimle ilgilenildiğinden emin olmak için kaldığını söyledi. Bu doğru mu?"

Beni ne kadar yanlış etkilemiş olursa olsun, onu ilk gördüğümde hâlâ güzeldi ama şimdi nefesimi kesiyor. Hâlâ birbirine kenetlenmiş olan ellerimize bakıyorum ve sonunda onun varlığıyla rahatlayarak nefes alıyorum. Elleri benimkilerden çok çabuk ayrılıyor ve sonra ikisini de ceketinin ceplerine sokuyor.

"Nasılsın?" diye sordum.

Yüzünde yorgun bir gülümseme belirmeden önce omuzlarını hafifçe silkiyor. "Belki bana yardım edebilirsin."

"Memnuniyetle."

Cebinden bir kağıt parçası çıkararak, "Bu adrese gitmem gerekiyor ama nerede olduğunu bilmiyorum" diyor.

İçimde sürekli ortaya çıkardığı çocukluk beceriksizliğinin bir başka bölümüne başvurmadan önce, "Bir arabam var" diyorum. Escalade'e bakıyorum. "Ve şoför. Brady. Seni bırakabilir miyiz?"

İleride kaldırırma park etmiş araca ve tekrar bana bakıyor. "Emin misin?"

"Evet." Kağıdı bana uzattı, ben de onunla yürüdüm. Kapıyı açıp, "Brady, bugün Salı." dedim. Ona elimi uzattım. "Salı, bu Brady. O zamandan beri benimle."

Brady başını sallayarak, "Manhattan'a geldiğinden beri," diye ekliyor.

"Evet, beş yıl oldu." Ona adresi verdikten sonra ekliyorum: "Bu şehrin içini dışını biliyor."

O arka koltuğun uzak tarafına yerleştikten sonra ben de biniyorum. "Teşekkür ederim. Çantam çalındığından beri oraya nasıl gideceğimi bilmiyordum. En kısa zamanda sana borcumu ödeyeceğim."

"Gerek yok."

Brady trafiğe giriyor ve "Buradan çok uzakta değil." diyor.

Stres zihnimi karıştırdığı için onu kimin arayacağını düşünmemiştim. Hemşire Belinda'nın burada olmam gerektiğini ima ettiği bağlantıyı kurmamıştım. *Ta ki şimdiye kadar.*

Neden bana söyledi?

Telefonumu uzattım. "Birini araman gerekiyor mu?"

"Hayır." Telefon elinin altında olmasına rağmen, yokmuş gibi davranmaya kararlı görünüyor ve vücudunu kapıya doğru kaydırarak dizlerini uzaklaştırıyor.

Rakiplerimi analiz etme ve mahkeme salonunda onlara sırlarını itiraf ettirme becerimle tanınırım. Yeteneğim iş dışında da devam eder. Kadınların benden fazla bir şey saklama şansı yoktur. Genellikle bunu belli etmelerinden anlayabilirim; benimkine bakarken dudaklarını yalamaları, gözbebeklerini karartan arzuları ve benimle yakınlaşmaları gibi.

Ama bu kadını okumakta zorlanıyorum. Salı günü, bilmediğim sularda yüzüyorum. Dikkatimi sıkıca kavramış durumda, bu yüzden durumun ayrıntılarına odaklanmakta zorlanıyorum.

İtiraf edeceği ya da itiraf edeceği bir şey yok. Sonuç olarak onu yakında bırakacağım ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz. Belki de o doğru oynuyordur ve ben yanlış yapıyorumdur.

Rahat ol. Aşık olmuş bir çocuk gibi davranmayı bırak. Kahve dükkanında sivri diliyle bana nasıl sahip olduğunu hatırla. Kendi başına nasıl duracağını biliyor. Bu her şeyi eski haline getirir. "İyi olmana sevindim."

Bu onun gözlerindeki parlak rengi bana geri getirdi. "Teşekkür ederim." "Buranın doğru adres olduğundan emin misin?" Brady soruyor.

Başını tekrar pencereye doğru çeviriyor, bakışları binanın tepesine doğru yükseliyor. Omuzlarını apoletlerle süslemiş üniformalı bir kapıcının olduğu yüksek bir bina görmeyi bekliyordum. Ya da en azından, tasarımcı kıyafetlerine uygun bir şirkete giden bir gökdelen - yüksek güçlü toplantılar, hatta reklamcılık gibi yaratıcı bir şey. Burası onlardan hiçbiri değil.

Şehrin harika bir yerinde bile değiliz.

Köhne binanın tuğlalarında çatlaklar var ve merdiven basamağının sağ tarafında tırabzanın kaybolduğu yerde çentikler var.

Brady adresi teyit eder etmez dışarı fırlıyor ve kapısını kaldırıma doğru açıyor. Ne yapacağımı bilemeden çantamdan bir kart çıkarıp açıklığa doğru eğiliyorum. "İşte numaram."

Almak için geri döndüğünde, "Bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, sadece ara ya da mesaj at" diye ekliyorum.

"Teşekkürler." Gönülsüz bir gülümseme çiçek açmaya fırsat bulamadan söner. Kartı cebine sokuyor ve kendini toparlamakta zorlanıyormuş gibi derin, kekeleyerek bir nefes alıyor.

İşte o zaman gözlerinin yaşarmaya başladığını fark ediyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Tekrar teşekkür ederim." Kapı kapandı ve bana daha fazlasını söyleme seçeneği bırakmadan uzaklaştı.

Tüm durum berbat, bu yüzden bu vedadan rahatsız olmamalıyım. Bana hiçbir şey borçlu değil. Ben sadece araya giren bir yabancıyım, onun parlak zırlı şövalyesi değilim, Tanrı aşkına.

Yine de Brady Escalade'i vites taktığında, lastiklerin sesi sokaklardaki molozları gıcırdatırken, evrenin Reinhold davasıyla ilgili bana komplo kurduğunu fark ediyorum.

Mahkemeye gitmem ya da en azından Leisa ile görüşüp tarihin ne durumda olduğunu ya da hakim bize başka bir duruşma zamanı verip vermediğini kontrol etmem gerekirdi. Yine de yaptığım bu değil. Koltuğun üzerinde kayıyorum ve kapının üzerinde asılı olan harflere bakıyorum. All Welcome Shelter of New York.

Brady arabayı ileri sürmeden hemen önce kapıyı açıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor frene basarak.

Çantası, parası, telefonu ya da bir arkadaşı olmayan Tuesday, kaldırımda durmuş önündeki binaya bakıyor. Bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyor. Ve eğer gelecekteki eylemlerimi onunla olan geçmişime göre ölçersem, onu burada kendi başının çaresine bakması için bırakmayı reddediyorum. "Tuesday?"

Pahalı ve çok yüksek topuklu ayakkabıları kirli kaldırımdaki kırık camların arasında duruyor ve paltosu dünden beri giymiş gibi görünmüyor.

Rüzgâr, önü açık ceketini yakalıyor. Dün giydiği ipek üst yerine, eteğinin içine sokulmuş soluk bir hastane önlüğü giymiş. Gerçekten neler oluyor? "Neden buraya bırakılmak istedin?"

Beni burada dururken bulmak için döndüğünde tasarımcı topuklarının altında camlar betona sürtünüyor. "Gidecek başka yerim olmadığı için hastane koordinatörü buraya gelmemi söyledi."

"Anlamıyorum. Neden eve gitmiyorsun?" Baş parmağımla kaldırımın kenarına park edilmiş cipi gösterdim. "Seni istediğin yere götürebilirim. Seni eve götürebilirim."

Az önce gözlerine dolan su, yanaklarından aşağı süzülen yaşlara dönüşmüş. "Nerede yaşadığımı bilmiyorum, Loch."

Gözlerimi kısıyorum, kafam her zamankinden daha karışık. "Ne demek istiyorsun?" "Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Ağzım açık kaldı ama sormak için kapattım, "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey yok."

. . . *Bunun olacağını tahmin etmemiştim.*

Salı

Birisi "Salı" dediğinde KORKU, ağır bir gerçeklik dozuyla birlikte henüz yerleşmişti.

Salı günü.

Salı . . .

Biri bana bu isimle seslendiğinde varlığımın hiçbir zerresi tepki vermiyor. Endişe verici ama herkes bana böyle seslendiğine göre bir şeyler uyuyor olmalı. Görünüşe göre saldırıya uğramadan önce kahve siparişimi de bu isimle vermişim. Ama bu isim benimmiş gibi hissettirmiyor ve bu bir sorun. Kendi adımlı bilmemekten öte, şu anda daha büyük ve daha acil endişelerim var.

Hiç param yok.

Kredi kartım yok.

Telefonum yok.

Kimlik yok.

Adres yok.

Bu tasarımcı ceket, uzun süre rahatça giyilemeyecek kadar dar bir etek ve sadece mükemmel olmakla kalmayan kalem tarzı dört inçlik topuklu ayakkabılardan başka bir şey yok.

çıplak gölge ama aynı zamanda tasarımcı. *Süslü*. Ama uzağa yürüyeceksem giymem imkansız.

Bluzumda kan ve bazı siyah lekeler olmasına rağmen dün yırtıldı ve yerine bugün giymek üzere bir hastane önlüğü giydim. *O kadar da süslü değil*.

Benim ısrarım üzerine Hemşire Belinda bir anıyı canlandıracak bir şey olup olmadığını görmek için markaları araştırdı. Tasarımcıların kendileri değil ama ben etiket fiyatları karşısında şoka girdim. Bir ipoteğe eşdeğer olan bir kıyafeti nasıl karşılayabilirdim?

Ben kimim?

"Kim olduğunu bilmiyor musun?" Loch yakınımda durarak ama aynı zamanda bana alan bırakarak soruyor.

Güneşin batmak için gözlerini nasıl seçtiğine dikkat ederek ona bakıyorum. Güneşi kim suçlayabilir ki? Beni değil. Kestane rengi merkezlerinde ateş gibi kıvılcımlar saçan altın rengi beni de cezbediyor. Bu gülünç derecede yakışıklı adamdan yayılan sıcaklığın bir kısmını çalmak için biraz daha yaklaşıyorum.

Dün kim olursam olayım, onunla konuşmayı seçerek ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Kontrol etmeye çalıştığı bir stil gibi görünen saçlarından serseri bir bölüm kaçmış, ancak bu sadece çekiciliğini artırıyor. Şimdi kendimi sadece zevk için bakarken bulduğumda, ailesinin mitolojiden fırlamış modern bir Yunan tanrısı üretmiş olmalarının ne kadar çarpıcı olduğunu hayal edebiliyorum.

Bu adamın takım elbisenin içini nasıl dolduracağını da bildiğini inkar edemem. Gıcır gıcır beyaz gömleği ve siyah kravatıyla dikilmiş gece mavisi bir takım elbise onun çekiciliğini daha da artırıyor. Başka bir insanı seksi bir kurtarıcıdan daha fazla seviyelendiremeyeceğimi düşünmek isterdim ama belli ki öyle değilim. Loch Westcott kraker yediği için yataktan atmayacağım türden bir kahraman. Kırıntılar kesinlikle buna değerdi.

Acaba gece geç saatlerde atıştırmak için kraker yiyecek biri mi?

"Salı mı?"

İşte yine o isim. "Özür dilerim, dalmışım." Kim olduğumu ve nereye ait olduğumu anlamaya çalışırken hayatımda ne yapmam gerektiğine odaklanmam gerektiğinde zihnimi darmadağın ediyor.

Loch'un yüz ifadesi sanki çözemediği bir *New York Times* bulmacasıymışım gibi buruşuyor. Anlıyorum. Benim de kafam karıştı.

Boğazımı temizleyerek, ona bakmamak için dikkatimi dağıtıyorum ve "Sanırım Salı günüyüm" diye cevap veriyorum.

Gözlerinin kenarları yumuşuyor, yine de orada derisine batmaya başlayan bıyıklara aldırmiyorum. Erkeklerin bu kadar yakışıklı yaşlanması gerçekten haksızlık.

"En azından baristaya söylediğin ve herkesin seni çağırdığı isim bu."

Kemiklerim savunmaya geçiyor ve ağırlığımı sağ ayağıma veriyorum, ne söyleyeceğimden ya da ne yapacağımdan emin değilim ve hâlâ neden burada olduğunu merak ediyorum. Başka kimsem yokmuş gibi görünüyor ama bu yabancı neden benimle bu kadar ilgileniyor? "Neden buradasın, Loch?"

"Çünkü seni bırakamam-"

"Beni bırakmak mı? Daha dün tanıştığımızı sanıyordum?" "Tanıştık."

Elimi önümde sallıyorum ve sonra ters çeviriyorum. "Bir kafede tesadüfen karşılaşmış olmak beni senin sorumluluğun yapmaz. Bana bir şey borçlu olmak şöyle dursun, beni tanımıyorsun bile. Zaten çok fazla şey yaptın, çok fazla."

"Birbirimizi tanımıyor olmamız seni kendi başının çaresine bakman için bırakabileceğim anlamına gelmez. Çantan çalındı ve hiçbir şey hatırlamıyorsun. Beyin sarsıntısı geçirdin ve hafıza kaybın var."

Kaçındığım kelimeyi söyledi. Bir noktada, bu kaçınılmaz hale gelmişti. O nokta şimdi. "Hafıza kaybım var." Midem bulanıyor. Kolumu karnımın üzerine sarıyorum, bunu söylemenin onu gerçeğe dönüştürdüğünü fark ediyorum.

"Birine yardım etmek yerine onu yolda bırakırsam annem beni öldürür."

Hemşirelerin ona yakıştırdığı parlak zırhlı şövalye gibi yaşıyor. Ama neden öyle? "Annenden bonus puan almak dışında, bana yardım ederek ne kazanıyorsun?"

"Kazanç mı?" diye soruyor, sanki kelimenin kendisi rahatsız ediciymiş gibi. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ayaklarına bakıyor ve sonra dudakları geriliyor. "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey kazanmıyorum. Buradayım çünkü birine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Kimsen var mı?"

Ben de onun ne kazanacağını bilmiyorum, bu yüzden kolay bir cevabın eksikliğini anlıyorum. Çekiciliğine rağmen bana karşı duruşundaki bir şey beni rahatlatıyor - omuzları dik ama vücudunda bir rahatlık var, gözler ve hatta yapmacık cevapların olmaması bile beni rahatlatıyor. Bir şey isteyen biri, en önemli anda göreve hazır olmaz mı?

İstedikini almak için en uygun an gibi görünüyor. Muhtemelen daha iyisini bilemezdim. Ama o bilmiyor. Sadece verdiği cevabı sahipleniyor ve daha fazla soru sormam için sahneyi bana bırakıyor. Gerçi daha fazla sorum yok. Elimde pek bir şey yok.

Dudağımı ısırarak, hala satır aralarını okumaya çalışıyorum, "Burada ne yaptığımı bilmiyorum," dediğinde bariz bir şeyi kaçırdığımdan endişeleniyorum. Sanırım seni kendi gözlerimle görmeye ihtiyacım vardı. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu." Elleri ceplerinden düşüyor ve tekrar cipe bakıyor.

Onun benden uzaklaştığını görünce boğazımda bir yumru oluştu - bakışları, nezaketi, yakınlığı. Bir adım geri çekildi ve saatini kontrol etti. "Mahkemede olmalıyım."

"Mahkeme mi? Ne yaptın sen?"

Kıkırdıyor ve bu onu gördüğüm en rahat haliydi. "Neyse ki bir şey yok. Ben bir avukatım."

"Ah. Bu mantıklı." Ağzımı kapatıyorum, bunun kabalık olarak yorumlanabileceğini bir saniye geç fark ediyorum.

"Ağabeyim konuştuğum ilk kelimenin itiraz olmasıyla dalga geçiyor, yani evet, bu işe uygun olduğumu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

"Takım elbise yüzünden," diye ekliyorum, hafif tutmayı umarak, "ve belki de kendini taşıma şeklinin resmiyeti yüzünden." Art niyetli olup olmadığı konusunda endişelenmek için artık çok geç. Beni soygundan öncesinden tanıyan ve önemseydiğini gösteren tek kişi o. Belinda dışında, ama o da hastanenin kapısından giren her kurbanı evine götüremez. "Loch?"

Benimkilere bakarken tüm dikkati gözlerindeydi. Devam ediyorum, "Benim hakkımda bir şeyler bilen tek kişi sensin."

"Sadece kısa bir konuşmadı." Onu sorguladığım hissinden nefret ediyorum, verdiği her lokma çok önemli.

"Sahip olduğum tek şey bu."

"Kayıp kişi raporları poliste olmalı-"

"Henüz yirmi dört saat olmadı. Umarım ..." Korku göğsümü sıkıştırıyor ve ayıltıcı bir nefes alıyorum. "Kimsenin rapor tutmama ihtimali var."

"Çok olmasa da birileri seni arıyor Salı," diyor büyük bir güvenle. "Sana söz veriyorum. Sen özlenen bir kadınsın. Kimsenin seni unutmasına imkân yok."

Sözlerine tutunarak başımı sallıyorum. "Bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Ve şu anda sahip olduğum tek şey bu." Gözlerimi kapatıp, göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum. Onları yeniden açtığımda, durumumun gerçekliği geri döndüğünde üzüntü araya giriyor. "Müsaitliğin ilk gelene göre değiştiği söylendi, o yüzden içeri girip geceyi geçirsem iyi olacak."

Aramızdaki sessizlik, sokaktaki korna seslerinin, etrafımızda dolaşan bir grup gencin gevezeliklerinin ve yakındaki bir kamyonun geri tepme sesinin dakikalar önce daha yumuşak hissettiren alana sızmasına izin veriyor. Belirsizlik damarlarımda dolaşmaya başlıyor, çünkü o gittiğinde yalnız olacağımı biliyorum,

Hiçbir şeyin bildiğim bir yer gibi gelmediği bir şehirde yapayalnızım.

Loch tekrar yaklaşıyor, fısıldayacak kadar değil ama onunla bir yakınlık hissedebileceğim kadar yakın. "Ya ..." Başlıyor ama başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirmek için duraklıyor.

"Ya olursa?" Kendimi bu iki basit kelimenin bana sunduğu umuda bağlamak.

"Polis kayıp ihbarını alana kadar, bugün ya da ne kadar sürerse sürsün, sana kalacak bir yer versem?" Cevap vermeme fırsat vermeden ekledi: "Güvende olursun ve her gece yatacak yer konusunda endişelenmene gerek kalmaz. Harika bir otel biliyorum."

"Bir otel . . ." Sanki dünyadaki tüm seçeneklere sahipmişim gibi kelimeleri zihnimde evirip çeviriyorum. Ama yok. Bir tane daha var, o da barınak. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Tabii ki."

Loch dün benim yanımdaydı.

Bugün de yanımda.

Niyetinden şüphe etmek için bir nedenim yok. Eğer kötü bir adam olsaydı, dün beni ortadan kaldırabilirdi. Ama yapmadı. İhtiyacım olan tıbbi bakımı almamı sağladı. Şimdi de benden istemeye hakkım olandan fazlasını teklif ediyor.

-Kalacak bir yer.

Sahip olduğum tek şey Loch Westcott, ama merak beni öldürüyor ve aynı soru hâlâ içimi yakıyor. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü herkesin ara sıra yardıma ihtiyacı olur."

Tam bir kadın çıkarken sığınağa dönüp bakıyorum. Merdivenlerden inmek için korkuluklara tutunuyor ama durup bana doğru bakıyor, gözlerimiz buluşuyor. Benden çok daha yaşlı, zayıf bir tahminle kırk ya da daha fazla yıl, hayatın alnını nasıl oyduğuna bakılırsa, sokaklar saçlarını matlaştırırken açlık yanaklarını çukurlaştırıyor. Elbiselerinin beyazları sararmış.

Hastane önlüğünden çok daha ağır olamayacak bir şey omuzlarından gevşekçe sarkıyor.

Güneş parlıyor ama sonbahar kışa dönüşürken sıcaklık düşüyor. Vücudundan bir ürperti geçtiğinde yanına gidiyorum. Paltomu çıkarıp ona veriyorum. Yaklaştığımda kalbim göğsümde çarpıyor. Acısını açıkça yüzüne yansıtıyor ve gözlerinde kaybolmuş bir bakış var.

"Al. Sanırım buna benden daha çok ihtiyacın var."

Suçluluk duygusu, bana ne olacağına dair içimde zaten büyüyen korkuyla karışıyor. Hastaneden en az şeyle ayrılmış olabilirim ama bu gece onun kalamayacağı sıcak bir yerim olacak.

Karşılık olarak büyük bir ödül ya da minnettar bir gülümseme bile yok. Hayır, anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve ben yokmuşum gibi devam ediyor. Bu beni rahatsız etmiyor. Bunu övgü için teklif etmedim.

Bir nefes alıyorum ve Loch'a dönerken kollarımı kendime sarıyorum. "Teklif hala geçerliyse ..."

Araca doğru ilerliyor ve tereddüt etmeden kapıyı açıyor. "Öyle."

Takip ediyorum, tam binecekken duruyorum. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum ama ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Bu konuda endişelenme. Seni ait olduğun yere geri götürelim."

Nereye aitim? Kalbim panik içinde tekmeliyor. "Ya . . .?"

Hayır. Dur.

Umut.

"LOTTE YENİ YORK SARAY OTEL," Loch yönlendirir Brady için Hedefimiz.

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor Brady. Gözlerimiz dikiz aynasında buluştuğunda gülümsüyor ve ardından şeride girip sürmeye başlıyor.

Sıcak SUV bizi dışarıdaki soğuktan koruyor ve teklifini kabul ettiğim için memnunum. "Güneş çıktı," diyorum kollarım hâlâ kendime sarılıyken. "Ama uzun süre parlayacak gibi görünmüyor." Gözlerimi pencereden dışarıya dikerek tanıyabileceğim herhangi bir şey arıyorum - simge yapılar, restoranlar, sokak isimleri.

"Kış yaklaşıyor." Loch cebinden telefonunu çıkarır ve mesajlaşmaya başlar. "Kıyafetlere ihtiyacın olacak." Bana bakmadan mesaj atmaya devam ediyor. "Bir mağaza tercihin yoksa sana birkaç tane gönderirim." Bakışları deri koltuğun üzerinden kayıyor ve gözlerimle buluşmak için yükseliyor.

"Hatırlamıyorum." Başımı sallıyorum, cevaptan şimdiden rahatsız olmuş hissediyorum. Hiç hatırlayacak mıyım, yoksa hayatımı baştan yaşamayı öğrenmek zorunda mı kalacağım? Hiçbir şey söylemiyor ve tekrar yazmaya başlıyor. Gururumu bastırarak fısıldıyorum: "Minnettarım ama pahalı bir şey değil. Zaten benim için çok şey yapıyorsun."

Şehrin içinden geçerken tabiri caizse hiçbir şey çınlamasa da, bu aracın içine sıkışmış olmanın verdiği rahatlamayla gülümsüyorum. "Bahse girerim Manhattan'da yaşıyorumdur."

"Öyle mi?" Yorumum Loch'un ilgisini çekiyor ve telefonu yanındaki koltuğa bırakıyor.

Başımı salladım. "Giydiklerime bakılırsa, memur soyguncunun beni taşıdığım çantanın markası yüzünden hedef aldığını düşünüyor. Binaların görüntülerini istediler ama eminim haklıdır."

"Bu mantıklı." Dışarıdaki dünyanın aksine, bu cipin arkasında telaşsız görünüyor, mahkemede olması gerektiğini söylediği düşünüldüğünde bu beni şaşırtıyor. Onu ya da durumu iyi okuyup okumadığımdan emin değilim ama içimi bir huzur kaplıyor.

Yaptığım şey bu mu?

Loch'a mı güveniyorsun?

Kaybedecek bir şeyim kalmadığından, yolculuk için yerleşiyorum ve tekrar pencereden dışarı bakıyorum. "Herhangi bir yerde yaşayabilirdim ve bunu bilemezdim." Almak

"Hafıza kaybı tuhaf bir şey. Hiçbir şey hissetmezken bir anda gelgitli bir duygu dalgasına kapılıyorum." Yaklaşmakta olan dalgayı, tekrar üzerime çökmeden önce elimden geldiğince tutuyorum. Onun önünde yıkılmak istemiyorum.

"Hiçbir şey tanıdık gelmiyor mu?" Sesinin tonlamasından soru içinde bir soru duyuluyor.

"Kalbimde her şey sanki daha önce burada bulunmuşum gibi tanıdık geliyor ama kafamda hiçbir şey bana ait değilmiş gibi hissediyorum." Gölgelelerin içinden ona bakarak ekliyorum, "Gerçek şu ki, hafızamdan daha fazlasını kaybetmiş durumdayım." O kadar derindeyim ki artık hiçbir şeyi saklamanın anlamı yok, uyandığımdan beri göğsüme en yakın tuttuğum şeyi bile. "Kendimi kaybettim."

Sadece bir saniye sessiz kalıyor, sonra başını eğiyor ve sesi aramıza giriyor. "Özür dilerim."

Neden özür dilediğini bilmiyorum ama samimiyeti beni daha az yalnız hissettiriyor. Ya da belki de beni daha iyi hissettiren *odur*.

Salı

İŞTE BU KADAR.

Loch daha önce oteli bir saray olarak adlandırmıştı ve bu ismin hakkını veriyor. Büyük bir yer ve hastane önlüğü giymemiş olsaydım kendimi daha çok prenses gibi hissetmeye meyilli olabilirdim. Ama ellerimi titreten ve nefesimi hızlandıran sinirlerim bu fanteziyi gömüyor.

Loch'un gitmesi kaçınılmaz olsa da, o gittiğinde gerçekten tek başıma kalacağım. Her şey yoluna girecek. Koşuşturan düşüncelerimi sakinleştirmek için kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Bu kadar endişelenmemem gerektiğini biliyorum. Kayıp ihbarı sisteme düşer düşmez bana haber verilecek ve eski hayatıma yeniden bağlanacağım.

*Ya kimse ihbarda
bulunmazsa? Ya kimse beni
özlemezse?*

Ya eğer-

"Burası ailemin şehre geldiklerinde kaldıkları yer." Loch lobide yanımda duruyor. Bana doğru bir bakış atıyor, görünüşe göre iki kez bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Boğazımdaki ağırlığı hissederek sertçe yutkunuyorum. Sonsuza kadar benden sorumlu olamaz. *Cesur ol, Salı*. İsim hâlâ yanlış geliyor. "Peki," diye çıkışıyorum ona yönelik olmayan bir kızgınlıkla. Dudaklarımı yalayarak bir

nefes al ve onunla yüzleş. Loch Westcott sahip olduğum tek şey. "Özür dilerim," diye cevap veriyorum derin bir nefes vererek. "Her şey yolunda. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Bana doğru eğildi ve fısıldayarak "Emin misin?" diye sordu.

Kalmasını istemek yanlış mı?

Onu yukarı davet etmek akılsızca mı?

Cevabı zaten biliyorum. Bu beni zamanımızı biraz daha uzatmaktan alıkoymuyor. "Ailen ziyarete geldiklerinde nerede kalıyorlar?"

"Yukarı Doğu Yakası'nda bir daireleri var."

"Ah." Sırıtiyorum, ani bir farkındalık bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. Görünüş aldatıcı olabilir, ama bir bulmacayı nasıl bir araya getireceğimi biliyorum. Özel arabası ve şoförü, takım elbisesi, mesleği ve Manhattan'ın lüks bir semtinde yaşayan varlıklı ailesi. Tüm detaylar büyük bir resim oluşturuyor. *Loch zengin.*

Yırtık pırtık hastane önlüğüm bile bu lüks yerde ve onun yanında kendimi yetersiz hissetmeme neden oluyor. Sadece gururumu biraz daha ayaklar altına almam gerekiyor. Sıcak bir banyoya, rahat bir bornoza ve iyi bir gece uykusuna o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum. Tabii uykuya dalmayı başarabilirsem. Aklımda bu kadar çok şey varken nasıl olur da önemli bir şey olmaz?

Daha dik duruyorum, giriş yapmak için özel bir masaya yönlendirildiğimizde Loch'un yanında yürüyorum. Odayı dolaşırken, parmaklarımı aşırı doldurulmuş kadife sandalyelerin sırtlarında ve tozlu sırtlarla dolu bir kitaplıkta gezdiriyorum. Yıpranmış kapaklı eski kitaplar beni cezbediyor. Onları indirip küflü sayfalarını koklamak istiyorum. Maceralarla dolu eski bir kitap kadar rahatlatıcı bir şey var mı?

İşlem hızlı oldu. Loch'un büyüklüğü kadar paranız olduğunda muhtemelen anlaşmalar da öyle olur. Bana geldi ve anahtarları verdi. Görevli ana lobiye doğru ilerledi ve sonra bize döndü. "Çantalarınızı odaya yerleştireceğim." Sonra etrafına bakınıyor. "Bagajınız var mı?"

"Bazı paketler birazdan teslim edilecek," diyor Loch. Bakışlarını üzerimde yakalıyorum, ama sanki başka bir yere bakmaya zorlanıyormuş gibi dikkatini geri çekiyor

yöneticiye.

"Pekâlâ. Gelir gelmez onları Bayan Westcott'un odasına teslim edeceğim."
Westcott mu?

"Teşekkür ederim," diye ekliyor, sesi de omuzları kadar sert.
Acımasızca sırtıyorum, bundan zevk alıyorum. "Açıklamak ister misin?"
Gözlerinin içine baktığımda üzölmek çok zor ama sonra "Seni telekız sandı" dedi.

Bu iş görür.

"Ne?" Başım geriye gitti. Omzumun üzerinden otel görevlisine baktım. Pisliklerden bahsetmişken . . . Ama gerçekten, arkadan bağlanan bir hastane önlüğü giyiyorum. Loch'a döndüğümde, "Bunu düşünmesine sebep olan şey ne?" diye soruyorum.

Elini saçlarında gezdiriyor ve kısa bir süre aşağı bakıyor. "Bana soyadını sordu. Tereddüt ettiğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. O anın heyecanına kapıldım ve Westcott dedim."

"Soyadın mı? Çünkü bu mantıklı," diye tersliyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Smith'i mi yoksa Dawson'ı mı tercih ederdiniz? Belki Johnson ya da Johnston?" Saray gibi lobiye bakarken bakışlarındaki kızgınlık sertleşiyor. Benimle göz göze geldiğinde, "Ya da belki majesteleri size daha çok yakışır." diye ekliyor.

Deniyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum, ne bir titreşim ne de bir ipucu.
"Tamam. Tamam. Tamam. Anladım. Güven bana, anladım. Westcott o kadar da kötü değil."

"Vay canına, teşekkürler." Neredeyse gözlerini devirecekti ama kendini durdurdu. "Hayır, öyle demek istemedim. Seni zor durumda bıraktığını biliyorum ama lütfen
kendi adını bilmemenin ne kadar utanç verici olduğunu anlayın."

"Gitmeliyim." Sanki zaten çok fazla zaman kaybetmiş gibi sözlerini kırparak söylüyor.

Ben dinlemezken ne oldu bilmiyorum ama tüm tavrı değişti.

Saatine bakarak gitmeye hazır olduğunu söyleyebilirim. Sadece bu hareketinden değil, havanın bile onun komuta edici varlığı altında değiştiğini söyleyebilirim.

Sıcak bir saniye sürüyor, ama sonra benim için ortaya çıkan adamla karşılaştırıldığında onda neyin farklı olduğunu anlıyorum. İşine geri dönmüş. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bana tanıdık gelen ilk şey o oldu.

Gömleğinin düğmelerini boynuna kadar iliklemiş, kravatını da mükemmel bir Windsor düğümü haline getirmişti.

Odanın mesafesini kat ederkenki bakışları.

Birkaç saniye önce duyulan sert ses tonu.

Şu anda yansıttığı aura bile, parlak zırhlı iyi şövalyenin sadece bir yanılsama olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bana anahtar kartını uzattığında, daha önce yanlış bir varsayım ile bahsettiği işlem gibi hissetmeye başlıyorum. "Tamam." diyorum. Söyleyecek başka bir şey var mı?

Sanki beni bir daha görme şansı olmayacakmış gibi, aniden dönüyor ve öyle bir amaçla uzaklaşıyor ki, acı göğsümün içine sızıyor.

"Loch?" Durdu, geri döndü, bakışları benimkilerle buluştu. "Bu bir veda mı?"

Alnına yerleşen sert çizgiler gevşiyor ve yüzünü daha nazik bir ifade yeniden şekillendiriyor. "İhtiyacın olursa numaram sende var." Geri dönüyor, bu sefer acelesi yok.

"Hey!" Kapıya ulaşmadan önce ona doğru koşuyorum.

Durdu ve bana baktı. "Ne oldu?" Daha önceki sözlerindeki kısalık artık yok.

"Gününüze devam edebilecekken, hayatınızı normalde yaşadığınızdan farklı yaşamayacakken sizi durduran neydi?" Sanki üçüncü kez sormak cazipmiş gibi soruyorum.

Bakışları başımın üzerinde uzanıyor. Sanki ondan çok şey istemişim gibi nefes veriyor. Belki de sonunda yaptım. Sonra dedi ki, "Sen bitmemiş bir iştin,

ve yarım kalmış işleri sevmem. İyi günler."

Bitmemiş iş . . . Sonuç olarak: *Bu bir peri masalı değil.*

Bu, içinde bulunduğum çıkmazdan başka bir şey değil. Eminim bu gece evde rahat bir şekilde Yüzüksüz parmağıma bakıyorum.

Yanık izi yok.

Girinti yok.

Değerli metal yok.

Ciddi bir ilişki ya da karışıklık yok. Loch'un "bitmemiş işi" olarak adlandırıldıktan sonra kendimi rahatlatmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Hangi düğmeye bastığımdan emin değilim ama bu sabah hastanedeki iyi adamı bu versiyona tercih ederim.

"Sanırım vedamı aldım." Ona sırtımı döndüm ve asansörlere doğru yürümeye başladım.

Yerlerde yankılanan ayakkabı sesleri ondan hemen önce bana ulaşıyor. "Bir iyilik isteyeceğim."

"Ve işte orada..." Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. "Ne var?"

"Kimse kalbinin iyiliği için bir şey yapmaz." O da dışarıdaki diğer erkekler gibi. Gözlerimi deviriyorum. İşte başlıyoruz. "İyilik nedir?" Kızgınlığımı gizleyemeyecek kadar kısa soruyorum. Merakta kalarak gözümü ondan kaçırıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Sonunda kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum. "Eee?"

"Seni üzdüm."

"Hiçbir şey karşılıksız kalmaz." Bunun benim doğal yanıtlım olması ilginç. Ben bir alaycı mıydım yoksa dünyanın işleyişini anlayan biri mi?

"Hiçbir koşul yok. Bu iyiliği reddedebilirsin ve karşılığında bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın." Bir adım geri çekilerek, "Biliyor musun? Bunun uygun olduğunu düşündüğüm için bile haddimi aştım. İyi şanslar, Salı."

Loch o kadar hızlı uzaklaşıyor ki bir şey söylememe fırsat kalmıyor. Kapıyı iterek dışarı çıktı. Bu veda son gibi geliyor.

Nefret ediyorum.

Bunun olmasına izin verdiğim için kendimden daha çok nefret edebilirim, bu yüzden kapıya koştum ve tam o cipin arkasına tırmanırken kaldırıma indim. Neden şimdi ona bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum? "Loch? Bekle."

Kapının ivmesi onu kapanmaya zorlamadan önce bana bakıyor. Pencere açılıyor ve bana tek kelime etme nezaketini göstermiyor.

Kaybedecek bir şeyim olmadığı için "İyilik nedir?" diye sordum.

Muzaffer bir gülümseme yerini alıyor ve ben sorduğuma pişman oluyorum. Adam vücudunun her santimini nasıl sahipleneceğini biliyor ve dirseğini kapıya dayayarak kendinden emin bir şekilde spor yapıyor. "Otel faturayı kapatacak ama hikâyenin sonunu bilmeyecekler."

"Senin için ben bu muyum, Loch Westcott? Kitabında bir uçurum mu? Bitmemiş bir iş." En azından yere baktığında biraz utanmış görünme eğiliminde ve en ufak bir baş sallamasını gözlemliyorum.

Gözleri benimkileri buluyor ve şöyle diyor: "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim."

İçimde özür dileyecek biri olmadığına dair bir his var, bu yüzden ne olursa olsun kabul ediyorum. "Tamam." Hayatımda olup biten onca şeyden sonra, onu çekici bulmak yapacaklarımın başında gelmiyor. İyi ya da kötü, yapıyorum. "Ama ne soruyorsun?"

"Ne olduğunu bana haber ver."

Bu sabah hastane yatağından çıktığımdan beri ilk kez ayaklarımın üzerinde duruyorum ve başımı sallıyorum. Bana çok şey verdi. Onun için en azından bunu yapabilirim. "Yapacağım."

Kaldırımdan geri çekiliyorum, üst kattaki sıcak banyoya hazırım.

"Kendine iyi bak." "Size de, *Bayan Westcott*."

Bu aptalca yakışıklı ve karamsar adama bakarken kaşlarım kalkıyor. "Neden birdenbire ruhumu şeytana satmışım gibi hissediyorum?"

"Belki de yaptın."

Sırıttıyor.

Gözlerimi deviriyorum, sonra gülümsediğimi görmeden arkamı dönüyorum.

Kapıcı kapıyı ardına kadar açtı ama ben içeri adım atmadan önce "Hey, Salı?" dediğini duydum.

Pes ediyorum ve geri dönüyorum. "Evet?" Sesim umutla titriyor. Ne için umut? Ugh. *Lanet olsun ona.*

"Sana yakışıyor."

Arkama dönüp kollarımı tekrar göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, hastane önlüğünden bahsediyor olamayacağını biliyorum. "Bana ne yakışır?"

"İsim."

"Salı mı?" Omuz silkiyorum. "İşe yaramak zorunda."

Hafifçe kıkırdıyor. Onun kahkaha sesinden hoşlanmaktan nefret ediyorum. "Westcott." Göz kırptıyor, sonra camı açıyor ve son sözü ona bırakarak cipi otelden uzaklaştırıyor.

Geri dönüş için aldatılmış mı hissediyorum yoksa iltifattan gurur mu duyuyorum? Onunla mı? *İkisiyle de.*

Hemşire bana dikkatli olmamı ve içgüdülerime güvenmemi söyledi ama Loch beni barınakta olduğumdan daha kararsız bıraktı. Bana zarar vermek niyetinde olduğunu düşünüyor muyum? *Hayır. Yine de* zarar görme ihtimalim çok yüksek.

Ona güvenmemeliyim çünkü bana en çok yardım eden kişiye güvenerek zaten kaybetmiş olduğumdan daha fazlasını kaybetme riskini alıyorum.

Loch Westcott.

Salı

Kollarımı otel bornozunun içine sokup kemeri sıkarken banyodan aceleyle çıkıp kapıyı açıyorum. Önce delikten bakıyorum. "Kim o?"

"Bayan Westcott için teslimat."

Ne bekleyeceğimden emin olmadığım için gerginlik göğsümü tırmalıyor. Loch'un ne gönderdiğini biliyorum ama bu durumdan ne çıkarmam gerektiğinden hâlâ emin değilim. Zincirin kilidini açtım ve sürgüyü çevirdim. Kapıyı açtığımda, üniformalı bir valenin kollarında Nordstrom çantaları vardı. "Onları içeri getirmemi ister misiniz?" diye soruyor.

Kapıyı daha geniş açtım. "Evet. Teşekkür ederim." Dört alışveriş poşetini şifonyerin üzerine koyuyor, sunum için sıraya diziyor. Kapıya döndüğünde ona verecek bahşişim olmadığını fark ediyorum. Yenik düştüğüm bu utanç duygusundan nefret ediyorum. "Özür dilerim. Size verecek param yok."

Başını kısaca eğerek, "Gerek yok. Bay Westcott çoktan halletti. İyi günler dilerim."

Bay Westcott yaptı, değil mi?

Kapıyı kapatıp sırtımı yaslıyorum, Loch'tan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Ruh hali Edward Cullen'inki kadar değişken. Nasıl oluyor da *Twilight* gibi önemsiz şeyleri hatırlıyorum da kendi hayatımı hatırlamıyorum? Benim hayatımın

bir kitap karakterinden daha önemli bir etki yaratabilir mi? Bu onun hakkında çok şey söylüyor, değil mi?

İterek çantalara doğru yürüdüm. Loch beni neredeyse avucunun içine almıştı, teklif ettiği her yardımı memnuniyetle kabul ediyordu. Sadece bir kafede kısa bir süre sohbet ettiği bir yabancıya karşı son derece cömert. Ya da belki de sadece zenginliğini göstermeyi seviyordur.

Ama bana karşı tavrındaki değişiklik hâlâ aklımda. Müdürün beni telekız sanmasıyla ilgili şaka yaptığını biliyorum ama soyadı fiyaskosunu unutturmak için bu dikkat dağıtma yöntemi işine yaramış gibi görünüyordu. Benim için kendi soyadını seçmesinden gerçekten rahatsız olmuş muydu?

O cevizi yakın zamanda kıramayacağımı bildiğim için ofluyorum. Paketlere gelince... Noel sabahı gibi hissederek neşeleniyorum. Kıyafetler için bu kadar heyecanlanmamalıyım ama o eteği bir daha giymek zorunda kalmayacağım için çok heyecanlıyım.

Hastaneye giderken giydiğim kıyafetin tarzına dayanarak, güzel şeylerden hoşlandığımı varsayıyorum. Bu bilgiyi, beni kim olduğuma götüreceğini umduğum ipuçlarından oluşan ve giderek büyüyen listeme ekliyorum.

Peçeteyi çantadan çıkarıp yere bırakıyorum ve bir çift siyah pantolon buluyorum. Pantolonu çıkarıp vücuduma doğru tutuyorum. Vücuduma tuttuğumda dökümlü kumaş ayak bileklerimin hemen üstüne denk geliyor. Etkilendiğim için kaşımı kaldırıyorum. *Çok güzel, Bay Westcott.* Seçtiğim hemen hemen her üstle uyumlu olacak bir şey seçtiği için ona bir puan vereceğim.

Çantadan çıkan bir sonraki şey, harap olana benzer beyaz, ipek, uzun kollu, düğmeli bir bluz. Çok güzel. Bir gardırop için başka bir sağlam temel, benimkine eklemek için çok harika ilk parçalar. Pantolonla birlikte klasik bir görünüm. İkisi de aynı tasarımcıdan. Malzemeye ve kesime bakılırsa, bunların istediğim gibi ucuz olmadığını düşünüyorum.

Onları kapının yanındaki küçük dolaba asıyorum, sonra bir sonraki çantayı açıyorum. Kurdele ile bağlanmış bir ayakkabı kutusuna sıkıştırılmış siyah deri düz ayakkabılar. Şirin ve güzel

Zaten sahip olduğum topuklulardan kurtulmak için.

Giydiklerimden farklı kıyafetlere sahip olmak zaten bir zevk, ama sizin için yapılmış gibi görünen güzel şeylerin teslim edilmesi şımartıcı hissettiriyor. Ne kadar lüks. Bunun önceki hayatımda alışık olduğum bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Bedenlerimin ne olduğunu bile bilmezken nasıl doğru bedenleri bulduğunu hâlâ merak ediyorum.

Üçüncü çantada kalçalarımı saran sıcacık siyah bir mont var. Benimkini verdiğimden beri bir paltoya ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim bile. Sıcak bir Escalade'den otelin içine ve oradan da doğrudan sıcak bir banyoya girerken, dışarıdaki hava durumunu düşünmedim. Şimdiye kadar da düşünmek zorunda kalmadım. Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim.

Eğer ortaya çıkmasaydı, kendi ayaklarımın üzerinde durabilir miydim?

Kâğıt mendili omzumun üzerinden çeviriyorum ve son torbayı karıştırıyorum. İç çamaşırı paketleri ve birkaç sütyen var. Onları elime aldığımda ucuz olmadıklarını anlıyorum ve fiyat etiketini gördüğümde şok geçiriyorum. Ve güzel bir YSL çanta ve bir çift altın küpe gibi birkaç aksesuar da eklenmiş.

Hiçbir masraftan kaçınmadı ve tam anlamıyla ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için titiz davrandı. Bir kadının gerçekten neye ihtiyacı olduğunu biliyor mu?

Kız kardeşi var mı? Kız

arkadaşı?

Ya da bir eş?

Tanrım, umarım karısı yoktur.

Zihnim kendi hayatımı ve içinde kimlerin olduğunu merak etmeye başlıyor. *Acaba hiç kardeşim var mı?*

Eşyaları dolaba yerleştiriyorum. Bu lüksler bana hemşirenin ayrılmadan önce bana verdiği mücevherlerimden oluşan küçük çantayı hatırlatıyor; elmas küpeler ve bir

kolye. Kolyeyi koyduğum çamaşır torbasının içindeki eteğe gidiyorum ve torbayı cebimden çıkarıyorum. *Tanrıya şükür.*

Bunları kaybetmeyi göze alamam.

Poşetleri katladığımda, son poşetin içinde küçük bir kutu daha olduğunu fark ediyorum. *Bir telefon.*

Hayır, hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Ama bu çok fazla. Yaptıkları için ona nasıl teşekkür edebilirim? Güzel kıyafetler ve aksesuarların yanı sıra, bana dünyayla bağlantıda kalmam için bir yol verdi.

Bekle. . . onunla tekrar bağlantı kurabilecek miyim?

Hayatım gibi endişelenmem gereken onca şey varken ona odaklanmama gerek yok, ama o düşüncelerimden caymamı imkânsız hale getiriyor. Kutunun altına telefon numarasının yazılı olduğu bir not yapıştırılmış. Ona bakıyorum. Aklıma yorumlayamadığım bir şey geliyor. Ama çok hızlı geçti.

Ağrıyı hafifletmek için şakağımı ovuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Başımı çarptığımdan beri ağırdan almam gerektiği söylenmişti. Midemin endişeyle nasıl düğümlendiğine bakarak sabahımı kolay olarak tanımlayamazdım, ama talep için hırladığında, bunun en iyi eylem yolu olabileceğine karar verdim.

Beslenmek bana iyi gelecek.

Menüye göz atıyorum ve oda servisini arıyorum. Kapattıktan sonra telefonu alıp açıyorum. Açılır açılmaz Loch'un numarasını alıyorum ve rehberime giriyorum. Görünüşte biraz Billy Goat gibi huysuz olabilir ama cömertliği benzersizdir. Bu hediye için, ilk irtibatım olma onurunu hak ediyor.

Telefonları düşünürken, hastaneden ayrıldığımdan beri polisten haber alamadığımı hatırladım. Otel telefonuna bakıyorum, banyodayken hiçbir aramayı kaçırmamışım. Tanrım, burada olduğumu bilmiyorlar.

Davama atanan dedektifin kartvizitini hatırlıyorum ve kontrol etmek için arayıp ona yeni numaramı veriyorum. Müsait olmadığı için mesaj bırakıyorum ve telefon yanımda yatağa uzanıyorum. Umarım beni geri arar çünkü beklemek işkence gibi.

Bitkinim, vücudum güçsüz, başım ağrıyor ve saçlarım saman gibi ve tamamen dağınık. Aynaya bakabilirdim ama ne anlamı var ki? Loch beni bu halde gördüğü için şimdiden utanıyorum. Gözlerimi daha da sıkarak kapatıyorum, yaltaklanıyorum.

Beni korkunç görünürken görmüş olması önemli mi? Hayır. Saldırıya uğradım. O da bunu biliyor. Öyleyse görünüşüm hakkında ne düşündüğünü neden umursayayım?

Nedenini biliyorum.

Adam muhteşem ve daha önce tipimin ne olduğunu kesin olarak söyleyemem, ama görsel olarak buna uyacağını hissediyorum ... *çünkü şimdi uyuyor.*

Yemek geldi ve tepsiyle birlikte yatağa yerleştim, patates kızartmasını ketçaba batırdım, sonra burgere geçmeden önce yarısını mideye indirdim. Ağzım doluyken telefonum çalıyor. Numarayı tanıyorum ve cevap vermeden önce daha hızlı çığnıyorum. "Alo?" Çok hızlı yutkunduktan hemen sonra soruyorum.

Dedektif cevap verir, "Merhaba, Salı?" "Bu o."

"Sadece bir dakikam var ama aramanıza geri dönmek istedim."

"Bunu takdir ediyorum. Ailemden haber aldınız mı? Eminim endişelenmişlerdir."

"Ne yazık ki yeni bir haber yok. Henüz yirmi dört saat geçmedi, dolayısıyla kaybolduğunuza dair herhangi bir rapor sunulmadı. Her ne kadar bunu duymaktan nefret etseniz de, bu bir bekleme oyunu. Saldırıya uğradığınız yerin karşısındaki caddeden, halihazırda dosyalanmış olan ayrıntıları doğrulayan bazı görüntüler aldık. Görüntüler grenli. O mesafeden, yüzünü teşhis etmek zor olacaktır. Yine de bir profil oluşturabileceğiz. Çantaların çoğu zaman müttefiklerde ya da çöp kutularında bulunduğunu söylemeliyim. Çoğu zaman gaspçılar sadece nakit para ya da yeniden satabilecekleri bir şey isterler. Yani zaman bizim için önemli değil.

Bu yüzden sizi eve götürmek için kayıp kişi raporuna güvenmemiz gerekiyor."

"Peki ya hastanede aldığınız parmak izleri?"

"Hiçbir şey çekmediler. Bu kötü bir şey değil. Sadece daha önce rezervasyon yaptırmadığınız anlamına geliyor. Fotoğrafınız arandı ama bir şey çıkmadı. Bunlar ilk adımlar. Daha derine ineceğiz, merak etmeyin."

Bunun beni eve götüreceğini ummuştum. Yani, suçlu olmadığımı sevindim, ama nasıl oluyor da fotoğraf ya da parmak izi kullanarak izimi bulamıyorlar?

"Paylaşacak daha fazla şeyim olduğunda sizinle irtibata geçeceğim."

"Teşekkür ederim, Dedektif Langley." Hayal kırıklığımı gizleyemiyorum. Yirmi dört saatin standart bir prosedür olduğunu bilecek kadar çok film ve suç dizisi izledim ama hayatınız pamuk ipliğine bağlıyken, bu süre diğer tarafa geçmek için tırmanmam gereken bir dağ da olabilir.

İştahımın geri kalanını kaybettim. Yatağa uzanıp saatlerin geçmesini diliyorum. Telefonun saatine tekrar baktığımda iki dakika geçmiş olduğunu görüyorum. "Ugh!" Ellerimi yanıma çarpıyorum. Çığlık atmak, ayaklarımı tekmeleyerek protesto etmek, kafamı kurcalayan sorulara umutsuzca ihtiyaç duyduğum yanıtları almak istiyorum.

Ben kimim?

Nerede yaşıyorum

ben?

Ben nereliyim?

Beni arayan var mı?

Öfkem vücudumun ısınmasına neden olduğunda, ayağa kalkıyorum ve bornozumu çıkarıyorum.

Ah, Loch'un gözden kaçırdığı bir detay. *Pijamalar.*

Muhtemelen çıplak uyuyan bir tip olduğunu düşünerek yorganın altına giriyorum. Vücudu buna uygun olduğu için kötü bir imaj değil. Ama sonra ruh hali bunu mahvediyor. Yine de bu ona mesaj atmamı engellemiyor. Yazmak için telefonu elime alıyorum: *Teşekkür ederim. Gerekenden fazlasını yaptın ama hediyelerin için gerçekten minnettarım. Umarım bazı işleri bitirebilmişsindir.*

Umarım o da benim gibi son kısımdaki mizahı bulabilir. Ekрана bakıyorum, ama hiçbir şey olmayınca yanıma koyuyorum ve tekrar gözlerimi kapatıyorum. Belki de söyleyecek zekice bir şey düşünüyordur. Telefon yatağın üzerinde vızıldıyor ve mesajı okumak için yanıma dönüyorum: *Bir şey değil.*

Hah. Belki de değildir.

Kibar ama ani. Belki de bunu beklemeliydim. Her şeyden önce o bir avukat ve yollarımızı nasıl ayırdığımıza dayanarak, beni yatıştırmamasına ve mesajımla onun için bıraktığım boşluğa düşmemesine şaşırmadım.

Onu tamamen suçlayamam. Sonunda durumu tersine çevirmeye çalıştı ama artık çok geçti. Savunmamı çoktan yükseltmiştim.

VÜCUDUM anlam veremediğim yerlerden ağrıyor. Başım ağrıyor ve ağzım pamuk yemiş gibi oluyor. Uzun bir kış uykusundan uyanır gibi gözlerimi açıyorum ama dışarıdan odaya dolan ışığı görünce çarparak kapatıyorum. Sırt üstü dönüp tekrar deniyorum.

Bu kez daha yavaşça gözlerimi açıyorum ve başımı kaldırıyorum. Su bardağına uzanıyorum, boğazımı ıslatmak ve temizlemek için birkaç yudum alacak kadar kaldırıyorum. Ağır başım ve sisli zihnimle mücadele edip kendimi kalkmaya zorluyorum. Bacaklarım yatağın kenarından sarkarken, yatağın üzerindeki telefona bakıyorum ve ekrana dokunuyorum. Saati gördüğümde kalbim sıkışıyor -dört saat sonra- ve hiçbir bildirim yok.

Arama yok.

Mesaj yok.

Hiçbir şey

yok.

Yirmi dört saat resmen geldi ve geçti. Bir esneme beni hazırlıksız yakaladı, kendimi zorla kaldırdım, bornozu kaptım ve sarındım

Tekrar. Banyoyu kullanıyorum ve uyanmama yardımcı olması için yüzüme soğuk su çarpıyorum. Bu yavaş bir süreç, Belinda'nın bana acele etmememi söylediği bir şey. Kalbimin atış hızına bakılırsa, muhtemelen haklıydı. Kendimi zorlamamalıyım.

Kendimi ayaklarımın üzerinde ve düşüncelerimde sabit hissettiğimde, pencereye doğru yürüyorum, tülleri kenara itiyorum ve dışarı bakıyorum. Kendimi kaybolmuş ve çok yalnız hissediyorum.

Kapının çalınması beni sıkıntılı duygularımdan uzaklaştırıyor. Kapıyı açtığımda, önceki vale bana bir Bergdorf Goodman çantası uzatıyor. "Teslimat, Bayan Westcott."

"Teşekkür ederim." Belki bunların içinde pijama vardır. Bu harika bir sürpriz olurdu.

Kapının otomatik olarak kapanmasına izin veriyorum ve çantayı yatağın üzerine koyuyorum. İki spagetti askıyı tutarak, dantelli siyah kumaşı önümde tutana kadar yavaşça çekiyorum. Çok çarpıcı ama pijama değil.

Çantaya bakınca bir ayakkabı kutusu buldum. Sanırım bu topuklar bu güzel elbiseyle uyumlu. Bunu neden gönderdiği konusunda kafam karıştı. Bunu nerede giyeceğim?

Telefon yatağın üzerinde vızıldıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Açtığımda ekranda sadece iki kelime vardı: *Bu akşam yemek?*

Loch

Salı günü için arabayı gönderdim ve yürümeyi tercih ettim. Restoran ofisten çok uzakta değil, belki dokuz ya da on blok ötede. Çok sık gittiğim bir restoran değil ama Wescott ismini biliyorlar, o yüzden rezervasyon yaptırmak zor olmadı. Önemli değil. Aklımda bana eşlik edecek bir sürü şey vardı.

Reinhold davası ve Salı gününe kadar oyalanmak arasında, harika bir hafta olmadı. Yargıç mahkeme tarihini Pazartesi gününe erteledi. Salı günü ise şimdilik hazır görünüyor. Bugün işlerin nasıl gittiğini duymayı umuyorum. Yine de davetimi kabul etmesine şaşırdım.

Ayrıntılarla ilgilenmek için karakolda olacağını ya da hatta eve gideceğini düşündüm. Mesajını almayı beklemiyordum: *Ne zaman ve nerede?*

Bu basit yanıt günümde ihtiyacım olan hafifleme anıydı, ancak Leisa bir dosya bırakmak için ofisime geldiğinde aptalca sırtışıma çabucak sildim. Boğazımı temizledim ve işime geri döndüm.

O zamandan beri bu geceyi iple çekiyorum.

Mutlu saatler kalabalığı ile akşam yemeği misafirleri arasındaki geçiş, restoranın içindeki gürültü seviyesini yüksek tutuyor, bu yüzden Salı günü için barın uzak tarafında beklemeyi seçiyorum. Ana yemek alanının gürültüsünden biraz olsun kurtulmayı umuyorum.

Burbon bana bir iyilik yapmayacak ama hafta ortasındaki kamburumu atlatmamı sağlayacak.

Bir yudum alıp kehribar rengi sıvının akmasına izin veriyorum. Zihnimi kandırıyor, sisteme girmeden önce beni rahatlatıyor. Bir hafta oldu ve bugün sadece Çarşamba.

Leisa'nın emri gecenin geri kalanını dinlenerek geçirmem yönündeydi. Ben de aynısını yapmayı, beynimi boşaltmayı ve iş hakkında düşünmemeyi seçtim. Böylece zihnim beni meşgul eden diğer tek şeye yöneldi.

Vay anasını.

Salı günü.

Onu gördüğüm an ayağa kalkıyorum. Bergdorf müşterisi, elbisenin onu hayal kırıklığına uğratmayacağına söz vermişti. Paltosunu çıkarıp belini saran siyah elbisesini, sadece beş, beş altı boyunu değil, kıvrımlı kalçalarına uzanan o inanılmaz bacaklarını da gösteren topuklu ayakkabılarını ortaya çıkardığında ben de hayal kırıklığına uğramadım. Onunla birlikte olabileceğimden değil.

Ev sahibi ceketini alıp ona hesabı verdikten sonra restoranın arka tarafını işaret ediyor, ben de on dört yaşında bir çocuk gibi aval aval bakıyorum. *Tanrım.* Kendini toparla, Westcott.

Daha önce hiç güzel bir kadın görmediğimi sanırsın.

Salı günü böyle mi?

Aptalca bir soru. *Tabii ki öyle.*

Ama bunu, onun güzel bir yüzden başka bir şey olmadığı gibi bir temel olarak mı kullanacağım?

Şimdiye kadar, o çok daha fazlası.

Ama o konuya giremem. Bu ilişkiyi çarpıtmayacağım. Güzel kadınlara karşı her zaman derin bir takdir ve zaaf duymuş olsam da, Tuesday ile platonik bir ilişkimiz var ve bunu bu şekilde sürdürmek niyetindeyim.

Yaklaştığında saçları bir omzunun üzerinden sarkıyor, beni gördüğünde gülümsemesi büyüyor. "Platonik," diye mırıldanıyorum, kendime hatırlatmak için zayıf bir girişimde bulunarak bardağımdan yudumluyorum, ama çok geç olabileceğini düşünüyorum.

"Merhaba," diyorum, sonra boğazıma yerleşmiş gibi görünen kurbağayı temizliyorum. Ergenlik ilk seferinde tam bir baş belasıydı. Bunu tekrarlamaya niyetim yok.

Tatlı bir kahkaha atarak yanağımı öpecekmiş gibi eğiliyor. Yaptığımız şey bu mu? Birbirimizi gördüğümüzde havadan öpüşmek mi?

Mahcup bir ifadeyle geri çekiliyor, nefesini içine çekiyor ve bakışlarını kaçırıyor. Elleri, sanki gariplik havasını uzaklaştırabilecekmiş gibi havalanıyor. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Ben-"

Elini tutup sözlerini durduruyorum. "Bunun için endişelenme. Belki de bu bir hafıza refleksidir, daha önce yaptığın bir şeydir."

"Hayatımın artık bundan ibaret olduğunu hissediyorum - *daha önce* yaptığım bir şey, artık mahrem olmadığım bir hayat."

"Eğer seni rahatlatacaksa, kafiye yapmayı unutmamışsın." Kahretsin, muhtemelen söylememeliydim-

"Çok komik, Westcott." Ben de ondan küçük de olsa bir gülümseme kazanıyorum.

Omuz silkerek kuru bir şekilde kıkırdıyorum, hâlâ elini tutuyorum. "Deniyorum."

O, kahve siparişi kadar karmaşık bir kadın paradoksu. Kahve dükkanındaki talepkar kadından, saldırıya uğrayıp yaralandıktan sonra gülümseyen kadına dönüştü.

Gözleri birbirine bağlı ellerimize gittiğinde, onu bırakıp benimkini cebime sokuyorum, restorandaki telaştan memnunum. Gergin bir şekilde yutkunduğumu duymasını engelliyor. Sanki okuldaki o çocukmuşum gibi.

Kokusu aramızdaki küçük boşlukta dolaşıyor ve derin bir nefes alıyorum. Vanilya ile karışık çiçek kokusu. İlişkimiz ve platonik kalması konusundaki duruşumu yeniden düşünmeme neden oluyor. Platonik, o elbisenin içinde ona bakarkenki düşüncelerimi anlatmaya yetmez.

Kurnaz olmaya çalışmak sonuç vermiyor, bu yüzden dikkatimi başka yöne veriyorum. "İçki?" Gözlerimi bara dikip bardağımı elime alarak teklif ediyorum.

"Henüz yapmamam gerektiğini düşünüyorum." Başına dokunarak, "Hâlâ iyileşiyorum." diyor.

"Doğru ya. Neredeyse unutuyordum." Neden böyle davranıyorum? *Lanet olsun*. Bu bir randevu değil.

"Ve ilginçtir ki, genel anlamda bu fikre karşı görünmediğim için sanırım içiyorum."

"Sanırım biliyorsun." Bardağımlı kaldırıyorum. "Sakıncası var mı-"

"Hayır, hiç de değil. Buyurun. Eğer içebileceğimi düşünseydim, bir kadeh şampanya sipariş ederdim." Gözleri kocaman açılıyor ve gülümsemesi yüz ifadesini kırıyor. "Şampanyayı severim," diye itiraf ediyor sanki olimpiyat madalyası kazanmış gibi. "Yapbozumun bir parçasını tanıdığımında zihnime notlar alıyorum, hafızamın bir daha geri gelmemesi ihtimaline karşı kim olduğumu bulmama yardımcı olmasını umuyorum."

"Doktor hafızanızı geri kazanamayabileceğinizi mi söyledi?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Sanırım bu daha çok iyileşme sürecimle başa çıkmama yardımcı olacak bir yedek plan."

Sözlerinde o kadar rahat ki, tam tersi olduğunu iddia eden biri için kendinden o kadar emin ki. Salı geçmişini hatırlamıyor olabilir ama şu anda kim olduğunu biliyor. Bu çoğu insanın söyleyebileceğinden daha fazla.

"Ah. Bu mantıklı."

Ev sahibi arkasından yaklaşır. Elinde menülerle, "Masanız hazır Bay Westcott," diyor. Başını bardan yana eğiyor. "Beni takip edin."

"Hazır mısın?" Salı günü soruyorum.

Başını sallıyor, sonra da bizi masamıza yönlendiren ev sahibini takip etmek için dönüyor. Daha önce de bir randevuda oturduğum bir masa; rahatsız edilmenin daha az olduğu rahat bir köşe. Bu mahremiyet hakkında ne hissedeceğinden emin değilim ama bunu öğrenmek üzereyiz.

Oturduğunda arkasına geçiyorum ve iki kişilik masanın diğer tarafına geçip yerime oturmadan önce onu içeri sokuyorum. Yalnız kaldığımızda, Tuesday içten bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor ve bana bunun bir

Randevu. Çıktığım kadınların gözlerinde genellikle yıldızlar yok. Biri bana bir amaçtan, şehirde bir gecelik bir konaklamadan ya da tatlı yemek olarak cinsel ilişki içermeyen bir sohbet etmek isteyebilecekleri birinden daha fazlası olarak bakmayalı uzun zaman oldu.

Salı günü onun coşkusunda bir ferahlık var. Hafıza kaybından muzdarip olduğu için bu konuda şiirsel konuşmayacağım. Onun için her şey yeni ve dolayısıyla daha heyecanlı. *Ben bile.*

Peçetesini kucağına koyuyor ve "Mesaj attığın için mutluyum" diyor.

"Öyle mi?"

"Bilmiyorum ama bütün gün yalnız olmak o kadar da eğlenceli değildi." "Dinleniyorsundur diye düşünmüştüm."

"Hastaneden çıkmak güzeldi. Banyo yaptım ve oda servisi sipariş ettim. Seni uyarmam gerek. Sakın faturaya bakma." Göz kırıyor, kadın beni büyülüyor.

"Öyle mi? Ne bulacağım?" Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sonra sesimi alçaltıyorum. "Porno mu?"

"Ne?" Komşu masaların dikkatini çeker ve geri çekilir. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, porno izlemiyorum" diye ekliyor, restorandaki herkesin duymasından endişelenmiyor. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak gülmeye başlıyor. "Çift patates kızartması siparişinden bahsediyordum. Vay canına, bu öneriyle ayağın kaydı ve çukura yuvarlandın."

"Görünüşe göre, otellerde en yüksek ücretlerden biri bu. Hayret bir şey."

"Buna karşı değilim, ama ..." Yüzünü buruşturuyor. "Neden yine bundan bahsediyoruz?"

"Faturadan bahsettiniz."

"Ah. Doğru. *Annnnyway*," diyor, gülümsemesi restoranın loş ışığı altında hâlâ parlıyor. "Heyecanlıyım çünkü en son ne zaman makarna yediğimi bilmiyorum ama şu anda çok açım."

Etkileyici bir yolculuktu, dolambaçlı yollar ve her şey. Kıkırdıyorum. "Burada olmana ve makarna fantezilerini gerçekleştirebilmeme sevindim."

"Makarna fantezileri mi? Çok yaramazsınız Bay Westcott." Bana Bay Westcott demeye devam ederse, ne kadar yaramaz olabileceğimi öğrenebilir. "Ama daha doğru sözler hiç söylenmedi." diye devam etti. Sandalyesinde arkasına yaslanıp menüye baktı. "Şimdi, ne istiyorum?"

Bütün gece onunla amaçsızca sohbet etmeme rağmen, menüyü tarıyormuş gibi yaparak aşağı bakıyorum çünkü bu bir randevu değil. Ne sipariş edeceğimi zaten biliyorum. Buraya her geldiğimde aynı şeyi sipariş ediyorum. "Ne güzel görünüyor?" diye soruyorum.

Kafamı kaldırdığımda gözlerini üzerimde buluyorum. Saklamaya bile zahmet etmeden, "Ne tavsiye edersiniz?" diye sordu.

"İtalyan restoranlarında klasikler her zaman güvenli bir seçenektir."

"Senin gibi mi?" İşte yine o yıldızlar, parlıyorlar. Her seferinde tatlı bir gülümsemeyle beni kandırmaya çalışıyor. "Güzelce dikilmiş bir takım elbise, görgü kurallarını biliyor ve cazibe saçıyor."

"Sızmanın çekici olabileceğini bilmiyordum."

"Yine de buradasın, ne demek istediğimi kanıtlıyorsun." Gülüyor. "Bana bir şey söyle, Loch."

"Avustralya aydan daha geniş."

"Ha?" Gözlerini hafifçe devirerek kıkırdıyor. "Hayır, başka bir şey demek istedim."

"Bir hashtag aslında sekiz nokta için bir oktotorptur."

Sivri bir bakış kahkahasının altında kalmıyor. "Bilgi yarışmasında senin takımında olmayı istemek dışında, bunu nereden biliyorsun?"

"Okumayı seviyorum."

Çenesi açılıyor ve kaşları tavana doğru fırlıyor. "Ben de öyle."

Sanki dünyada okumayı seven sadece iki kişiymişiz gibi konuşmasına bayılıyorum. Bu da onunla aramda hafife alamayacağım bir başka bağ. "Bir ara birlikte kitapçıya gitmeliyiz."

Yüz hatlarını gevşeterek, "Bu hoşuma gider" diye yanıtlıyor.

Geriye yaslanıp "Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Klasik yemekler hakkında konuşurken bana bir şey sormak istediğini söylemiştin-"

"Doğru. Bu, sen tüm konuşmayı rayından çıkarmadan önceydi," diye şaka yapıyor. "Aslında, şaka bir yana, baskı baş edilemeyecek kadar fazla geldiğinde umudunu yitiriyor musun diye sormak istemiştin?" Yoğun bakışları, şu anda bir can simidine ihtiyacı varmış gibi görünmesine neden oluyor. Gözleri kapanıyor ve ekliyor: "Birinin benim için ortaya çıkıp çıkmayacağından emin değilim."

"Endişelenmene gerek yok, Salı. İhtiyacın olduğu sürece senin için burada olacağım." *Ne yapıyorum ben? Ne diyorum ben?* Bırakın tutmayı, ona bu sözü verecek durumda bile değilim.

"Bunu nasıl söylersin, Loch? Daha yeni tanıştık."

Aynen öyle. O anda konuştuğumu anlıyor. "Seni üzgün görmek istemiyorum." *Gerçeği söyledim.*

"Neden?" *Neden?*

Gözleri yaşıyor, tam da kaçınmayı umduğum şeyi yapıyor. Şirketler hukukunda çalışıyorum çünkü ham duygularla başa çıkacak beceriye sahip değilim. Onun köşesinde birine ihtiyacı var, takımında birine. Onun için o kişi olmaya hazır mıyım? Hikayesini sonuna kadar götürmeye?

Bana bakarken bir damla gözyaşı döktü. "Bana bir tavsiyen var mı danışman? Size şu anda ödeme yapamam ama bana bir fatura gönderin, ben de onu yığına ekleyeyim," diyor, kırılmamış gibi görünmek için çok uğraşıyor ama sesindeki çatlağı duyuyorum.

"Benim için önemli olan kişilerden asla ücret almam."

Hüznünden bir gülümseme kaçıyor ve omzunun üzerinden diğerleriyle birlikte dağınık saç tellerini süpürüyor. "Ah canım, Bay Westcott, az önce sizin için önemli olabileceğimi mi kabul ettiniz?"

Ses tonundaki alaycı ifadeye rağmen elimi yüzümde gezdirdim, kendi sırtışım konuşmanın içinde çatırdadı. "Eh, hepimizin zayıf yönleri var."

"Sonunda seninkilerden birini bulduğumuza sevindim."

O kesinlikle benim.

Salı

LOCH görüldüğünden çok daha fazlası.

Sözlerinin tam anlamının tadını çıkarırken, kalbime işlediler ve tek yapabildiğim ona inanamayarak bakmak oldu. Beni kandırmaya çalıştı ama başaramadı. Avukatın arkasındaki adamın altın gibi bir kalbi var.

Ama insanların duyguların onun hayatında yeri olmadığını düşünmelerini istediğini fark etmeye başladım. Bu ona işte fayda sağlıyor ama özel hayatında onu savcılığa, yani bana karşı savunmasız bırakıyor. Bu yüzden beni bakışlarının sıcaklığının soğuk yokluğunda bıraktı. İtirafından beri benden başka her yere bakıyor, muhtemelen bunun onu zayıf gösterdiğini düşünüyor. Ama yapmıyor. Onun gücünü her zamankinden daha fazla görüyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıp avucumu çatal bıçak takımının yanına koyuyorum. "Loch?" Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, paylaştığımız kahkahalar azalıyor. "Bana açıldığın için minnettarım, özellikle de bunun senin için rahat bir yer olmadığını anladığımdan beri."

"Takdir ediyorsunuz ama hiçbir şey söylememeliydim. Bu ..." Elime bakıyor ve kendi elini kucağından kaldırıyor ama sonra durup tekrar indiriyor. "Bu genellikle kolay kolay teklif ettiğim bir şey değil."

"İşte bu yüzden benim için çok önemli." Duygularının dalgalı sularında kürek çekerken dikkatliyim. "İstediğin gibi anladım. Bana karşı hiçbir yükümlülüğün yok." Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve başka tarafa bakıyorum, keşke bizi yolumuzdan saptıracak bir hikâye ya da dikkat dağıtıcı bir şey olsaydı. Anıların yerinde karanlıktan başka bir şey olmadığı için bakışlarımı tekrar ona kaydırıyorum ve ona sırlarımdan birini sunuyorum. "Kaç yaşında olduğumu bilmiyorum." İzin almadan mizahsız bir kahkaha atıyorum. "Bu ne kadar çılgınca?" Gözlerimi yarım yamalak devirerek soruyorum.

Sandalyesine doğru eğilmiş, iri cüssesi ahşap iskelet için fazla büyük. "Özür dilerim."

"Pfft. Olma." Uzanıp bardağını alıyorum. İçmemem gerektiğini biliyorum ama böyle hissetmek beyin sarsıntısının yan etkilerinden daha kötü olmalı. "Ne oldu?"

"Burbon."

"Acaba sever miyim?" Bir yudum alıyorum, alkolün alevlerinin boğazımı yakmasına izin veriyorum. Göğsüm dayanamayıp öksürmeye başlayınca yüzümü buruşturuyorum ve ateşi söndürmek için su aramaya koyuluyorum. Soğuk sudan uzun bir nefes çekiyorum ve getirdiği rahatlamanın tadını çıkarıyorum. Burnumdan soluyarak yavaşça nefes veriyorum.

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve "Burbon sevdiğini sanmıyorum" diyor.

Sanki yatıştırabilirmişim gibi boğazımı ovuyorum. "Neden yaptığını bilmiyorum." "Bazen yanma, soluklanmaya değer."

"Ben de rahatlamanın sudan sonra geleceğini sanıyordum."

Kıkırdıyor. "İkisi de var."

Suyumdan bir yudum daha aldıktan sonra, "Hayatında bu tür bir soluklanmayı hak eden ne var?" diye soruyorum.

"Her şeyi."

İsteyeceği son şey onun için kötü hissetmem ya da üzülmemdir. Her şeye sahip değil mi?

Para.

Görün

üyor.

Başarılı bir kariyer.

Özel bir araba ve şoför.

Eminim 5th Avenue'da güzel bir daire vardır.

Ama gözlerindeki hüznü, duruşumu yeniden değerlendirmeme neden oldu. Belki de hayatının en önemli parçası olan *kalbiyle* iletişimini kaybetmiştir. "Nasıl yapabilirim?" diye soruyorum.

Loch'un bana daha da açılıp açılmayacağını görmek üzereyken, servis görevlisi mükemmel bir zamanlamayla "İşte çorbanız ve salatalarınız," dedi. Tabakları masaya bıraktı ve Loch ile paylaştığımız balonu patlattı.

Masamızı ve bardaklarımızı doldururken yolundan çekiliyorum. Loch'un gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum ama başımı kaldırmıyorum. Hareket etmek şöyle dursun, nefes bile almıyorum. Tekrar yalnız kalana kadar bekliyorum, sonra cesurca gözlerimi önümdeki sebze çorbasından çekip onun yakıcı bakışlarıyla buluşuyorum.

Bakışlarının yoğunluğu altında, hafıza kaybı iki kez vurmuş gibi bomboş kalıyorum. Ruh hali değişti ve usta avukat geldi. Ona karşı hiç şansım yok, bu yüzden *şimdilik* meraklı olmayı bırakıp çorbamı içiyorum.

"Düşünüyordum" demeden önce sadece birkaç doyurucu ısırik alabildim. "Ne hakkında?"

"Size telefon gelmemiş olması, birinin ihbarda bulunmadığı anlamına gelmez. Zaman alan prosedürler ve süreçler vardır."

"Anlıyorum, ama ..." Kaşığımyı kasenin üzerinde tutarak duruyorum ve düşüncelerimi toparlamak için kalabalık restoranın etrafına bakıyorum. Kendimi net düşüncelerimle daha hazır hissettiğimde, "Eğer birini sevseydim, onu bulurdum. Gece gündüz arardım, her yere fotoğraflarını yapıştırırdım ve yasal olarak izin verildiği anda ihbarda bulunurdum."

"Belki de öyledir, Salı. Yarın eski hayatına uyanabilirsin. Bir anda çok şey değişebilir."

"Bunu herkesten daha iyi biliyorum." Ses tonumun ne kadar sertleştüğinden ve sadece cevaplar için değil, karşımdaki adamın sahip olduğu ilginin bir zerresini bana gösterecek birinin ortaya çıkması için ne kadar çaresiz hissettiğimden nefret ediyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Saf olduğunu ima etmek istememiştim."

Başımı çeviriyorum. "Olabilir. Herkes öyle yapıyor." Nefesim göğsümde sertçe duruyor ve omurgam dikleşiyor.

"Ne dedin?" diye soruyor, eğilerek.

Bakışlarımı duvara çeviriyorum, düşüncelerimi görmemi sağlayacak boşluğu bulmayı umuyorum ama hiçbir şey yok. "Bunu neden söyledim?"

Loch ağzı açık bana bakıyor. "Bunu neden söyledin?"

"Bilmiyorum." Zihnimin kuytu köşelerinde bunun nereden geldiğine dair bir ipucu arıyorum ama *teknik olarak boş* çıkıyorum. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Belki de hafızan geri geliyordur çünkü bu kesinlikle bir şeydi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Umut edebiliriz."

Bu umuda olabildiğince sıkı tutunacağım.

Bundan sonra ne söyleyeceğimizi şaşırdık mı yoksa emin olamadık mı bilmiyorum ama sessizlik beni yalnız hissettirmiyor. Bizi birbirimize bağlıyor, doldurulmaya ihtiyaç duymuyor.

Yemeğimizin ve birbirimize eşlik etmenin tadını çıkararak yemek yiyoruz.

Servis görevlisi benim çorba kasemi ve onun salata tabağını almak için geri döndüğünde, "Senden bir iyilik isteyebilir miyim, Loch?" diye sordum.

"Ayağımı ağzıma soktuktan sonra sana borçlanmışım gibi görünüyor."

"Yapmadın. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunun yerine beni çok şımarttınız ve bunun karşılığını size ödeyebileceğimden emin değilim. Bu elbise gibi-"

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Ne gibi bir iyiliğe ihtiyacınız var?"

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum ama bunu yapmam gerekiyor. Sadece yalnız yapmamayı tercih ederim. "Yarın beni kafeye götürür müsün?"

Bu adamın aklında milyonlarca şey dönüyor ve bıçağını tabağının diğer tarafına kaydırduğunda, bunun bir oyalama taktiği mi yoksa bana hayır demeyi kendine yediremediğinden mi emin olamıyorum.

Rahatsızlığının gölgesinde otururken hemen ekliyorum, "Sormamalıydım. Meşgul olduğunu biliyorum."

"Programım üzerinde çalışıyordum. Ne zaman müsait olursun?" "Beni ne zaman araya sıkıştırabilirseniz."

"Brady'yi seni alması için saat yedi kırk beşte göndereceğim. Günün geri kalanında saat dokuzda başlayacak toplantılara kilitliyim."

"Hazır olacağım." Masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarımın ucuyla parmak eklemlerini okşadıktan sonra sanki aniden tereddüde düşmüş gibi geri çekiliyorum. "Bozuk plak gibi konuşuyorum ama teşekkür ederim."

Bir kez başını sallıyor ve sonra spagettisine başlıyor. Erişteyi çatalın etrafında döndürüp kaşıkla oynaması gerçekten çok güzel bir şey.

Bu adamın hiç hatası var mı?

Gerçekten tanımadığım birinin yanında kendimi bu kadar güvende hissetmemin doğru olduğundan emin değilim.

Ama bana böyle hissettiriyor.

Onunla neredeyse hiç vakit geçirirmedikten sonra ona güvenmek akıllıca mı? *Kim bilir?* Ama güveneceğim. Bana güvenmemem için bir sebep vermedi.

"ETKİLENDİM." Loch yemeğimin kalıntılarına bakıyor.

Dirseğimi masaya koyarak çenemi elime dayıyorum. "Sağlam bir iş çıkardım. Bugün neden bu kadar aç olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

"Muhtemelen uyandıktan sonra bir süre bir şey yememiştir, yani yemeden durmak için uzun bir süre." Belki kafam çok dolu ama sanırım Loch bana bakmayı seviyor. Bunu o kadar çok yapıyor ki, yoğunluğunu kabullenmeye başladım.

gözlerini üzerimde hissediyorum. O da aynısını yapmayı cazip kılıyor. İkimiz de iradeli olsak da yapmıyorum. Bunun yerine, bakışlarının ağırlığını içime çekiyorum ve içimin yanmasına izin veriyorum. İster geçici bir özlem ister gerçek bir arzu olsun, bir gün alev alacağımızı hissediyorum.

Onu o yatakta tek başına düşünmek kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Onun yanında hissetmek istediğim son şey üzüntü. "Tatlı?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim, ama ne isterseniz sipariş edin."

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Tıka basa doydum. Bu gece bir bebek gibi uyuyacağım."

Servis görevlisi hesabı masaya bırakıyor ve ikimizin de gözleri hesaba takılıyor. Birbirimizin gözleriyle buluşmak için yukarı bakıyoruz. Omuzlarımı silkerek sandalyemde biraz kaykılıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, bunu bir kez daha tekrarladığımı duymaktan rahatsız oluyorum, bir kez daha onun merhametine kalmışım gibi hissediyorum.

Kartını dosyanın içine bırakıyor ve dosya süpürülüyor. "Rica ederim," diyor ve su bardağını boşaltmak için eline alıyor. Saatine bakıyor, çok sık yaptığı bir şey olduğunu fark ediyorum. Belki zamanını faturalandıran bir meslekte olmanın kötü bir yan etkisi, belki de hayatından zevk alamayacak kadar meşgul biri. Loch için, bence ikisinin bir kombinasyonu.

"Yani-"

Tony geri döner ve "Teşekkür ederiz ve yakında tekrar gelmenizi dört gözle bekliyoruz" der.

Bunu bir işaret olarak kabul ediyorum ve Loch kitapçığı kapatır kapatmaz ayağa kalkıyorum. Bana bakıyor, sonra ayağa kalkıp cüzdanını ceketinin cebine sokuyor. "Gitmeye hazır görünüyorsun."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmeyi umursamıyorum ama onun bana ayıracak daha fazla zamanı olup olmadığından emin değilim. "Sabah erkenden bir kahve randevumuz var."

"Var," diyor bana gülümseyerek.

Masaların arasından ön tarafa doğru ilerlerken elinin sıcaklığı belimi sarıyor. Biletimi ev sahibine uzatıyorum, o da büyük bir gömme dolaptan hızlıca paltomu alıyor.

Loch ve ben kapıya doğru ilerliyoruz, ama o duruyor ve paltoyu benden alıyor. Kapıyı açık tutarak kollarımı içine sokuyorum, sonra da üzerime sıkıca sarıyorum. "Kırmızı hakkında ne hissediyorsun?"

"Bu benim favori rengim değil."

"Mavi mi?" Bana kapıyı açtığına sordum.

Dışarı çıkıyoruz, şiddetli rüzgârın soğuğuyla karşılaşırız. Ceketinin yakasını kaldırıyor ve ellerini ceplerine sokmadan önce daha fazla koruma için yakalarını yukarı çeviriyor. "Brr. Maviyi severim," diyor beni hafifçe dürterek. "Çok güzel mavi gözlerin var."

Karşılık olarak kirpiklerimi kırıştırmaktan nefret ediyorum. Gerçekten hiç terbiyem yok, özellikle de kendimi onun terbiyesiyle kıyasladığımda. Hâlâ beni izliyor, bu da beni kıkırdatıyor ve sonra "En sevdiğin renk ne?" diye soruyor.

"Bilmediğim için düşünmeme izin ver." Aklıma bir ipucu verecek bir şey gelmesini umarak çeneme vuruyorum.

"Şu anda bir renk seçmek zorunda olsaydınız, bu ne olurdu?"

"Kahverenginin sıcaklığı."

"Kahverengi mi? Kahverengiye en sevdiği renk olarak seçen birini duyduğumu hiç sanmıyorum."

Altın merkezlerinden karamel tabakasına, kehribarın sıcaklığına ve kestanenin rahatlığına kadar gözlerinin tüm renklerini derinlemesine anlatabilirim. Yine de kendimi utançtan kurtarmak için anlatmayacağım.

"Ayrıca dün neredeyse tamamen kahverengi giyinmiştin" diye ekliyor.

"Bence bu daha deve tonunda."

Popüler restoranın girişinden çıkmak için biraz yürüyoruz. "Kahverenginin tonlarına girmeyeceğim ama sende çok güzel durduğunu söyleyebilirim."

"Çok naziksiniz Bay Westcott." Durdum ve ona döndüm. Adamın sadece gözlerindeki bir bakışla beni baştan çıkarma gibi bir huyu var. Özellikle de şu anda yüzünde olan bakışla. Dizlerimin bağı çözülüyor ama bir şekilde dik durmayı başarıyorum. "Beni eve bırakabilir misin?"

"Hayır."

O seksi ve tatlı ses tonuyla söylediği tek hecelik bir kelime midemi düğüm düğüm ediyor. Derin sesi ve gülünç derecede yakışıklı yüzüyle, bu adamın bir akşam yemeği randevusundan sonra asla eve yalnız gitmediğinden eminim.

Ben onun ilki olacak mıyım?

Bu onuru kabul ediyorum ve ileride kaldırıma park etmiş olan cipin arkasına biniyorum. "İyi akşamlar, Brady."

"İyi akşamlar, Salı."

Aracın kabini dışarıdaki rüzgâr ve kalabalıktan uzak bir sığınak gibi geliyor. Emniyet kemerimi takıyorum ve yumuşak deriye yaslanıp rahatlıyorum. Yolun büyük bölümünde sessizlik içinde ilerliyoruz. Ben ilgimi çeken bir şeye işaret ediyorum, o da ediyor. Yine de hiçbir şey anılarımı tetiklemiyor.

Otelin önüne geldiğimizde, kapıcı kapıyı açmaya fırsat bulamadan Loch dışarı atlıyor. Bana bordo kadife ve zengin altın süslemelerle dekore edilmiş, mermer zeminli ve büyük merdivenli lüks lobiye kadar eşlik ediyor.

Ortada duruyoruz. Bir adım fazlası, yukarıya davet gibi geliyor. Bir adım daha az atsaydık onunla geçirdiğim zamanı aldatmış olurdum. "Yani ..." Topuklarımın üzerinde geri sallanarak söylüyorum.

"Yani . . ." Hemen devam ediyor ve "Sabah görüşürüz" diye bitiriyor.

"Yedi kırk beş." Çarpan kalbimi dizginlemeyi umarak nefes alışımı yavaşlatıyorum. Lobi o kadar sessiz ki başka türlü duyabilir.

"Ben-" ikimiz de hep bir ağızdan söyledik, durduk ve sonra gülmeye başladık. "Bunun neden garip olduğunu bilmiyorum."

"Garip."

"Bu bir randevu değil miydi?" Sanki beni utançtan kurtaracakmış gibi başımı kaldırıyorum. Kurtarmadı. Sadece kendimi daha derine itmemi izliyor.

"Acıma partisi için teşekkürler. İhtiyacım vardı."

Yavaşça başını sallayarak, "İyi geceler, Salı" demeden önce beni inceliyor.

"İyi geceler."

Bir metre kadar ilerliyor ama sonra durup geri dönüyor. Başparmağını alt dudağına sürterek, sanki bu akşam yiyeceğı tatlı benmişim gibi bana bakıyor.

"Sana acımadım. Seni davet ettim çünkü bana eşlik etmeni istedim. Hayal kırıklığına uğratmadın." Yüzünün sol tarafında bir gülümseme beliriyor ve sanırım arkasını dönmeden önce kaşlarını oynattığını bile fark ediyorum.

"Yarın görüşürüz."

Kahretsin, bu adam bir kadını nasıl bayıltacağını biliyor. Kendimi bu topukların üzerinde sabitliyorum ve kendimi yukarı sürüklemeye çalışıyorum. Onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da şeytanın başka bir adı olduğudur.

Loch Westcott.

Loch

HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATMADIN YA?

Başımı ellerimin arasına alıyorum, kendimden utanıyorum. *Ne yapıyorum ben böyle?*

Yine de ayrılmakta haklıydım. Eğer gitmeseydim, onu otelin lobisinde öpebilirdim. Onun durumundaki birine bunu kim yapar?

Lanet olası bir beyin sarsıntısı geçiriyor. *Ve hafıza kaybı.* Görünüşe göre, ona asılmak için harika bir zaman olduğunu düşünüyorum. *Lanet olsun.* Ben tam bir pisliğim.

Tam bir akıl tutulması.

Dün bana eski halini bir anlığına gösterdi. Zor biriydi ve hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Her şeyi ortaya döküyordu. Bugün, etrafta olmak hoş - tatlı, neredeyse naif - ama gerçek gibi geliyor. Salı gününün hangi versiyonunun gerçek olduğunu nasıl bileceğim? Kafede tanıştığım kadın mı yoksa şimdiki kadın mı?

Eğer zaman veririm, eminim her şey kendiliğinden çözülecektir. Yine de bencilce, onun tanımaya başladığım halinin bende kalmasını tercih ederim. Bu adil değil. Yeni kurduğumuz ilişki pahasına da olsa, hayatını geri almayı hak ediyor.

İlişki mi? Hayır, ben ilişki yaşamam. Bunu kafamdan atmam lazım. Bu bir arkadaşlık.

"İyi misin patron?"

"Harika, Brady," diye yalan söylüyorum dişlerimin arasından, koltuğa geri çöküyorum. Bugünün üstesinden gelmek zor olacak - hem iyi hem kötü. Pencereden dışarı bakıyorum, yarın işleri ne kadar berbat edeceğimi merak ediyorum.

Brady'ye sabahki planımı anlattıktan sonra dışarı çıkıyorum, kendimi binamın lobisine doğru sürüklüyorum ve bekleyen asansöre giriyorum.

Eve geldiğimde, anahtarlarımı ön kapının hemen içindeki konsolda bulunan küçük kaseye atıyorum ve çoğu gün olduğu gibi kenardan kaymadıklarında kendimi muzaffer hissediyorum.

Ayakkabılarımın sert tabanlarından çıkan tek ses oturma odasını besleyen kısa girişi dolduruyor. Gece eve geldiğimde bir şey duymayı beklemiyorum ama bu kısır yankı, taşındıktan iki yıl sonra bile beni rahatsız ediyor.

Saat daha erken, on biri biraz geçiyor.

Sonunda eve geldim. Uzun zamandır bu saatte evde olduğumu sanmıyorum. Kendimi en rahat hissetmem gereken yer burası, yorganın altına girip biraz dinlenmek. Bunun yerine egzersiz kıyafetlerimi giyip binanın spor salonuna gideceğim ve bir iki saat daha stres atacağımı umuyorum.

Ama koşmak düşüncelerimin koşu bandından daha hızlı dönmesini engelleyemiyor. Ağırlıklar kaslarımı zihnimi köreltecek kadar yoramıyor. Odaklan. Anın içinde kal.

Bir banka oturup dambılları yanımdaki mindere bırakmadan önce on iki tekrar yapıyorum. Bu kadar stresli olmak, sadece gün doğumunu değil gün batımını da kaçırarak kadar çok çalışmak normal mi? Hava karardığında bile özel hayatımın tadını çıkaramamak da dahil olmak üzere, müşterilere fatura keserken her gün ışığı saatini hesaba katmam normal mi?

Westcott Hukuk'taki diğer tüm avukatlar şirkete katıldıklarında zaten evliydim. İkisinin çocuğu vardı ve biri benden yedi yaş büyük, diğerleri ise benden onlarca yıl ileride. Arkadaşlarımı ya da ailemi yeterince görecektim yok. Şu anda bırakın bir aileyi, bir eş için bile yeterli zamanım olduğunu düşünemiyorum.

Ağırlık barını sehpanın üzerine koyarak öne doğru eğiliyor ve başımı aşağı sarkıtıyorum. Ter alnımdan damlayıp bacağıma çarpıyor ve ben bunu bir işaret olarak kabul ediyorum. Daha uzun süre kalabilirdim ama kalkıp havlumu almaya karar verdim. Omuzlarıma sarmadan önce yüzümden ve boynumdan aşağıya doğru sürüklüyorum, ekipmanı temizliyorum, suyumunu alıyorum ve asansörlere doğru gidiyorum.

Saat gece yarısını biraz geçtiği için bina sessiz ve asansör boş, ki ben de böyle olmasını seviyorum. Daireme döndüğümde duş musluğunu açıyorum, kıyafetlerimi çıkarıp sepete atıyorum. Sıcak suyun altına girmek cildimi eşit derecede ısıtıyor ve kaslarımı rahatlatıyor.

Elimi başımın üstündeki fayansa koyarak gözlerimi kapatıyorum ve suyun enseme dövmesine izin veriyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ... bir rahatlama

Mavi

gözlü.

Tam

kalçalar.

"Çok nazıksınız Bay Westcott," diye mırıldandı.

Beni çıldırtıyor ama suçluluk duygusuyla yürüttüğüm savaşı arzu kazanıyor. Onun biriyle yatmasına yardım etmedim. Kahretsin, ben tam bir piçim. Şu anda umurumda bile değil. Şehvetli tarafıma teslim oluyorum, ereksiyonumu tutuyorum ve yumruğumu aşağı ve yavaşça yukarı kaydırıyorum, zevke doğru gevşiyorum.

Fark etmediğimi sandığında bana nasıl baktığını görüyorum. Birbirimize meydan okuyan bakışlarımız beni daha sıkı tutuyor ve daha hızlı pompalamamı sağlıyor. Salı günü o dudakları yaladığında, onları etrafımda dolaştırma şansını elde edersem benim felaketim olacağına ikna oluyorum.

Onun önümde diz çöktüğünü, vücudunun duştan sıırlıklam olduğunu, amının benim için ıslandığını hayal ediyorum ve bu görüntü beni serbest bırakmanın eşiğine getiriyor. Elimin pompalaması yerine onun seksi ağzının beni emdiğini hayal etmek tam isabet, serbest bırakılmam daha sert vuruyor. "Siktir," diye inliyorum tam boşalmayı bitirirken.

Nefesimi tutana kadar öyle kalıyorum, gözlerimi açtığımda yalnız olduğumu görüyorum. *Hay sikeyim.* Başımı salladım ve yutkundum. O da çok iyiydi. En azından rüyalarımda.

Elimi yüzümü yıkarken sırtıyorum, gerçeğinin daha da iyi olacağından hiç şüphem yok. Saat bire doğru yatağıma çöküyorum, nihayet uykuya dalmaya hazırım.

BUZZ . . .

Buzz . . .

Buzz . . .

Bekle . . . ne?

Vızıltının bir rüyanın parçası olmadığını, gerçek olduğunu anlayacak kadar gözlerimi açıyorum. "Oh kahretsin!" Yataktan fırlamadan önce telefonumun alarmını kapatmak için uzanıyorum. 7:10. "Lanet olsun."

Kömür grisi takım elbise kancaya takılı.

Beyaz gömlek - diğerlerinin arasından çekilmiş net ve temiz. Siyah kravat görünümü tamamlayacaktır.

Salı günü yedi kırk beş demiştim ama işte geç kalan benim. Asla geç kalmam ama bu hafta hemen hemen her şeye geç kaldım. Hâlâ şaşkınlıkla başımı sallarken, hazırlanmak için aceleyle banyoya giriyorum.

On dakika sonra anahtarlarımı alıp asansörlere yöneldim. Trafiğe takılacağımı zaten biliyorum ama yine de buna bir yenisini eklemek istemiyorum.

Kapılar açıldığında, 16B daha dik duruyor ve gülümsüyor. Esmer kız çekici, ama yapmak istediğim son şey bir komşuyu rotasyona sokmak.

Bu çok hızlı ve karışık olur. Binamdan uzak durmaya zorlanmak ya da daha kötüsü, geri dönmeye niyetim olmayan duygulara kapıldığı için taşınmak zorunda kalmak istemiyorum.

Bugünlerde bir ilişkiye dahil olmak şöyle dursun, düşünecek vaktim bile yok. Gerçi aptal sırtışım aksini gösteriyor olabilir. Ama kahverenginin Salı'nın en sevdiği renk olduğunu düşünmek çok farklı. *O farklı.*

Daha fazla zamanımı boşa harcamamalıyım. Günümün her dakikası için bana çok para ödeyen müşterilerim var.

Bana bu kadın için aptal diyebilirsiniz ama dün gece hayır demeyi imkansız hale getirdi. *Varlığıyla mı imkansızlaştırdı?* Evet, hemen hemen.

Cehennemi yaşadı ve hala da yaşıyor. Daha fazla sorun yaratmayacağım. Gününü biraz daha kolaylaştırmamı isterse, orada olacağım.

Kapılar açılıyor ve bakışlarımı açık gri takım elbiseli bir adama çeviriyorum. Sanırım on ikinci katta oturuyor. Karşılıklı centilmence başımızı sallıyoruz ve sonra boş boş kapılara bakıyorum, gözlerimi ileriye ve sırtımda bir delik açan bir çift gözden başka bir şeye dikiyorum.

16B dikkatimi çekmek için durmaksızın çabalıyor, ancak ironik bir şekilde, basit bir selamlaşmanın ötesinde hiç konuşmadık. Tek kelime bile.

Neyse ki asansör artık durmuyor ve birinci kata iner inmez kapılar açılıyor. Lobiyi koşarak geçip kapıyı itiyorum ama sonra kaldırımda duruyorum.

Arabam genelde kaldırımda olur. Bir sağa bir sola bakıyorum. Brady hiçbir yerde yok. Bu da ne! Onu Salı'yı alması için gönderdim. Yani 10 dakikam ve 6 blok yolum var. Koşmaya başlasam iyi olacak.

Düşüncelerim de benim kadar hızlı koşuyor ve umarım ter içinde kalmam. Bunun için endişelenmek için çok geç. Ofiste duş alıp üstümü değiştirmem gerekecek. Ama dün gece fazla içmediğim için memnunum, yoksa bu koşu farklı bir şekilde ilerlerdi.

Komik çünkü burbonu rahatlamak için sipariş etmiştim. Zor bir haftayı atlatmak için sert bir içkiye ihtiyacım yoktu. Sadece günümü aydınlatmak için Salı günüyle biraz daha vakit geçirmeye ihtiyacım vardı.

Kulağa ne kadar bencilce geldiğini biliyorum ve bunu asla yüksek sesle dile getirmezdin, ama onu tamamen yanlış yargıladım. Sebepsiz saldırıyı göz ardı etmiyorum ama karşılık verdiğim için ben de suçluyum. Onu görmezden gelmeliydim, özellikle de ruh halinin benimkiyle uyduğuna düşünürsek. O konuşmanın olduğundan farklı bir şekilde -kötü bir şekilde- bitmesini hiç istememişim. Ama o zaman bile, ondaki bir şey karşı koymamı gerçekten zorlaştırdı.

Hala var.

Başım çok büyük belada.

Loch

Buraya ilk gelen ben olmak istedim, o geldiğinde burada olmak istedim. Buranın neleri tetikleyebileceğini asla bilemezsiniz ve bunu tek başına yaşaması onun için iyi olmazdı.

Sonunda bloğa ulaşıyorum ve nefes almak için yavaşlıyorum, ancak SUV ileride kaldırıma yanaştığında hızımı tekrar artırıyorum. Tam o araçtan inerken dükkâna ulaşıyorum.

"Klasiklerin" sıkıcı olduğunu düşünebilir ama siyah pantolon ve gömleğin içinde çok güzel görünüyor. Rüzgâr esiyor ve kumaş teninde dalgalanıyor. Düz ayakkabılarla bile sofistike ve dün geceki kadar güzel.

Kadına değil, neden burada olduğumuza odaklanın.

Ne yazık ki, önündeki binaya baktığında tavrı bir anda değişiyor. Isırdığı dudağından, sanki ısırmasa dağılacakmış gibi ellerini birbirine sıkıca kenetlemesine kadar tüm vücut dilinden anlaşılıyor.

Beni görür görmez, ufuk çizgisini aydınlatabilecek bir gülümseme endişelerini kırıyor. "Merhaba," diyor ben ona yaklaşırken.

Brady'ye el sallıyorum ama sanırım fark edemeyecek kadar çok gülüyor ve buraya koşarak geldiğimi bildiğini belli ediyor. Her neyse. Salı gününe dönerek, "Günaydın. Nasılsın?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim." Gözleri çevremizden ayrılıyor ve benimkilerle kısa bir süre buluşuyor. "Sanırım."

"Bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?"

Kafeyi tararken omuz silkiyor. Sonra gözleri pencerenin yanındaki duvara gidiyor ve "Saldırıya uğradığım yer orası mı?" diye soruyor. Bakışları cevap için bana döndüğünde, o anda ona yalan söylememeye karar veriyorum. Daha güzel bir resim yaratarak onu korumaya çalışmak yerine, ileriye taşıdığı anısı hakkındaki gerçeği hak ediyor.

"Evet. Az önce içeriden çıkıp sağa dönmüştün. Durdun mu yoksa seni durduracak kadar sert mi yakaladı bilmiyorum."

Tekrar tuğla duvara bakarak, "Arkamdan geldi" diyor.

Her ne kadar eski hayatını geri getirme umuduyla boşlukları doldurmak istesem de, yollarımız ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmiyorum. "İçeri girmek ister misin?"

"Evet," diyor, kendini toparlıyor ve ilerlemeden önce hızlı bir nefes alıyor. Niyetli bir şekilde kapıya doğru yürüyor.

Kapıyı tutup kaldırıyorum. Diğerleri onun peşinden koşturuyor, çektiği acıdan habersiz. Sadece bir adam arkadan çarpıp onu ürküttüğünde sinirleniyorum. "Özür dilerim" demek için arkasını dönüyor ama sonra önünü kesmek için sıraya atlıyor.

Evet, gerçekten çok üzgünüm. *Pislik.*

Tuesday sıranın yoğunluğundan geri adım atar ve etrafına bakınır. Perdenin arkasındaki büyücüyü ilk kez görüyormuş gibi gözleri açılıyor ama sonra etrafı incelerken omuzları gevşiyor. "O kadar da büyük değil."

"Hayır," diye cevap verdim. "Ben içeri girdiğimde sen kasadaydın. Ben burada sıranın sonundaydım. Nakit ödeme yaptığınızı hatırlıyorum çünkü siz çantanızın dibinden bozuk para çıkarırken sıra hareket etmiyordu."

Eliyle gözlerini kapatarak başını öne eğiyor. "Aman Tanrım. Herkesi beklettim mi?" Boynunu dikleştirerek, "Özür dilerim." der.

"Gerek yok." Kasada sergilediği gösterişli tavırdan dolayı ona zihnimde nasıl Bayan Elli dediğimi atlıyorum. *Belki de yüzde yüz dürüst olmaya hazır değilim.*

"Nasıl oldu da konuşmaya başladık?" diye soruyor masumca.

Şimdi ona karşı neden dürüst olabileceğimi düşündüğümü sorguluyorum. *Hay sikeyim.*

Yer değiştiriyorum ve bizden birkaç metre ötede oluşan sıraya bakıyorum.
"Son kalan iki kişi biz olduk."

Yumuşak bir kahkahayla sallanırken küçük bir gülümseme beliriyor.
"Önce benimle mi konuştun?"

"Aslında-"

"Önce ben mi konuştum? *Olamaz.*" Başı ellerinin arasına düşer. Kaldırıp parmaklarının arasından bakıyor. "Ne dedim ben?"

O kısmı unutmak istiyorum. "Um . . . Pek bir şey yok. Sadece kahve siparişlerimiz hakkında konuştuk."

"Kahve, ha." Bakışları üzerime düşüyor ve dudaklarını yalıyor. Sonraya saklamak için başka bir görüntü.

"Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsan..."

"Gerçeği istiyorum." Kelimeler ağzından hızla döküldü. "Sanırım benim için ateşliydin."

Arkasına yaslanıp dudaklarını büzdü. "Gerçekten mi?"

"Pek kurnaz bir tip gibi görünmüyorsun."

İç çekişi, tepkisinin geri kalanını beklememe neden oldu. "Hâlâ kurnaz bir tip olduğumu mu düşünüyorsun?" Kaşlarını şaşkınlıkla birbirine yaklaştırışından onu Noel'i çalmakla suçladığımı sanırsınız.

"Bence temkinli davranıyorsunuz, ki bu sizin durumunuzda akıllıca bir davranış." "Bu analize katılıyorum. Teşekkürler, Dr. Westcott."

"Benim için zevk."

Dikkatini ön taraftaki tezgâha çevirmeden hemen önce dirseğiyle beni şakacı bir şekilde dürttü. "O gün çalışan tüm çalışanlar olası tanıklar olarak sorgulandı. Tanıdık gelen biri var mı?"

Buhar makinesinin başındaki çocuğu tanıdım. "Köşedeki adam, kıvıl saçlı. 911'i ilk arayan oydu. Ayrıca seni kontrol etmek için dışarı çıktı."

Salı, dükkânın içine sığan birkaç masanın arasından geçerek baristaya doğru ilerliyor. Ben de onu takip ediyorum, ona ihtiyacı olan zamanı ve alanı veriyorum.

sadece küçük dükkânda değil, aynı zamanda duyguları aracılığıyla da manevra yapıyor.

Zamanı değerlendirmek için telefonumu çıkarıyorum ama burada olma nedenimin bu olmadığına karar veriyorum.

Sonra ne kaçırdığımı fark ettim.

Siktir. Siktir. Siktir.

İçimi çekiyorum, kanımda öfkenin kaynamasına izin veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor gizlice yanıma yaklaşarak. Sanırım dikkat etmediğim için pek de sinsice yaklaşmış sayılmam, çünkü hemen yanıma geldi.

"Bu sabah çantamı evimde unutmuşum." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Geç kalıyordum ve ofise girer girmez bir toplantım var." Baristaya bir göz attıktan sonra ona bakıyorum. "Nasıl geçti?"

"Sipariş ettiğim şeyi paylaştı. Bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı." Burnunu kırıştırması çok şirin. "Kulağa hoş bile gelmiyor." Kapıya doğru başını sallıyor, biz de çıkışa doğru ilerliyoruz. Dışarıda devam ediyor: "Şirket ofislerinin görüntülerin yayınlanmasını onaylaması gerektiğinden başka bir şey bilmiyor. Engel bu gibi görünüyor."

Kornalar çalışıyor, kaldırımlar tıklım tıklım ve nihayet güneş doğuyor. Başını sallıyor ve "Görüntülerinin daha iyi olacağını sanmıyorum. Yani bu suç çözülemeyebilir."

Bizi dükkanın yaya trafiğinden uzaklaştırarak, "Tanıdık bir şey var mı ya da-" diye soruyorum.

"Hayır. Herhangi bir yerde olabilirdim ve kendimi aynı şekilde kaybolmuş hissederdim." Nefes veriyor, vücudu sönüyor. Gözleri hâlâ ıslık ıslık ama bulutların içeri girdiğini görebiliyorum. "Burada olduğun için minnettarım Loch, ama gitmen gerektiğini biliyorum. Sorun değil. Geri dönüş yolunu bulacağım."

"Hayır, SUV senin kullanımına ait." Komplocu bir tavırla eğilip kıkırdıyorum. "Bence Brady yine de seni tercih ediyor."

"Senin için bir şey yapmama izin ver." "Neymiş o?"

"Sen işe git, ben de çantanı alayım. Bugün yapacak başka hiçbir şeyim yok ve beklemek beni öldürüyor. Bu beni biraz meşgul edecek ve sana da yardımcı olacak. Ne dersin?"

Ofiste duş alıp üstümü değiştirmem gerekecek, ki çanta için eve gidersem bunu yapacak vaktim olmayacak. Ama onu benim için ayak işlerine koşturamam. "İsteyemem-"

"Doğru. Sormana bile gerek yok. Bu iş için gönüllüyüm." Hm . . .

"Çok yardımcı olurum."

Avuçlarını göğsüme vuruyor. "Karar verildi o zaman."

Sanırım öyle. "Teşekkürler."

"En azından bunu yapabilirim." Escalade'e doğru yürüyoruz.

"Ofis birkaç blok ötede. Brady seni evime götürürken ben de oraya gidersem daha çabuk olur. Kapıcı sana bir anahtar verecek. Sen koşup anahtarı alırsın, Brady de seni ofisime götürür."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Evrak çantası nerede?"

"Hemen kapının yanında." Onu SUV'a götürüp içeri girmesine yardım ediyorum. "Bunu kaçırmayacaksın."

Beni selamlayarak gülüyor. "Emirlerimi aldım ve gidiyorum."

"Seni içeri alması için kapıcıyı arayacağım." Kapıyı kapattığımda camı indirdi. Kaldırımından geri çekildim ve orada durdum.

Dirseğini pencereden dışarı uzatıyor, yüzündeki sırıtışa bakılırsa bundan biraz fazla keyif alıyor. "Bunun hiçbir şeyle ilgisi yok ama saçlarını biraz daha dağınık seviyorum. Daha sık böyle takmalısın."

Saçımı şekillendirecek vaktim olmadığı için çıkmadan önce sadece parmaklarımı gezdirdim. Aracın parlak dış yüzeyindeki yansımamı yakalamaya çalıştım ama benden önce hareket etmeye başladı.

"Hey, Westcott?" diye sesleniyor bana.

Sırıttıyorum. "Öyle mi?"

"Hayal kırıklığına uğratmadın."

Bir kakhaha patlattım. Sağlam bir kelime oyunu oynuyor.

Ama bu kadın söz konusu olduğunda başımın kesinlikle belada olduğunu zaten biliyorum.

Salı

Sanki binanın kendisi üst düzey modern tasarımıyla akıllara durgunluk vermiyormuş gibi, asansörü dolduran para kokusunu neredeyse alabiliyorum. Mankenlere benzeyen bir kadın bana sanki sokaktan gizlice girmişim gibi pis pis bakıyor da olabilir. O bilmiyordu ama ben biliyordum.

On altıncı kattan çıkarken saçlarını savurana kadar serbest bırakmak istediğim kıkırdamayı dizginliyorum ve küçümseyen bir hava takınıyorum. Kapılar tekrar kapanır kapanmaz, sırf bunu yapmak için saçımı savuruyorum. Onun kadar sofistike olmayabilirim ama aynalı kapılardaki yansımama baktığımda gördüğüm şey hoşuma gidiyor.

Anılarım olmayabilir ama kendimi yeniden tanıdıkça, olduğum kişiyi seviyorum.

Asansörün sesi duyulur ve kapılar kayarak on sekizinci katta açılır. Gitmek için iki yol var. Şansımı deneyip sola gidiyorum. Sadece üç kapısı var, sonunda onu bulmak kolay.

Anahtarı sokuyorum ve kapıyı açmak için dönüyorum. Nefesimi kesen bir manzarayla karşılaşıyorum ve destek almak için hemen çerçeveye tutunuyorum. Nefes veriyorum ve gülümsüyorum. "Aman Tanrım, Bay Westcott. Çok güzel bir daireniz var."

Evrak çantasına bakarak kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve pitoresk manzaraya doğru yürüdüm. Çantayı alıp gitmeliyim. Gerçekten gitmeliyim, ama yine de bir aptal gibi gülümseyerek etrafıma bakınıyorum.

Dairesi tıpkı Loch gibi klasik ve her şeyin yerli yerinde olduğu bir tarza sahip. Keşke daha uzun kalabilseydim ama çantasına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Pencerelerden dışarı bakıyorum, muhteşem bir şehir manzarası ve diğer yönden bir anlık su görüntüsü alıyorum.

Oturma odasının bir tarafına asılmış birkaç fotoğraf dışında, diğer duvarlarda sanat eserleri var. Çerçeveleri kimin doldurduğunu görmek çok cazip geliyor ama zaten çok uzun kaldım. Aceleyle geri dönüp çantayı alıyorum ve kilitliyorum.

Gömleğinde köpek gezdiren etiketi olan bir adam ve üç corgis ile asansöre sıkışıyorum. Eğilip küçük yalaka suratlarını okşuyorum. "Çok şirinler."

"Onlar da ele avuca sığmıyor," diyor gülerek.

Kapılar açılır açılmaz köpekler lobiye dalıyor, arkalarında gezdiricilerini sürüklüyorlar. "İyi günler," diyorum el sallayarak.

Brady kapının yanında duruyor ve beni görür görmez kapıyı açıyor. "Güzel yer," diyorum, arkaya atlayarak.

Sürücü koltuğuna oturduğunda, "Fena değil. Suyu gördün mü?"

"Yeterince uzun değil. Onu bekletmek istemedim." Evrak çantasını sanki sarsılırsa patlayacakmış gibi kucaklıyorum. Ne yaptığımı fark ettiğimde çantayı yanıma koyuyorum ve parmaklarımı siyah derinin üzerinde gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Brady şöyle diyor: "Loch beni yemeklere ve toplantılara davet etti. Güzel bir manzara ama bundan hoşlandığını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sürekli çalışıyor, bu yüzden o dairenin kıymetini bilecek kadar evde değil."

Bunu ilk elden biliyormuşum gibi başımı sallıyorum. Onu birkaç gündür tanıyorum ve verdiği ipuçlarından hayatı hakkında güçlü bir fikrim olmasına rağmen, Loch'un pek de bir hayatı olmadığını düşünmeye başlıyorum. Elbette bunu söylemek benim için kolay çünkü günlerimi nasıl doldurduğumu ya da para kazandığımı bilmiyorum.

Ne iş yaptığımı merak ediyor musun?

"Buradayız. Yirmi üçüncü kat."

Pencereden dışarı bakıyorum ve etkileyici bir şekilde yansıtılmış bir gökdelenin bulutların arasında kaybolduğunu görmek için gökyüzüne bakıyorum. "Teşekkürler."

Kaldırıma adım atarken kendimi sabitlemem gerekiyor. Belki de bu sabah çok koşturdum ama kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum. İçeri giriyorum,

Resepsiyona giriş yaptıktan sonra adımı buldular, bana bir kart verdiler ve beni asansörlere yönlendirdiler.

Takım elbiseli adamlarla dolu bir asansörde en önde ve ortadayım. Arkada bir kadın görmüş olabilirim ama kapılar kapalıyken görebileceğim kadar uzun değil. Asansörden inip Westcott Hukuk Bürosu tabelasını gördüğümde resepsiyona doğru yürüyorum.

"Alo?" Belki yirmili yaşlarının başında olan ve genç bir görünüm veren çillerle kaplı bir adam beni selamlıyor.

"Bay Westcott'u görmeye geldim." Buranın onun şirketi mi yoksa bir aile işletmesi mi olduğunu sormak hiç aklıma gelmedi. Ya etraftaki tek Westcott o değilse? "Loch."

Adam sırtıyor. "Evet. Seni bekliyor." Önündeki kütüğü okumak için aşağı baktığımda kaşları çatılır. Gözlerini yavaşça kaldırır. "Bayan Westcott?"

"Uzun hikâye," diye kıkırdayarak cevap veriyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Eminim öyledir. Tam şuradan girin, sola dönün ve köşedeki ofise ulaşana kadar takip edin. İsim levhası kapının dışında asılı, bu yüzden gözden kaçıramazsınız."

"Teşekkürler."

Kapıyı iterek kabinlerin olduğu büyükçe bir odaya ulaşıyorum. Pencere boyunca uzanan yolu takip ediyorum ve Loch'un ofisine gelene kadar soldaki ofislerin yanından geçmeye devam ediyorum. Dışarıda bir masa, dolaplarla dolu geniş bir alan ve çöp kutusunun yanında yerde duran bir çanta var. İki tarafa da baktığımda kimseyi göremiyorum, bu yüzden kapı kolunu kontrol ediyorum. Kilitli değil.

"Alo? Loch?" İçeri girdim ama o da ortalıkta yoktu. Geniş ofiste bir oturma alanı, büyük bir masa ve kaptan koltuğu tipi bir koltuk var. Onsuz burada olmak biraz tuhaf hissettiriyor. Ya biri beni burada bulursa?

Kapıyı kapattım, sonra çantayı masasına koydum. Bütün gün toplantıları olduğunu söylemişti. Eminim şehrin başka bir yerindeki bir konferans salonunda sıkışıp kalmıştır.

Ofise. Parmağımı ahşap ve metal masanın üstünde sürükleyerek pencerelere doğru yürüyorum ve dışarı bakıyorum. Bir başka inanılmaz manzara. Muhtemelen onun da tadını çıkaramayacağı bir manzara.

Başım dönüyor.

Geri çekilip en yakın sandalyeye oturuyorum ve elimi başıma götürüyorum. Endişelenmeli miyim? Beyin sarsıntısı geçirdiğim için bu normal mi?

Midem bulanıyor.

Çaresizce etrafıma bakındım, henüz ayakta durabilecek durumda değildim. Duvarla bütünleşen bir kapı görüyorum, bunun bir dolap olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum, ama ya özel bir banyoysa? Manhattan'da büyük bir avukatın bunlardan bir tane olması gerekmez mi?

Sandalyeden dikkatlice kalkıyorum ve duvara doğru ilerliyorum. Üzerine bastırınca bir tık sesi duyuyorum ve serbest kalıyor. Sayı!

Kapıyı açtığımda, buhar açıklığa doğru kabarıyor ve beni içine alıyor. Hafif bir uğultu duyuyorum ve görüşüm netleştğinde Loch'u duşta görüyorum. *Tamamen çıplak.*

Ağzımı kapatıyorum, ses çıkarmaktan ya da bir santim bile kıpırdamaktan korkuyorum, yine de kafamı çevirmek aklıma bile gelmiyor. Başını arkaya yatırmış, gözleri kapalı, su göğsüne yağıyor ve vücudundan aşağı iniyor. *Tıpkı benim bakışlarım gibi.*

Yunan tanrıları, döndüğünde esneyen çelik kaslardan, suyun omuzlarına çarpmasına izin veren, kıcının yanlarındaki o görkemli girintiye, yanlarına derinlemesine giren ve önden aşağıya doğru inen o kesik V'ye kadar şekillendirilmiş bu adam üzerinde hiçbir şeye sahip değil- "Salı mı?"

Bir mide bulantısı dalgası içimi sararken gözlerimiz camda buluşuyor. *Olamaz!*

Dizlerimin üzerine çökerek tuvalete koşuyorum ve kapağı tam zamanında kaldırıyorum.

Arkamda su kesiliyor ve sesinin zayıf tınısı sarsıntıların arasından bana ulaşıyor. Bedenim isyan ederken ve başım çarparken gözlerim yaşlarla doluyor.

Bir eliyle saçlarımı ensemden toplarken diğer eliyle sırtımı okşuyor. "Nefes almaya çalış." "Nefes al." diye devam ederken sesi beni rahatlatıyor.

Yönüme odaklanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve paniğim yatışana ve midem sakinleşene kadar nefesimi yavaşlatıyorum. Onun gözlerine tekrar bakmak zorunda kaldığım zaman ölüm korkusu beni ele geçirebilir ama bir seferde sadece bir şeyle uğraşabilirim. Şu anda kusma öncelikli.

"Nefes alın ve yavaşça bırakın." diyor.

Tuvalet kâğıdını alıp ağzımı sildim. Utanç ateşi yüzümü kaplıyor ve başımın yeniden çarpmasına neden oluyor. Ama arkama bakacak kadar kendime güveniyorum.

Aman Tanrım!

Onu alt yarısına sarılmış bir havludan başka bir şey giymemiş halde gördüğümde nefesim yeniden hızlanıyor. Aynı hızla arkamı dönüyorum ve elimi kalkan olarak kullanıyorum.

"Sanırım bunun için biraz geç, öyle değil mi?" diyor.

Kağıdı tuvalete atıp sifonu çektim. Yüzümün hala yanmakta olduğunu hissederek geri dönüyorum ve iç çekiyorum. "Çok özür dilerim. Buranın bir banyo olduğunu bilmiyordum."

"Ne arıyordun?"

"Bir banyo, sadece duş aldığın bir banyo değil," diye cevap veriyorum, biraz kıkırdarak. Sonunda tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. "Ofisinde beklerken kendimi kötü hissettim."

"Yani seni hasta eden beni görmek değil mi?"

"Oh Tanrım hayır. İnanılmazsın." Kusmak yeterince kötü değilmiş gibi şimdi de kelimelerimi mi kusuyorum? Elimi kaldırarak, "Beni görmezden gel. Sağlıklı düşünemiyorum."

"Yani benim inanılmaz olduğumu düşünmüyor musun?"

Gözlerini bana dikmişken yakalamak için geri dönüyorum. "Hayır, kastettiğim bu değil-"

"Biliyorum. Takılıyorum, Salı." *Dalga mı geçiyor?* Loch Westcott benimle dalga mı geçiyor? Bu başardığım bir başarı olmalı. Ne yazık ki öyle hissetmiyorum

Harika, yoksa kutlama yapıyor olurdum.

Onu itiyorum - ıslak, sert ve ateşli vücudunu - bunun yerine, bu sadece benim için bir ceza gibi geliyor. "Dinle, sen, bana zorluk çıkarma."

"Bütün eğlenceyi mahvediyorsun."

Ayağa kalkarak havluyu hayal kırıklığıma karşı sıkıyor ve sonra bana elini uzatıyor. Benimkini onunkinin içine soktuğumda, su damlacıkları bluzuma sızana kadar beni dikkatlice yukarı çekiyor. "Beni ıslatıyorsun."

"Tam zamanında."

"Loch," diyorum, gözlerim yüzünde büyüyor çünkü vücudunu tekrar süzmek için onları indirmemek için umutsuzca çabalıyorum. "Senin içine ne girdi böyle?"

"Haklısın." Elini saçlarında gezdiriyor ve sallıyor, damlalar uçuşuyor, gömleğime de bulaşıyor. Yakında ıslak tişört yarışmasına katılmış gibi görüneceğim.

"Giyinmeliyim." Geri çekilmeye başladım ama "Dişlerini fırçalamak ister misin?" diye sordu.

Bu reddedemeyeceğim bir teklif. "Çok isterim."

Çömeliyor ve lavabonun altındaki dolabı karıştırıyor. Bu zamanı ona tekrar küstahça bakmak için kullanıyorum. New York'taki onca insan arasından nasıl oldu da bu adam benim kahramanım oldu?

Başı dertte olan en şanslı genç kız.

Tezgâhın üzerine diş fırçası ve macun koyduktan sonra kapıya doğru ilerliyor ve "Bana birkaç dakika izin verirseniz ofisimde giyineceğim" diyor.

"Tabii ki."

Kapıyı kapatır kapatmaz etrafa baktım. Burada dolap yok, sanırım bir numaralı kapıyı seçtiğim için yine şanslıydım. Dişlerimi fırçaladım ve duruladım. Nasıl yaptım bilmiyorum ama gömleğimi temiz tuttum. Islak lekeler çoktan soldu. Gerçi buradaki buhar saçlarımı biraz daha kıvrıcıklaştırdı.

Birkaç dakika daha takıldıktan sonra kapıyı çaldım. Kapı itilerek açıldı ve beni öyle bir gülümsemeyle karşıladı ki sanki gününü güzelleştirmişim gibi hissettim. Gözlerinin altın rengi parlıyor ve çenesindeki kirli sakalın gölgesi beni onun üzerine atlamaya teşvik ediyor. *Ne? Atlamak değil. Öpmek mi?*

Tanrım, umutsuz vakayım. "Evrak çantanı getirdim." Ellerimi sallayarak ofise girdim.

"Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Odanın ortasında durdum. "Toplantılarınız var." "Var."

Kapı açılıyor ve bir kadın, "Fırıncılar-" diyor. Gözleri bana takılıyor ve yüz ifadesini dolduran sorular sergileniyor. "Misafiriniz olduğunu bilmiyordum."

Banyo kapısını kapattıktan sonra Loch masasının arkasına geçer. "Evet, şey. Bayan Wes-Tuesday bana evrak çantamı getirdi." Oturmuyor. "Tuesday, bu Leisa. Leisa, bu benim. ." Başka bir engele takılıyor. Duraksama hepimizi rahatsız ediyor gibi görünüyor, hepimiz yer değiştiriyoruz.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Salı." diyor. Bakışları Loch'a döner. "Bay Baker ve avukatları ikinci konferans odasına alındı."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor, yere bakarak.

Kapı kapanır kapanmaz, "Özür dilerim. Genelde ayaklarımı daha hızlı kullanırım. İstemedim-"

"Açıklamaya gerek yok. Birbirimiz için ne olduğumuzu ben de bilmiyorum." Dudaklarındaki hafiflik düz bir çizgiye dönüşüyor. "Sana randevum diyerek haddimi aşmak istemediğimi söyleyecektim ya da nasıl Dün gece sana arkadaşım demekten çok keyif aldım."

"Oh, um ... evet, anlıyorum. Sanırım boşlukları doldurması için onu bıraktık." Elimin arkasıyla gülüyorum. "Bunun iyi gideceğine eminim."

Sırıltısı geri döndü. "Eminim daha sonra her şeyi duyacağım."

Onun arkadaşlığından ayrılamayacak kadar keyif alıyorum ama ayrılmam gerektiğini de biliyorum. "Bay Baker ve avukatları ..."

"Evet, bekliyorlar."

Kapıya doğru yürüdüm. Kapı tokmağını elime aldıktan sonra dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin?" Kendimi çok daha iyi hissederek başımı öne arkaya sallıyorum ve elimi sallıyorum. "Ve bunu söylediğimde, her şeyin parasını da ödemen gerektiği anlamına geliyor."

İçinden bir kıkırdama geçer. "Bu durumda, nasıl hayır diyebilirim ki?"

Kapıyı açıyorum, ama gitmeden önce ekliyorum, "Numaram sende var."

Sırtarak, iç çamaşırlarımı baştan çıkarabilecek o gözlerle beni izliyor ve sonra cevap veriyor, "Kesinlikle öyle."

Salı

Bana ne olduğunu bilmiyorum.

Düzelتيyorum. Bana ne olduğunu çok iyi biliyorum. Loch Westcott.

Çıplak.

Evet. Bu işe yarar.

Bu konuda olgun davranmalıyım. Daha önce suyu hiç kıskanmamıştım ama onu duşta gördüğümünden beri kıskanıyorum. Yani, bu da ne? Nasıl böyle görünüyor? O takım elbisenin altında o vücudu sakladığını kim bilebilirdi? Bence herkes onun fit olduğunu söyleyebilir. Ama *böyle* yapılı? Duşta gördüğüm şey, beklenmedik bir şeydi.

Sürekli çalıştığını sanıyordum. Bence, aslında, onun yerine çalışıyor. Öyle olmalı. Ciddi bir çaba harcamadan bu kadar iyi görünmesinin imkanı yok. Hakkını teslim etmeliyim. İnanılmaz biri.

Ugh. Bu tamamen yanlış. O ıslak, çok sert ve yalanabilir bir vücuttan daha fazlası.

Ayrıca inanılmaz derecede cömert, nazik, destekleyici ve çok ilginç biri.

İşte. Bu her şeyi açıklığa kavuşturur ve umarım beni onun bedeni hakkında en günahkâr şekilde düşündüğüm için cehenneme gitmekten kurtarır.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Aman Tanrım. Bu kirli düşünceler yüzünden kesinlikle cehenneme gideceğim.

"Orada iyi misin?" Brady soruyor.

Kendimi düşüncelerime kaptırınca nerede olduğumu unuttum. Utanç damarlarımda dolaştıkça yüzüm kızarıyor. "Peki," diye cevap veriyorum sesim gıcırdayarak.

Dikiz aynasının yansımasında birbirimizin gözlerini yakalıyoruz. Omuzlarının gülmekten nasıl titrediğini görünce içimi gördüğünü anlıyorum. Yine de bu konuda bir şey söylemeyecek kadar nazik. Onun yerine soruyor,

"Otele dönmek istediğine emin misin? Loch'un bu akşama kadar bana ihtiyacı olmayacak, bu yüzden sizi gitmek istediğiniz yere götürebilirim. Şehir parmaklarınızın ucunda."

Bir giyim mağazasının önünden geçiyoruz ve bu bana bir fikir veriyor. "Hey, Brady? Beni Bergdorf'a götürür müsün?"
"Tamamdır, Tues."

"ÇOK ÖZÜR DILERİM." Parlak fuşya rengi bir pantolon giymiş ve kızıl saçlarını başında bukleler halinde tutturmuş bir kadın, beklediğim kişisel alışveriş alanına koşarak girdi. "Soyunma odasında kadın iç çamaşırları içinde eriyen bir gelin annem vardı. Kriz önlendi ve düğüne gitti."

"Bu çok iyi."

"Çok iyi. On altı aydır talep ediyordu ve sonunda tatmin oldu." Benim yanımdaki sandalyeye oturdu ve "Ben Kelly. Bu akşamki yemek için bir elbise aradığınızı duydum."

"Evet. Abartılı bir şey yok."

"Çok kötü. Aşırıya kaçmak benim uzmanlık alanım." Şakasına gülüyor ve ayağa kalkıyor. "Şaka yapıyorum. Hadi, alışverişe çıkalım."

Satış katına doğru yürüyoruz ve beni doğruca yere kadar uzanan gelinliklere götürüyor. "Sanırım bahsettiğin abartı bu. O yüzden başka bir özel bölüme geçelim, sen de bana randevunu anlatırsın."

"Aslında, onu tanıyor olabilirsin." Bu onun gözlerini tekrar bana çevirdi. "Loch Westcott. Dün benim için bir şey sipariş etmişti-"

"Ah, evet. Bay Wescott. Hiç tanışmadık ama yıllar içinde birkaç şey sipariş etmişti." Fısıldıyor, "Bir keresinde onu Google'da araştırmıştım. Çok yakışıklı."

"Öyle."

Elbiselerin bir mendilden daha az malzeme kullandığı bir rafın üzerinde durup bana yukarıdan aşağıya bakıyor. "Bu ismi tanıdığımı biliyordum. Sen

Salı günü. Tuesday Westcott. Evli olduğunu bilmiyordum."

"Biz değiliz... Yani, o değil." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Evli olmadığımı biliyorum. Kesinlikle farklı hissederdim, sanki ruhumun yarısını kaybetmişim gibi ama hiç de öyle hissetmiyorum. "Demek istediğim aynı soyadını taşıyoruz ama evli değiliz."

Sanki konuşmanın bir yerinde onu kaybetmişim gibi bana bakıyor ama sonra kaldığımız yerden devam ediyor. "Arka duvarda yeni bir elbise seçkisi var. Vücudunuza çok yaklaşıyorlar ve Bay Westcott'tan öğrendiğime göre onun da hoşuna gidecek bir şey."

Hoşuna gidecek bir şey mi?

Bu iyi bir fikir olmayabilirdi. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu. Kıskanacağımı hesaba katmamıştım. Acaba önceki hayatımda da kıskanç mıydım ki bu hayatımda öyle görünüyorum. "Bir sürü kadına hediye gönderdi mi?"

"Yıllar boyunca sadece birkaç tane." Sanki her kelimesine dikkat etmiyormuşum gibi rahatça askıları karıştırıyor. *Sadece birkaç kadın . . .*

Kıskanmaya hakkım olmamasına rağmen kalbim sıkışıyor. Asistanını tanıtırken nasıl tökezlediğini düşündükçe, kalbimin midemin çukuruna gömüldüğü yerin hemen yanına bir şüphe tohumu ekiliyor.

Kıskanabilirim ya da proaktif olabilirim. Ben ikincisini seçiyorum çünkü bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Mavinin içinde ne var?"

KİŞİSEL ALIŞVERİŞ UZMANI, seçtiğimiz her şey için Loch'un kartından ödeme almakta bir sorun görmedi, özellikle de komisyonunu göz önünde bulundurarak. Ama ben tereddüt ettim. Tasarladığım zaman büyük bir plan olabilirdi, ancak bırakın finansal olarak, hiçbir şey için başkasına borçlu olmak istemiyorum.

Ama başka seçeneğim yok.

Brady çantaları taşımama yardım etmeyi teklif etti ama cipi park etmek zorunda kalmasın diye kollarımı yükledim. Onu benimle şehirde gezdirdim, hatta

Escalade'de öğle yemeği yedik. Daha önce hasta olduktan sonra, o hoagie çok iyi geldi.

Ama gününden yeterince fedakârlık yaptı. Çantalar ağır değil. Sadece garipler. Yine de tek bir olayla odama ulaşmayı başardım. Valenin bandajlandıktan sonra iyileşeceğini duydum. Çantaların köşelerini bu kadar sivri yaptıklarını kim bilebilirdi?

Craig artık biliyor. *Dersimi aldım.*

Odada, eşyalarımı boşaltıyorum ve banyo yapıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp, yarın çamaşırhaneden alınmak üzere eteğimle birlikte çantaya koyuyorum. Her hareketimde telefonumu kontrol etmemeye çalışıyorum. Günün büyük bölümünde başarılıydım ama saat dördü geçti ve dedektiften ne bir arama ne de bir mesaj aldım. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

Kaybolalı kırk sekiz saat oldu ve bunun o olabileceğini düşünmeye başladım. *Ne oluyor be?* Neden kimse beni aramıyor? Evren şu anda gerçek mi? Dünyada bir kişi bile beni umursamıyor mu?

Dedektif yeni bilgilerle beni arayacağını söyledi. Boş telefon bana bildirilecek yeni bir şey olmadığını söylese de, bana aksini söylemesini duymak için derin bir ihtiyaç duyuyorum.

Dikkatini dağıt.

Burada kendimi bir arada tutmalı ve tamamen kaybetmemeliyim.

Saçlarımı başımın üzerinde topladıktan sonra, mağazada denediğim makyajdan arınmış yüzümü yıkıyorum. Ardından omuzlarım suyun altında kalana kadar banyo yapıyor ve başımı yastık olarak kullandığım havluya yaslıyorum.

Rahatladıkça Loch'la ilgili düşünceler aklıma daha çok geliyor. O anda neler olduğunu tam olarak anladığımı sanmıyorum, hareket edemeyecek kadar sersemlemiş, uzaklaşamayacak kadar ilgimi çekmişti. Atletik kaslarını vurgulayan su parıltısından, akan suya karışan sesine kadar. Mırıldandığını sanıyordum ama şimdi inlediğini düşünüyorum.

O duşta temizlenmekten daha fazlası oluyordu. *Loch kirleniyordu.*

Böldüğüm için kötü mü hissetmeliyim? *Muhtemelen.*

Öyle mi? *Pek sayılmaz.*

Loch'un ellerini vücudunun üzerinde gezdirdiğı görüntüler bütün gün zihnimde tekrarlanıp durdu. Gözlerimi kapatıyorum, o ellerin üzerimde kaymasını diliyorum. Her nefes alışımnda göğsüm ağırlaşıyor, damarlarımda alev almış bir tel gibi kıvılcımlar dolaşıyor.

Eli bacaklarımdan arasından kayıyor, ağzı boynuma bastırıyor. Sıcak fısıltılar nasıl sevdiğimi soruyor. *Tanrım.* Evet. Su küvetin kenarlarına sığıyor, parmağım kenarları tutuyor. "Bana nasıl sevdiğini söyle."

Hararettten gözlerimi zorla açıyorum ve nasıl cevap vereceğimi bilemediğimi fark ediyorum. Bana bir fantezi yerine gerçek hayatta sorsaydı ne derdim? Hiçbir fikrim yok.

Seks yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum.

Yaptım mı? Belki . . .

Belki de değil.

Ya bunu ilk kez tekrar yaşarsam?

Tekrar dinlenirken sırtıtıyorum. Bir kıkırdama patlak veriyor ve yanaklarım gülümsemekten acımaya başlıyor. Bu saçma bir teori ve bakire olmamın bir önemi yok ama bununla gerçekten eğlenebilirim.

Eğlence demişken, telefonuma uzanıp mesaj atıyorum: *Umarım bugün toplantılarınız iyi geçmiştir. Ben de seni düşünüyordum.*

Ekranımda üç nokta beliriyor ve sonra bir mesaj çıkıyor: *Beni mi düşünüyordun? İlginç. Düşüncelerini duymak isterim.*

Loch gergin olabiliyor. Ve aramızdaki şeyin ne olduğunu hala çözmeye çalıştığımızı biliyorum.

Aklımdan geçenleri ona söylemem uygun olur muydu? *Hayır.*

Tedbiri elden bırakıp iyi hissettiren şeyi mi yapmak istiyorum?

Kesinlikle!

Ama sanırım gerçek düşüncelerimi ya da küvette bana yaptığını hayal ettiğim şeyi paylaşmak için çok erken olabilir. Yine de ona gerçeği söyleme şansım olursa yüzünü görmeyi çok isterim. O gözlerle ve kıyafetlerimi yırtmakla bana şaplak atmak arasında gidip gelen o bakışla karşılaşmak isterdim.

Bunu sevdim mi?

Sanmıyorum ama nasıl emin olabilirim? Bu şu anda uğraşmak için çok fazla. Onunla biraz dalga geçmeye ve gerçeğin etrafında dans etmeye karar verdim: *Düşunuzu böldüğüm için özür dilerim.*

Kendimi hiç de kötü hissetmiyorum ama sanırım o bunu zaten biliyor. Bir sonraki mesaj gelmeden önce uzun bir duraklama oluyor: *Ben değilim.*

Değil mi?

Ağzım açık kalıyor ama parmaklarım ekranda uçuşuyor: *Yaramaz, Bay Westcott.* Belki de buna hazır değilim. Sıcak suda olabilirim, ama aşırı ısınmaya başlıyorum. Bu iş kontrolden çıkmadan önce, ekliyorum: *Bu gece beni nereye götürüyorsun?*

Loch: *West Village'da küçük bir yer. 8'de hazır ol. Lobide buluşuruz.*

Ben: *Bu bir randevu!*

Ben: *Hey, Loch?*

Loch: *Evet mi?*

Ben: *Hala bugünü düşünüyorum.*

...

Sonra görüşürüz.

Mesajlardan hızlıca çıkıyorum ve telefonumu ulaşamayacağım bir yere, halının üzerine atıyorum. Buna nasıl tepki vereceğini görmek istediğimden emin değilim.

Banyoyu bitirdim ve k u r u l a n d ı m . Telefonumu alıp komodinin üzerine koyuyorum ve uzanmaya karar veriyorum. Loch'u çıplak görmek

ama aynı zamanda günümün her dakikasını kimliğime dair ipuçları arayarak geçirdim.

Hafif bir baş ağrısı ile kendimi çok zorladım. Ve eğer dinlenmek bana bazı anıları geri kazanma şansı veriyorsa, ben varım.

Aşağıya indiğimde Loch'u arıyorum ama ondan önce burada olacak kadar erken geldim. Paltomu yakındaki bir sandalyenin üzerine örtüyorum ve beni bu elbisenin ve ışıltılı ayakkabıların tüm ihtişamıyla görmesini isteyerek bekliyorum.

"Bayan Westcott? Bayan Westcott?" Bir otel görevlisi büyük lobinin karşısından el sallıyor, sonra yanında yaşlı bir adamla bana doğru yürümeye başlıyor. Arkama bakıyorum ama bana doğru geliyorlar ve yaklaşırken fısıldaşıyorlar. Ne dediklerini anlamıyorum ama sanki başka bir dil konuşuyor gibiydiler.

"Evet?" Hala karanlıkta soruyorum.

Yaşlı adam bana bakıyor, bakışlarını gezdiriyor, sonra göğsüme yerleşiyor ve tezgâhtara gülümseyip başını sallıyor. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmek istediğimi de sanmıyorum. Ürkmüş bir halde, Loch'un kapıdan içeri girdiğini görme umuduyla omzumun üzerinden geriye bakıyorum, sonra da ceketime uzanıyorum.

"İyi akşamlar, Bayan Westcott."

Gitmek için dönmeden önce, tezgâhtar, "Sizi Benedettu Serra ile tanıştırmak istiyorum. Bu hafta Sardunya'dan bizi ziyarete geliyor."

Diğer adam elimi tutuyor ve ağzına götürüyor. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Daha ileri gitmesine fırsat vermeden elimi onun elinden çekip bir adım geri atıyorum. Paltomu önümde tutarak kolumun üzerine örtmek için kaydırıyorum. "Bay Wescott her an burada olabilir. Onu girişin yanında bekleyeceğim."

Tezgâhtarın bakışları omzumun üzerinden kayıyor ve yüzünün rengi soluyor. "Sizi tuttuğum için özür dilerim. Bunu çabuk halledeceğim."

"Neyi çabuk yapalım?"

"Bay Serra bu hafta sonu size eşlik etmek istiyor ve programınızda boş yer olup olmadığını merak ediyor."

Aralarında birkaç kez ileri geri bakıyorum, bariz bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. "Anlamıyorum."

"Hizmetleriniz için ödeme yapmak istiyor."

"Hizmetlerim mi?" Aklım başıma geldiğinde başım geriye gitti. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.*

"Eskort olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Varsayım altında çalışıyordum. Normalde otelde izin verdiğimiz bir şey değil ama Westcott'lar uzun süredir müşterilerimiz."

"İkiniz için de çok açık konuşayım. Ben eskort değilim, hiçbir zaman da olmadım." Endişemin arttığını hissederek ellerimi önümde çılgınca sallıyorum. "Ben telekız değilim. Fahişe değilim." Adamın sol parmağındaki bandı fark edince öfkem kabarıyor. "O yüzden bunu kafandan çıkar ve arkadaşına evine gidip karısının kıymetini bilmesini söyle." Yapay elmas kaplı topuklu ayakkabılarımın üzerinde dönüp kapıya yöneliyorum. Dışarı fırlayıp beni kucaklayan güçlü kollara doğru koşarken kalbim göğsümde çarpıyor.

Biraz misk ile okyanus kokusu. Mükemmel

kesimli takım elbise.

Sert kaslar yumuşak bedenimi sarmıştı.

Loch.

"Merhaba," diyor, beni sıkıca tutarak. "Her şey yolunda mı?"

Bu adamın şefkatini ve ilgisini takdir etmek için gözlerimi birkaç saniye daha kapatıyorum.

Saçlarımı okşuyor, gözlerimi açtığımda yakalamak için eğiliyor ve "Salı mı?" diye fısıldıyor.

Kendini topla. Nefes alıyorum. "Evet. Acıktım." Ona başka ne söyleyebilirim ki? Herkesin beni onun özel telekızı sandığını mı?

"Gerçekten neler oluyor?"

Ne söylemek istediğimi düşünmek için biraz zaman ayırıyorum. *Hiç yoktan bir şey mi yaratıyorum? Gerçekten bu kadar büyük bir mesele mi?* Eminim birkaç dakika içinde buna güleceğim. "Beni otele kaydettirdiğinde otel görevlisinin beni telekız sandığını söylediğini hatırlıyor musun?"

Öncekinden daha sert bir bakışla karşılaştım. Gözlerinin ortasında hiç altın yok. *Sadece ateş.* "Evet," diye yanıtlıyor ses tonundaki keskinlikle. "Devam et."

"Şaka yaptığını sanmıştım ama sanırım ciddiye."

"Neden böyle söylüyorsun?" Ben suçumu nasıl yumuşatacağımı düşünürken, öfkesi alevleniyor. "Bunu bana zorla mı söyleteceksin, Salı, yoksa bana söyleyecek misin?"

"Az önce bir iş teklifi aldım." Ellerini iki yanında yumruk yapmasından, espriyi anlamadığını anlayabiliyorum. Anlıyorum. Başta ben de anlamamıştım. "Sardinya'dan bir adam vardı. Otel görevlisi beni, şehirdeyken ona eşlik etmem için tutabileceği biri olarak tanıttı."

"Ne oluyor lan? Burada kal."

Loch'un otelin girişine doğru fırlamasını izlerken ellerim titremeye başlıyor, panik kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hallediyorum."

"Halledilecek bir şey yok, Loch. Halledildi. Bitti."

Durdu ve geri döndü, sonra bana doğru geldi. Arabanın kapısını açıp beni arka koltuğa götürüyor. "Beni burada bekle, tamam mı?" Gözlerini Brady'ye çevirerek, "Hemen döneceğim," diye ekledi.

"Sonra ne olacak?" Ben soruyorum.

"Ve sonra benimle eve geliyorsun."

Loch

O pislik benim geldiğimi bile görmedi. Bir ya da birkaç yumruk atabilirim, o daha ne olduğunu anlamadan onu yere sererim.

Aramızdaki uzun tezgah onu kurtaramaz ama bu gece saldırı suçundan tutuklanmak istemiyorum.

Ellerimi önündeki mermere bastırarak iyice yaklaşıyorum.

Yüzünü dağıtmak istediğim bir sırtışıla başını kaldırıyor. "Hoş geldiniz Bay Westcott?" Korku onu tüketiyor ve dişlerinin hareketli bir iskelet gibi takırdamasına neden oluyor. "Nasıl ..." Sözcükler ağzından sendeleyerek çıkıyor ve sonra derin derin yutkunuyor. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Onunla bir daha konuşursan, hayatını mahvederim."

Papyonunu düzelterek konuşmaya devam etme cüretini gösterdi. "Özür dilemeye çalıştım ama gitti."

"Yani senin küçük bir pislik olman onun suçu mu?"

"Hayır, efendim. Ben sadece-"

"Buna ne dersin? İşine devam etmek istiyor musun?"

"Evet, efendim?" diye cevap verir ve etrafın temiz olduğundan emin olmak için arkasına bakarken sesini alçaltır.

"Dişlerin sende kalsın mı istiyorsun?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olduğunda devam ediyorum: "Ben yemekten dönmeden eşyalarını toplayıp adresime teslim et. Sen olmasan iyi olur. O yöne ya da eşyalarının yanına bir adım bile atmaya cüret etme. Anladın mı beni?"

"Kesinlikle efendim. Kapıcıya bununla ilgilenmesini söyleyeceğim. Ayrıca konaklamasını da ben karşılayacağım. En derin üzüntülerimle, özürlerimi sunarım." Ben ters ters bakmaya devam edince tekrar yutkundu. "Efendim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Dönüp Escalade'e doğru gidiyorum. Salı gününe nasıl davranıldığını düşündükçe alevler öfkemi körüklemeye devam ediyor. *Lanet olası bir telekız mı?* Daha birkaç gün önce saldırıya uğramıştı ve şimdi bu saçmalıkla mı uğraşmak zorunda? Hiçbir yerde güvende değil mi?

Kapıyı itiyorum ve Brady'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta durduğunu görüyorum. "Halletmem gereken bir şey var mı?" diye soruyor, sanki ben istersem dünyayı yakmaya hazırmış gibi.

Adam tank gibi ama yardımına ihtiyacım yok. "Teklifin için minnettarım ama benimle savaşmana izin veremem."

Omuz silkiyor, yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım." Arka kapıyı açıp içeri girmeden önce hızlıca yumruklarımızı tokuşturuyoruz ve ben yokken biriken gerginlik sisinin içine kayıyorum. Kemerimi bağladığımda Brady otelden uzaklaşıyordu. Arkasına baktı ve sordu,

"West Village?"

"Hayır" dediğimde Tuesday hemen "Evet" diye cevap veriyor.

"Hâlâ gitmek istiyor musun?" Çenemi düşürerek soruyorum. Dışarıda yanından geçtiğimiz tabelalardan süzülen azıcık ışığa rağmen bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Senin yaptığını sanıyordum?"

"Perşembe akşamı kalabalıkla uğraşacak havada değilim." Her zamankinden farklı olarak, bu yüzleşmeyi atlatmakta zorlanıyorum. *Neden?*

"O zaman gitmemeliyiz." Omuz silkiyor, bakışlarını pencereden dışarı çeviriyor, ama rahat vücut dilinden ses tonuna kadar verdiği yanıtla ilgili hiçbir şey yok.

-Söylediklerinin arkasındayım.

Pes etmek, hafızasını kaybetmeden önce de kaybettikten sonra da onun alışık olduğu bir özellik değil. Fikirleri var ve bunları özgürce paylaşıyor. Saygı duyduğum bir şey ama dürüstlüğünü de takdir ediyorum. *Peki ne değişti?*

Sessizlik oluşuyor, ben ona bakarken aramızdaki hava değişiyor, gecesini benim için feda etmesinden başka bir şey bekliyorum. Ayrıntı vermediğinde, nasıl devam edeceğimden emin olamayarak penceremden dışarı bakıyorum. *Onu çağırayım mı, yoksa kendi haline mi bırakayım?*

Hâlâ damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisiyle dizlerim zıplamaya başladı. Öfkemi kaybetmenin itibarım için iyi olmadığını ilk kabul eden ben olacağım. Şirket için de iyi değil ve bu gece babamın kulağına giderse, yakında gergin bir telefon görüşmesiyle uğraşmak zorunda kalacağım. Ama hatalı olan ben değilim. *Sonuçta o herife ben vurmadım.*

Bu, kardeşim Harbor ve benim birkaç kavgaya karıştığımız lise yıllarından kalma bir ilerleme. Hiç başlamamıştık ama bitirmeden çekip gitmek zordu. Az önceki davranışından pek farklı değil.

Her neyse, adam yeterince korkmuş görünüyordu. Gelinciğin işini kaybetme korkusuyla bir kargaşaya neden olduğunu görmüyorum, bu yüzden temiz olmalıyım.

Eminim Salı günü her zaman böyle düğmeli olmadığımı inanmakta zorlanırdı. Onun deyimiyle "klasik". Ya da az önce sergilediğim gösteriden sonra belki de inanırdı.

Gözlerini hâlâ zıplayan dizime dikip bakıyor ve sonra kaşlarını kaldırıp arkasını dönüyor. "Sen iyi misin?"

"Soyuldun, saldırıya uğradın, beyin sarsıntısı geçirdin, para karşılığı seks teklif edildi ve sen *bana* iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Evet." Dizlerini bana doğru eğerek elini koltuğun üzerinde aramıza koyuyor. "Nasılsın, Loch?"

"Ben ..." Başlıyorum ama sonra sorunun kafama dank etmesine izin veriyorum. Nasılım ben? *Nasılım* lan ben?

Sonunda "Belki de yemeğe gitmemeliyiz." dedi.

Ona baktığımda, sol elim hala yanımda, "Kızgınım" diye cevap veriyorum.

"Neden? Sana fahişe demedi ki." Arabanın kasvetinde bir gülümseme belirdi.

Kıkırdıyorum. "Hayır, yapmadı."

Biraz daha yaklaşıyor, "Benim için savaşmanı, şerefimi korumanı ve tüm o muhteşem şövalyece şeyleri takdir ediyorum. Ama benim koruyucum olmak zorunda değilsin. Bu senin işin ya da sorumluluğun değil."

"I-"

"Yardım etmek istediğini biliyorum." Parmak uçlarının göğsüne dokunuşu ve sonra narin boynunun üzerinde kayışı beni büyülüyor. Bana doğru uzanıyor, yumruğumu nazikçe açıyor ve sonra avucunu benimkine bastırıyor. "Ben günlük ajandandan çıkarabileceğin bir şey değilim. Eğer benimle zaman geçirmek istiyorsan..." Cipun gölgesinde bile yanaklarında tatlı bir pembeliğin belirdiğini görüyorum. Yere bakıyor ama kendini tekrar topladığında gözlerimin içine bakıyor. "Bunu çok isterdim ama senin görevin bitti Loch."

"Yani akşam yemeğine gitmek istediğini mi söylüyorsun?"

Bir kahkaha patlatıyor, gecemi aydınlatan bir gülümsemeyle başını arkaya yaslıyor. "Bu gece evde kalmaya ne dersin?" diye sorduğunda parmaklarının elimin etrafında kıvrıldığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

"Seninle kalmak daha iyi bir plan gibi görünüyor."

SADECE BENİM ŞANSIM.

16B arkamızdaki binaya giriyordu. Onlar yürürken kolumu asansör kapısının önünde tutuyorum, sonra onlara katılıyorum. Dilini dolgun üst dudağının üzerinde gezdiriyor. Geçerken bana "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Gözlerimi Salı gününden ya da bu kutunun parlak metal duvarlarından ayırmıyorum. Ne pahasına olursa olsun ondan kaçınacağım. Tuesday gerçekten çok tatlı biri ama fazla zorlanırsa ısırtıklarının bir kısmını geri alacağını hissediyorum.

Diğer kadın bana baktığı gerçeğini saklamaya bile çalışmıyor. Dikkatimi çekmek için umutsuzca yer değiştiriyor ve benimle aynı hizaya geliyor. Gözlerim yansımada, gözlerini devirmiş gibi görünen Salı'ya kayıyor.

Gülümsememi zor da olsa dizginledim.

16B asansörden podyumda yürüyormuş gibi süzülerek çıkıyor ama çıkarken bana "İyi geceler" demeyi de ihmal etmiyor.

Kahretsin, bu hiç iyi gitmeyecek.

Kapılar kapanıyor ve Tuesday arkamdan geliyor. Kulağımın arkasından, "İyi *geceler*." diye fısıldadı.

"Evet. Evet."

Gülüyor, asansörün etrafında dolaşıyor, sanki sonunda burayı ele geçirmiş gibi. Arkamı döndüm. "Model kim?" Sesi alaycı ve samimi arasında dans ediyor.

Meraklı olduğu için onu suçlamıyorum. Ona böyle davranan bir adam hakkında her şeyi sorardım. "Uzun hikaye." diye cevap verdim.

Kapılar açılıyor ve koridora doğru yürüyor ama beni beklemek için duruyor. "Biliyorsun..."

İşte geliyor. Neyse ki ruh halimi değiştirdi ve onunla biraz şakalaşmanın tadını çıkarabiliyorum. "Biliyorum. Çok şey biliyorum."

"Ve çok da alçakgönüllü Bay Westcott." Sesi hafif kalıyor, kıkırdamaya yaklaşıyor.

"Köklerimi hatırlamaya çalışıyorum."

"Neden köklerinizin hiç mütevazı olmadığına dair bir his var içimde?"

Para hiçbir zaman övünmek ya da ailemdeki diğer insanlardan üstün olmak anlamına gelmedi. Annemle tanıştığında bunu görecekti. *Bekle.* Ayaklarım ön kapıya 10 adım kala durdu. *Neden annemle tanışsın ki?*

Sanki buraya bir kez değil de milyonlarca kez gelmiş gibi yürümeye devam ediyor. Kapının önünde durup arkasına dönüyor, beni beklerken kaşları birbirine çarpıyor.

Bana ne oldu bilmiyorum ama onu aklımdan çıkarmalı ve hedeflerimi yeniden düzenlemeliyim. Kapıyı açtığımda ve o daireme girdiğinde, planımda ölümcül bir kusur olduğunu fark ettim.

Ona benimle kalacağını söyledim.

Ona benimle eve geleceğini söylemek geçici bir durum, geçiş dönemi ya da taşınma anlamına mı geliyor? Elimi saçlarımda gezdirirken, "Ah, lanet olsun" diye homurdanıyorum. Muhtemelen böyle sert bir karar vermeden önce kurallar koymalıydık.

Çok geç.

Pencerelere koşuyor, ellerini cama bastırarak ufuk çizgisine bakıyor. Bana dönüp bakarak, "Geceleri daha çarpıcı oluyor" diyor.

Kapıyı kapatıp kilitliyorum. "Öyle," diyorum ve sanki her gün böyle bir seçeneğim yokmuş gibi manzarayı görmek için yoluma devam ediyorum. Yapmadığım şey camda parmak izi ya da daha kötüsü el izi bırakmak.

Ama gözlerindeki saf neşeyi görünce rahatsız olmak zor. "Gündüzleri nadiren evde oluyorum, bu yüzden çoğu zaman manzaram böyle oluyor" diye ekliyorum.

Arkasını dönüyor, sırtını cama dayamış. "Bu büyü."

Elimi uzattım. Elimi tuttuğunda onu kendime yaklaştırıyorum. "Gerçekten büyü." Artık güvende olduğuna göre, mutfığa doğru ilerliyorum. "Su? Soda? Şarap?"

"Su, lütfen." Barın yanına gelir, kollarını barın üzerine koyar ve Ben.

"Kabarıkklar mı düz mü?"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum?" Omuz silkiyor ve musluk. "Musluk çalışıyor."

Hayatımda hiç şu an hissettiğim kadar gösterişli hissetmemiştim. Bu hayata nasıl bu kadar çabuk alıştım? Buzdolabından bir sürahi aldım ve bir bardak doldurdum. "Filtreli olsun mu?"

"Bu işe yarar." Ben kendime bir bardak doldururken o bir yudum alıyor. Dirseklerini bara dayayıp sırtını bana dönerek manzarayı tekrar seyrediyor. "Neyi hatırlayıp neyi hatırlamadığım çok garip."

Yanına geldim ve masaya bir sandalye çektim. "Ne gibi?" Diye soruyorum, sonra suyumdan bir yudum alıyorum. Gözlerimi ondan ayıramadan, yüz ifadesinin sayısız duygu arasında gidip gelişini izliyorum. "Yaş meselesi gibi, ya da ...

." Kendini durduruyor ve derin bir nefes alıyor. Tekrar pencerelere doğru ilerliyor, dışarı bakarken gülümsüyor ama bu gözlerinde görülen hüznü yok etmiyor.

Bana bakarak şöyle diyor: "Araba kullanıp kullanamayacağımı ya da ne iş yaptığımı bilmiyorum. En sevdiğim meyve nedir? Alerjim var mı? Kendi soyadımı bilmiyorum ama başkanın kim olduğunu biliyorum ve içimden bir ses okyanusu ve plaja gitmeyi sevdiğimi söylüyor. Ton balıklı güveç sever miyim? Ton balığı güvecinin ne olduğunu nereden bilebilirim ki?" Yüzü buruşuyor, ama mizahı kaybolsa da gülüyor. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Zor olmalı."

Dairede tek bir lamba ya da ışık açmadık ama ufuk çizgisinin tenine vuran yumuşak ışıltısını görmek beni düşündürüyor. "Hayatımdan geçmiş zaman kipinde bahsediyorum, sanki bu evrende var olanlar yerine yeniden dünyaya gelmişim gibi. Bu hafta başında tamamen farklı bir hayat yaşıyordum."

"Belki de bu doğru yapmak için ikinci şansın."

"İşte bu kadar. *Neyi* anladın? Aynı şekilde düşünürsek, belki de bu yüzden kimse beni aramıyor. Belki de berbat biriydim."

"Berbat değildin, Salı."

"Nereden biliyorsun? Sırf yeniden yaşamaya başlayabilmek için öğrenmeyi beklemekten yoruldum."

"Sadece biliyorum," diyorum büyük bir inançla, onu bana inanmaya ikna etmeye çalışarak.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?"

"Senin harika bir insan olduğunu. Güçlü bir kadın. Hiçbir şeyi ya da kimseyi beklemek zorunda değilsin. Sadece yaşa."

Şakağına masaj yaparak başını öne eğiyor. "İşlenmesi gereken çok şey var."

Bardağımlı bıraktım ve ona doğru gittim. "Öyle, ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Ağzının kenarları gönülsüz bir gülümsemeyle kırışıyor. "Beni kurtarmaya çalışmayı ne zaman bırakacaksın?"

Bana bunu neyin yaptırdığını bilmiyorum -iyi olduğunu düşünmemi sağlamak için gülümsemeye çalışması, bana bakarken gözlerinde yıldızlar gibi parlayan ışıklar ya da bu kadın söz konusu olduğunda sadece bir aptalım- ama onu kollarıma aldım ve sıkıca tuttum. "Artık bana ihtiyacın kalmadığında."

Çok doğru hissettiriyor ve kolları beni sardığında, yanağı göğsüme yaslandığında yanıldığımı anlıyorum. Ondan burada olmasını istemek benim ölümcül kusurum değildi.

Onun gitme düşüncesi.

Salı

Bu benim ilerleyen hayatım olabilir.

Günümü bu adamla geçirmekten daha kötü yollar düşünemiyorum. Muhtemelen nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım ama elinden gelse benim için yeri göğü yerinden oynatır. Bana öyle şeyler gösterdi ki ona asla hakkıyla teşekkür edemeyeceğim.

Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarım onun tatlı sözleri ve gözlerini görmenin rahatlığından daha sıcak bir kucaklama altında düşmekle tehdit ediyor. Kendimi hiç şu anki kadar güvende hissetmemiştim.

Karnım guruldadığında ikimiz de gülmeye başlıyoruz, az önce yaptığımız ağır konuşmadan sonra bu kesintinin neşesi hoşuma gidiyor. Tek istediğim sonsuza kadar onun kollarında kalmakken, şakacı olma kisvesi altında onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Karnını ovuşturarak, "İki seçeneğimiz var." diyor.

Giyinik olmama rağmen kanepeye uzanıp ayaklarımı uzatıyorum. "Bunlar da ne?"

Gözlerinin vücudumda nasıl gezindiğini, ayakkabılarımda nasıl durduğunu görüyorum. Omuzlarını dikleştiriyor ve odanın diğer ucuna geçerek bir düğmeyi açıyor, odaya yumuşak bir ışık yayılıyor. "Geceyi kurtarır ve dışarı çıkarız ya da-"

"Geceyi kurtarmak ve evde kalmak mı?" Elimi havaya kaldırıyorum. "Oyumu evde kalmaktan yana kullanıyorum."

Kıkırdıyor. "İçinde kalmak o zaman."

Dirseklerimin üzerinde yükselip kanepenin arkasından ona bakıyorum. "Açlıktan ölüyorum, hadi sipariş verelim."

Elinde telefonuyla "Canın ne çekiyor?" diye soruyor.

Şimdi bu bir kutu solucan açıyor. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Başka şekilde ifade edeyim. Ne için açsın?"

"Çok daha iyi değil." Göz kırıyorum ve arkama yaslanıyorum. "İtalyan."

"Dün gece İtalyan yemeği yedik." "Ben pizza yedim. Şimdi de makarna istiyorum."

Herhangi bir tepki duymayınca, tekrar itiyorum. Bir bar taburesine oturmuş, telefonuna bakıyordu. "İki kere İtalyan yemeği yiyebilir misin?" diye sordum.

Görebilmem için ekranı tutarken, restoran uygulamasını çoktan açmış olduğunu fark ettim. "Size ne getireyim?" Siparişi verdikten sonra yanımdan geçip, "Ben üstümü değiştireceğim. Kendini evinde hisset."

Suyumun geri kalanını içerken, işkolik ve tanıdığım adam arasındaki boşluğu doldurmaya çalışarak etrafa bakıyorum. Loch dairenin tasarımında pek yer almıyor ama deri koltuğun düz hatları ve ailenin nesilden nesile geçtiği hissini veren düğmeler gibi tek tek parçalarda onun zevkini görüyorum.

Sabahtan kalma bir kahve fincanı ya da masanın üzerinde duran yarısı okunmuş bir gazete yok. Loch parmaklarına mürekkep bulaşmasını seven birine benziyor. Yerlerde yumuşak bir parlaklık var ve ben pencerelere dokunana kadar parlıyorlardı. Nereye baksam temiz, o kadar temiz ki iki şeyden eminim: Yardımcısı var ve odanın köşelerinde hiç toz tavşanı bulamayacağım.

"Vay canına."

"Vay ne?"

Loch koridordan oturma odasına doğru adım atıp mutfığa doğru ilerlerken irkilerek arkamı dönüyorum. *Gömleksiz.*

Takım elbise içinde muhteşem olduğunu düşünürdüm ama vay anasını! Bu adam her şeyi nasıl giyeceğini *ya da giymeyeceğini* biliyor. Onu bir çift düşük bel salon pantolonu içinde görmek ateşliliğin bambaşka bir seviyesi. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama tişörtünü kafasına geçirirken onu görünce ayak bileklerim titriyor, ben de utanmadan olduğum yerde kalıyorum. "Ben, uh ..."

Ellerini çok net hatırladığım kumaşın altına gizlenmiş V harfine sabitliyor. "Salı mı?" Yüzünü işaret ediyor. "Gözlerini buraya dik."

"Um, evet. Üzgünüm." Dikkatimi dağıtmam gerektiğinden, bir günahı itiraf etmenin iyi bir yol olduğuna karar verdim. "Bu öğleden sonra Bergdorf'ta kredi kartınızdan birkaç şey çektiğimi söylemeyi unuttum. Sana faiziyle geri ödemeyi düşünüyorum.

."

"Sorun yok." Gözleri gözlerimi arıyor ve sonra ihtiyacı olan her şeyi görmüş gibi mutfağa doğru yürüyor. "Bir şeylere ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bana geri ödeme konusunda endişelenmene gerek yok." Gözlerimiz odanın diğer ucundan bir kez daha birleşiyor. "Bu arada, o elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun."

Eğiliyor ama sesi yükseliyor. "İçki içmediğini biliyorum ama bir bira içmemin sakıncası var mı?"

Sırtım en yakın duvarın desteğini bulduğunda gülümseyerek "Hiç de değil" diye cevap veriyorum. Bana bakıyor ve yemin ederim o göz kırpmasıyla ve yüzündeki sırıtişla beni kandırmaya çalışıyor.

Beni yakışıklılığıyla öldürmeye çalışmasından sonra dizlerimin çalışıp çalışmadığını test etmek için itiyorum. Topuklarımın sert ağaçlara çarparken çıkardığı ses duraksamama ve onları çıkarmak için eğilmeme neden oluyor.

Tam o sırada bir şişe kapağının açıldığını ve yutkunma sesini duyuyorum. Ayakkabılarımdan sıyrılıp başımı kaldırdığımda gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum. Nefesim kesiliyor ve dudaklarımın kenarını yalıyorum. "Ayaklarım ağrıyordu," diyorum ona, zihnimin mantıklı başka bir şey bulamadığı bir anda.

Şişeyi tezgâha bırakıp barın etrafından dolaşiyor. Bana doğru yürürken, yutkunmaktan alıkoyamadığım utanç verici gürültülü yudum dışında kılımı bile kıpırdatmıyorum.

Önümden geçerken bileklerime dokunarak yatak odasına doğru başını sallıyor. "Hadi gel."

Koşuyor olmalıydım ama ayaklarım bir adım bile atmıyor. Bu Loch Westcott beni baştan mı çıkarıyor? Bir göz kırpması mı? Odanın diğer ucunda paylaşılan ateşli bir bakış mı? Beni baştan çıkarıp yatak odasına mı götürüyor? Bir kadını yatağa atmak için tek gereken bu mu?

Aynen öyle.

Ateşe tutulmuş pervane gibi, hızlı adımlarla yatak odasının ışığına doğru ilerledim ama odayı boş buldum. "Loch?"

"Burada mı?"

Sesini takip ettim ve onu dolapta buldum.

İçeride manevra yaparken, odanın ortasındaki yastıklı, siyah deri bankı fark ediyorum. Kaşlarım çatıldı. "Tuhaf."

"Ne?"

Pencerelerin altındaki duvarı çevreleyen tezgah ile dolaplar ve çekmecelerden oluşan diğer duvar arasında bolca yer varken, nasıl başlayacağımı merak etmeye başlıyorum. "Beni nerede istiyorsun?" Tezgâha oturup bacak bacak üstüne atıyorum ve sonra ellerimin üzerine yaslanıyorum. "Bu nasıl?"

"İyi, sanırım." Alnının kırıışmasından hoşlanmıyorum ama belki de ısındığında beni kıpır kıpır eden o bakışı göreceğim. "Yine de burada daha rahat edebileceğini düşünüyorum."

Ayağa fırlıyorum ve kısa mesafeyi koşarak ona doğru gidiyorum. Omuzlarımı yanındaki kapalı depo kapısına dayayıp kollarımı açıyorum ve ellerimi özel dolaplara bastırıyorum. "Bunun gibi mi?"

Bakışlarında, aynaya baktığımda kendi hafıza kaybımdan hatırladığım bir boşluk var. Ama bu doğru olamaz. Beni küçük aşk dolabına davet etti. "Elbette," diyor, kendimi gömme dolabına karşı sunmamdan faydalanmıyor. "Nasıl rahat edersen."

Kafamın dolaba çarpmasından endişelenerek başımı sallıyorum. "Haklısın. Bu akıllıca olmayabilir. En azından henüz değil, belki ileride."

"Hangi yoldan bahsediyoruz?" Eğilerek elini bacağımın arkasına geçiriyor ve bir çekmeceyi açıyor.

Kalçamın arkasına hafifçe çarpınca yolumdan çekiliyorum. "İyileşme yolculuğum."

Tişörtlerle dolu çekmeceyi açarak ayağa kalkıyor ve ensesini kaşıyor. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

"Biz se-bir dakika hakkında konuşuyoruz. Neden beni odana davet ettin?"

Çekmecedan bir tişört çıkarıyor. "Böylece giymek için o elbiseden daha rahat bir şey bulabilirsin." Bordo tişörtü kaldırdı.

Beacon Üniversitesi'nin baskısı ön tarafta, yıpranmış ve solmuş olsa da. Yumuşak görünüyor, ben de dokundum. Şüphelendiğim kadar yumuşaktı. Ondarı aldım ve sonra yukarı baktım. "Demek öyle değilmiş- Tanrım. Çok utandım."

"Neden?" Sanki apaçık ortada olan bir şey gözüne çarpmış gibi şişkinleşir. "Sen, uh. Um. Huh." Elini alnında gezdiriyor. "Seni buraya seks yapmak için mi davet ettiğimi sandın?"

Yüzümü yelpazeleyerek kapıya doğru koşuyorum. "Bunu yüksek sesle söylemek zorunda değiliz."

Beni yatak odasından dışarı kadar takip etti. Koridorda arkamdan yürürken, "Kahretsin, özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

Önümdeki gömleği yumruklayarak geri dönüyorum. "Neden üzgünsün? Ve ne demek istemedin?"

"Seni romantize etmem ve seninle sevişmem yerine, odama gelip sevişmek isteyecek bir adam olduğumu düşündüğün için üzgünüm. Düzgünce. Hak ettiğin gibi." Daha da yaklaşp yüzümü avuçladı. Gözlerimin içine bakacak kadar alçalarak, "Güven bana Salı, senden bu amaçla yatağıma gelmeni istediğimde aklında hiçbir şüphe kalmayacak" diyor.

Öldü.

Beni hemen gömün. Ben burada, onun dairesinde ölüyüm.

Ellerini aşağı kaydırarak başparmağı ve işaret parmağı arasında çenemi nazikçe sıkıştırıyor. "Anladın mı?" Sevimli bir sırıtış ağzının bir tarafını kaldırıyor.

Kelimeler benim düşmanım, bakışlarının yoğunluğu altında benden kaçıyor, bu yüzden başımı sallıyorum.

Yatak odasına doğru yürüyor ama kapı aralığında durup arkasına bakıyor. "Aferin kızıma." Tekrar ona katılmam için bana işaret ediyor.

Beni iki kez öldürebiliyorsa, az önce öldürdü. Ben "iyi kız" türünden bir bayan mıyım? Bundan hoşlanıyor muyum? "Önceki" halimden emin değilim ama "şimdiki" halim kesinlikle bundan hoşlanıyor, özellikle de Loch'la.

Vücudum eriyip pelte haline geldiğinden, yerlerde süzülüyorum. Ben odaya tekrar girdiğimde, o da dolaptan odaya giriyor. "Şort mu boxer mı?"

Seks yapmak üzere olduğumuzu düşünmemiş gibi davranmaya çalışarak seçenekler arasında geziniyorum. "Şort."

Onları bana fırlattı ve "Burada ya da şuradaki banyoda üstünü değiştirebilirsin" dedi. Çıkarken dönüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Etrafıma bakıyorum, daha önce zaman ayırmamıştım. Arduvaz mavisini boyalı duvarlar krem rengi yatak takımlarını ve ayaklarımın altında süper yumuşak olan büyük bir halıyı çevreliyor. Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve aynı renkte ama farklı tarzda ahşap yatak başlığını ve komodinleri fark ediyorum.

"İyi kız" bir döngü halinde çalmaya başlıyor, vücudumda tüylerim diken diken oluyor ve meme uçlarım hatırladıkça dikleşiyor. Çok fazla şarkım olmadığından, bu şarkıyı düzenli olarak tekrar tekrar çalacağım.

Parmaklarımın ucunu göğsümde gezdirerek derin bir nefes alıyorum ve yatağın içinde rahatlıyorum.

"Orada iyi misin?"

Yaramaz düşüncelerimi duymuş gibi zıplıyorum. "İyi. Güzel." Daha dikkatli olmam gerektiğini bilerek başımın arkasını ovuyorum. Başıma hücum eden kan acıma yardımcı olmuyor. "Hemen çıkıyorum."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Her şey yolunda."

Uzaklaşırken kıkırdadığını duyuyorum.

"Yemek birazdan burada olur."

"Teşekkürler."

Rol yapmak eğlenceli ama soyunup şortu ve tişörtü giyiyorum. Şort anında yere düştü. Dolabına girdim ve boxer'ını buldum.

bankta yatarken çekmişti. Ölçülerini denedim. Gergin bandı iki kez aşağı yuvarlarsam, kalçalarım sığacak kadar sıkılaşıyor.

Elbisemi alıp oturma odasına dönüyorum ve sandalyenin koluna yerleştirip tezgahın altına sıkıştırılmış bar taburelerinden birine yerleşiyorum.

"Mükemmel zamanlama," diyor. "Yemek gelmek üzere." Bir kapı sesi sözlerini nokt alıyor. Çantayı geri alıyor. Dostça bir sohbetin ardından bahşiş verip geri dönüyor ve önümdeki tezgâha yiyecekleri yerleştirmeye başlıyor. "Umarım açsındır."

"Açlıktan ölüyorum."

"Yine İtalyan yemeği istemene şaşırdım." Kapakları kaldırıyor ve tabakları tabakların yanına koyuyor.

"Dün gece pizzaydı. Bu gece makarna. İtalyanca'ya bayılırım." "Az önce İtalyanca sevdiğini söyledin."

Nefes nefese kaldım, ağzımı kapattım. Ama çok büyük gülümsemeye başladım. "Öyle dedim.

Vay canına, İtalyan yemeklerine bayılırım. Tabii ki, kim sevmez ki?"

Beni rahatlatan bir gülümseme ağzından yavaşça yayılıyor. "Sanırım anılarını hatırlıyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana öyle geldi."

Bu haberi diğer birkaç haberle birlikte katalogluyorum. Bana bakarken gülümsemesinin nasıl devam ettiğini fark ediyorum. "Ne oldu?"

"Daha önce sadece elbiseden bahsetmiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Elbisenin içinde çok güzel görüldüğünü söylediğimde senden bahsediyordum. Sen inanılmaz güzel bir kadınsın. Ne giydiğinin önemi yok."

Bu adam beni en kötü halimle gördü. Beni iki gün boyunca makyajsız, yırtık pırtık bir hastane önlüğüyle, dün gece ve bu gece şık giyinmiş ve rahat bir şekilde gördü. Her şey değişmeden önceki halim de dahil olmak üzere her halimi gördü ve bana sanki yağmurlu gün serisini bozan güneş ışığıymışım gibi bakıyor.

Tabureden kayıyorum ve onun yanında durana kadar tezgahın etrafında yürüyorum. Fısıldıyorum, "Teşekkür ederim."

Bana doğru dönüyor, aramızda bıraktığım küçük boşluğa uzanıyor ve iri elini boynumun kenarına doluyor. Başparmağı çenemin alt tarafına sürtünüyor ve bana yaklaşıyor. Başını eğdiğinde bana her zamankinden daha yakın.

Nefesi tenimi öpüyor ve omurgama bir ürperti gönderiyor. Nefes alışım hızlanıp kalbimin atışıyla eşleşirken gözlerimi kapatıyorum. Dudakları kulağımın kabuğuna bu kadar yakınken, "Ne kadar açsın?" diye fısıldadığında dudaklarını hissedebiliyorum.

Gömleğini yumruklayarak onu kendime çektim ve "Yemek ne?" diye fısıldadım.

Ağzılarımız, el yordamıyla birbirlerine tutunmaya çalışan ellerin ve ağır nefes alış verişlerin çılgınlığı içinde birbirine çarpıyor.

Buzz . . .

Buzz . . .

Ağzı yavaşlıyor, parmakları hala saçlarımda.

Buzz . . .

Nefes alıyorum ve o nefes aldığında yavaşça geri çekiliyorum. Dudaklarımı yalayarak ona bakıyorum. Eğer bir gün dağılacak olursa, böyle görüneceğini hayal ediyorum; saçları dağınık, gözlerinde vahşi bir bakış, gömleği yamuk. Loch beni nazıkçe öpüyor ve sonra diyor ki, "Cevap vermem gerekiyor. Resepsiyondan arıyorlar."

"Tamam," diye cevap veriyorum, saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek.

Telefonu kulağına götürüyor. "Evet?" Bana bakarak, "Yukarı gelmelerini söyle. Teşekkür ederim."

Telefonu tekrar yere bıraktığında, göz teması kurmaması hayal kırıklığı yaratıyor. "Oteldeki eşyalarınız burada."

Şimdi ruh halinin neden değiştiğini anlıyorum. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ama hayal kırıklığının bulaşıcı hale gelmesi için tek gereken o telefon görüşmesiydi.

Salı

HER ŞEY MÜKEMMEL.

Ya da öyle *hissettirmeli* ama öyle değil.

Kendi pijamalarımдан başka bir şeye ihtiyacım yok, gerçi onun giysilerini tercih etmeye başladım.

Elbiselerim askıda asılı.

Ayakkabılarım dolabın dibinde sıralanıyor.

Otel çantaları çöp kutusunda, ancak bir sonraki hamlem için onları tutup tutmamayı tartıştım.

Aksesuarlarım ve makyaj malzemelerim bile şifonyerin üzerinde düzenli duruyor.

Yatak ve yastıklar, lamba ve güzel mobilyalar, hiçbir şey lüksten daha az değil. Gecenin sonunda her kutucuğu işaretlediğim bir kontrol listesi gibi, o aramadan önce paylaştığımız sıcaklığı boş yere ararken akşam yemeğimizi yedik. İyi geceler diledim, dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım.

Loch otele döndüğümde bana karşı seksi bir korumacılık sergilediğinde beklentilerimin ne olduğundan emin değilim. Bir sonraki adımda ne olacağına dair herhangi bir düşüncem olduğunu söyleyemem, ama sabahın on yedisinde Loch'un misafir odasında tek başıma yatmak değildi.

Kendime pijama almayı unuttuğum için hâlâ onun kıyafetlerini giyiyorum. Bu beni ona daha yakın hissettiriyor, ki o her zamankinden daha uzak hissettiğinden bu garip.

Suyu çoktan içtiğimi hatırlamadan önce komodinin üzerindeki bardağa uzanıyorum. Bardağı tutarak yataktan çıkıyorum ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı olabildiğince sessizce çekip açıyorum ve koridordan geçerek oturma odasına ve mutfığa giriyorum.

Bu manzarayı her gördüğümde hayrete düşüyorum. Buna alışmanın mümkün olduğunu hiç sanmıyorum. Su bardağımı yeniden doldurduktan sonra pencereye dönüp bir yudum alıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bardağı yakınımda tutuyorum ve

mürekkep mavisi binalara ve gökyüzüne hayranlıkla bakıyorum. Işıkların deseni yok ama karanlık geceye karşı yıldızlar gibi parlıyorlar.

"Oldukça güzel bir manzara." Sesi saat gibi alçak.

Loch'un bana doğru yürüdüğünü görmek için arkama bakıyorum. "Öyle. Güzelliğine bakmadan duramıyorum."

"Ben de yapamam ama şehir manzarası hakkında konuşmuyorum." Yanımda durup önüne baktığında, "Neden bu saatte ayaktasın?" diye soruyor.

"Uyuyamadım ve suya ihtiyacım vardı," diyorum bardağı kaldırarak.

Göz ucuyla aşağıya bakıyor ve başını sallıyor. "Ah. Ben pek iyi bir ev sahibi değilim."

"Yaptığın her şeyde mükemmelsin."

"Hayır, her şeyin mükemmel olması için çok çalışıyorum."

Daha azına yer bırakmadan, melankoli ile tonunu özetliyor ve "Olmazsan ne olur?" sorusunu akla getiriyor.

"Bilmiyorum." Samimi bir cevap.

Gözlerimi ondan kaçıramayacak kadar büyülenmiş bir halde, gözümü dikip bakabilmek için dönüyorum. "Hiç başarısız olmadın mı? Hiçbir şeyde?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"İçimden bir ses fazla unutmadığınızı söylüyor."

Hamile duraksaması beni bundan sonra ne olacağını duymak için endişelendiriyor. "Haklısın," diye itiraf ediyor sonunda. "Başarısız değilim."

Daha azını beklemiyordum ama yine de farklı bir cevap almayı umuyordum. Yine de bence gayet iyi. Yani, şu manzaraya bak. Mükemmeliyetçiliğin karşılığını almış. Ama yine de . . . "Bu taşınması zor bir yük."

"Peki ya sen?" Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Özür dilerim, unutmuşum."

"Ben de öyle." Gülümsememi zapt edemeyerek sırtıyorum. "*Ba dum dump.*" Beni neşeli bir şekilde dürtüyor. "Kızın şakaları var."

Tekrar pencereye dönerek, "Deniyorum," diye ekliyorum. Suyumu yudumluyorum, sadece tek bir tutarlı fikre sarılabiliyorum. "Düşüncelerim mi? Kendimden çok başkalarını hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü ev yerine buradayım."

Hiç tereddüt etmeden önüme geçti, kollarımın üstünden tuttu ve gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Sana bir şey söyleyeyim, Salı. Bunu kafandan çıkarman gerek. Davaların çözülmesi zaman alır. Bunu yaşayan ilk kişi sen değilsin ve hiçbir zaman kavuşamayan insanları duymazsın."

"Çünkü onlar hakkında hiçbir şey duymuyoruz."

"Tüm cevaplara sahip olduğunuzu sanıyorsunuz, ancak gerçekleşmeyi bekleyen bir keşif okyanusu var. Yarın uyandığında eski hayatına geri dönebilirsin." Gözlerini bir düşman kaplıyor, yabancı bir duygu. Buna karşı savaşıyor yutkunur ve göz kapaklarını sıkıca kapatır. Göz kapakları milisaniyeler içinde açılıyor ama bu bilinmeyen istilacıyı uzaklaştırmaya yetiyor. *Ama ben onu gördüm.*

Tutuşu güçlü, niyeti bir noktayı kanıtlamaktan daha fazlasını hissettiriyor. Daha çok gitmemi istemiyor gibi. Dehşet midemin çukurunda kıpırdanıyor ve bana kabul etmek istesem de istemesem de sonumuzun yaklaştığını hatırlatıyor. Sonsuza kadar burada yaşayamam. Gününü iyi geçirmek için işaretlemesi gereken kutucukların yüküne bir de ben ekleyemem.

"Bu arada ne yapacağız?" Hikâyemin sonunda gördüğü ışığa doğru yol göstermesi için çaresizce soruyorum.

Elini yüzüme doğru kaydırıyor ve bakışlarının sıcaklığı göğsüme ulaşıyor. Bir duygu dalgasının gözlerimi yaşlarla tehdit etmesinden nefret ediyorum. İçinde zerre kadar hüznün olmayan bir an nasıl olur da hâlâ gözlerimi yaşartmayı başarabilir?

Gülümsemesi gecenin bu saatinde dünya gibi nazik. Başını benimkine yaslıyor, dudakları alnımı okşuyor, bir nefes çekiyor ve sonra fısıldıyor, "Tadını çıkar."

Eğilerek yanağımı öpüyor ve sonra ağzımın köşesine kadar inerek nefesimin kesilmesine neden oluyor. Ama dudakları benimkine ulaştığında, çılgınlık yok.

Daha önceki gibi. Hayır, beni hesaplayarak öpüyor - bir eli saçımın arkasına dolanıyor, diğeri yanağımı kavırıyor, dudaklarımız ayrılana ve dillerimiz buluşana kadar nazik bir baskı giderek artıyor, birbirine dolanıyor ve bağlantıyı derinleştiriyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve sıkıyorum, bedeni yaşadığım hayata bir can simidi oluyor. Eğer diğer hayatıma, gerçek hayatıma dönersem, onsuz ne yaparım? O haklı. Şu anı en iyi şekilde değerlendirmekten başka seçeneğimiz yok.

Kendimi ona doğru bastırarak, genellikle gözlerimin içine bakarken onu aynı yoğunlukla öpüyorum.

Kolları belime dolanıyor ve gömleğin eteklerinin altından geçiyor, tenimiz vücuduma elektrik akımları gönderirken sıcaklığımız beni karşılıyor ve o hastane yatağında uyandığımdan beri ilk kez yaşadığımı hissettiriyor.

Çok hafifçe geri çekiliyor. Protesto için dudaklarımızın serbest kalma sesi sessiz odada yankılanıyor.

Başını tekrar bana yasladığında, nefes alış verişini yeniden kontrol altına almaya çalışırken gözleri kapanıyor. Parmakları saçlarımın kenarlarını sıkıyor, dikkatimi ona çekecek kadar çekiştiriyor. Ama tek acı, yüzünün çizgilerinde savaşıyor. Diyor ki, "Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun. Bana kim olduğumu unutturuyorsun."

Bu güçlü adamın yüzüne bakıyorum, onun başarılı bir avukattan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Bana sadece yaşamam için verdiği tavsiyenin onun için yeni bir başlangıç olabileceğini ona göstermek istiyorum. "Belki de hayatta ihtiyacın olan tek şey budur. Kim olduğunu unutmak için bir an."

Onu öperken, ellerinin yüzümde ve saçlarımda olmasından daha fazlasını istiyorum. Kimliğimi kaybetmenin acısını unutturmak ve sadece zihnimdeki değil kalbimdeki boşluğu da doldurmak için bir geceliğine de olsa onunla bir olmak istiyorum. Birlikte yeni anılar yaratacağız.

Bu sefer geri çekildiğinde, elimden tutup beni koridorun sonuna doğru götürmeye başlıyor. Boş odayı geçip onunkine giriyoruz. I

sessizce yorganın altına girip ortasına yerleşiyor.

Bana gülümserken gözlerinde eğlence dans ediyor. "Sen bir yatak domuzu musun?" "Hiçbir fikrim yok. Hadi öğrenelim."

Yatağa tırmanıyor ve yorganı alt yarısının üzerine çekiyor. Hayatın ve sorumluluğun aramızdaki sıcaklığı hoyratça soğuttuğu zamanların aksine, bu çarşafların altında sıcaklık yayılıyor. Yüzünü bana dönmek için yan döndüğünde, elini gömleğimin altından geçiriyor ve yan tarafımı tutmak için ortama doluyor. "Uyuyamamakla ilgili söylediğin neydi?"

"Ben de susamıştım," diyorum, onun için şu anda olduğumdan daha susamış görünmenin mümkün olmadığını düşünerek.

Kıkırdıyor. "Peki, sana iyi bakıldığından emin olalım." Eğiliyor ve beni öpüyor. Kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum, vücutlarımız birbirine değdikçe öpüşmelerimiz yoğunlaşıyor.

Eli boxer'ın bel bandının altına kaydığında, ona doğru bastırıyorum, sadece sıcaklığını değil, daha aşağıya, bacaklarımın arasına dokunmasını da arzuluyorum. Hayal kırıklığına uğratmadı, uğratmayacağını bilsem de. Sanki ona aitmiş gibi bedenimi ele geçiriyor.

Üzerimdeki baskıyı sürdürerek parmaklarını kalçalarımın arasından geçiriyor ve nabız gibi atan merkezimi yavaşça itiyor. Dili ağzımın her köşesini ele geçiriyor ve sonra bir parmağı alt dudaklarımın arasından kayıyor. "Aah," diye ona doğru nefes alıyorum ve sonra nefesimi tekrar yakalamak ve onu öpmek için yeterince dönüyorum.

Öpücüğünün beni hayata döndürdüğünü sanıyordum. *İşte bu.* Ağzı ağzımda ve eli bedenimi tamamen ele geçirmişken, bu adam parmağını içime soktuğu anda yeniden yaşamaya başlıyorum. Vücudum sanki şeytanın kendisi tarafından çağrılmış gibi hareket ediyor ve o itmeye başladığında eliyle buluşuyorum.

İniltiler izinsiz kaçıyor, onun sesi benimkine karışırken kulaklarımı dolduruyor. Omuzlarını tutuyorum, itiyorum, yukarı çekiyorum ve sonra ne kadar inanılmaz hissettirdiğine tutunmak için boğuşuyorum. Ama bu kısa sürecek. Tutunamadığım tek şey, içimdeki sarmalın kopma tehdidi altında olması.

Bu çok iyi hissettiriyor, bu yüzden çekip klitorisimi ovmaya başladığında, tutunmak için savaşmayı bırakıyorum ve serbest bırakılmama izin vermeye başlıyorum. Kalçalarımı sallayarak, baskıyı çok zevkli ve hangi yönün yukarı veya aşağı olduğunu bilemeyecek kadar fazla buluyorum. "Çok iyi hissettiriyor," diye nefes alıyorum boynuna karşı, başka bir parmağıyla içime daha derin girerken. Diğer parmakları her nefesimi ve iniltimi kontrol altına alıp beni karanlığa gönderirken başparmağı en ihtiyaç duyduğum noktayı çevreliyor.

Elinin altında titrerken, bu güzel uçurumun derinliklerine düşerken hiçbir korku bulamıyorum. Sonunda ona geri döndüğümde nefesim kesiliyor, eli kalçamı tutuyor ve alnıma tatlı öpücükler serpiştiriyor.

Gözlerimi açtığımda nefesim hâlâ kesik kesikti. Hayranlık dolu bakışlarında asla iddia edemeyeceği pek çok duygu görülüyor. Bu kadar çabuk düşmenin bir anlamı yok, ikimizden başkası için nedenler kolayca göz ardı edilebilir. Ama ben düşünüyorum. Acaba o da düşünüyor mu?

Kendimi tutamadan bir esneme beni yakalıyor.

Yatağın kendi tarafına doğru uzanarak, "Biraz uyumalıyız. Sabah erkenden işim var ve sen . . ." Dönüyor, gözleri karanlık odada benimkileri buluyor. "Önünde yapman gereken çok şey var. Dinlenmelisin."

"Peki ya sen?" Yan dönüp elimi daha önce sadece bakabildiğim o sert karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

Güneye doğru gizlice ilerlemeye başladığımda elimi tutarak beni durduruyor. "Bu gece seninle ilgiliydi."

Yine de endişeleniyorum. O görüyor. Gördüğünü biliyorum çünkü uzanıp başparmağının ucuyla yanağımı okşuyor. Başımı bir kez daha öpmek için eğiliyor, sonra fısıldıyor, "Biraz uyu."

Yarın için endişelenmek bu gece bana iyi gelmeyecek. Bu yüzden onun tavsiyesine uymaya karar verdim. Ama önce ona yaklaşıyorum, yanına sokuluyorum ve göğsüne bir öpücük bırakıyorum. "İyi geceler, Loch."

"İyi geceler."

Loch

"HAZIR MISIN?"

Kafamı kaldırdığımda ofisimin kapısının açık olduğunu ve Leisa'nın başını içeri eğdiğini görüyorum. Omuz silkiyorum. "Elbette." *Omuz mu silktim ben?* Ben asla omuz silkmem. Avukatlar omuz silkmez. Cevabı bilmiyormuşum gibi boş boş konuşmam. Her zaman bilirim, sonra boşlukları doldurmak için araştırma yaparım.

"Emin misin?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Zor bir gece." Pek sayılmaz. Zor bir başlangıcı olabilirdi ama ödüllendirici bir sonu vardı. "Bana bir sır biliyor muydun gibi gülümsemenin nedenini söyleyecek misin?"

Ayağa kalkıp telefonumu cebime sokuyorum. "Gülümsüyor muydum?" Hâlâ bir sırrım varmış gibi sırtarak soruyorum. Kollarımı ceketimin içine sokuyorum ve omuzlarımda düzgün durması için önünü çekiştiriyorum.

Kendinizi durdurulamaz hissetmeniz için üzerinize tam oturan bir takım elbise gibisi yoktur. Bu sabah Tuesday'i öpmek de yardımcı oldu. Uyandığında ben çoktan yataktan kalkmışım, o da bunu bir meydan okuma olarak algıladı.

Boğucu gözleri beni tekrar içeri çekti ve onunla birlikte yorganın içinde yuvarlanmak beni kaygısız hissettirdi. Beni o kadar tahrik etmişti ki kariyerimde ilk kez hasta olduğumu söylemeye hazırdım.

Ama onun dudaklarıydı, o tatlı dudakların tadı saf bir memnuniyetti. Sabahın yedi buçuğunda baş döndürücü bir afrodisyak ve daha önce hiç kimseyle hissetmediğim bir şey.

Piyangoyu kazandım ve bunun tek nedeni onu sadece yatağında değil, artık hayatımda da görecektim kadar şanslı olmam.

Ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Şu anda burada otururken, sabahımı iptal etmediğim, onunla yataкта kalmadığım ve uykusuz kaldığımız saatleri telafi etmediğim için pişmanlık duyuyorum.

Hiç utanma yok.

Beyin sarsıntısı geçirdiğini ve hafızasını kaybettiğini daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor? Hatırladığımda bile, sapkın ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Ondan ve durumundan faydalandım mı? Hâlâ bunu yapıyor muyum? Karşılıklı gibi geliyor, ama belki de iyileşirken onu bu tür bir duruma sokmak hiç de adil değil.

Beyin sarsıntısı geçiren birinin seks yapmadan önce ne kadar beklemesi gerektiğini araştırmak için zihnimde bir hatırlatma yapıyorum.

"İyi bir gece geçirmiş bir adam gibi gülümsüyorsun. Ayrıntıları istemiyorum. _"

"Güzel, çünkü hiç alamayacaksın. Ve," diyorum ve başımı sallıyorum. "I iyi bir gece geçirdim."

"Huh," diye mırıldanıyor, dizüstü bilgisayarını yanında tutuyor ve beni takip ediyor. Köşede bana yetiştiğinde, konferans salonunda beni bekleyen avukatların yoklamasını yapmaya başlıyor. Kapıya ulaştığımızda, boştaki kolunu uzatarak ve elini beni engellemek için çerçeveye koyarak önümü kesti. Sanki yapabilirmiş gibi.

Kıkırdıyorum. "İhtiyacın olan bir şey mi?"

"Mutlu görünüyorsun. Buna her ne sebep olduysa, bunu yapmaya devam et."

"Bu şirket politikasına aykırı değil mi? İK'nın bir bildiği vardır belki-" Kıkırdıyorum, yüzümdeki ifadeyi koruyamıyorum. Bu kadar hafif hissetmek özgürleştirici. Diğer insanlar Cuma günleri böyle hissediyor olmalı. Ben Salı günleri böyle hissediyorum.

Bu sefer kolunu indirdiğinde omuz silkiyor. "Seni mutlu görmek politikaya aykırıysa, ben suçluyum. Yine de bir tavsiye alabilir miyim?"

"Kesinlikle." Kenara çekilip düşmanı gözetliyorum. Şimdilik iyiler. Geri çekilerek, "Ciddiyetle söylüyorum, size minnettarım" diyorum.

Yüz ifadesi de omuzları gibi eriyor. "Bu benim için çok şey ifade ediyor. İş performansım değil, sadece-"

"Size minnettarım."

Dizüstü bilgisayarını kucaklayarak, "Teşekkür ederim. Sana minnettarım, Loch."

Bu bir gün için çok fazla *duygu*. Kendimi tanımamaya başlıyorum. İyi mi kötü mü karar verilecek. "Bu kadar gevezelik yeter. İçeri girmemiz gerek."

"Evet, efendim."

İçimdeki hüznü tarafı koridorda bırakarak kapıyı açıp içeri giriyorum. "Danışmanlar."

. . . *beyin sarsıntısı seks yapmak için beklemek?*

Yazmayı bitiriyorum, git tuşuna basıyorum ve sonucun telefonuma gelmesini bekliyorum. Saygın tıp sitelerini seçerek, sonuçların değişken olduğunu ve kişinin nasıl hissettiğine bağlı olduğunu belirlemeden önce arama sonuçlarından birkaçını okuyorum.

Dün geceye ve bu sabaha dayanarak, Salı gününün oldukça iyi hissettirdiğini söyleyebiliriz.

Öğle yemeğimin kalıntılarını kenara iterek ayaklarımı masama uzatıyorum ve ona mesaj atmak için sandalyemde arkama yaslanıyorum: *Günün nasıl geçiyor?*

Pencereden şehre bakıyorum ve bugün sahip olduğum manzara için yeni bir takdir buluyorum. Ofisteyken genellikle böyle basit zevklerin tadını çıkaracak vaktim olmuyor. Önemli noktalardan biri fark edilmediğinde ayda bu kadar çok ödeme yapmak neredeyse anlamsız hale geliyor.

Telefonum çalıyor. *Dedektiften haber aldım. Rapor edilecek bir şey yokmuş.*

Ben yazıyorum: *Hiç haber olmaması iyi haber midir?*

Salı günü: *Bununla devam edeceğiz.*

Pozitif kalmak için elinden geleni yapıyor, ancak güncellemesinin ya da güncellemesinin olmamasının daha çok bağırsağa bir yumruk gibi hissettirmesi beni şaşırtmıyor. Ailemin, hatta Leisa'nın beni bulana kadar aramadığını hayal bile edemiyorum.

Ayaklarımı tekrar yere basıyorum ve Beacon'da kardeşim ölmek üzere olduğu için hastaneye gitmemin söylendiği zamanı hatırlıyorum. Kafamı üniversitedeki derslerime gömmeyi ve gerçekte neler olduğunu görmezden gelmeyi seçtim, o ise sadece onu alaşağı etmek isteyen bir kuzenle etrafta koşuşturuyordu. Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorduk. O hayatımda olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. Birbirimize yakın büyüdük ve kardeşlerimiz ve ailem için her şeyi yapardım.

Ellerimi yüzüme sürüyorum. Her ailenin savaşları vardır. Onun ölümü bizimkilerden biri olmadığı için mutluyum.

Bana gösterdiği hiçbir şey ailesinde bir çatlağa neden olmaz. Ben de geçen günkü gibi hissediyorum. İyi bir başlangıç yapamamak kötü bir güne bağlanabilir. Eğer benim olsaydı, onu her yerde arardım.

Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Sınırsız mali kaynaklarımla, polisın sınırlı bütçesiyle yapamadıklarını yapabilirim.

Bir mesaj daha gönderiyorum, yazıyorum: *Yedi gibi evde olurum. Planın var mı?*

Salı günü: *Evet. 7'de. Görüşürüz o zaman.*

Dairemde beni bekliyor olacağını bilmek, vites değiştirmem ve buradan gitmem için bana ilham veriyor.

Enerjim düşüyor ve saat dörtten hemen sonra duvara çarpıyorum. Bir sonraki toplantıma hazır olmak için bacaklarımı esnetmem ve uyanmak için biraz kafein almam gerekiyor. Yanından geçerken Leisa'nın masasına dokunuyorum. "Temiz hava almaya çıkıyorum."

"Kimsin sen?" diye soruyor gülerek sandalyesinde dönerken.

Kollarımı iki yana açarak omuz silkiyorum çünkü sanırım artık bir omuz silkiciyim. Geriye doğru yürümeye başlıyorum. "Sanırım bu doğru. Değişmek için hiçbir zaman geç değildir."

Bu onu kahkahalara boğuyor. "Söz konusu değişiklikleri onaylıyorum."

Şehrin enerjisinden biraz çalmaya kararlı bir şekilde arkamı dönüp kapıyı itiyorum. Telefonu aramak için düğmeye basmaya uzandığım anda

Asansörde bir tanesi yere düşüyor ve kapılar kayarak açılıyor. Bir adım öne çıktım ama durdum. "Baba?"

Babam iniyor ve omzumu tutup sıkıyor. "Loch. Tam da görmeye geldiğim adam." Geri döndü. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Kapıların tekrar kapanışını izliyorum, iyi ruh halimin de onunla birlikte azaldığını fark ediyorum. "Hayır."

"Güzel. Ofisinize yerleşelim."

Leisa ofisime varmadan bizi duyuyor ve ayağa kalkıyor. "Sizi gördüğüme sevindim Bay Westcott."

"Sen de, Leisa. Hayatında her şey yolunda mı?" Sıcak gülümsemesi onu karşılıyor.

"Çok iyi." "Mükemmel."

Babam ofisime girdiğinde, "Geleceğini biliyor muydun?" diye fısıldadı.

"Ben de sana aynısını soracaktım." Sesimi onunki kadar alçak tutuyorum.

Omuzlarını silkerek başını sallıyor. "Özür dilerim."

"Her güzel şeyin bir sonu vardır." Onu içeri kadar takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattım. Babam iyi bir adam. Onu gördüğüm için böyle hissetmemeliydim. Ama zamanlamasıyla ilgili olarak aklıma rüzgâr ve yelkenler geliyor.

"Şehre geleceğini bana neden söylemedin?"

Yanında evrak çantasıyla kanepeye oturmuş, bir tavus kuşu kadar gururlu sırtıyor. "Sana sürpriz yapayım dedim. Yapacak çok işim var ve Manhattan'da da Beacon'da olduğu kadar kolay yapabileceğimi düşündüm. Harbor seyahatinden döndü. Erkek erkeğe bir hafta sonu geçirebiliriz."

Port Westcott'u sandığından daha iyi tanıyorum. İş sadece ziyaret için bir bahane. Masamda otururken, sadece çocuklarıyla vakit geçirmek isteyen bir baba tarafından rahatsız edilmek çok zor. Normalde, bunu çok isterdim. Her zaman iyi vakit geçiririz ama onun beklenmedik gelişi Salı günkü planlarımı bozdu. Sevişmenin garanti olduğunu düşündüğümünden değil, ama dün gece devam etmek için ne kadar istekli olduğuna bağlı olarak masada.

Sikeyim.

Sadece dün gece onu düşünmek ve onun çözölme hissi bile bu çıkmazdan kurtulup onun yerine geçmeyi planlamama neden oluyor.

"Noah burada değil," diye çaresiz bir aptal gibi işaret ediyorum. Okulda olduğunu ve muhtemelen bu hafta sonu bir maçı olduğunu biliyorum. Beacon'a yeterince gitmiyorum. Daha fazla çaba göstermeliyim.

"O korunuyor." Ayağa kalkar ve pencerelere bakar. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Etraftaki en iyi tezahüratçı grubuna sahip. Annem ve Marina onun beyzbol maçını izlemek için Pennsylvania'ya gittiler." Omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Sezon dışı bir bağış kampanyası ama alt ligler için izlendiğini duyduk."

"Peki ya yüksek lisans?"

"Her zaman orada olacak. Fırsatlar olmayabilir." Kanepeye oturdu ve evrak çantasını açtı. Bu benim birlikte büyüdüğüm katı sert adam değil. Eskiden tamamen iş adamıydı, nadiren eve gelirdi, hatta bazen bir dava yüzünden tatilleri bile kaçırdı. Emekli olmasına ve çocuklarının bir daha asla çalışmamasına yetecek kadar servet kazanmıştı ama yine de her zamankinden daha uzun saatler çalışmaya devam etti. Ama Harbor neredeyse ölmek üzereyken, onun için bir şeyler tıklandı.

Her zaman hazır ve nazır, iyi bir baba. Noah ve Marina'nın işi kolay. Eğer ben de onun gibi bir baba olsaydım, acaba avukat olur muydum? "Bu harika," diye cevap veriyorum. En küçük kardeşimin dokunduğu ya da denediği her şey altına dönüşüyor. O tanıdığım en şanslı küçük pislik. Ayrıca onu beladan uzak tutacak harika ağabeyleri olduğu için de şanslı ve yıllar içinde ailemin bilmediği bazı şeyler de oldu.

"Harbor'ı en son ne zaman gördün?" diye soruyor.

"Birkaç hafta önce. İtalya'dan döndüğünü bilmiyordum." Toplantımdan önce dosyayı son bir kez gözden geçirmek için bilgisayarımdaki dosyayı açıyorum.

"Eminim Lark onu meşgul ediyordur."

Ona bakıp gülüyorum. "O bir doktor, baba. Kendisinin meşgul olduğuna eminim."

"Doğru." "Günün geri kalanı nasıl geçiyor?" diye soruyor.

"Saat 5'te işim var."

Ellerini birbirine sürter ve "Mükemmel. Hadi başlayalım."

Oh harika. Babam beni ilkokuldaki bir çocuk gibi izliyor. Tamam. "Hadi başlayalım."

Salı günü evde olacağımı söylediğim halde toplantı uzadı. O mesaj atmadı, benim de atmaya fırsatım olmadı. Müşterileri asansöre kadar geçirir geçirmez, Salı'ya babam ve toplantı hakkında bilgi vermeyi umarak aceleyle ofisime dönüyorum.

Ne yazık ki peşimden geliyor ve beni sırtımdan alkışlıyor. "Etkileyici, evlat."

Telefonumu masanın üzerine koydum ve toplantı sonrası notlarıma başladım. "Teşekkürler. Gelecekteki davalarda işinize yarayabilecek bildiğiniz bir şey var mı?"

"Hayır. Bence temelleri ve sonuçları kapattınız. Seninle ilgili rahatlık düzeylerinin açık olmasının yanı sıra, davayı kazanmak bu ilişkiyi mühürleyecek. Bence kendine gerçekten bir isim yapıyorsun." Evrak çantasını kanepeden aldı ve "Bunu akşam yemeğinde kutlayalım mı?" dedi.

İşte bu kadar.

Sadece Salı günkü saldırıya değil, aynı zamanda onunla olan bu yeni ilişkiye de bu kadar çabuk dahil olmam hakkında ne düşüneceğini bilmiyorum. Bu olay yüzüme patlamadan ve başka bir şekilde öğrenmeden önce bandajı yırtıp ona söylemem gerekiyor.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Yolda konuşalım. Açlıktan ölüyorum."

Brady'nin eve dönüş yolu boyunca bana sessizce gülmesi dışında, Salı günkü durumu açıklamakta iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

Anahtarı ön kapıya yerleştirmek üzereydim ki babamın sıkıntılı ifadesi bana ulaştı. "Çok korkunç. Onun için yaptığınız gerçekten muazzam bir şey. İyileşmesi kolay olmayacak, o yüzden eminim ki

Yardımanın için." Tam anahtarı yerleştirirken omzuma tekrar vuruyor. "Sana sahip olduğu için çok şanslı, Loch."

Hiçbir şeyi değiştirmezdım ama ne kadar güzel olduğundan bahsetmeyi ihmal etmiş olabilirim. İlk etapta neden yardım ettiğimle alakalı olduğundan değil, ama o zamandan beri acıtmadı. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Ne kadar travmatik bir olay. Zavallı kadın."

Kapıyı açtığımda önümüzde bir çığlık duydum.

Salı günü. Ve üzerinde Westcott Hukuk tişörtünden başka bir şey yok.

Sikeyim.

Loch

Kapıyı çarparak kapattım ve babamla yüzleşmek için döndüm. "I-"

"Sanırım Salı günü?" Aslında sormuyor, çünkü yüzünde herhangi bir şaşkınlık ifadesi yok. Ancak, bana doğru yöneltilmiş çok keskin bir bakış var.

Aşağı bakarken ne düşüneceğimi bilemiyorum. Aklımdan yüzlerce farklı senaryo geçiyor ve bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. Derin, bıkkın bir nefes alıyorum ve sonra "Evet" diye cevap veriyorum.

"Onun sesini *farklı* çıkardın." Hâlâ yüzümü inceliyor, ben de bu incelemenin altında kırılmamaya dikkat ediyorum. "Biraz daha yaşlı, benim yaşımda birini bekliyordum."

"Biraz mı?"

"Bir gün benim yaşımda olacaksın-" "Ve bu büyük bir onur olacak."

Kıkırdıyor. "Burada neler olduğunu bilmiyorum, ama söyleyebileceğim kadarıyla, içeride çok hoş bir genç kadın var ve muhtemelen baban onu Westcott Law tişörtüyle ve başka hiçbir şey olmadan gördüğü için utanıyor. Git onu kontrol et, Loch."

O haklı. Ne kadar seksi ve güzel olduğunu söylemeyi unuttum. Yarı çıplak eve hoş geldin karşılamaşının bana bir faydası olmadı. Ben de omuz silktim. "Asil olduğumu hiç iddia etmedim."

Kapıyı çalıyorum ve tekrar açıp arkamdan kapatıyorum. "Salı mı?" Oturma odasına, oradan da yatak odasına geçiyorum. "Yalnızım." Yatak odasına girdiğimde dolabın kapısının açık olduğunu fark ediyorum. Banyoya gitmeden önce dolabı kontrol ediyorum. "Merhaba."

Kolunu alnına koymuş, uzun bankın üzerine uzanıyor ve "Misafirin olacağını bilmiyordum" diyor.

"Ben de öyle, eğer önemi varsa."

Dirseklerinin üzerine kalkarak, güzel yüzünün hatlarını sıkıştıran bir sıkıntı merceğinin ardından bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu benim babam. Habersizce ofise geldi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

"Bir uyarı mesajı gönderemediniz mi?"

"Toplantılarda mesaj atamıyorum ve geri kalan zamanda neredeyse omzumun üzerinden bakıyordu. Ona seninle ilgili gerçeği söylemenin her şeyi çözeceğini düşündüm. Ama ..."

"Tabii seni böyle karşılayacağımı hesaba katmamıştın." Kendini işaret ederek, "Aman Tanrım." diyor. Otururken başını ellerinin arasına alıyor. "Oğluna ne yaptığımı bildiğini bilmeden ona asla bakamayacağım."

"Oğluna ne yapıyordun?"

Beni olduğum yere mıhlayan bir bakış fırlattı. "Ne yaptığımı biliyorsun." İç geçirdi ve başını arkaya yasladı. "Bunu asla unutamayacağım." Önünde diz çöküp ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Çok aşağılandım, Loch."

Yüzünü kavrayarak, ona hızlı bir öpücük verecek kadar kaldırıyorum. "Sana öyle olmamanı söylemek istiyorum çünkü hepimiz sonradan utanç verici bulduğumuz şeyler yapmışızdır ama beni dinlemeyeceğini biliyorum. O yüzden bunun yerine işleri nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyle."

"Öncelikle, bu olaydan *sonra yaşanan* bir utanç değil. O anda ben de utandım, bu yüzden şaşırdım ve çılgılık attım. Utançtan öleceğim."

Ayağa kalkıyorum, onu ellerinden tutup ayağa kaldırıyorum. "Tamam, bu adil. İki numara nedir?"

"O felaketten sonra oraya gidip babanla buluşma düşüncesi." Alnını göğsüme yaslayıp gömleğimin bir düğmesiyle oynuyor.

"Dinle Salı," diye başlıyorum, gözlerimiz tekrar buluşana kadar çenesini kaldırıyorum. "Onun tek endişesinin senin nasıl olduğun olduğunu bilmek yardımcı oluyor mu?"

Nazikçe başını sallıyor ama elleri gömleğimi kırışana kadar avuçluyor. "Sayılır." Gülümsemeye başlıyorum ve onunki de aynı şeyi yapıyor. "Oğlu gibi çok düşünceli."

"Çok şey istediğimi biliyorum ama yine de soracağım. Dolaptan çıkıp babamla tanışır mısın?"

Kahkahası kulaklarıma tatlı bir ferahlık veriyor. "Önce giyineyim mi?"

"Muhtemelen en iyisi." Dönüyor, ama kolundan tutup onu geri getiriyorum.

Ben. "O kadar çabuk değil." Başımı eğerek önce boynunu, sonra yanağını ve son olarak da kulağının arkasındaki tüyleri diken diken eden yumuşak noktayı öpüyorum. Gözleri kapanıyor ve dudaklarımı kulağının kabuğuna bastırıp zar zor fısıldıyorum, "Gömleğimin içinde o kadar seksi görünüyorsun ki bir isteğim daha var."

"O da ne?"

"Bu gece benim için yine aynı şekilde giyeceksin."

Ellerimin altında titrediğini hissediyorum. Başını arkaya eğdiğinde gözlerimiz tekrar buluşuyor. Sözsüzce başını sallıyor. Ona bir öpücük veriyorum, sonra bir kez daha fısıldıyorum, "Ne kadar iyi bir kızsın. Seni daha sonra ödüllendireceğimden emin olabilirsin."

Uzaklaşmak zor ama bunu yapıyorum, ona kendisini fiziksel ve duygusal olarak daha rahat hissettirecek bir şeyler giymesi için zaman tanıyorum. Ve babam hala koridorda durduğu için kapıyı açıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Her ihtimale karşı arkamı tekrar kontrol ediyorum. "İçeri gel."

Her adımını dikkatle atarak kapının hemen önünde durur. "O nasıl?"

"O iyi olacak."

Evrak çantasını yere bırakır ve Tuesday'in siyah pantolon giymiş ve aynı gömleği giymiş olarak gelmesiyle aynı anda oturma odasına girer.

"Bu çok utanç verici" diyor. Başkaları istemediğinde spot ışıklarını üzerlerinden alma konusunda harikadır.

Gülümsüyor ve elini uzatıyor. Birbirlerini selamlarken gülerek "Bana mı söylüyorsun?" diye cevap veriyor.

"Westcott Hukuk logosu hoş bir dokunuş." Mahkemeye gidip savcılarının tanıklarını ve kürsüdeki rakiplerini sorgulamasını izleyerek büyüdüm. İnsanları iyi okur. Bu bana ondan miras kalan bir yetenek. Bir odayı nasıl okuyacağını da bilir. Yaptığı hiçbir şeyi dikkatlice düşünmeden yapmaz, bu yüzden onun kıza karşı güler yüzlü ve cana yakın olduğunu görmek bana babam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha hatırlatıyor.

Bir önceki girişin etkisini azaltıyor, ki bunu benim kadar onun da takdir edeceğini biliyorum.

"Bundan kendime pay çıkaramam," diye cevap veriyor, "ama teşekkürler." Sakin sesi ve soğukkanlı tavrından, dakikalar önce dolapta "aşağılanmaktan ölmek" üzere olduğunu asla bilemezsiniz.

"Loch'un annesi tasarladı. Üniversitedeyken diplomasının bir parçası olarak grafik sanatları dersleri almış ve firma için bu projeyi üstlenmiş."

Tuesday gömleği ondan uzaklaştırıyor ve aşağı bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Klasik. Burası bir hukuk firması, dolayısıyla avukatları temsil eden bir logoyla çılgınlık yapmak zor. "Detayları sevdim. Diploması neydi?"

"Sanat Tarihi. Müzeleri olmayan küçük bir kasabadan geldiğimiz için insanlar bu konuda ona zorluk çıkarıyor. Kendi deyimiyle fincanını doldurmak için günlerini şehirde müzeleri gezerek geçirirdi ama Beacon'da bile her şeyin güzelliğini görüyor." Elleri cebinde kıkırdıyor. "Ayrıca bana karşı denge kurmak için elinden geleni yapmak zorundaydı. Kimse bana yaratıcı diyemez."

"Eminim o farklı şeyler söylerdi. Ben de onun gibiyim. Müzelere gitmeyi seviyorum." Bu sözler dikkatimi çekti. "Müzeleri sever misin?"

Başını sallıyor, ama sonra gözlerindeki ışıltıyı görüyorum ve gözleri yaşıyor. Tanrım, umarım sevinçtendir. "Müzeleri seviyor muyum?" Onun baş dönmesi

en küçük ciyaklamalarda patlar. "Müzelere bayılıyorum, Loch." "Müzeleri *seviyorsun*," diyorum onun heyecanını paylaşılarak.

Babam, "Bu gerçekten..." diyor. Çatık kaşlarının altında dudakları geriliyor.

Gülmeye başlıyorum, sesimizin çirkin çıktığını fark ediyorum. "Müzeleri seviyor, baba." Anlayacağını umarak onu dürtüyorum. "Yani müzeleri sevdiğini *hatırlıyor*."

Bir saniye sürüyor, ama sonra ona bakıyor ve ona ulaştığında sevincinin bulaşıcı olduğunu söyleyebilirim. "Müzeleri sevdiğini hatırlıyor musun?"

"Seviyorum. Hangileri olduğundan emin değilim ama gitmeyi sevdiğimi biliyorum."

Parmaklarımın ucunu bileğinin iç kısmında gezdirerek, "Bulmacanın bir parçasını daha bulduğumuza sevindim," diyorum.

Düşünmeden hareket ediyor, eliyle sırtımı okşuyor ama sonra yanıma sokulmaktan çekiniyor. Bir adım geri çekilip yakasının altından süzülen o tatlı pembeyi görüyorum.

Babamın fark edip etmediğinden emin değilim ama birkaç adım uzaklaşıyor ve "Koridorda beklerken Harbor'ı aradım" diyor. Dikkati Salı gününe kayıyor. "Beni kendisiyle ve gelinimle kalmaya davet etti. Loch'un zaten bir misafiri olduğu için bunun en iyisi olacağını düşündüm."

"Yer açabiliriz, baba."

"Hayır." Elleri havaya kalktı. "Bu şehre yük olmak için gelmedim."

"Sen bir yük değilsin."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. İkinizin çok işi var. Rutininizi bozmak istemem."

Rutin mi? Salı ve benim bir rutinimiz var mı? Evime geleli sadece birkaç gün oldu. Bu varsayım beni rahatsız etmiyor.

Çok hızlı ilerlediğimiz konusunda endişelerim var. Bunu tekrar yalnız kaldığımızda konuşmamız gerekecek. "Baba, kalabilirsin."

"Benim kararım çoktan verildi. Siz eğlenmenize bakın, ben taksiye bineceğim." Koridorda kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Her neyse, az önce yemek yaptılar ve benim için bir tabak ayırdılar." Evrak çantasını aldıktan sonra, "Yarın akşam kutlamaya ne dersiniz? Beşimiz?"

Dürüst olmak gerekirse, o haklı. Misafir odasını devralırsa, bu Salı'yı istese de istemese de benim odamda uyumaya zorlar. Onun her zaman bir seçeneği olmasını ve zorunluluktan ziyade benimle olmayı seçmesini tercih ederim.

Onu kapıya kadar geçirdim ve ağzımdan "Teşekkürler" çıktı.

Hafifçe baş parmağını kaldırması beni güldürüyor. Gelmiş geçmiş en kötü aktör olarak, sesini yükselterek, "İkinize de iyi geceler. Tanıştığımıza memnun oldum, Salı."

"Hoşça kalın Bay Westcott. Sizinle tanışmak da güzeldi."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Tuesday "Ne yapmak istiyorsun?" diye sorar.

Onun alanına giriyorum, kalçalarını tutup oynatıyorum. "Bu sabah kaldığımız yerden devam edelim mi?"

"Yatak odasına kadar yarışalım."

"ALTINDA ÇIPLAK OLSAN İYİ OLUR."

"Ben olmazsam ne yapacaksın?" Yorganı daha sıkı kavrayarak çenesinin altında tutuyor.

Kötü kızımınla ne yapmak istediğime karar verene kadar göğsümün içinde kilitli tutarak uzun ve derin bir nefes alıyorum. Ceketimi pencerenin yanındaki sandalyeye fırlatmak ve gömlek kollarımı sıvamak iyi bir başlangıç, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Yatağın ucuna doğru manevra yapıyorum ve ellerimi yorganın altına daldırıyorum.

Ayak bileklerini bulup onu aşağı çekiyorum. Elleri başının üzerinde uçuşuyor ve bir ciyaklama sesi battaniyenin altına gömülmeden önce o n d a n gelen son işaretler oluyor.

Yorganı kaldırıp önünde duruyorum ve onu içeri alıyorum. İçimi çektim. "Büyük hayal kırıklığı." Kibrit gözlerinde çakıldı, ateş çoktan yanmaya başladı. "Anlaştığımızı sanıyordum."

"Hangisi?"

"Kendi yatağında, ne istersen giyebilirsin. Burada, *benim* yatağında, politikayı çiğnedin."

"Kuralları unuttum," diyor, iyi bir kız gibi davranarak. Dizginlenmiş bir gülümsemeyi kontrol etmek çok zor, bu yüzden zayıf bir girişimle dudağını ısıyor. Tamamen giyinmiş halde dizlerinin üzerine çöküyor ve gömleğimin düğmeleriyle oynamaya başlıyor. Bana bakarken düğmeler yavaşça gevşiyor. "Beni cezalandıracak mısın?"

"Seks bir ceza değildir. Bir ödüldür."

"Kahretsin," diye soluk soluğa kalıyor, endişesi yüzünden okunuyor. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Sırıtıyorum, saçlarını okşuyorum ve sonra yüzünü okşuyorum. "Taco hakkında ne düşünüyorsun?"

Kalçama bir şaplak attı. "Dalga geçiyorsun."

Gülerek, çırpınan ellerini yakalıyorum. "Ne? Rol yapma olayını pek sevmiyorum."

"Beni kandırabilirdin."

Ayağa kalkmasına yardım ederek onu öpmek için yanıma getiriyorum ve yüzünü avuçluyorum. "Şuna ne dersin? Ben seninle ilgilenirim, sonra da akşam yemeği yeriz çünkü eğer karnımı doyurmazsam bütün gece dayanmam mümkün değil."

"Devam et, dinliyorum." Bana sürtünmesi ne kadar seksi olsa da sırtışı çok sevimli. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum ama ben farkındayım.

Tamamen. Farkında.

Ona daha fazla karşı koyamıyorum. "Ah, siktir et."

Loch

ELLERİMİZ başımızın üzerinde uçuşan kıyafetlerin çılgınlığı içinde serbest kalıyor.

Sütyeni ve dantelli iç amaşıından başka bir şey giymeden önce tişörtümü ve atletimi zar zor çıkarıyorum. Vücudunu saklamıyor ama bu gözlerindeki kırılğanlığı fark edemediğim anlamına gelmiyor. Onu öpüyorum, dudaklarına fısıldıyorum, "Sen çok harikasin."

Onun gülümsemesini gördüğümde, tüm dünyam o anda değişiyor. O sadece birkaç gün önce tanıştığım kadın ya da tüm dünyamı değiştirebilecek biri değil. O hızla benim dünyam *oluyor*. Bu nasıl oldu? Bir acil servisin önünde resmi olarak tanışmaktan, ellerimizi birbirimizden uzak tutamamaya ne zaman geçtik?

Elini karnımda gezdirirken, tatlılık gidiyor ve yerini bir siren sesi alıyor. Göğsümü öpüyor, sonra elimi tutup beni yatağın kenarına götürüyor.

Dönerek, "Çöz beni." diyor.

Bu sütyeni tek elimle koparabilirdim ama ona acele etmiyorum ve parmak uçlarımı yumuşak tenine değdiriyorum. Onu kumaştan kurtararak sütyeni kollarından aşağı kaydırıyor ve yanıma bırakıyorum. Ellerimi hızla geri çekerek omuzlarını ovuyorum, başını geriye atmasına neden oluyorum ve sonra narin boynundan tam olarak yararlanabilmek için saçlarını bir tarafa doğru süpürüyorum.

Etrafına uzanarak, boynunun omzuyla birleştiği kıvrımı öperken ve yukarı doğru yalarken her iki elimle bir göğsünü sıkıyorum. Küçük iniltisi pantolonumun içinde sertleşmeme neden oluyor. Islak tenine üfleyerek omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyorum. "İyi bir kız ol ve külotunu çıkar, sonra yatağa gir."

Yapıyor ama acele etmiyor. Hareketlerinde yavaş. Gözlerini benden ayırmıyor. Alana sahip çıkıyor ve önemli olan şeylerin kontrolünü ele alıyor.

ona. Bu anlar bana kafede tanıştığım kadını ve onun odayı nasıl kontrol ettiğini hatırlatıyor.

Yatağın ortasına geçip kemerimi takmamı, ardından pantolonumu ve boxer külotumu indirmemi izliyor. Dudaklarını yalayarak gözlerini benimkilere çeviriyor. "Benim. Benim. Bay Westcott. Kesinlikle başım belada."

Yaptığımız bu küçük şeyden hoşlanmaya başlıyorum. Genelde seks bir ihtiyaçla, doyurulması gereken bir arzuyla ilgilidir. Ama Tuesday'de bu ve çok daha fazlası var. Onu dünyadan koruma ihtiyacı, benim onun iç ve dış her yerini işaretleme arzumla karışıyor.

Bulundurmak kanunun onda dokuzudur.

Bu onu benim yapar mı?

Onun gibi ben de bir odaya sahip olabilirim ama o odanın merkezinde. *Bildiğim her şeyin merkezinde.* Üzerinde geziniyorum, elimi bacaklarının arasına daldırıyorum ve yumuşak alt dudaklarının arasından yukarı doğru kaydırıyorum. Klitorisini ovuyorum, sonra girişine doğru dalıyorum, ama benim için çoktan ıslanmış. Gözlerinin içine baktığımda, "Bana dokunmanı seviyorum ama seni içimde hissetmek istiyorum, Loch" diyor.

Emin olmak için sorabilirim ama o zaten kendini açıkça ifade etti. Ben kimim ki onun arzularına karşı çıkayım?

Çok hızlı ilerliyor ve ben hazırlıklı değilim. Bir elimi amının üzerinde tutarak, komodinin çekmecesine uzanıp bir folyo paketi çıkarırken daireler çizmeye devam ediyorum. Köşesini ısırp yırtarak açıyorum. Prezervatifi göğsüne bıraktığımda, "Bana takmanı istiyorum" diyorum.

Fazlasıyla istekli ve prezervatifi benden almak için öne doğru uzanıyor. Yaklaşmasına yardım edecek kadar kaldırıyorum. Hazır olduğunu söylemek yetersiz kalır. . . Kendimi onun üzerinde konumlandırırken elim vücudundan ayrıldığında hoşnutsuzlukla iç çekiyor.

Bacaklarını ayırmak için dizimi kullandım ve ona doğru yerleşerek aletimi girişine bastırdım. Bizi bu noktaya getirmek için ön sevişmeye gerek yoktu. Günlerdir buna doğru ilerliyoruz. Bu, ona bakmanın

muhteşem göğüslerine ve belinden kalçalarına doğru inen o çukura bakınca, dayanamayacağımı anlıyorum.

O iyi bir sikişme ihtiyacı olan bir tanrıça ve ben de bu iş için görevlendirilmiş bir ölümlüyüm. İş gibi, bunu da çok ciddiye alıyorum. "Dayansan iyi olur, tatlım. Bu nazik olmayacak."

Ellerini başının üzerine kaldırarak yatak başlığına bastırıyor. "Sanırım seninle başa çıkabilirim."

Dirseklerimi başının iki yanına koyarak onu son bir kez tatlı tatlı öpüyorum. "Ünlü son sözler." İçine girdim, sert bir hamleyle onu iliklerine kadar doldurdum.

"Aman Tanrım" diye haykırdığında gözleri kapalı. Ama tırnakları omuzlarıma battığında bana bakıyor ve cesaret veriyor. "Harika hissediyorsun."

Kollarını bana dolayarak, ben geri çekilip tekrar içeri iterken bana tutunuyor. Coşku vücudunuzu tükettiğinde kimin net düşünmeye ihtiyacı olur ki?

Vücudumu onunkinin üzerine sarıyorum, itiyorum ve öpüyorum. Sikişme sesi. . Hayır, bu sevişme. Her birimiz kendi boşalmamızın peşine düşüp birbirimizi itene kadar benimle itişerek ve çekerek buluşuyor.

Ellerimi kışının altına kaydırıp sıkıca kavriyorum ve dizlerimin üzerine çöküp başka bir şansımız olmayacakmış gibi sevişmeye başlarken onu yukarı kaldırıyorum.

"Loch," diye nefes alıyor, altındaki çarşafı yumruklarken kollarını iki yana açıyor. İtiyorum, cennetin nasıl bir his olduğunu tadıyorum ve sonra tekrar tekrar itmeden önce ona bir erteleme veriyorum. Nefes alış veriş düzenli, vücudu da aynı şekilde özgürce hareket ediyor, ben daha sert ve daha hızlı itiyorum.

Çenesi tavana doğru eğiliyor ve sonunda serbest kalmayı başarıyor, etrafımda titriyor ve benimkinin onunkine dolanmasına neden oluyor. Vücudu gevşeyene ve ona verebileceğim her şeyi verene kadar, içine olabildiğince derine gömüldüğümde bile itmeye devam ediyorum.

Onu tekrar aşağı indiriyorum ama içine gömülü kalıyorum, başım onun yanına gelene kadar çöküyorum ve boynundaki teri yalayabiliyorum. "Harikasın amına koyayım."

Sert bir nefes çekip beni üzerinden ittiğinde kahkahasını bırakıyor. "Nefes alamıyorum, Loch." Yine de bir gülümseme alıyorum, bu seferki daha durgun, mutluluktan çok memnuniyetle dolu.

"Özür dilerim." Omzuna bir öpücük konduruyorum ve sırt üstü yatıyorum. Nefesimi tutmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum ve memnuniyetle uzanıyorum. İşte hayat bu - çarşafın arasında iyi, saf, yorucu derecede derin. Sihrin var olduğuna inanmaya başlıyorum. Aramızdaki bağ doğaüstü güçlerle değilse başka nasıl açıklanabilir?

Ellerimiz birbirine değiyor ama bu yeterli değil. Onunkini ters çevirip tutuyorum, parmaklarımı ona doluyorum ve sonra onları bir kucaklaşmayla birbirine örüyoruz.

Odanın ışıkları hiç yanmıyordu, şehir dışarıdan yeterince ışık sağlıyordu ama şimdi ona baktığımda gözleri sanki içine yıldızları ve ayı koymuşum gibi parlıyor. "Hey."

"Hey," diye yanıtlıyor.

"Nasılsın?" "Çok
iyiyim. Sen?"

Tavana bakıyorum, içimde hissettiklerimi açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum çünkü hepsi aynı anda çok fazla. Parmağının ucunu göğsümün üzerinde gezdiriyor ve sonra bir kalp çiziyor. O eli olduğu yerde tutarak, sonunda onun hakkında ne hissettiğimi biliyorum. Üç kelime için çok erken ama bir tanesini hatırlıyorum. "Apricity."

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldıyor.

"Kışın güneşin sıcaklığı. Sen benim için busun." "Bu çok güzel."

"Senin gibi."

Tüm bedenim gevşiyor ve zihnim de hızla onu takip ediyor. Uyuyabilirdim ama sonra "Sanırım artık bakire olup olmama konusunda endişelenmeme gerek yok" dedi.

Birden ayağa fırladım ve ona baktım. "Ne?"

Yan yatmış, masum gibi davranıyor. *Ama değil.* "Ne?" Kanaryayı yiyen kedi gibi sırtıyor.

"Bakire misin?"

"Artık değilim."

"Siktir." Suçluluk duygusu bir kez daha yüzüme çarpınca yastığa geri yaslanıyorum. "Bunu düşünmüyordum bile. Her şeyi berbat ettim."

"Ve aşağı, eğer teknik konulara gireceksek."

Ona ters ters bakıyorum ama kendi durumunu hafife aldığı için ona kızmak zor. "Üzgün değil misin?"

"Kızgın mı?" Sanki bu fikir akıl almazmış gibi gülüyor. "Öncelikle, ben bile bilmiyorum. Bu ne kadar berbat bir şey? İkincisi, neden üzüleyim ki? Az önce benimle seviştin."

Şimdi şaşırın ben oldum. Eğildim ve öpmeden önce parmağımı alt dudağında gezdirdim. "Hak ettiğin tek yol bu." Tekrar bacaklarının arasına yerleşip güzel yüzünü okşuyorum. Mavi gözleri umudun ışığı ile onu ele geçirmeye hazır bir karanlık arasında gidip geliyor.

Kalbim acıyor. Şu anda onun için duygusal, fiziksel ve finansal bakımdan çok şey yapabilirim, neredeyse her şeyi yapabilirim. Ama ona gerçekten ihtiyacı olan güvenceyi verebilir miyim bilmiyorum. "Senin için burada olacağım, ama gerisi ..."

Gözlerinde savaşılan duyguları görece kadar kaldırıyorum. Buraya nasıl geldik ya da ben nasıl geldim bilmiyorum. Aşk benim için hiçbir zaman ilgi çekici olmadı. Yaklaştığım bir şey değil. Ama onunla ve Salı günü yüzünden, onu kaybetme korkusunu açığa çıkararak sesimi duyurmak bana acı veriyor. Ancak kendime yaptığım bu derin itirafla, dürüstlüğün de aynı derecede değerli olduğunu kendime hatırlatıyorum ve "Gerisi sana ve ne yapmayı seçtiğine bağlı" diyorum.

Salı

CUMARTESİ SABAHLARI uyumak, kahve içmek, kitap okumak ve günü tembellikle geçirmek içindir. Yoksa Pazar mı?

Keşke hafta sonları ne yapmaktan hoşlandığımı bilseydim, ama Loch'un önerdiği hiçbir şey beni şu anda bu yataktan çıkaramaz. Sabahları onun sahip olduğu enerjiyi kendimde bulamıyorum. Bir saatten fazla bir süre önce döndü, duş aldı, kahvaltı hazırladı ve sonra bana "New York'ta Yapılacak En İyi Şeyler" uygulamasını gösterdi.

Bir ara uykuya dalmıştım ki beni yakaladı ve yatağa atlayarak beni tekrar uyandırdı. O zamandan beri uygulamada gezinip duruyorum. Bu yerleri hatırlayamamanın verdiği hayal kırıklığıyla, "Acaba en altta yapılacak şeyler neler?" diye soruyorum. Bir dakika. Ben biliyorum. Soyulmak ve hafıza kaybı yaşamak."

"Şaka yapıp yapmadığınızı anlayamıyorum."

Esprî anlayışını merakta bırakmak beni güldürüyor. "Soyulmak ve hafıza kaybı hakkında neden şaka yapayım ki?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama esprinin temelini atma şeklin birinci sınıfı."

"Bu asla yere düşmeyecek bir şaka."

Kaşları ortada birbirine çarpıyor. Birkaç gün önce, bu onun dinlenen yüzü gibi görünüyordu, ancak bu süre içinde bir şeyler değişti ve çizgiler tavrıyla birlikte hafifledi. "Gördün mü? Komik olup olmadığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Telefonu yatağa fırlatıyorum ve onunla yüzleşmek için dönüyorum. Hâlâ çok uzakta hissediyorum, her yerime dokunması ya da üzerimde olması gerektiğine karar veriyorum. Onun rahatlığına ve sıcaklığına ihtiyacım var. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve vücudumu onunla birleştiriyorum. Loch'un kolları bana sarılıyor. Kaydırmaya devam ederken başımın üstünü bile öpüyor.

"Hafta sonları ne yapmaktan hoşlanırsın?" Göğsünü yastık olarak kullanırken gözlerimi kapatarak soruyorum.

"Artık hiçbir fikrim yok. Eskiden kardeşimle bir saha bulup basketbol oynardık ya da Beacon'a gidip hafta sonunu ailemle geçirirdik. Şimdi ise çalışıyorum."

"Mm. Bu yüzden hiç başarısız olmuyorsun. Her zaman çalışmak, çalışmak, çalışmak." "Otuz yaşımdayım, Salı. Şu anda yaptığım şey, hayatımın nasıl geçeceğinin en büyük belirleyicisi. kariyere dönüşecek. Çok çalışmak kötü bir şey değildir."

"Fena değil. Mükemmel. *Fazla* mükemmel." Burada uyumak istediğimi sanıyordum ama bu her geçen saniye daha az olası görünüyor. Başımı kaldırıyorum ve çenemi ona yaslıyorum. Başını yastığa yaslamış bana bakıyor, bu da beni gülümsetiyor. "Fark ettiğinden çok daha fazlasısın. Komiksin ve ..." Beni bu kadar hızlı boşalttığı için kızarmak istiyorum. "Yatakta inanılmazsın-"

"Dedikodular böyle başlar."

"Gördün mü? Komik. Ama bunu dünyaya pek sık göstermiyorsun."

"Onlara yatakta ne kadar inanılmaz olduğumu göstermiyorum, senin sözlerin benim değil, ben de." Eli sol kürek kemiğimi kapatıp yarımı sarıyor. "Hukuk genelde neşeli bir meslek değildir. Ben bir fiyasko mu oldum?"

"Fiyasko nedir bilmiyorum ama sen onlardan biri değilsin. Demek istediğim de bu." Başımı tekrar eğdim ve kalp atışlarını dinledim.

"Ben herkesin sevdiği biri değilim. Gülünç derecede uzun saatler çalışıyorum, evde çok az zaman geçiriyorum, ofisimde uyuduğum biliniyor ve dava yüküm nedeniyle randevularımın yüzde doksanını iptal ediyorum. Yani evet, insanlara ayıracak fazla zamanım yok, hatta çok azı bunu hak ediyor. Seçiciyim ve bazıları bunun duygusuzca olduğunu düşünebilir. Ben öyle görmüyorum. Yorgunluktan tükenme noktasına geldiğim için iyi vakit geçirmek ve şakalaşmak için pek fırsatım olmuyor. Eğer hayatımdaysanız, bu sizinle vakit geçirmek istediğim içindir."

Bir yanıt vermek için acele etmeden, sessizce uzanıp birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorum, ama sonra sözlerinin hareketlerinden farklı olduğunu fark ediyorum.

"Ama programınızı boşalttınız ve hayatınızı bana açtınız."

Telefonu komodinin üzerine koyuyor ve üzerime yerleşene kadar bizi döndürüyor. Bacaklarımı bacaklarının arkasına doluyorum ve boynunun arkasını ovuyorum, her zamanki gibi mükemmel şekillendirilmiş saçlarına doğru ilerliyorum. Bugün öyle değil. Sekse bulanmış ve hiç bu kadar ateşli olmamıştı. Benim için biraz daha dağınık olmasına ve kaygısız tarafını görmeme izin vermesine bayılıyorum.

"Bana iyi bir sebep verdin. Elimden kayıp gitmene izin verirsem neler kaçıracağımı biliyordum."

"Hangisi?"

"Bir hayata sahip olmak için bir şans."

Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek isteyerek onu öpüyorum ve bu öpücük hızla derinleşiyor. Ama dudaklarımız çarşafın altında birbirine dolanmaya fırsat bulamadan ayrıldığında, hızla yabancından güvene dönüşen o gözlere bakıyorum. "Ya ben senin hayatına gerçekte kim olduğunu hatırlamana yardım etmek için girdiysem, tıpkı senin benim hayatıma girdiğin gibi?"

Loch hareketsiz, o kadar hareketsiz ki yanlış bir şey söylediğimden endişeleniyorum. Boynuma bir öpücük konduruyor ve sonra bakışlarımız tekrar birleşene kadar daha da yukarı çıkıyor. "Belki de ikimizin de kurtarılmaya ihtiyacı vardı."

Komodine uzanmadan önce gözlerinde bir duygu kasırgası kopuyor. Dizi bacaklarımı birbirinden ayırdığında, eli kalçamı yatağa sabitlediğinde ve gözleri vücudumda gezindiğinde ne kadar sert olduğu hakkında bir şey var, bana tutunmam gerektiğini söylüyor - ona, yarattığımız bu baloncuğa, kaymadan önce bu ana.

İçime girdiğinde, gözlerim kapanıyor ve kendime sadece fiziksel bağımızı değil, aynı zamanda başından beri çiçek açmakta olan duygusal bağımızı da hissetmek için bir an izin veriyorum. İçimdeki dolgunluk sadece bedenimin değil, kalbimin de artık ağrımadığını fark etmemi sağlıyor.

Loch var olan tüm anılarımın bir parçası. Uyandığımdan beri benimle birlikte. Yanımda sabit duran, gece gündüz sarılabileceğim bir sütun ve şimdi beni içimden ve dışımdan tanıyan tek kişi. I

Onunla geçirdiğim bu anı hafızama kazımak, onun parmak izlerinin hayatımda ne kadar önemli bir yere sahip olduğunu hatırlatmasını istiyorum.

Kendimi kurtarmak için çok geç. İnsanlar ilişkilerde acele edilmemesi konusunda ne kadar uyarırsa uyarsın, ben ona çoktan bağlandım. Artık başka hiçbir şeyin önemi yok.

Beni çılgına eviren Loch, beni gerçekliğe geri çekmeden ve tekrar uçurmadan önce vücudumu coşkunun eşiğine getiriyor. Ondan önce boşalıyorum ama kendimi tamamen bu adama veriyorum, artık dayanamayacak hale gelene kadar hevesle ona biniyorum. Parmaklarının uçları kalçalarıma batıyor. İşaretlenmek, onun tarafından bu şekilde sahiplenilmek istiyorum. Yarın gitmem gerekirse, Loch'un parmak izlerini bıraktığı yeri hissetmek istiyorum.

Nefes nefese ve yorgun, onun üstüne uzandım. Elleri sırtımı okşuyor ve başımı öpüyor. Her şeyin bir anda değişebileceğini bildiğim için şimdiki zamanda yaşamak birdenbire değerli hale geldi.

"GERGIN MISIN?"

Loch bana bakıyor, ellerimiz aramızda sıkıca kenetlenmiş. "Gergin değilim, sadece Emin değilim. Kardeşim ve babam, Lark. Harika ve eğlencelidirler. Her zaman bir araya geliriz."

"Kolunda bir kadın varken olmaz." Onun bir papaz yardımcısı olduğunu düşünene kadar saf değilim. Aslına bakarsanız, ağızının ne kadar yetenekli olduğundan öyle olmadığını biliyorum ve evet, bana ağızının büyüğü olduğunu söylerken yalan söylemedi. Bana mutfak barında yaptığı şeyin etkisi hâlâ bedenimde. Taş tezgah soğuk olabilir, ama ağızı, *ohhhh aman* ... Ağabeyi ve yengesinin karşısında kıpkırmızı olmak istemediğim için yüzümü yelpazeledim. Babasının önünde kendimi tekrar utandırmaktan çok daha az.

Restoranın girişinin hemen dışında beni kendine çekti ve elimi aramızda tuttu. "Sen kol şekerini değilsin, Salı."

Öne doğru sallanıyorum, bu kış gecesinde aramızda yarattığımız ısıyı hapsediyorum. Ona gülümseyerek soruyorum, "Ben neyim, Loch?"

"Aklıma mantıklı tek bir düşünce bile gelmiyor." "O zaman bana ne olduğunu söyle."

"Kız arkadaş . . ." Gözlerini kaçırıyor ve sanki söylemek istediklerini yumuşatıyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

Çok iyi anlıyorum. Ben de aynı şeyleri hissediyordum. Ona doğru bastırıyorum. "Bizimle ya da bu durumla ilgili hiçbir şey bana da mantıklı gelmiyor, ama birlikte olmayı tercih edeceğim başka birini hayal edemiyorum." Ondan korktuğumdan değil ama gerçek duygularımı yüksek sesle ifade etmekten çekindiğim için bocaladığımda, kolunu bana doluyor ve kalbimi paylaşmam için bana güven vererek beni daha da yakınlaştırıyor. "Sonumun nereye varacağını görmek için yola çıktım. Ama belki de mesele bu yolculukta yolcu olmak değil, şoför olmak, onu görmek istediğimiz yere yönlendirmektir."

"Bu senin için ne anlama geliyor?"

"Flört etmekten ve resmi bir unvana sahip olmaktan bu kadar açık bir şekilde bahsetmenizi duymak hoşuma *gitse* de, bu çok daha fazlası gibi hissettiriyor."

"Katılıyorum."

Çoğu insan kendini tamamlanmış hissetmek için üç kelimeye ihtiyaç duyar. Benim ondan sadece iki kelimeye ihtiyacım var. Ben kalkıyorum ve o eğiliyor, ağızlarımız ortada buluşuyor. Kabulümüzün tatlı tadı öpüşmemizi kaplıyor, ama tekrar yalnız kaldığımızda içimizdeki ateş hep yanıyor.

Bir boğaz temizlendi ... *teknik olarak üç*. Sanki kuralları çiğnerken yakalanmışız gibi birbirimizden ayrılıyoruz. Üç yemek arkadaşımızın bize baktığını görür görmez, yüzüm sahilde uzun bir günün ardından oluşan kötü bir güneş yanığı gibi alev alıyor. Bir gün her duygumu yüzüme yansıtmadığımı hayal edebilirim.

Her biri kendi çapında mitolojik tanrılar olan bu üç adam arasındaki benzerliği görmek çok kolay. Ve sonra, ışıkları yansıtan kahverengi saçları, nazik gülümsemesi ve gece olmasına rağmen parlayan yeşil gözleriyle göz kamaştıran baldızı. Bir aile nasıl bu kadar güzel olabilir?

Bu aslında biraz gülünç olmaya başladı. Babasının tuz-biber karışımını saymazsak, onların koyu renk saçlarının yanında açık renk saçlarımla muhtemelen göze batıyorum. Gök mavisi gözlerim onların toprak tonlarının rahatlığının tam tersi.

Genelde dış görünüşümle ilgilenen biri değilimdir. Kim olduğumu hatırlamadan bir hastane yatağında uyandıktan sonra bile kendime güveniyorum. Yaşadıklarımın dolayısı vücutumu daha da çok sevmeye başladım. Ama şunu söylemeliyim ki, efsanevi yaratıkların ülkesinde olmak - Loch'un ailesi- kesinlikle gen havuzu piyangosunda altın bileti kimin aldığını sorgulamanıza neden oluyor.

"Merhaba, ben Lark." Elini uzattı. Neden bilmiyorum ama eğilip ona sarılıyorum. Sanki daha önce kendini tutuyormuş gibi, o da beni kucaklıyor.

Geri çekildiğimizde, "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Salı."

Kocasının paltosunun kolunu tutuyor ve "Bu benim kocam Harbor" diyor.

"Merhaba." Gözleri Loch'unkilere benziyor; sıcak ve davetkâr.

El sıkıştık. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum." Bakışlarım Loch'a kaydı. "Ondan değil. Bugünlerde onu ofisten zar zor çıkarıyorum." Yanında başını sallayarak ekliyor: "Ama babam ikinizin iyi bir toplantı yaptığınızı söyledi."

Gülüyorum. "Nasıl ilk izlenim bırakacağımı biliyorum."

Babası öne doğru eğilip ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sizi tekrar görmek güzel." "Sizi de, Bay Westcott."

"Bana Port de."

Hah. Başımı eğiyorum, bundan bahsetmeli miyim emin değilim ama merakım beni yeniyor. "İsimlerinizde bir eğilim fark ediyorum. Loch. Liman. Liman. Hepsi suyla ilişkili."

Loch gülmeye başlar. "Ailem tüm mantığı bir kenara bırakıp bize ömür boyu sürecek bu dayanılmaz bağı vermeyi düşündü."

Lark'ı önüne çeken Harbor, onu kollarının arasına alır ve şöyle der: "Ya da ailelerimizin anlattığı gibi, onlar çoktan bir başlangıç yapmışlardı

onlarıinkiyle. Annemin adı Delta." Başını öne eğerek ekliyor: "Loch, Harbor, Noah ve Marina. Okuldaki sataşmalar çok acımasızdı."

Lark gülmeye başlıyor ve sonra karnına küçük bir dirsek atıyor. Omzunun üzerinden ona bakarak, "Neden seninle hiç dalga geçildiğine inanmakta zorlanıyorum?" der.

"Ben devam eden bir çalışmayım. Her zaman şu anda gördüğünüz adam değildim."

"Evet, tamam, bunu yapmayalım. Salı gününü henüz tuhaflığımızı açığa vurma riskini göze alamayacak kadar çok seviyorum," diyor Loch, başını sallayarak kıkırdıyor. Kolunu sırtının alt kısmına doluyor ve beni kendi tarafına çekiyor.

Elim ceketinin ön tarafında dururken, sözleri içime işliyor. Donup kalıyorum, bir santim bile kıpırdamıyorum, gözlerim kardeşinin genişleyen gözlerinden Lark'ın bir sırrın içindeymiş gibi bakan gözlerine ve gülümseyen babasına atlıyor.

Sanırım az önce ne dediğini anlaması için Loch'a bakarken aynı ifadeleri kullanması gerekiyor. Gözlerinde belirlediği anda bana olan tutumu sıkılaşıyor ve bizi arkasına döndürüyor. "Masamız hazır olmalı." Girişe doğru ilerlerken eğlendiğine dair tüm işaretler kayboluyor. Restoranın kapısını açmadan önce nefesinin altında "Siktir" diye mırıldanıyor.

Diğerleri de onu takip ediyor, hafif kahkahalar atıyorlar ama hepimiz ne dediğini anlıyoruz. İşte o zaman bana elinden geldiğince doğruyu söylediğini anladım. Ben sadece kol şekeri ya da akşam yemeği için aileye katılan bir kadın değilim. *Ben onun için kalp şekeriyim.*

Salı

Westcott'ların yuvarlak masası ve ben bu yemeğin bir parçası olduğum için mutluyum. Loch'un kalçamda duran eli ve paylaştığımız kahkahalarla, bir kez bile gülümsemeyi bıraktığımı sanmıyorum. Takılmalarının altında her zaman saygı, iyi mizah ve sevgi yatıyor. Çizgiyi nereye çekeceklerini ve onu aşmayacaklarını doğal olarak biliyor gibiler. Keşke benim ailem de aynı şeyi bilseydi.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda kalbim sıkışıyor ve sert bir nefes çekiyorum. Ailem sınırları anlamıyor muydu, kırıncı mıydı ya da daha kötüsü her ikisi de mi?

Kolumu karnımın üzerine sarıyorum ve bir bardak suya uzanıyorum. İçimde oluşan ağrıyı yutmayı umarak suyu içiyorum.

"İyi misin, Salı?" Lark'ın parmakları masanın kenarına zar zor dokunuyor, boş tatlı tabağını ittikten sonra asılı kalıyor.

Bardağımı yere bırakıp ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Amnezi zor bir şey. Çoğu gün geçemediğim tüm anılarım için bir kapı bekçisi. Sonra bir tanesi aniden ortaya çıkıyor. Bazen net oluyor, bazen de ne anlama geldiğini tahmin etmem gerekiyor. Her iki durumda da, beni savunmasız bırakarak, şu andaki mutluluğum risk altındaymış gibi hissettiriyor."

Eli kucağına geri dönüyor ama dikkati tamamen benim üzerimde. Bunun onun cilalı hasta başı tavrından kaynaklandığını söylemek kolay olurdu, ama gerçekten de her zaman bu kadar ilgili olduğunu düşünüyorum. "Nasıl hissediyorsun? Baş dönmesi ya da baş ağrısı var mı?"

"Ara sıra başımda bir ağrı oluyor ama bu baş ağrısı değil, kendimi çok zorladığımı hatırlatan geçici bir ağrı."

"Port beyin sarsıntısı geçirdiğinizi paylaştı. Takip randevunuz ne zaman?"

Bu Loch ile konuştuğum bir konu değil çünkü ihtiyacı olan son şey bana yardım etmek için hayatını ya da daha fazla parayı bırakması için daha fazla neden. Ama yapamam.

ona yalan söylemek. "Aslında yok. Eğer endişelerim varsa ücretsiz klinikler olduğu söylendi."

"Neden ücretsiz bir kliniğe ihtiyacınız olsun ki? Doktorunuz siz hastaneden çıkmadan önce kontrolleri planlamış olmalıydı." Sesini alçaltmasını ve konuşmamızı özel tutmasını takdir ediyorum.

Yaklaşarak fısıldadım, "Param yok. Sigortam yok. Ödeme imkanım yok. Yani takip hastane tarafından onaylanmadı. Hemşire bu hafta gelmemi ve beni kabul edebilecek bir klinik bulmama yardımcı olabileceğini söyledi ama buna gerek yok."

"Bu gerekli, özellikle de iyileşme sürecinin bu noktasında. Kontrolünüzü yapmamı ister misiniz? Elimdeki araçlarla sınırlıyım, yani röntgen ya da tomografi yok ama bunlara ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Ama ihtiyaç olursa, bunları nasıl yaptıracağımızı düşünürüz."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Elbette, o benim ... *Loch*'un baldızı, ama bu isteyebileceğimden çok daha fazlası. "Dürüst olmak gerekirse, nutkum tutuldu. Teşekkür ederim. Konuşmak istediğim birkaç küçük endişem var. Çok fazla vaktinizi almayacağıma söz veriyorum."

"Rica ederim. Çocuklar yarın Port şehirden ayrılmadan önce olası bir basketbol maçını konuşuyorlardı, o zaman gelebilirim." Aklına gelen bir düşünce onu doğruldu ve sırtıttı. "Öğle yemeği getirebilirim ve sonrasında alışverişe gidebiliriz. Tabii randevunun nasıl geçtiğine bağlı olarak."

"Sadece küçük bir sorun var. *Para*. Bundan bahsetmekten bile nefret ediyorum çünkü biraz utanç verici. Ama kim olduğumu bilmediğim için, bir işim ya da birikimim olup olmadığını bile anlayamıyorum."

"Anlıyorum." Hafifçe gülüyor. Gözleri samimi, gülümsemesi dış köşelere kadar ulaşıyor. "Hiçbir şey için endişelenmeyin. Erkekler oynarsa kızlar da oynar." Bakışları *Loch*'un üzerinde sabitleniyor. *Loch*, kardeşi ve babasıyla yaptığı konuşmaya döndüğünde, "*Loch*, yarın alışverişe gitmek için kredi kartına ihtiyacımız olacak" diyor.

Yaramaz bir bakış kaşlarını kaldırıyor ve ağzının sağ tarafını kıvrıyor. Göz ucuyla bana bakarak, "Alışveriş, ha?" diyor. Cüzdanına uzanıyor, içinden bir kart çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Kartı alıyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. "Harcama limitim ne kadar Loch Baba?"

Ohhhh, kahretsin.

Nede

n?

Yaptı

m. I.

Söyle

. Bu

mu?

Masa sessiz, ama bu hissettiğim utançtan daha iyi. Loch yakasını çekiştirmeye başlıyor ve yutkundüğünü duyuyorum. "Ben, uh-"

"Sadece şaka yapıyordum." Masanın karşısında babasının gözlerine bakarken, benim hakkımda kötü düşünmemesi için dua ediyorum. "Ona baba demiyorum. *Olamaz*. Bunu daha da kötüleştiriyorum." Bakışlarımı Loch'a çeviriyorum ve yalvarıyorum, "Lütfen kurtar beni."

Sandalyemin kolunu tutarak beni daha da yaklaştırıyor, ayaklarım yere sürtünüyor ve etrafımızdaki masalarda oturanların bakışlarına neden oluyor. Hiç yardımcı olmadı. Sonra şakağımı öpüyor ve "İstediğin kadar harca. Çok iyi bir kız oldun."

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Adam beni burada, bu masanın üzerinde götürebilirdi ve ben de ona izin verirdim.

"Ne?" Harbor dikkatimizi çekerek soruyor. Az önce kaburgalarına hasar vermiş gibi Lark'a bakıyor. "İpucu alındı, bebeğim. Eğer açık saçık konuşmamı istiyorsan, konuşurum."

"Salı günü yaptığım gibi harcamalarımı sınırlama sözü vermiyorum," diye ekliyor Lark. "Sadece Delta ya da Marina şehirdeyken alışveriş

yapabiliyorum."

Ve hırsızlar kadar kalın kafalı arkadaşlarımız olarak, üzerimdeki baskıyı azaltmak için bir hikaye anlatmaya başladı. Koluma dokunmak için uzandı.

"Bir alışveriş arkadaşım olduğu için mutluyum. Eminim Harbor da öyledir."

"Bagaj taşıyıcınız olmak hoşuma gidiyor. Bahşiş yerine, Lark gider-"

"Tamam," diyor kahkahalar atarak. "Bu kadar yeter." Hepimiz katılıyoruz, bu da onun utanç içinde başını öne eğmesine neden oluyor. Empati kurabiliyorum. Ama aynı zamanda, görünüşleri gibi sıg bir nedenle onları nasıl baş tacı ettiğimi de fark ediyorum. Her biri fiziksel görünümlerinden çok daha fazlası. Kalplerini herkesin görebileceği şekilde açıkta taşıyorlar.

Loch'un gökkuşağının sonundaki altın küpü olduğunu sanıyordum ama burada hepsiyle birlikte olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum. Anılarım eksik olabilir ama kalbim dolup taşıyor.

Harbor kolunu onun omuzlarına doluyor ve hâlâ gülüyor olmasına rağmen başını boynunun kıvrımına getirip onu öpüyor.

Varlığım mahremiyete zarar veriyormuş gibi geliyor. Nedeninden emin olmasam da bunalmış ve ağlamaklı hissederek gözlerimi kaçırıyorum. Loch'un başı benimkine yaklaşıyor, masanın altından kalçamı okşarken zar zor dokunuyor. "Neyin var?"

Önce başımı sallıyorum, duygularım taşmadan konuşamıyorum. Yutkunuyorum ve sonra fisıldıyorum, "Çok mutluyum."

Parmağını çenemin altına kıvrarak gözlerimiz buluşana kadar kaldırıyor ve "Ben de öyle" diye fisıldıyor. Alnımdan öpüyor, sonra elimi tutup başını bacağına dayayarak oturuyor. "Hazır mıyız?" diye soruyor, hesap çoktan ödenmiş ve garson tabaklarımızı temizliyor.

Dışarıda kucaklaşıp vedalaştıktan sonra, Brady hafta sonları izinli olduğu için eve taksiyle dönüyoruz. Şehrin içinden geçerken hâlâ gülümseyerek başımı omzuna yaslıyorum. "Onları seviyorum."

Kıkırdıyor. "Bana söylemeden önce ailemi sevdiğini mi söylüyorsun?" Bu sözler havayı yararak doğrulmama neden oldu.

Ses tonundaki hiçbir şey ağır değildi. Aslında tam tersiydi. Hatta şakacıydı. Yine de satır aralarını okuyunca bu tür açıklamalara hazır olup olmadığını merak ettim. "Loch . . ." Ne söylediğimi ya da bu konuyu açmam gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum ama sonunda ihtiyacım olan açılımı bulmaktan kendimi alıkoyamıyorum. "Sence de bunu birbirimize söylemek için çok erken değil mi?"

Eli elbisemin eteğinin altından geçiyor ve dizimin hemen üzerinde beni tutmak için duruyor. "Seviyor musun?"

Şokun geçmesine izin vererek bir nefes alıyorum. Arkama yaslandığımda ona doğru eğilerek kıkırdıyorum. "Önce sana sordum."

"Şey ..." Başladı, bakışları bana dönmeden önce kısa bir süreliğine pencereden dışarı fırladı. "Bunu bana bir hafta önce sorsaydınız cevabım farklı olurdu."

"Keşke seni o zaman tanısaydım."

"Hayır, yok." Yanıtı o kadar hızlı geldi ki iki kere düşündüm. "Neden olmasın?"

"Çünkü senin sayende şu anda olduğum kişiyim." Elimi tutuyor, parmaklarımız birleşiyor ve üst kısmını öpüyor.

Ellerimizi ağzıma götürerek bileğimi çeviriyorum ve onun benimkini öptüğü gibi ben de onun elini öpüyorum. "Sen her zaman böyle bir insandın, Loch. Sadece doğru yönde bir dürtüye ihtiyacın vardı."

Kolunu bana doluyor ve başımın yan tarafına bir öpücük daha konduruyor. "Daha önce haklıydın. Hayatımın her dakikasını satmaya başlamadan önce kim olduğumu hatırlattın bana."

"Her gün birkaç saat için kendinize fatura kesip zamanınızı geri alsanız nasıl olur?"

Tek bir kahkaha atıyor ve yer değiştirerek taksinin karanlığında gözlerimi buluyor. "Bu aslında oldukça zekice."

"Teşekkür ederim." Beni saraydan attıracak küçük bir reverans yapıyorum. Göğsünü dürtüyorum. "Tek yapman gereken zamanını geri almak."

"Peki bunun yerine nasıl harcamamı önerirsiniz?"

"Birkaç fikrim var." Taksicinin dikiz aynasından bizi izlediğini fark ediyorum. "Sana evde göstermek için sabırsızlanıyorum."

Kelime izinsiz ağızımdan kaçtı. İkimiz de yakaladık. Yüzündeki yavaşça yayılan gülümsemeden anladığını söyleyebilirim. Elimi bir kez daha öperek fısıldıyor, "Evim."

Kapının kilidini açıyor ve arkasını dönüyor. Gözlerindeki ateşi neyin yaktığından emin değilim ama çok ateşli. "Ack!" Kollarına atılıp omzunun üzerinden fırlatıldığında kahkahalarla çığlık atıyorum ve kapıyı açıp arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor.

"Hiç de beyaz atlı prens gibi değilsin." Sert kışına bir şaplak attım ama paltosu üzerinde olduğu için iyi bir vuruş yapamadım.

Koridorda ilerlerken, ceketim berbat olduğu ve şu anda sırtımda olduğu için kışımı tokatlıyor. "Aradığım unvan bu değil."

"O zaman hangi unvanın peşindesin?"

Yatak odasına girip yatağın yanında duruyor, kışımı iyice avuçluyor ve sonra beni yavaşça yatağa yatırıyor. "Erkek arkadaşım." Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve geriye düşüyorum. Ama yanıma oturup elini karnıma koyduğunda, "Ne diyorsun? Ben uygun muyum?"

Yan tarafa uzanıp elini tutuyorum ve benim sormama gerek kalmadan geliyor, gözlerimiz birbirimizin gözlerine bakarken üzerimde geziniyor. Birbirimizin nasıl okuyacağını bildiği sessiz bir dilimiz olmasını seviyorum. Cesarete ihtiyacım olduğu için değil ama o her zaman cesaretimi çaldığı için nefes alıyorum ve "Seni seviyorum" diyorum.

Salı

"BEN DE SENİ SEVİYORUM," diyor Loch, sanki bu sözler bütün gece dilinin ucundaymış gibi.

Kollarımı boynuna dolayarak onu öpmek için kalkıyorum, sonra tekrar yastığın üzerine düşüyorum. "Şu halimize bak, birbirimize aşığız. Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Ben değil," diye kestirip atıyor.

Gülüyorum ama sonra ses tonunu ve bu yanıtı nasıl verdiğini sorguluyorum. Neredeyse "Seni seviyorum" kadar kolay yuvarlandı, bu yüzden soruyorum, "'Ben değilim' derken ne demek istiyorsun?" Yer değiştiriyor ama kaçmasın diye daha sıkı tutuyorum. "Neden sen değilsin?"

Duraklıyor, gözleri benimkileri arıyor, sonra başka tarafa bakıyor. Ruh halindeki bu değişiklikle kafam karışıyor ve yüzünü avuçlayarak bana bakması için sessizce yalvarıyorum. Bakmadığında, midemin bulandığını hissetmeye başlıyorum. "Konuş benimle, Loch."

"Şimdi zamanı değil" dediğinde nihayet bakışlarını üzerimde buluyorum.

Kollarım gevşer gevşemez serbest kalıyor, sadece üzerimden kalkmakla kalmıyor, yataktan tamamen iniyor. Pencereye doğru yürümesini izliyorum, midemdeki çukur daha da derinleşiyor. Benim sık sık yaptığım gibi şehre bakmak için durduğunda panjurlar açık kalıyor. Bunu her şeyin ihtişamına hayranlık duymak için yapıyorum ya da dünyayı anlamlandırmaya çalışıyorum. Acaba o hangisini yapıyor?

Belirgin gerginliğini azaltmak için omuzlarından birini ovuşturup boynunu büktüğünde, doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslıyorum.

"Biliyorsun," diyorum, hayatıma girdiğinden beri aramızdaki mesafe en yüksek seviyesine ulaşmış gibi hissederek. "Hiçbir iyi şey konuşmayı erteleyerek başlamaz."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Bacaklarımı önümde çaprazlayarak, kıpır kıpır ellerimin üzerinde kamburlaşıyorum. "Ne için üzgünsün, Loch? Neler olduğu konusunda kafam karıştı. Biz

harika bir gece geçirdik. Başka bir insana karşı duyabileceğiniz en derin hislerden bazılarını paylaştık. Şimdi ne değişti merak ediyorum?"

Döndüğünde, kötü haberin raylardan geçen bir tren gibi geldiğini görebiliyorum. "Önemli bir şey değil."

"O zaman söyle bana." Çaba göstermeyince yataktan fırlayıp kapıya yöneldim.

"Pek kibar değildin" dediğinde koridora ancak iki adım atabildim.

İzlerimde durup geri yürüyorum ama kapı aralığında durup başımı yana eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden birlikte olacağımızı tahmin edemeyeceğimi söylediğimi bilmek istiyordun. Sana söylüyorum." Pencere pervazına yaslanıyor ve yüz ifadesini nötr hale getirerek ne düşündüğünü çözmeyi imkansız hale getiriyor. O kadar açık olan, ikimiz olduğumuzda duvarları yıkılan adam nerede? Az önce aşkımı ilan ettiğim adam nerede? "İyi bir gün geçirmiyordun." diyor.

Vücudumdaki her kemik savunmaya geçiyor. Kollarımı göğsümün üzerine atıp çapraz yapıyorum. Aramızda büyüyen sessizlik bizi rahatsız ediyor. Ayağımı vurmaya başlıyorum, mantıksız öfkemi ve gerçekte ne söylediğini anlamaya çalışıyorum. Ve çünkü bu, onunla kavga etme endişelerimi artıran sessizlikten daha iyi. Bu bizim için yeni bir şey. Her şeyi mahvedebilir ama yine de gerçeği bilmem gerekiyor. "Kafede tanıştığımız zamandan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"İyi bir gün geçirmiyor muydum, yoksa kabalık mı ediyordum? Çünkü ikisini de söyledin."

Omuz silkiyor. "Muhtemelen ikisi de."

"İkisi de mi?" Bu suçlama karşısında kafamı toparlamakta zorlanıyorum. Yoksa gerçek mi? "Kaba olduğumu mu düşündün?"

"Bence sen bazı şeyleri çok özel bir şekilde isteyen biriydin.
-"

"Bunda yanlış bir şey yok."

"Katılıyorum. Belli ki benimle tanışmışsınız." Eşiği itti ve Ben. Onun ulaşamayacağı bir yere taşınmaktan nefret ediyorum ama ne düşüneceğimi de bilmiyorum. Ya da daha kötüsü, onun benim hakkımda ne düşündüğünden. "Seni üzmem için söylemedim. Sadece ağzımdan çıktı-"

"İşte bu kadar. Bana anlatmadın. Bana eskiden kim olduğum hakkında bilgi vermedin - Tanrım, şimdi böyle miyim?"

"Hayır, sen tamamen farklı bir insansın. Yani, sen hala sensin, ama şimdi senin nazık ve esprili yanını ve cömertliğini görebiliyorum." Kolu pencereye doğru uzanıyor. "Kendini bile düşünmeden o kadına ceketini verdin. O zaman ile şimdi arasında bir paradoks, bir anomalisin ve ben bunu büyüleyici buluyorum."

Söylediği güzel şeylere rağmen, kalbim çoktan battı. "Berbat biriydim ve sen bunun büyüleyici olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Beni dinlemiyorsun, Salı." Sonunda gardımı indiriyorum ve yaklaşmasına izin veriyorum. Bencilce, bana sarılmasını ve geçmişte kötü bir insan olduğum için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamasını istiyorum.

Kolları beni sarıyor ve başımı öpüyor. "Eskiden kim olduğun için senden etkilenmiyorum. Kim olduğun beni büyülüyor." Gözlerimi bulmak için arkasına yaslanıp, "Seni seviyorum. Her şeyini. Geçmişini ve şimdiki halini. Ama seni geleceğimiz boyunca sevmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Gerçekten mi?" En iyi ihtimalle minicik bir gülümsemeyle geçiririyorum. "Gerçekten mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Peki. Seni seviyorum ve tüm bunları da seviyorum." Kıkırdıyor. "Kaba davrandığıma inanamıyorum."

"Dediğim gibi, sanırım kötü bir gün geçiriyordun. Ben de kötü bir gün geçiriyordum."

Ona daha önce birçok kez bir yabancıya neden yardım ettiğini sordum. Cevabı, annesinin onu ihtiyacı olanlara yardım etmesi için yetiştirmesinden

Yapamaz mıydı? Bu soruyu sorarken duymak isteyeceğiniz tüm harika yanıtlar.

Belki de kırılan benim, çünkü kimsenin sözüne güvenemiyorum ve aynı cevapları alıp almayacağımı merak ederek sormaya devam ediyorum. Daha önce nasıl bir hayatım vardı ki herkesten bu kadar şüpheleniyorum? "Madem bu kadar kötüydüm, neden beni kurtardın?"

Elleriyle beni belimden tutarak kapının pervazına yaslandı. "Seni soyan adamı yakalayabilirdim ama senin bir el çantasından daha önemli olduğunu düşündüm. Bu yüzden anlık bir kararla karşı karşıya kaldığımda ..." Duraklıyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Seni seçtiğim için asla pişman olmayacağım."

Sözleri karşısında dizlerimin bağı çözülüyor, beni kavrayışı sıkılaşıyor ve gözlerimin içine bakarken bakışları yumuşuyor. Nefesim beni nasıl sevdiğine odaklanırken kalbim sıkışıyor. "Beni sen seçtin," diye fısıldıyorum sadece kelimelerin tadını çıkarmak için.

"Evet." Sesi alçak, çok sessiz ama yine de bir şey onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. "Mantıklı bir insan için hiçbir anlam ifade etmeyen bir hevesle zorla hayatına girdim." Vay canına, kendini tutmuyor. "Ve sana delicesine aşık oldum."

Onunla tanıştığımda nasılsa şimdi de öyle, ama artık kalbi dünyaya kapalı olmak yerine yeniden yaşıyor. Gömleğinin önünü yumruklayıp kendimi ona bastırıyorum. "Aşık olmak çok mu kötü?" Ona alaycı bir sırıtma yapıyorum.

"Daha iyisi yok."

Bizi odanın içinde döndürerek, dudakları dudaklarıma yapışmış halde beni geriye doğru yürütüyor. Bacaklarımın arkası yatağa çarpıyor ve oturup kollarımı açarak bu dev yürekli adamı kucaklıyorum.

Öpücükler ve inlemelerle, vücutlarımızdaki yalamalarla ve parlayan terle seni seviyorum'u paylaşıyoruz. Ama bunu vücudu içime gömülmüşken söylüyor - saçlarım yanağıma yapışmış, gözleri coşkuyla bakarken

bana bakıyor ve ikimiz de kıpırdamıyoruz, o kadar kıpırdamıyoruz ki birbirimizin kalp atışlarını hissedebiliyoruz- işte o zaman anlıyorum. O benim ruh eşim.

"Hızlı arabaların etrafında olmak çok heyecan verici olmalı," diyorum gözlerimde parlayan kalem ışığıyla.

"Bir doktor olarak," diye başlıyor Lark, "hızlı arabalardan hoşlandığımı söyleyemem. Harbor direksiyona her geçtiğinde tedirgin oluyorum." Işığı azaltıyor, ama yine de görüş alanımı lekeler dolduruyor. Birkaç kez göz kırptıktan sonra önce gülümsemesi, sonra da gözleri beliriyor. İkisi de rahatlatıcı. "Şehirde pek değil, çünkü motoru serbest bırakmak için çok fazla trafik var, ama anahtarları teslim etmek için müşterileriyle bir yarış pistinde buluşuyor."

Koyu renk kot pantolonu, yumuşak altın rengi babetleri ve uzun kollu siyah bluzuyla yanımdaki yemek sandalyesinde oturuyor ve saçlarını başının üstünde topluyor. Dağınık düğüm, kıyafetinin zarif tarzını tamamlıyor. Güzel ve cana yakın biri. Şimdiye kadar tanıştığım Westcott'lara tam uyuyor.

"Loch, Harbor'ın özel arabalarının bir milyon dolar ve üzeri olduğunu söyledi ama ne kadar hızlı gidebileceklerini düşünmemiştim."

"Yapmamaya çalışıyorum çünkü bu onun hayali ve onu mutlu ediyor. Mutluluk benim tamamen desteklediğim bir şey." Kalemimi, daha önce üzerimde kullandığı Oksometre'nin yanındaki bir poşete koyuyor. "Şirket sadece birkaç yaşında ama şimdiden altı yıllık bir bekleme listesi var" diyor. Başka biri olsa bu bir övünme olarak algılanabilirdi ama o Harbor'dan bahsederken gözlerindeki gururu görebiliyor ve sesindeki sevgiyi duyabiliyorsunuz.

"İnanılmaz."

Bana geri döndü. "Şaşırtıcı olan ne biliyor musun? Vücudun kendini iyileştirme yeteneği. Gözlerin iyi görünüyor. Net ve odaklanmışlar. Kan basıncın önerilen aralıkta. Ateşin yok." Arkasına yaslanır. "Ben

Beyin sarsıntısından sonra iyileşme sürecinle ilgili olarak sana sakın olmanı söylerken rahatım ama henüz her şey yolunda demiyorum. Başınızın arkası da iyi görünüyordu. Birkaç endişeniz olduğunu söylemiştiniz?"

Salatasını poşetinden çıkarıyor, sonra çayından bir yudum alıyor. Ben kendiminkinin yarısını çoktan yemiştım çünkü açlıktan ölüyordum, bu yüzden ona da kendisinin tadını çıkarması için zaman tanımaya çalışıyorum. "Hafıza kaybı. Araştırmak için çok zaman harcadım ama hafızanın ne zaman geri geleceğı ya da gelip gelmeyeceğı duruma göre değişiyor gibi görünüyor."

"Oldukça yeni olanlar da dahil olmak üzere, hafıza kaybından ne beklenip ne beklenmeyeceğı konusunda fikir veren bazı iyi çalışmalar yapıldı." Çayını bıraktıktan sonra alt dudağını ısırırken düşüncelerine dalmış gibi görünüyor. Bakışları tekrar benimkilere yöneliyor ve şöyle diyor: "Travmatik bir olay yaralanmaya neden olmuş ve bu da kayba yol açmış. Odaklanılan tedavilerden biri travmanın geri dönmesini engellemektir. Bir diğeri de geçmişinizdeki insanları ya da eşyaları bulup onlarla vakit geçirmektir. Önemli olan, yaşadığınız fiziksel hasarın ötesinde altta yatan nedeni bulmaktır."

Çatalımı elime alıp doğranmış bir domatesle oynuyorum, anlamaya çalışıyorum. "Sonuna kadar beni kandırdın." Gülümsüyorum, biraz da utanıyorum çünkü aptal olduğumu düşünmesini gerçekten istemiyorum.

Gülümsüyor, bir parça marul saplıyor ama bana bakıyor. "Temel olarak, kafanı çarpmanın verdiği fiziksel hasar hafıza kaybına neden olmamış olabilir." Çatalı bir daire şeklinde sallıyor. "Beynin seni hayatındaki başka bir şeyden korumak için bu fırsatı kullanmış olabilir." Maruldan bir ısırık alıyor, çıkırtı zihnimin patlamasının altında kayboluyor.

"Beynimin geçmişimi unutmamı istediğini mi söylüyorsunuz?"

"Tam olarak emin değilim, Salı. Buna senden başka kimse tam olarak cevap veremez." "Hafızamı geri kazanabilecek miyim?"

Küçük sos kabına bir havuç daldırarak, "Oradalar. Sadece kilidi açmak için bir anahtara ihtiyacın var."

"Lütfen bana bugün alışverişe çıktığımızda bir tane alabileceğimizi söyle," diyorum kıkırdayarak ve salatamdan bir ısırık alarak.

Gözlerinde sinsi bir parıltıyla, "Önce Beşinci Cadde'yi kontrol edelim derim" diyor.

"Sanırım çok hızlı arkadaş olacağız, Lark."

Gülümserken dizi benimkine çarpıyor. "Zaten öyleyiz."

Onunla geçirdiğim günün tadını çıkarıyorum. En sevdiklerimden biri oldu. Keşke bu fırtına bulutu gibi soru bütün gün kafamın üzerinde dolaşıp durmasaydı. Beynim beni neyden koruyor?

Loch

"Bu benden yediğın üçüncü smaç, göt herif." Nefes nefese, yarı sahayı adımlıyorum. Eskiden neredeyse her şeyde kardeşimin kıcını tekmelerdim, ama şimdi o intikamını alıyor. Daha otuz yaşındayım ama kendimi yaşlı hissediyorum. "Nasıl dayanıyorsun baba?"

Babam iki şişe su içti ve oynadığından daha fazla oturdu. "Benden bu kadar." Beni başından savdı. "Siz bensiz oynayın." Harbor basketbol topunu sürerken ve faul çizgisinden şut atarken o spor çantalarının yanındaki banka yöneliyor.

Ve bunu yapar. *Pislik.*

Topu bana verip, "Üçte iki mi?" diye sordu. "Sanırım ben de babam gibi bitirdim."

Harbor kıkırdamaya başladı. "Hayatında daha fazla kardiyoya ihtiyacın var."

"Haftada en az üç kez koşu bandında beş mil koşuyorum ve geri kalan zamanlarda bu şehrin her yerinde yürüyorum. Senin gibi cılız bir çocuğa ayak uydurabileceğimi sanıyorsun." Harbor yapılı, ağabeyine çekmiş ama fark ettiğimi düşünmesine izin veremem. Topu ona doğru fırlatıyorum.

Bağırsaklarını tutarak, konuşamayacak kadar çok kıkırdıyor. Sonunda "Tamam, büyükbaba." demeyi başardı.

Şerefsiz.

Spor çantamdan bir havlu aldım ve terimi kurulamaya başladım. "Seni Noah'la kapışırken görmek istiyorum, sonra büyükbabanın kim olduğunu göreceğiz."

"Yaptım. Geçen hafta. Beyzbol oynuyor, basketbol değil. Ben de onun kıcını tekmeledim."

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak havlu atıyorum. "Bir biranın bana iyi geleceğini düşünüyorum."

Liman orada ve gitmeye hazır. "Ben varım."

Babam omuzlarına sardığı bir havluyla duruyor ve "Bu daha çok benim tarzım" diyor.

Kulüpte duş aldık ve yeni kıyafetler giydik. Takım elbise dışında bir şeyle evden çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Rahatlamak, biraz egzersiz yapmak ve kardeşim ve babamla vakit geçirmek iyi hissettiriyor.

"Beacon'a ne zaman dönüyorsun baba?" İkinci biraları içerken sordum.

Kalabalık spor barında profesyonel futboldan üniversite basketboluna kadar her şeyi gösteren televizyonlar var. Dikkatimizi dağıtacak çok şey var ama babam benim işim ve Harbor'ın seyahatleri hakkında gevezelik etmemizi dinlemekten memnun. Lark birkaç kez aile kurmaktan bahsetti. Bu konuda nasıl bu kadar sakin kalabildiğinden emin değilim. Ama biraz daha düşününce, Lark'a sahip olduğu için sakin olduğunu anlıyorum. Konu aile kurmaya geldiğinde ben de böyle olabilecek miyim?

Bir yudum alıyor, bakışları odanın uzak tarafında asılı duran televizyona kayıyor. "O kariyeriyle meşgul. Ben de kendiminkiyle meşgulüm. Dadılar iyi, ama şu anki işinin izin verdiğinden daha fazla ilgilenmek istediğinden bahsetti."

"Bu ne anlama geliyor?" Boş bardağımı masaya bırakarak soruyorum.

"En azından çocuklar küçükken evde olmak istediğini söylüyor." Alnını ovuşturuyor, huzursuzluğu yüzündeki çizgilerden belli oluyor. "Onunla çocuk sahibi olmayı tartıştığımıza bile inanamıyorum."

Babam soruyor, "Çocuk istiyor musun?"

Kardeşıme karşı yargılayıcı olmayan üslubunu takdir ediyorum. Yıllar boyunca birkaç kez sorgulama ışığı altında kaldım.

Yuva kurma zamanım geldi, aynı insanlar ofiste geç saatlere kadar çalışmayı evlerine, ailelerinin yanına gitmeye tercih ediyorlar. *Anla işte.*

Ailem bize hiç baskı yapmadı. Torun istediklerini biliyorum ama ben insanların kendi sebepleriyle ve kendi zaman çizelgelerinde çocuk sahibi olmaları gerektiğine inanıyorum, başkalarının değil. Ama belki de bunun nedeni, bu konuda farklı hisler uyandıran bir ilişkide hiç bulunmamış olmamdır.

Salı günü.

Aklıma gelen ilk şeyin Salı olması beni endişelendirmeli mi yoksa mutlu mu etmeli emin değilim. Bu büyük bir adım ve bunu düşünmek bir yana, atmak için bile çok erken.

Harbor rahatlar ve şöyle der: "Çocuk istiyorum. Bir sayıya ya da belirli bir zaman dilimine ya da buna benzer bir şeye bağlı değilim. İstedığımız aile hayatına sahip olabilmek için hayatlarımızın ve kariyerlerimizin uyum sağlaması gerekecek. İşim çok hızlı büyüyor.

." Aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Bunu seviyorum ama masada ciddi olarak değerlendirmem gereken teklifler var."

"Hayalini yaşıyorsun," diyorum. "Satacak mısın?"

"Ben de bu hayale ulaştım. Bizler değişiriz. Hayaller değişir. Arabalarla ilgili başka bir şey yapardım ama bu ihtiyacım olduğu için değil, istediğim için olurdu. Biliyorsunuz artık mali durum bir sorun değil. Aldığım teklifler hayatımızın geri kalanında istediğimiz şeyi yapabileceğimiz anlamına geliyor. Lark ile hayatım bugünlerde biraz daha farklı görünüyor. Önceliklerim değişti. Yakın zamanda hiçbir şey değişmeyecek." Bardağını çevirerek kaşlarını kaldırıyor ve sırtıyor. "Ve şu anda iyi vakit geçiriyoruz. Balayı döneminin avantajları."

"Çok fazla, evlat." Babam gülüyor ve dikkatini ve omuzlarını bana doğru kaydırıyor. "Salı senin için iyi, Loch."

"Bu da nereden çıktı?"

"Onunla tanıştığımdan beri aklımdaydı. Eleştirmek gibi olmasın ama genelde pek iyi bir ruh halinde değilsin. Onunlayken farkı görüyorum ve daha mutlusun."

Harbor bar taburesinde dönerek, "Lark ve ben ondan gerçekten hoşlandık ve senin çıktığın kadınlarla genelde tanışmadığımız için, eğer bugünlerde çocuklar buna randevu diyorsa- Bekle," diyor. Babama dönüyor. "Liseyi saymazsak, Loch hiç bizimle tanışması için bir kadın getirdi mi?"

Babam kıkırdıyor. "Sanırım dün gece bir ilkti. Annen ve ben onun büyük şehirdeki 'randevularını' getirmeye utandığını düşünürdük."

"Lanet olsun," diye cevap veriyorum, beni kahkahanın eşğine getiren sataşmaya boyun eğmiyorum. "Gerçekten mi? Bunu mu yapıyoruz?" Başımı sallıyorum ve gözlerimin kenarından bakıyorum, aslında somurtuyorum, ki bu benim yapacağım bir şey değil. Ama eğlence her şeyi ciddiye alamayacak kadar güzel. "Benim 'randevularım' sadece ... ah, siktir et." Dirseklerimi yüksek masaya dayıyorum. "Hanımlar beni seviyor ama anlaşmalarımız genellikle aileyle tanışmayı içermiyor."

"Salı gününe kadar" dedi
babam. Yalan söyleyemem.

"Salı gününe kadar."

Kardeşim soruyor, "Şükran Günü için onu eve mi getiriyorsun? Dördümüz birlikte binebiliriz."

"Neden Şükran Günü hakkında konuşuyoruz ki?" Şakağıma masaj yapıyorum. "Günler birbirinin içine giriyor. Salı günü dışında, son zamanlarda Reinhold davasından başka bir şey düşünmedim."

"Aralık ayı için dosyanda birkaç dava var, Lochlan. Eğer çok zayıfsanız, o zaman yapmamız gereken-"

"Bir şey yapmamıza gerek yok baba. Davalarımı hallediyorum ve mali açıdan ofis şimdiye kadarki en iyi yılını geçiriyor."

"Baskı yapmıyorum. Sadece sana söyleyebilirim-"

"Öncelikler değişiyor," diyor kardeşim. "Kulübe hoş geldin."

"Önceliklerim değişmiyor Harbor," diye çıkışıyorum tabureden kayarak.

"Sen hangi kulüpten bahsediyorsun?"

"Sakin ol, kardeşim." Ayağa kalkıyor. "Aşk kulübünden daha kötü kulüplerin de bir parçası olabilirsin."

"Aşk kulübü diye bir şey yok."

Babam diyor ki, "Geçen gün bizi kullandın."

Kapıdan dışarı fırlamaktan vazgeçip bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin dairende, Salı günü bir anımız vardı ve sen bulmacanın bir parçasını daha bulduğumuzu söyledin. Sadece o değil, biz, yani ikiniz-"

"Biz'in ne demek olduğunu anlıyorum."

"Tamam, o anda ikiniz de bir takımdınız. Demek istediğim de bu. Sizin için çok geç olabilir. Çoktan kalıcı bir üye olmuş olabilirsiniz. Kadroya hoş geldin kardeşim."

"Pfft. Kalıcı . . ." Homurdanıyorum. "İkiniz de saçmalıyorsunuz, bu yüzden sizi yalnız bırakacağım."

Harbor tekrar yerine oturur ve güler. "Sana sadece zor anlar yaşattığımızı biliyorsun, değil mi Loch? Hukuk firması dışında bir hayatın olmasına izin var. Yıllardır bir hayatın olmadı. Değil mi baba?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldıran babam, "Eğer onunla biraz mantıklı konuşabilirsen, benden daha iyisini yaparsın," diyor.

"Kimsenin bana bir şey söylemesine gerek yok. Siz birbirinizi eğlendirin. Ben gidiyorum."

Ben uzaklaşırken Harbor'ın kıkırdadığını duyabiliyorum. "Şükran Günü'nde görüşürüz." Ayrılırken ona ters ters bakarak, "Görüşürüz o zaman."

diyorum. Biz kin tutmayız. Kızgın bile değilim ama bu iş çığırından çıkmaya başlamıştı. Çünkü Tuesday ve benim bu işte yeni olmaktan başka ne yaptığımızdan emin değilim.

erkek arkadaş-kız arkadaş olayı.

Şimdiye kadar ışık hızında ilerledik, ancak bunu aceleyle getirmek için acelem yok. İçimden bir ses onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyor. Günden güne ilerlemek en iyi yaklaşım şekli.

Eve yürümeye karar verdim. Spor ayakkabılarım var ve zaman kafamı boşaltmama yardımcı olabilir. Bir parkın içinden geçerek, sokağıma doğru ilerlememi sağlayan başka bir rotaya giriyorum.

"Rüyalar değişir."

Harbor'ın sözleri zihnimde bozuk bir plak gibi tekrar ediyor.

İtiraf ederken ses tonunda zerre kadar pişmanlık yoktu. Değişen, o anda kim olduğumuza uyum sağlayan öncelikler mi yoksa hayaller mi? Yoksa bir zamanlar uğruna çabaladığımız şeyi gözden mi kaçırıyoruz?

Daha iyi bir şey mi geldi?

İŞ DİKKAT DAĞITICI. O eve gelene kadar zamanımı beklemekten başka bir şey değil.

Giyindim ve dışarı çıkmak isteyeceğini düşünerek hiç yapmadığımız akşam yemeği planlarına hazır bir şekilde burada oturuyorum. Ama saatler geçip de ne bir mesaj, ne bir arama, ne de Salı gününün güvende olduğunu hissettiren bir şey olmayınca, kendimi aynı şeyi tekrar okurken buluyorum. Artık konsantre olamıyorum, nerede olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Ama ne yapacağını kontrol edemiyorum.

Onu kontrol edemiyorum.

Asla istemem.

Ama zaman geçtikçe, gerçekten ne yaptığını daha çok merak ediyorum. Endişelenmek onu daha hızlı geri getirmeyecek. Tek yaptığım dikkatimi dağıtmak. Ve dikkati dağılan insanlar hata yapar.

Bir kadın için hiç bu kadar endişelenmiş miydim?

Cevabı biliyorum. Hayır, çünkü onu seviyorum. O sahip olabileceğim en iyi dikkat dağıtıcı."

"Loch?" *Sanki endişelerimi duymuş gibi.*

Masadan başımı kaldırıyorum.

Silueti ofisimin kapısını dolduruyor ve "Neden karanlıkta oturuyorsun?" diye soruyor.

"Havanın karardığını fark etmemiştim." Dairemin en küçük odasındayım, cansız bir manzaraya sahibim, onu özlemekle, endişeyle

İyi olup olmadığını ya da geri dönüp dönmeyeceğini bilmemenin ve yersiz öfkenin. Ruh halimi yumuşatmak için pencereden dışarı baktım.

Masanın etrafına geldiğinde sandalyeyi döndürüyor ve kucağıma oturuyor. Yüzümü kavrayarak başını benimkine yaslıyor. "Neyin var?"

"I . . ." Sahiplenici bir salak gibi konuşuyorum.

Yana doğru eğilerek yanağımdan ve kulağımın yanından öptü ve fısıldadı: "Konuş benimle Loch. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Beynimdeki savaşı açıklayacak kelimeler gelmiyor. Gelse bile, kendimi daha iyi hissetmek için bunu onun üzerine yıkmak adil olmazdı. Bu yüzden onu öperek, onu her an ele geçirebilecek bilinmeyen bir hayata kaybetme korkumu içime gömüyorum.

Öpüşmek tatlıydı ama bu, onu tekrar tadana kadar sahip olduğumu bilmediğim açlığı tatmin etmeye yetmiyordu. Kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Hey," diye başladı ama sonra ellerimin kemerinin altından kaydığını ve kotunun ön kısmına girdiğini hissetti. "Oh."

Kot pantolon belini sımsıkı sarıyor, o kadar dar ki elimi kolayca sokamıyorum. "Yeni kıyafetler mi?" Homurdanıyorum.

"Sadece birkaç tane." Üstünü açıyor ve fermuarı açmak için zar zor kaldırıyor. "Onları sevmiyorum."

Gülüyor. "Bana kolayca ulaşamadığın için mi onları sevmiyorsun?"

"Aynen öyle."

Tekrar kalkıyor, bu sefer kot pantolonunu indiriyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor, sesi havaya uyacak şekilde alçalıyor.

"Henüz değil." Saçlarını yana yatırıyorum ama her şey çok hacimli, vücudunun çok büyük bir kısmını kaplıyor. "Ayağa kalk ve kazağını çıkar." Ayağa kalkmadan önce birkaç saniye üzerimde oturuyor, kazağını başından çekip önündeki masanın üzerine koyuyor.

Kot pantolonunu kalçalarına doğru indiriyorum ve sonra arkama yaslanıp onu hayranlıkla izliyorum. Çıplak poposunu örtmeye cüret eden bir dantel parçası dolgun yanaklarının arasından kayıyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sen ne-"

"Şşşt." Parmağımı ağızıma götürüyorum. Öne doğru uzanarak parmağımı beyaz dantelin altından geçiriyorum, birkaç santim kaydırıktan sonra tekrar tepeye dönüyorum. "Sana sorular soracağım ve bana doğruyu söylemeni istiyorum. Tamam, Salı."

"Tamam," diyor ve arkasını dönüyor.

"Gözlerini ileride tut ve ellerini masanın üzerine koy. Bunu benim için yapabilir misin?"

Bir duraklama oluyor ve dilinin o boşlukta dudaklarını yalamak için dışarı çıktığını duyuyorum. Ama sonra öne eğiliyor, dediğimi yapıyor. Omuzları derin nefeslerle yükselip alçalıyor.

Avuç içlerimle kalçalarını sıyrıyorum. "İşte iyi bir kız."

Nefesi kesiliyor ama tek kelime etmiyor. Bakışları masaya düşerken tuttuğu nefesini bırakıyor. Ellerini sıkıca kavradığında ona her şeyi yapabilirdim ve o da bana izin verirdi. Kıcının tümseklerini okşayarak, "Bana güveniyorsun." diyorum.

"Sana hayatım pahasına güveniyorum." "Güvenmen gerektiğinden emin değilim."

Arkasında durarak elimi omurgasında gezdiriyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Ereksiyonumu kıcının kıvrımına bastırdığımda, eğilip boynunun arkasına doğru fısıldıyorum. "Bana ne yaptığını, neye sebep olduğunu hisset."

Ön kollarına doğru eğiliyor ve beni itiyor, sonra kıpırdanıyor. Kalçalarını tutuyorum ve kıpırdayamaması için onu sabit tutuyorum. "Hareket edebileceğini söyledim mi?"

Nefes sesleri dışında, beklenti odayı ısıtıyor. "Hayır." "Hayır mı?"

... "Hayır, Bay Westcott, yapmadınız."

Kontrolden oluşan bir sırtış yüzüme yayılıyor. Onu kontrol etmek istemiyorum. Ona sahip olmak istemiyorum. Bana asla verilmeyeceğini bildiğim şansı istiyorum. Onu gerçekten sevmek.

İçimde öfke kabarıyor ve kemerim açılıyor, derinin uçları onun tenine çarpıyor. Pantolonumu çekip açıyorum ve kıyafetlerimi aşağıya sürüklüyorum. Onu beni asla unutamayacağı kadar sert sikmek üzereydim ki korumam olmadığını fark ettim.

"Orospu çocuğu," diye dişlerimi gıcırdatıyorum, üzerine eğilirken parmaklarımı tekrar kalçalarına geçiriyorum. "Kılını bile kıpırdatma. Anladın mı?"

"Evet." "Prezervatife gerek yok." diye eklediğinde ellerim vücudundan ayrılıyor.

Duruyorum.

Arkama döndüğümde, masamın üzerine eğilmiş beni bekleyen güzel kızıma bakıyorum. Kafamın içinde bir tartışma yürütürken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Yapılması gerekenin doğru olduğunu biliyorum ama o bende çok kötü olma isteği uyandırıyor.

Neden bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorundaydı ki? Hay sikeyim.

"Zamanı değil." Yatak odasından bir prezervatif alıyorum ve beni özlemesine fırsat vermeden geri dönüyorum. Aletimden aşağı yuvarladığımda, beni eski halime döndürmek için fazla bir şey gerekmiyor. Onun için çelik gibi sert. Öfkem dinmemişti. Güçten sarhoş gibi hissediyorum.

Beyaz danteli alıp, tıpkı onun masumiyetine yapacağım gibi parçalıyorum ve yanındaki masanın üzerine fırlatıyorum. Tatlı kızım gerçekte nasıl bir erkek olduğumu yeni yeni tadacak. Bacaklarının arasına uzanarak parmaklarımı dudaklarının arasından geçirip deliğine sokuyorum.

"Ah," diye inliyor. Buna benim kadar onun da ihtiyacı vardı.

Kalçaları dönmeye başladığında geri çekiliyorum. "Sana izin vermedim."

Kesik kesik nefes almasına rağmen vücudu hareketsiz. "Loch," diye yalvarıyor, başını ve göğsünü masaya yaslıyor. Açık renk saçları yüzüne düşüyor ve gözlerini benden saklıyor. "Sana ihtiyacım var."

Telleri hareket ettirdiğimde gözleri kapalı ve avuç içleri düz bir şekilde onu almamı bekliyor. Elimi aramızdaki sıcaklıktan çekip girişine yerleştiriyorum, sonra ona yaslanıp sırtını öpüyorum. "Sana ihtiyacım var bebeğim. Hem de çok."

İtiyorum, onu öne doğru zorluyorum ve sonra kendimi neredeyse tamamen içinden çıkardığımda geri çekiliyorum. Ağzı açıldığında, az önce vücudunu terk eden parmaklarımla dolduruyorum. Amcığı etrafımda kenetlenirken dudakları parmaklarımla etrafında kapanıyor.

Tekrar inlediğinde, omzuna geçip onu becermeye başlıyorum. *Mesaj yok.* Ben sikiyorum. *Arama yok.* Sevişiyorum. Dünyaya kızgınlım çünkü ona sonsuza kadar sahip olamayacağımı biliyorum. *Sevişiyorum.*

Sonra daha sert beceriyorum, sanki son kez olacakmış gibi kendimi onun içinde kaybediyorum. Bileğimi kalçasının ön tarafına dolayarak klitorisini buluyorum ve umutsuz daireler çizerek okşuyorum. "Loch," diye çılgınca bir fısıltıyla ağzından çıkıyor ve tekrarlıyor, alnımdan ter damlarken daha da sertleşmeme neden oluyor.

Orgazmım önce sürünüyor, sonra istikrarlı bir şekilde tırmanıyor, bu yüzden daha hızlı hareket ediyorum -zihnim, bedenim, kalbim onunkini yakalamaya çalışıyor.

"Oh." Onun coşku dolu çığlığı beni paylaştığımız ana geri getiriyor. "Devam et." İtmeye devam ediyorum, kendimi tekrar gözden kaybediyorum. Ve sonra vücudu kasılıyor ve sıkıyor, zirveye ulaşp boşalmaya başladığımda etrafımda titriyor. Bedenlerimiz birbirlerinin gelgitine karşı hareket ediyor, tamamlanmaya çalışıyor. Ve sonra altımda uzanırken durgunluk. "Tanrım, evet," diyor, aldığı zevk yüzünde bir gülümsemeye yol açıyor.

Aletimin birkaç düzensiz sarsıntısı beni hiçbir şeyim kalmayana kadar ileri itiyor. Nefesim ağır geliyor ve ne kadar yıpranmış olsam da omzunu ve boynunun kenarındaki teri öpüyorum. Gözlerini açıyor, etrafıma uzanıyor ve beni kendine çekiyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru fırçalayarak önce kızarmış yanağını, sonra da şakağını öpüyorum. Onu kollarıma alıyorum ve kucağımda sandalyeye oturtuyorum. "Rüyalar değişir."

Gölümsüyor, saçlarımı gözlerimden çekip başını omzuma yaslıyor.
"Öyle."

Onu bir başkasını sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok *seviyorum* ve hepsi altı kelime yüzünden. Bu gece hayatımı değiştiren kelimeler. "*Sana hayatım pahasına güveniyorum.*" Bu altı kelime *beni* sonsuza dek değiştirdi.

Loch

GÜNEŞ SABAH GÖKYÜZÜNE NEREDEYSE DOKUNMUŞTU, ama Salı'nın uyuduğunu görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. Eskiden bu saatten korkardım; her saatin haftalar öncesinden planlandığını bildiğimden, önümdekiler yüzünden zaten bitkin düşmüştüm. Ama Salı günüyle birlikte günün en sevdiğim saatlerinden biri haline geldi.

Beni uyandırması için bir alarma bile ihtiyacım yok.

Vücudum içgüdüsel olarak kıpırdanıyor ama ben burada yatıyor ve ona sarılıyorum, onunla geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarıyorum. Durumdan faydalananı olabilirim ama onu iki kez yanağından ve sonra alnından öpüyorum, bencilce benimle uyanmasını istiyorum, böylece ona daha fazla sahip olabilirim.

Kolunu ortama dolamış, vücudu etrafımda kıvrılırken başını dinlendiriyor. Yüzünde bir gülümseme var ama kapalı göz kapakları mavi gözlerini gizliyor. "Sabah oldu mu?" diye fısıldıyor.

"Öyle." Kolunu bana doladığında sırtıyorum, ardından yumuşak bir iç çekiş geliyor. "Benimle yatakta kalmanı istiyorum."

"Keşke yapabilsen. Mahkemem var."

Sonunda arkasına yaslanıp bana bakarak, "Peki bende mahkemeden daha çok ilgini çekebilecek bir şey yok mu?" dedi. Şaka yaptığını biliyorum ama beynim artık tamamen uyandı.

"Seninle ilgili o kadar çok şey ilgimi çekiyor ki nereden başlayacağımı bilemiyorum." Onu çenesinin altından tutarak dudaklarından öpüyorum ama sonra isteksizce kucağından kayıyorum. "Ve ne yazık ki, seni uyurken izleyerek çok fazla zaman harcadım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Gülüyor ama ben uzaklaşırken ayağa kalkıyor. "İki şey, Mr. Westcott."

Geri döndüğümde, gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdığını görüyorum. *Çok bozulmuş.*

"Birincisi, hafta sonu çok hızlı geçti." Daha fazla katılamazdım. "İkincisi, güzel kış." Kaşlarını utanmadan sallıyor.

"Birincisi, hep öyle olur." Kıkırdıyorum ve banyoya giriyorum. "İkincisi," diye sesleniyorum, "Sabahın beşinde yaptığım antrenmanlar işe yarıyor." Duşa giriyorum.

Sıcak su beklerken birkaç dakika geçiyor ve "Loch?" diye panik dolu bir ses duyuyorum.

Başımı tekrar yatak odasına eğerek "Ne?" diye sordum.

Telefonumu tutuyor. "Az önce Leisa aradı ama sadece bir kez çaldı. Cevap vermedim."

Dışarı çıkıp telefonumu aldım ve mesaj attım: *Günaydın. Sen mi aradın?*

Sanki yüklenmiş ve gitmeye hazırmış gibi, cevap mesajını alıyorum: *Reinhold davası için güncelleme listelendi. 8:30. Ofise gideceğim, kutuları getirmeleri için ekibi çağıracağım ve seninle adliyede buluşacağım. 8:15.*

Yargıç Judy bu sefer neyin peşinde? Buna bir son vermeliyiz. Bugün buna bir son veriyorum. Davacının da benim kadar bıktığını biliyorum. Daha erken bir saate gelince, her zaman uyanık olan bir asistanım olduğu için şanslıyım. Mesajına cevap veriyorum: *Teşekkür ederim.*

Tuesday kaşları çatılmış bir halde yatağa uzanıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Davam sıralamada yükseldi." Bizim için iyi bir başlangıç gün yok oldu. Telefonumu komodinin üzerine bıraktım, günün benden çoktan uzaklaştığını hissediyordum. Salı günü farklıydı, ama bu, *ben* . . . kendimi eskiden olduğu gibi huysuz hissediyorum. "Mutlu Pazartesi."

Adliye binasının kapısından içeri giriyorum ve mermer bir sütunun üzerinde asılı duran büyük pirinç saati kontrol etmek için duruyorum. Sabah 8:10. Boş zaman. Sırıttıyorum, kazanmak istediğim zaferin tadını alıyorum.

Arkama dönüp baktığımda Leisa'nın kutuları güvenlik tarayıcısından geçirdiğini ve diğer tarafa ulaştıklarında onları taşımaları için yönlendirdiği iki asistanı görüyorum. Yardım etmeye hazır bir şekilde ona doğru ilerliyorum.

Elini kaldırıyor. "Biz iyiyiz."

Elimde evrak çantamla yanlarına vardığımda adamlar kutuları istifliyor ve kaldırıyorlardı. Beni selamlıyorlar ve sonra mahkeme salonunun kapısına doğru yöneliyorlar.

Leisa kontrol noktasından geçer geçmez başını sallar. "Kontrolde çıktı."
"Katılıyorum."

Birlikte yürürken, "Bu sabahki duruşma için yapılan gizli değişikliğin yanı sıra," diyor. Topukları taş zemine çarpıyor, kendi huysuzluğu sesinden ve attığı ağır adımlardan belli oluyor. "Bunun için hazır mısınız?"

"Öyle miyim?"

"Hayır," diyor, "inan bana, değilsin."

"Yine de vur bana." Duruyoruz ve bana bir e-posta göstermek için telefonunu kaldırıyor.

İlk iki satırı okudum, bu da yeterliydi. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Keşke öyle olsaydı. Kötü haber getirdiğim için üzgünüm."

"Bugün lanet olası Pazartesi sabahı ve o bu saçmalığı yapmak mı istiyor?"

"Gerçekten senin için gülsen mi ağlasam mı bilemedim. Yargıç Judy ısrarcı. Hakkını vermeliyim."

"Onunla başa çıkabilirim." Gerçi onunla çıkma konusundaki kişisel görüşlerimi zaten açıkça belirttiğimi sanıyordum. Saçlarımı karıştırmak için elimi kaldırıyorum ama bugün jölelemiştim, o yüzden hayal kırıklığıyla elimi cebime sokuyorum. "Bu sadece müvekkilim için son derece düzensiz ve rahatsız edici değil, aynı zamanda bu son duruşma. O serseri mayın gibi davranırken adil bir duruşma yapamayız."

Leisa gülüyor. "Bu cinsel taciz konusunda benden daha kibarsın. Ona serseri mayın demekten çok daha kötü bir şey söylemek üzereydim."

Mahkeme salonuna doğru yürümeye başladık. "Birlikte çok iyi çalışmamızın bir başka nedeni daha."

Kutularımızı masanın yanına yerleştirdikten sonra mübaşir beni mahkeme salonundan çıkarıp kısa bir koridora götürüyor. Kapının yanındaki levhada Yargıç Wexham yazıyor. Güldüğümde pis bir bakışla karşılaşıyorum. Keşke atanmış olduğu pozisyonu kendisi için bir randevu servisi olarak kullandığını bilseydi.

Kapıyı çalıyor ve sonra düğmeyi çeviriyor.

"Sayın Yargıç," diyorum, bu saçmalıktan bıkmış ama durumu çocuk eldivenleriyle idare edecek kadar akıllı bir şekilde. "Bunun anlamı nedir?"

Masasının arkasına saklanmış, gerçekten iş yapmak istiyormuş gibi görünüyor. *Oh*. Bu beklenmedik bir şey ama onu bir profesyonel gibi davranırken gördüğüm için rahatladım. "Oturun, Bay Westcott."

Ayakta kalıyorum.

Kollarını önündeki masaya sıkıca dayamış ve yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yokken bir çatışmaya hazır görünüyor. "Nasılsınız?" Öne doğru eğilerek, "Arkadaştan arkadaş'a" diye ekliyor.

"Her zamankinden daha iyi."

"Güzel." Arkasına yaslanıp saçlarını bağladığı lastikten kurtardı ve sallayarak serbest bıraktı. "Seninle bir şekilde yollarımızı ayırdığımızı düşünüyordum."

Ray mı? Evime geldiği gece o rayda ilerleyen ve bir felakete doğru giden trenden atladım. Ama çenemi kapalı tuttum.

Cübbesinin fermuarını açarak devam ediyor, "Teklifimi tekrar düşündün mü? Çok güçlü bir hukuk ekibi olabiliriz." Altına bir şeyler giyse iyi olur.

Kraliyet mavisi bir takım elbise onu boynuna kadar örtüyor. *Tanrıya şükür*. "Yapmadım, sayın yargıç."

"Lütfen, özel odamda bana Yargıç Judy deyin."

Ona bakıyorum, oturmuyorum ama ona karşı en az dört etik ve davranış kuralları ihlalinde bulunmamak için ellerimi ceplerime sokarak topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Tüm kanıtların müvekkillerimi desteklediğini biliyorsunuz, ancak mahkeme salonundaki bu ahlaksızlık saldırısına devam ederek bu adliyeyi alay konusu haline getiriyorsunuz. Artık buna bir son verelim ve bu davayı bitirelim."

"Peki sen benim için ne yapacaksın?"

Ellerimi sıkıca masaya bastırarak, "O koltukta oturmaya ve davalara bakmaya devam etmene izin veriyorum" diyorum.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bay Westcott?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak ve ayağa kalkarak. "Kendini mahkûm ettirmeye yetecek kadar kanıt var. Şimdi bana bu işi nasıl dostane bir şekilde bitireceğimizi söyle ve bu işi bitirelim."

Ofluyor, gözleri pencereye kayıyor ve dışarı bakıyor. Aramızda gerginlik yok, bu beni şaşırtıyor. Öfkeyle karışık bir sabırsızlık hissetmiyorum, hatta daha önce yaşadığım kızgınlık katmanları bile yok.

Ben sakinim.

Daha önce hiç böyle bir içerik hissettiğimi hatırlamıyorum. Salı etkisi. Vücudumun makyajı onun yüzünden yeniden düzenleniyor.

Judy'ye gelince, şu anda onun için üzülüyorum. Ama her iki tarafı da tatmin edecek bir çözüm bulmak için onunla birlikte çalışacağım.

"Zirvede yalnızlık var, Loch." Ses tonunun avlanmak yerine güvene dayandığını duymak güzel. "Şimdiye kadar evleneceğimi sanıyordum, ama işte buradayım, randevumuz sırasında bana gösterdiğin azıcık ilgiyi alıp bir sirke dönüştürüyorum."

Onu rahatlatmak ya da davranışları konusunda daha iyi hissetmesini sağlamak gibi bir eğilim var. Ama onun sevilme arzusunu anlıyorum. Doğru insanla tanışana kadar ben de aynı şeye ihtiyaç duyduğumu fark etmemiştim. Şimdi, daha iyisi için değiştim. Harbor, Lark ve babam bile bunu görüyor, bu yüzden ona sempati duyabiliyorum.

"Yanlış yerlere bakıyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

Başımın arkamı işaret ederek, "Mahkeme salonunda gerçek bir şey bulamayacaksın. Birini tanımak için gerçek bir fırsat yok. Ve bu, avukatları ofisinize çağırmak, onların uzun vadede bu işe bağlı kalmalarını sağlamayacak."

"Ne öneriyorsun?" Mahkeme salonunda avlanmak etik dışı bir şey olarak aklından geçmiyor gibi görünüyor.

İç çekiyorum.

Beni öldürecek ama iyi anlaşılabileceklerini hissediyorum. "İlginç bulabileceğin birini tanıyorum. Harika bir adam. Düzenli bir işi var. İyi vakit geçirmeye hazır."

Öne doğru oturarak gülümsüyor ve merakını açığa vuruyor. "Anlat."

Ben aptal değilim. Bu davayı adil bir şekilde kazanmaya hazırım ama kararı açıklamasını sağlamalıyım. "Öncelikle, bu davayla ilgili bir mesele var."

"Tamam." Ayağa kalkıyor ve bornozun fermuarını çekiştirmeye başlıyor. "Hadi şu davayı kapatalım."

Kırk beş dakika sonra adliye kapısından çıkıp ofise doğru yürümeye başladım. Telefon kulağımdayken babamın "Alo?" diye cevap verdiğini duyuyorum.

"Biz kazandık."

"Bu işi halletmenin yolu, evlat. Nasıl sarıldı?"

"Diğer taraf kapalı kapılar ardında, kayıpları azaltmak ve gelecek yılı her halükarda kaybedeceklerini bildikleri para için savaşıyorlar geçirmemek için bir anlaşma teklif etti. Reinhold Grubu kabul etti."

"Harika bir haber. Kazanmaktan gurur duyabileceğiniz zorlu bir savaş. Ama bana bir söz ver."

"Ne?" Onu daha iyi duyabilmek için yan taraftaki bir binanın kapısında duruyorum.

"Rekabet başka bir şirkette gülünç miktarda para teklif etmek için geldiğinde, ailenizden ayrılmayın."

"Sanırım bu teklife bağlı." Şaka yapıyorum. Artık nasıl harcayacağımı bildiğimden daha fazla param var. Birkaç yıl önce bununla ilgili olmaktan çıktı. Kendime ait bir şirket ve miras kuruyorum. Bunu Westcott Hukuk ile yapabilirim. "Şaka yapıyorum baba. Firma zaten benim adıma taşırken neden başka bir yere gideyim ki?"

"Benim adım," diye düzeltiyor saniyeler öncesine göre çok daha az mizahla. "Ama belki de Şükran Günü için buraya geldiğinde geleceğin hakkında konuşmanın zamanı gelmiştir. Hâlâ Beacon'a geliyorsun, değil mi?"

"Bunu kaçırmazdım."

"Salı günü mü getiriyorsun?"

"Ona bu gece soracağım."

"Güzel ve bu davada iyi iş çıkardın Lochlan."

"Teşekkürler baba. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattığımızda tekrar yürümeye başladım. Bu yoldan milyonlarca kez geçtim ama bu sefer farklı hissediyorum. Salı günkü saldırının gerçekleştiği kafeye yaklaştığımda duruyorum, duvarı ve kan lekeli betonu görüyorum. Ve ne olması gerektiğini biliyorum. Salı'ya bazı cevaplar vermenin zamanı geldi.

Leisa'yı arayıp hukuk büromuzun ara sıra kullandığı birkaç özel dedektifle temasa geçmesini sağlarken, ofis partimiz için yemek siparişi vermek üzere yerel bir restorana uğruyorum. İşyerime geri döndüğümde ruh halim yüksekti ve zafer kazanmıştım.

Konferans salonunun köşesinde durmuş, Salı günü bana çevremizi takdir etmek için bir dakika ayırmayı öğretmeden önce kanıksadığım bu inanılmaz manzaraya bakıyordum ki Leisa'nın bana seslendiğini duydum. "Bir telefonun var Loch." Telefonuna dokunarak ona dönüyor ve ekliyor: "Ofisinde birinci hatta."

"Teşekkürler." *İşte başlıyoruz.*

"Loch Westcott."

Yirmi dakikadan fazla süren verimli bir görüşmenin ardından, yaptıklarımda haklı olarak telefonu kapattım. Bunu yapmak zorundaydım.

Salı günü için.

Müfettişle yaptığım görüşme, olması gerektiği halde beni daha iyi hissettirmiyor. Cevapları hak ediyor. Ama bir kez bulduğunda bize ne olacak?

kim olduğunu öğrenebilir miyim? İçim her an benden alınabileceği ya da daha kötüsü beni isteyerek terk edebileceği korkusuyla doluyor.

Bencil ihtiyaçlarımı bir kenara bırakıp olaya uzun vadeli bakıyorum. Bilmesi gerekiyor. Kim olduğunu bilmeyi ve hayatta kendisi için en iyi olana göre karar vermeyi hak ediyor.

Önemli olan tek şey onun mutluluğu.

"SANA BORÇLUYUM, BRADY."

"Bana birden fazlasını ve bunun için bir zam borçlusun." Kravatını düzeltiyor, sonra soruyor: "Bu işe nasıl bulaştım?" Başını sallaması sesindeki eğlenceyi bastırıyor.

"Çünkü sana randevu ayarlayabileceğim bir kadın tanıyıp tanımadığımı sorduğunu çok net hatırlıyorum. Voilà."

"Bu üç yıl önceydi." "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Ateşli olsa iyi olur."

Sıcak. *Kontrol et.* Ayrıca biraz sapık. *Tamam.* Ama aynı derecede cinsel keşifçi. *Tamam.*

"Staten Island'daki Kitty Kat Kulübü."

"Güzel yer. Üst düzey."

Kanepenin arkasına yaslanarak, "Bunu Yelp incelemesine bırak. Unutma, kimse onu tanımasın diye maske takıyor." Kahkahamı elimin arkasına saklamaya çalışıyorum ama beceremeyip patlıyorum.

"Yargıcın vahşi bir tarafı var gibi görünüyor." "Öyle ve tokmağa karşı bir tutkusu var."

Bana bakıyor; gözleri her zamankinden daha sert. "Tokmakla ne yapıyor?"

"Öğreneceksin." Sırtını sıvazladım. "Sadece devam et."

Gülüyor. "Kendimi neyin içine soktum ben?"

Ona para uzattım. Paraları karıştırırken, "İki bin mi?" dedi.

"Çok harcayanları sever." Omzunu okşadım. "İyi temizlik yapıyorsun, Brady."

"Bana şans dile."

"Güven bana, Yargıç Judy'ye ihtiyacın yok. Git al onları, kaplan."

Kapıyı açar ama arkasına bakar. "Para için teşekkürler." Kapıyı kapatıyor ve bana Salı günü içeri girmeden önce dolaptan tabakları alacak kadar zaman bırakıyor.

"Brady böyle süslenip püslenip nereye gidiyor?"

"Onun bir randevusu var." Hala nefesimin altında kıkırdıyorum. Kesinlikle zam alıyor. "Karakolda işler nasıl gitti?"

Ceketini kapının yanına asıyor. "Daha fazla evrak doldurdum ve bana ulaşmanın bir yolu olarak adresinizi listeledim. Umarım sakıncası yoktur."

"Elbette, sakıncası yok."

Günün büyük bir kısmını karakolda geçiren biri için bunu ona bakarak anlayamazsınız. Beni öpmek için yanıma geliyor, gülümsemesine ve gözlerine sabah üstüme yuvarlanıp seks yapmak istediği zamanki kadar parlak bir ışıltı nüfuz ediyor. *Muhteşem.*

"Nasıl olur da ellerinde hiç ipucu olmaz?" diye soruyor. "İmkânsız görünüyor." *Aslında sinir bozucu.*

"Davamı çözmek için acele ettiklerini sanmıyorum."

"Bu arada, seninle gurur duyuyorum." Davayı kazandıktan sonra babamı aramama rağmen, haberi beklediğini bildiğim için en çok paylaşmak istediğim kişi oydu. Benim için duyduğu gerçek sevinç bağlantı boyunca devam etti.

"Teşekkür ederim." Onu öpüyorum, vücudum onunkine yapışıyor. "Evde olmana sevindim."

Home.

Burası onun evi.

Hayatıma nasıl girdiğini ve her şeyi nasıl bu kadar hızlı değiştirdiğini hâlâ anlamıyorum. Belki de olanlardan sonra hızla adapte olmak zorunda kalmamızın aniliğindendir. Ya da belki de kalbimin daha önce hiç açığa çıkmamış kısımlarına ışık tutarak bir kibrit çaktı. Her iki durumda da, bende yarattığı değişimi, eskiden olduğum kişinin bu alternatif versiyonunu açıklamak imkansız, ama ben de *onun gibi* bunu tüm kalbimle kabul ediyorum.

Ona ihtiyacım var.

Onun hayatımın bir parçası olmasını istiyorum, sunabileceğim her parçanın. "Şükran Günü'nü ailem ve benimle geçirir misin?"

Bana doğru eğilerek, "Çok isterim." diyor.

Salı

ŞÜKRAN GÜNÜ

"SÜRÜŞTE ÇOK İYİSİN," diyorum yüzümü asmamak için kendimi zor tutarak. "Bir kez bile çizgilerin dışında sürmedin."

Loch kıkırdar. "Komik kız."

Onu güldürmek yapmayı en sevdiğim şeylerden biri. Onun güldüğünü duymak da diğer sevdiğim şeylerden biri.

Büyüdüğü kasaba olan Beacon'a giden yolu yarıladık. Bu muhteşem adamın nereden geldiğini görmek ve ailesinin geri kalanıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bütün sabah başım döndü.

Brady ailesiyle birlikte olduğu için Escalade'i Loch kullanıyor. Ön koltukta oturmak farklı bir bakış açısı kazandırıyor.

Bir saat önce atıştırmak için durduğumuzdan beri bir paket patlamış mısır yiyip manzarayı seyretmekle yetineceğimi sanıyordum ama hayır. Yakın sınırlarımızla ilgili bir şey sessizliği doldurmamı gerektirdi, bu yüzden o zamandan beri onu sorularla ve anekdot gözlemleriyle dolduruyorum.

Bir ahırın çatısında gördüğümüz keçi.

Pizzada ananas? *Ondan kesin hayır.* Ben, bilmiyorum. Denemek zorundayım. o.

Arabayla gittiğimiz yerden kilometrelerce ötede bir grup ağacın üzerinde bir bulut bir kurdun ulumasına benziyordu.

RX-7'de seks yapan bir çiftin yanından geçerken. Yanımızdan hızla geçtikleri için seksen gibi görünen bir hızda seyrederek bunu nasıl başardıklarını bilmiyorum ama gayet iyi görünüyorlardı.

Topuklarımı koltuğa dayayıp kollarımı bükülmüş bacaklarıma doluyorum. "Bana memleketinden bahseder misin?" O zamandan beri tüm hayatını paylaşmak isteseydi

doğum, memnuniyetle dinlerdim. Onun cömertliği, nezaketi, açık kolları beni büyüledi. Tanrım, ne kadar zeki olduğunu anlatmaya devam edebilirim ve bu adamın yakışıklılığı da göz ardı edilemez. Cevapları hızlı ama bilgilendirici ve avukat beyninin sorgulamama ayak uydurmak için çalıştığını görebilirsiniz.

Nasıl oldu da hala kapılmadı?

Belki de anekdotlar onu açmak için bir araçtı. Aklımda özel bir konu vardı. Bu araçta sıkışıp kalmıştık ve şimdi mükemmel bir zaman gibi görünüyordu, bu yüzden "Masadaki seks hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Ne ..." Bana bakmak için başını salladı. "Birine öylece yandan çarpamazsın."

Güldüm. "Kusura bakma, damdan düşer gibi oldu ama aklımdaydı."

"Tamam. Bunun hakkında konuşabiliriz. Aklında ne var?" Gözleri yola dönüyor, parmakları esniyor.

Onu üzmem istemiyorum ama lafı dolandırmak da havayı yumuşatmayacak. "Harika hissettirdiğini söyleyerek başlayayım. Sen her zaman harika hissedersin." Söyleyeceğim sözleri yumuşatmak için uzanıp parmak uçlarımı şefkatle kolunda gezdiriyorum. "Ama benimle sevişmiyordun Loch. Öfkeni benden çıkarıyordun."

Direksiyonu sıkıca kavradığında parmak eklemleri beyazlaşıyor. Bana şöyle bir baktı. "Niyetim bu değildi. Çok mu sert davrandım?"

"Hayır, değildin ama kafanda bir şeyler vardı ve benimle konuşmak yerine mesajını başka bir yolla iletmeye çalıştın. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Bu beni biraz endişelendirdi çünkü iletişim kurabilmek istiyorum."

"Özür dilerim."

"Özre ihtiyacım yok. Konuyu bu yüzden açmadım. İyi olduğunu bilmem gerek."

Bakışları tam karşıya odaklanıyor ve endişeyle doldurduğum o sessizlik intikamla geri dönüyor. Ama sonra nefes alıyor ve "Kimse bana bunu sormuyor" diyor.

"Biliyorum. Yalnız kalmaya alışkınsın ve ben gelip senin alanını işgal ettim. Eğer seni üzdüysem-"

"Hayır," diye başlıyor, uzanıp dizimin üstünü okşuyor. Gözleri yola döndüğünde, "Gerçek şu ki, senin için endişelendim. Mantıken endişelenmemeliydim. Lark'la birlikteydin. Güvende-"

"Ama beklediğimizden daha geç kaldık ve bu da sizi endişelendirdi. Haksız mıyım? Onunla o kadar iyi vakit geçiriyordum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ama birkaç mağazaya daha gitmeye karar verdiğimizizi bildirmek için sana bir mesaj göndermeliydim." Elimi bacağına koydum.

Eli benimkini kaplıyor - büyük, sıcak, rahatlatıcı. "Beni kontrol etmene gerek yok."

"Bilmediğimi biliyorum ama güvende olduğumu bilmen senin için önemli. Bunun seni de nasıl etkilediğini fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Eğlendiğin için özür dileme, Tues. İstedğim bu değil ve senden istediğim de bu değil. Hayatının her anının beni içermeyeceği gerçeğini yönetmem gerekiyor... ve içermemeli." Elimi sıkarak, "Birlikte olduğumuzda, özellikle de yatakta zevkten başka bir şey hissettiysen özür dilerim. Niyetim asla bu olmayacak."

"Biliyorum bebeğim. Konuyu bu yüzden açmadım. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Yüzüne yavaş bir sırtış yayılır. "Öyleyim. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Kendimi çok daha iyi hissediyorum ve umarım o da öyle hissediyordur. İlişkilerin dürüstlük temeli üzerine kurulu açık bir iletişime sahip olması gerektiğini içten içe hissediyorum. Onunla buna sahip olduğum için mutluyum.

"Bebeğim?"

Çatık kaşlarına bakıyorum ve tekrar gülmeye başlıyorum. Omuz silkerek, "Sana böyle hitap etmek içimden geldi" diyorum.

"Hoşuma gitti."

Ne zaman uyuyakaldığımdan emin değilim ama Loch beni hafifçe sarsarak uyandırdı. "Merhaba."

Yönümü bulmam birkaç saniyemi aldı. Loch. Escalade. İşaret. "Burada mıyız?"

"Kısaca. Ailem Beacon Pointe'de yaşıyor, şehrin hemen dışında. Şehir merkezini görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Daha dik oturup su şişeme uzanıyorum. "Bu kadar mı?" Susuz kaldığımı hissettiğim için birkaç yudum alıyorum.

"Burası Beacon. Oldukça küçük bir yer ama tıpkı bizim gibi büyümeye başlıyor." Bir tepenin üzerindeki bir grup binayı işaret ediyor. "Üniversite yıllar içinde çok sayıda yeni işyerinin yanı sıra birkaç yüksek binayı da buraya getirdi. Ancak buradaki yüksek binalar Manhattan'daki alçak binaların çok üzerinde değil."

"Pitoresk, bir filmde çıkmış gibi."

"Aslında birkaç filmde kullanıldı."

Kasabanın içinden geçen ana yoldan, kilometrelerce uzanan çitler manzarayı kaplamaya başlayana kadar devam ediyoruz. Loch yavaşladığında bir kapıya yanaşıyor ve şifreyi girmek için duruyor. Büyük demir kapılar açılıyor ve Loch arazinin girişine doğru ilerliyor.

Ayağa kalktım, dikkat kesildim. "Burası ailenizin mülkü mü?"

Uzanıp elimi tutuyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor. Beni hazırlıyor mu, rahatlatıyor mu, bilmiyorum ama ev çok büyük. Beyaz dış cephesi ve yeşil panjurlarıyla klasik mimarisi içinde güzel.

"Burası benim büyüdüğüm yer."

"Vay canına." Çenem kucağıma düştüğü için başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kenara park ediyor. İnmeden önce hemen rujumu sürüyorum. Beni ön kapıya götürmek yerine tekrar elimi tutuyor ve arka tarafa götürüyor. "Gergin olma."

"Senin için söylemesi kolay."

Hafifçe kıkırdayarak birleşen ellerimizi ağzına götürüyor ve benimkinin arkasını öpüyor. "Anlıyorum ama gerçekten seni sevecekler. Sadece ne kadar harika olduğun için değil, ben sevdiğim için de."

Bana sevgisini ifade etmekte o kadar özgür ki endişem azalmaya başlıyor. Kapıyı açıp, "Geldik." diyor. Onu arkama alarak mutfığa giriyorum ve kalabalık bir ailenin ortasında duruyorum.

Onlar da durup bakıyorlar.

Annesi bize doğru gelirken önlüğünü çıkarıp adaya fırlatıyor. "Loch," diyor, onu takip eden diğerleri için buzları kırıyor gibi görünüyor. Onu kucaklayarak, "Eve hoş geldin, aşkım" diyor.

Ona sarılmak için beni bırakıyor. Onları birlikte görünce yüreğimin kabarmasına engel olamıyorum.

Her zaman yeşil kalan kazağı ve ayak bileğinin üzerine oturan mavi kot pantolonuyla şık bir şekilde bir araya getirilmiş. Daha kısa kama ayakkabılar ona biraz yükseklik kazandırıyor ama onlara ihtiyacı yok. Çok güzel; benimkinden daha koyu sarı saçları omuzlarına dökülüyor, canlı mavi gözleri onu görmenin sevincini içinde taşıyor. Loch'un ailesinden daha azını beklemezdim.

Gülümseyerek bana doğru eğildi. "Sen Salı olmalısın. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Hakkınızda çok güzel şeyler duydum."

"Teşekkür ederim." Elini sıkıyorum ama ondaki bir şey beni öyle rahatlatıyor ki eğilip sarılıyorum. "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Ona annemmiş gibi sarıldığım için özür dilemek istiyorum ama nazik gülümsemesi buna gerek olmadığını söylüyor. Oturma odasına doğru eğildi ve "Bu benim kızım Marina, Loch'un küçük kız kardeşi" dedi.

"Merhaba," diyorum. O yaklaşırken el sıkışıyoruz. Güzel bir kız, saçları ağabeyininkilerle aynı, ama daha açık renk telleri var.

ona bir altınlık katıyor. Gözleri annesininkilerle eşleşiyor, sanki bir karar verilmiş gibi oğlanlar babalarının, kızları ise annelerinin genlerini takip ediyor.

Mutfak kapısı arkamızda açılıyor ve biz de yoldan çekiliyoruz. "Merhaba ve Mutlu Şükran Günleri," diyor Lark, elinde bir turtayla içeri girerken. Harbor da kollarında birkaç poşetle onu takip ediyor. Loch babasının bize katılacağından bahsetmişti, o yüzden en son onun girdiğini varsayıyorum.

YEMekten SONRA, çocuklar Loch'un en küçük kardeşinin deyimiyle "maç yapmak" için dışarı çıktılar, ben de kanepeye yerleşip büyük ekrandaki futbol maçını izlemeye koyuldum.

"Nasılsın?" Delta mutfaktan gelip yakındaki bir sandalyeye oturuyor. Burası çok kalabalık, o yüzden adada birkaç meze yerken bir iki dakika dışında sohbet etme fırsatımız olmadı.

"Tüm bu yemekler yüzünden tıka basa doymuş hissetmeye başladım. Her şey o kadar lezzetli ki akşam yemeği için yer ayırmakta zorlanıyorum."

Gülüyor. "Yemeğin resmiyetini bir kenara bırakıp bütün gün aperatiflerle oyalanmak isterdim." Sanki bir sırrını paylaşıyormuş gibi eğiliyor ve şöyle diyor: "Kocam hindiye bayılır. Loch patates püresine bayılır. Harbor yeşil fasulye güvecini. Noah hindi dolmasına, Marina da kızılık sosuna bayılır. Lark haşlanmış yumurtaya bayılır ve babası John da etkinlik ne olursa olsun her zaman benim queso'mu ister. İşte akşam yemeği servis edilene kadar onları oyalayacak bir meze adasıyla karşınızdayız."

"Bütün bunlara nasıl yetişiyorsun anlamıyorum. En sevdiğin hangisi?"

"Balkabalı turta." Gülümsemesinde bir parça muziplik var. "Nasılsın? hissediyor musun?" Ses tonundaki endişenin gözlerine kadar ulaştığı fark ediliyor ve takdir ediliyor.

"Ben iyiyim." Şimdi kendi sırrımı paylaşıyorum ve ekliyorum: "Kim olduğumu bilmediğimi düşünürsek, olabildiğince iyiyim."

Uzanıp elimi tutuyor ve diğer eliyle kapatıyor. "Koşullar çok kötü ama Loch'la birbirinize sahip olduğunuz için çok mutluyum."

İlk aklıma gelen, buraya gelirken Loch'un yaşadıkları ve ben de dahil olmak üzere kimse onu kontrol etmezken onun neler yaptığı oldu. "O olmasaydı başaramazdım. Çok minnettarım ama onun cömertliğine nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum."

"Karşılığında bir iyilik yok. Port ikinizin ne kadar yakın olduğundan bahsetmiş olsa da, sadece sana bakışından bile sana ne kadar değer verdiğini görebiliyorum. Oğlum uçarı bir adam değildir, bu yüzden bana duygusal diyebilirsiniz ama onu bu kadar mutlu görmek benim için her şey demek. Teşekkür ederim."

Gözlerimdeki yaşları saklayamıyorum. Benim için yaptıklarından dolayı her şeyi ona borçluyken, oğlu için yaptıklarımdan dolayı bana teşekkür ediyor. "Onun için çok minnettarım ..." Duygularım beni ele geçirdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ağlamayı, annesine karşı bu kadar aptal olmayı reddediyorum.

"Anlıyorum." Elimi biraz sıkıyor, sonra üstteki elini geri çekiyor. "Çok güzel bir yüzük takıyorsun. Pembe altını severim."

Gülümsüyorum, mutluluk diğerlerinin önüne geçiyor ve gözyaşlarımı başka bir zamana bırakıyorum. Makyajımı da bozmak istemedim, bu yüzden konulardaki sapmayı takdir ediyorum.

Parmağıma sarılı yüzüğü hayranlıkla inceliyor. "Teşekkür ederim. Lark'la alışveriş yaparken almıştım."

"Tiffany's mi?" diye soruyor. Devam ederken başımı sallıyorum, "Çok narin ve kadınsı tasarımları var. Yapraklar çok güzel ve parmağınızın etrafını sarması ama dalların birleşmemesi çok güzel bir ayrıntı."

"Sanat okuduğunu duydum."

"Yaptım. Sonunda profesyonel bir kapasitede kullanmadım ama yine de bana sanat dünyasını tanıttığı için minnettarım."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Loch'un sesi, içeri girdiğinde dikkatimizi arka kapıya doğru çekiyor.

Yüzüğe dokunuyorum, hafifçe çeviriyorum ve hayranlıkla bakıyorum. "Annenin sanat diploması ve ..." Elimi kaldırıp parmaklarımı sallıyorum. "Ve Lark'la alışveriş yaparken aldığım yeni yüzük." Yanıma geliyor, koltukta yanıma kayıyor ve yüzüğüme dokunuyor. "Bu bir zeytin dalı ve benimle konuştu."

"Çok güzel, senin gibi." Beni öpüyor.

"Sanırım bu hindiye kontrol etmem için bir işaret."

Gülüştüyoruz ama ben dönüp "Seninle konuşmak güzeldi Delta" diyecek kadar dönüyorum.

"Sen de öyle." Önlüğünü beline bağlayarak soruyor: "Şükran Günü'nün en sevdiğin kısmını bana hiç söylemedin. Bunu yapacağımızdan emin olmak istiyorum."

Bu aileyi söylemek istiyorum. *Nasıl demeyeyim?* Bana kalplerini ve evlerini açtılar ve kendilerinden biriymişim gibi davrandılar. Bu duyguları bastırıyorum çünkü bu ailenin bir parçası olmayı dilemek, kendi ailem olmasını istemek için henüz çok erken. Onun yerine, "Bol tereyağlı sıcak ekmekleri severim." diyorum.

Gülümsüyor. "Tam benim gibi bir kadın. Sıcak ekmekler hemen geliyor."

Salı

PORT VE DELTA yatmaya gitti, Marina bir arkadaşıyla yatıya kaldı ve saatler önce odasına çekildi, ama Noah kalenin kralı gibi sarayda oturuyor. Muhtemelen tüketmesi gerekenden bir içki fazla içtiği için oldukça eğlenceli.

"Ben de ona dedim ki," dedi, "bir Westcott'un var. İki tane almayacaksın."

"Noah," diye uyarıyor Harbor. "Yeter artık. Lark ve Tuesday bunu duymak istemiyor."

Loch yanımdaki koltukta öne doğru sallanıyor ve birasını masaya koyuyor. "Hiçbirimiz bilmiyoruz." Elini yüzünde gezdiriyor, sonra bana bakıyor. "Yatmaya hazır mısın?"

Başımı salladım.

Westcott'lar Loch'un en küçük kardeşiyle çok uğraşırlar. Birlikte takılmak için çok eğlenceli biri gibi görünüyor, ama aynı zamanda bir kalp kırıcı. Bu gece çok güldük, herkes gençken ve üniversitedeyken yaşadığı hikayeleri paylaştı.

Paylaşacak bir şeyim olmadığı için bir kez bile kendimi dışlanmış hissetmedim. Sadece Loch'u ailesiyle izlemeyi seviyorum.

Noah inliyor. "Ben de tam iyi kısmına geliyordum. Kimden bahsettiğimi bilmek kimsenin umurunda değil mi?"

Loch ayağa kalkıp bana iki elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Bilmiyorum." diyor.

"İyi çünkü Harbor'ın takıldığı bir kızdı."

"Lanet olsun, Noah. Kapa şu lanet çeneni." Harbor ayağa kalkıyor. "Karım burada."

Lark yine de gülüyor. Ayağa kalkıyor ve kocasının göğsünü okşamadan önce gömleğini düzeltiyor. "Unutmayın, ben burada büyüdüm. Söylentiler

Beacon'dan Pointe'e kadar her yere yayıldı." Dikkatini bana doğru çeviriyor ve tekrar gülüyor. "Çok masum davranıyor." Elini tutarak onu evin önüne doğru çekiyor. "Gel bakalım. Bana yukarıda ne kadar kötü bir çocuk olduğunu gösterebilirsin." Şarkı söylüyor, "İyi geceler."

"İyi geceler," diyorum. "Mutlu Şükran Günleri."

Ben adanın diğer tarafında beklerken Loch mutfakta duruyor ve iki bardağa su dolduruyor.

Noah telefonunu kaldırdığında hâlâ alkolün etkisindeydi. "Sanırım bu gece eğlendirecek başka birini bulmam gerekecek. Yaşlıların hepsi yatmaya gidiyor."

Loch gülmeye başlar. "İyi denemeydi ama biz yatmaya gidiyoruz." "Zavallı sporcular."

"Eh, eminim zaman geçirmek için biz 'yaşlılarla' vakit geçirmekten daha iyi bir yol bulursunuz. Sadece sessiz ol. Bütün gece kendini 'eğlendirmeni' dinlemek istemiyoruz."

"Çok fazla tırnak işareti var, kardeşim."

Adamım omuz silkiyor. Sevimli bir şekilde çakırkeyif ve bana uzatırken bardağın ağzından su döküyor. Mermer adanın etrafından dolanarak yüzümü kavırıyor ve beni öpüyor.

Noah diyor ki, "Bu adamı yatağa götürün. Birasını tutamıyor. İyi geceler."

Loch'un yanaklarımdaki ellerini okşuyorum. "Merak etme, onunla ilgileneceğim," diye cevap veriyorum gülerek. "İyi geceler." Ona sarılarak fısıldıyorum, "Ona en iyi şekilde bakılacağından emin olacağım."

Ereksiyonu hızla ve sertleşti. Kelime oyunu yüzünden sırtıtıyorum. "Bence kesinlikle yatma vakti geldi."

Kavga edecek bir şey yok. Loch beni üst kata, malikanenin çocuk bölümündeki odasına götürdü. Geldiğimizde üstümü değiştirdiğimde görmüş olmama rağmen, günü aşağıda ailesinin arkadaşlığının tadını çıkararak geçirdim.

Manhattan'daki çoğu daireye rakip olabilecek büyüklükteki bu yatak odasında bir an durup etrafıma bakıyorum. Normal yatak odası mobilyalarının yanı sıra, bu oda tamamen Amerikanvari -trofiler, kitaplar, fotoğraflar, üniversitesinin bayrakları, duvarda asılı diplomalar, kapının yanındaki kancada bir sporcu ceket. Loch bavulunu açarken ben de etrafta dolaşıyorum. "Hiçbir şeyde başarısız olmadığını söylediğinde dürüst davranıyordun."

Odanın öbür ucunda gözlerini üzerimde yakalıyorum. Bir şey söylemiyor ama ne söyleyebilir ki? Pijama pantolonunu ve tişörtünü çıkarıyor. "Vay canına, Noah'ı haklı çıkarmaya çalıştığımızı bilmiyordum, büyükbaba."

Kıkırdıyor. "Pijamalarla uyumak zorunda değiliz ama her ihtimale karşı yanımızda bulundurmamız gerektiğini düşündüm."

"Ne olursa diye? Yangın mı? İçeri dalarlarsa diye mi? Beni bilgilendir ki hazırlıklı olayım."

"Bilmiyorum." Ayağa kalkıyor, gece kıyafetlerini bavulun üzerine bırakıyor ve yatağın ucuna oturuyor. "Buraya gel, bebeğim."

"Bebeğim?"

"Sadece doğru hissettirdi" demeden önce bir omuz silkme hareketi daha yaptı.

Aceleyle kucağına oturuyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Hoşuma gitti."

"Senden hoşlanıyorum." Gözleri dudaklarıma sabitleniyor, ta ki bakışları benimkine dönene kadar. "Seni çok seviyorum, Salı."

"Bira ve triptofan konuşuyor."

Bir kıkırdama daha kazanıyorum. "Hayır, seninle konuşan benim." Beni öpüyor, çenemi okşuyor ve beni kendine çekiyor. Dudaklarımız ayrıldığında, "Tam uyum sağladın." diyor.

Sevgi içimde çiçek açıyor ve yayılıyor, kalbim bu kabulü kavramak ve hayatım pahasına tutunmak için yarışıyor. Kelimeleri telaffuz ettiğimizden beri onun sevgisini her gün hissediyorum, ama ailesiyle birlikte benim için böyle hissettiğini bilmek ... Bunu içime çekiyorum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum, hâlâ ona sarılıyorum. "Harika bir ailen var. Sevgilerini mizah ve destekle ifade ederler. "Seni çok seviyorum.

hepinizin paylaştığı mutluluk ..." Bir övgü şenliği içinde başlayan şey, gerçekliğim tekrar ortaya çıktıkça içimde bükülüyor. Önce gözyaşlarım dökülüyor, sonra da tutamadığım hıçkırık. Acı dalgaları üzerime geldiğinde ellerim kucağıma düşüyor.

Onun kalesine sarıldım, dağılmama izin vermeyen bir kucak. Kulağıma fısıldadığı sevgi sözcükleri gözyaşlarımın sağanağını yavaşlatıyor ama hiçbir şefkat kalbimin sızlamasını engelleyemiyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle bebeğim, ben de düzelteyim. Sana söz veriyorum. Bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım."

"İşte bu kadar. Bu seninle ya da parayla ilgili değil." Sonunda gözlerine bakacak ve neden olduğum üzüntüyle yüzleşecek gücü kendimde buluyorum. "Elinden gelse benim için her şeyi yapacağını biliyorum ama burada ailenle birlikte olmak bana kimse için önemli olmadığını hatırlatıyor."

"Benim için önemlisin. Sen benim için bu dünyadaki her şeyden daha önemlisin, Salı." Tatlı sözleri kalbimi bir zırh gibi kaplıyor, şu anda kendimi daha güçlü hissetmemi sağlıyor, ama bu uzun sürebilir mi? Her geçen gün yeni bir bilgi gelmiyor, kayıp ihbarı yapılmıyor, kalan azıcık umudumun yerini aşık olduğum bu dünya ve benim için her şeyi yapabilecek bu adam alıyor.

Neden her şey hâlâ geçici gibi geliyor? Sanki bir gün uyandığımda benim için önemli olan her şeyi kaybedecekmişim gibi?

"Seni kaybetmek istemiyorum Loch, ama sana sunacak hiçbir şeyim yok, bir ailem bile yok."

"Bunlara ihtiyacın yok. Ben varım. Ben senin ailen olacağım."

Ay *bizim için*, *bizim* üzerimizde parlarken bakışlarımız birbirininkine kilitleniyor. Dudakları ayrılana kadar onu öpüyorum ve dillerimiz erotik bir dansa başlıyor. Beni kollarına çekene kadar onu öpüyorum ve yatağa yuvarlanıyoruz.

Onu daha fazla sevebilir miyim bilmiyorum ama elimden gelenin en iyisini yapmayı planlıyorum.

Sevgiyle yavaş ve istikrarlı bir şekilde sevişiyoruz ve sonra bize neyin çarptığını anlamadan tutkuyla hızlanıyoruz. Biz böyle aşık olduk ve hikayemiz hep böyle anlatılacak.

Ertesi sabah arabaya doğru yürürken Delta, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor. "Port senin de benim kadar sanatı sevdiğini söyledi. Bir dahaki sefere şehre geldiğimde seninle bir müzeyi ziyaret etmek isterim."

Zaten birkaç kez vedalaştık ama onun gibi ben de seyahatimizin şimdiden sona ermesine üzüldüyorum. "Çok isterim. Sadece ne zaman olacağını söyle."

Bir kez daha sarılıyoruz, sonra o da Loch'a kocaman sarılıyor. "Birbirinize iyi bakın."

Diyor ki, "Yapacağız. Seni seviyorum anne." "Ben de seni seviyorum."

Escalade'e tırmanıyoruz, istediğimizden daha geç başlıyoruz. Harbor ve Lark bugün vardiyası olduğu için gün doğumundan hemen sonra ayrıldılar ama öğlene doğru şehre doğru gelen bir fırtınayla yarışıyoruz. Babasıyla buluşması bu sabah beklenenden daha uzun sürdü. Loch eve gitmek için acele etmemiz gerektiğini söylüyor.

Home.

Birlikte bir evimiz olmasını seviyorum. Artık bilinmezlik içinde yaşamayacağıma karar verdim ve olumsuz düşünceleri bir kenara ittim. Mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey Loch ile bu hayatı yaşamak. Bu yüzden onu seçiyorum.

Salı

"Kutlama yapmamıza izin vermeyecek misin?" İç çekiyorum, heyecanım göğsümde sönüyor. Bunu onun için yapmak istiyorum. Benim için yaptıklarına kıyasla küçük bir şey ama bu adamı kutlamak için her fırsatı değerlendireceğim ve bu başarı çok önemli.

"Hayır. Gerek yok. Büyütülecek bir şey değil." Burbon şişesini mutfaktaki tezgâha bıraktıktan sonra başını kaldırıp bakmıyor bile.

Saatler önce eve geldik ve fırtına şehirden geçerken yerleştik. Pencerelemin dışında kar yağıyor ama biz burada rahatız. Ama sana söyleyeyim, orada gömleksiz dururken konsantre olmayı zorlaştırıyor.

Parti vermeme izin vermesi için onu ikna etmenin tek yolunun kendimi savunmak olduğuna karar verdim. "Bence var. Artık hukuk firmasının ortağısın. Bu çok büyük bir olay. Tüm antetli kağıtlar, binadaki tabela, asansörden çıktığınızda gördüğünüz altın tabela, kartvizitler ..." Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Hepsinin Westcott & Westcott Hukuk Bürosu olarak güncellenmesi gerekiyor. Bu çok büyük bir şey Loch."

Burbonu benim tartışmamdan daha büyük bir şevkle yudumladıktan sonra bardağı bırakıp tezgâha yaslanıyor ve "İnsanlar babamın oğlu olduğum için bana ortaklık verdiğini söyleyecekler" diyor.

"Siktir et o insanları."

"Seni becermeyi tercih ederim ve ne zamandan beri küfretmeye başladın?"

"Bu senin en sevdiğin kelime. Küfretmemin bizi tek ve aynı kişi olmaya bir adım daha yaklaştırdığını düşündüm. Sonunda Waikiki'de aynı Hawaii tişörtlerini giyeceğiz ve farkına bile varmadan birbirimizin cümlelerini tamamlayacağız."

"Birkaç gol."

Gülüyorum. "Bunun da kulağa cazip gelmemesi için çok uğraştım. Emekli kıyafetlerine bu kadar düşkün olduğunu kim bilebilirdi?"

"İlk sorunun, seninle ilgili hiçbir şeyin çekici olmaması." Barın etrafından dolanıyorum ve seksi vücuduna yapışıyorum. Siyah uyku pantolonu, sergilenen o derin V'yi takdir etmem için yeterince aşağı sarkıyor.

"Çok tatlısın. İkinci sorunum ne?" Bu iyilikten sonra en iyisini sona sakladığını umarak soruyorum.

Camdan soğuk olan elleri tişörtümün altından arkaya kayıyor ve beni zıplatıyor. Beni sıkıca tutuyor ve aramızdaki sıcaklık soğuğu bastırıyor. Boxer şortumun eteklerinin altından daha da aşağı kayarak kıcımı iki güzel avuçluyor ve beni sertliğine doğru bastırıyor. "İkinci sorunun karşı konulmaz olman."

Beni öpmek için eğiliyor ama ben ellerimi ona doğru itiyorum. "Bekle. Kutlamak için bir parti planlayabileceğimi söyle. Lütfen Loch. Bunu senin için yapmak beni hem çok mutlu edecek hem de yapacak bir şeye ihtiyacım var. Beynimi yapıcı bir şekilde kullanmalıyım."

Bakıyorum, teslim olduğu anı görüyorum; gözlerinin köşeleri bana karşı yumuşuyor. Yine de elini sıkı sıkı tutuyor. "Bir parti planlayabilirsin. Ama seni beş dakika içinde yatak odasına götüreceğim."

"Bu şartları kabul ediyorum, avukat bey, ama bir şartla."

"Neymiş o?"

"İlk pozisyonu ben seçerim."

Ağzının sağ tarafında alaycı bir sırıtma seçiriyor ve "Anlaştık" diye cevap veriyor. Anlaşmayı bir öpücükle mühürledik.

Elleri hala kıcımı tutarken, "Çok sıkı pazarlık yapıyorsun" dedim. "Kıcımı yatak odasına götür de sana ne kadar sert olduğumu göstereyim."

İki kez söylenmesine gerek kalmadan yatak odasına doğru ilerliyorum ama oturma odasının uzak tarafında durup geri dönüyorum. "Hey, Loch?"

Yaramaz konuşmalarına rağmen, loş odada bile bana olan sevgisi gözlerinde parlıyor. "Evet?"

"Tebrikler. Seninle gurur duyuyorum."

Gülümsemesi kötü çocuk iş adamından yan komşum olan seksi adama dönüşüyor ve midemin bulanmasına neden oluyor. "Teşekkür ederim."

İşte mutlak ve eksiksiz mutluluk böyle bir şey. Silinmeyi reddeden bir sırtıyla, ona kendi becerilerimden birkaçını göstermeye hazır bir şekilde yatak odasına gidiyorum.

Perdeleri açık bırakıyorum ama komodinin için aldığım mumu yakıyorum. Mum ışığı odaya rüya gibi bir parlaklık veriyor. Ama gecemize başlamak istediğim yer burası değil. Bitirmek istediğim yer.

Banyoya geçip küvetteki sıcak suyu açıyorum ve geçen hafta koridordaki dolabında bulduğum üç mumu yakıyorum. Portakal ve nar kokusuna bakılırsa muhtemelen başka bir kadından hediye gelmişler. Kıskançlıktan göğsümün ağrımasından nefret ediyorum. Loch'un benim bilmediğim kadar bilmediğim bir hayatı vardı. Onun için mum alan bu kadınlar kim, yoksa sadece mekâna izlerini mi bırakmaya çalışıyorlar? Bu düşünceleri gerçekten yakıp atacağım.

Loch'un köpük banyosu olmamasına şaşırmadım, onun yerine küvete şampuan sıktım, bu da çabucak köpürdü. Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve onu nerede bekleyeceğimi bulmaya çalışıyorum - tezgahta mı, küvette mi, yerde mi?

"Selam," diyor, yumuşak sesi sıcak bir battaniye gibi sarıyor beni. Banyodan içeri adımını atar atmaz duvara yaslanıyor ve bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor, pişmanlık duymadan bazı bölgelerimde oyalanıyor. Sonra küvete bakıyor. "Banyo mu yapıyoruz?"

"Evet." Tezgâha doğru hamle yapıyorum ama önünde çırılçıplak dururken olabildiğince soğukkanlı davranmaya çalıştığım için neredeyse ıskalıyorum. Dairenin ısısı açık olduğu için rahatlamıştım.

"Buraya gel, Salı." Sesindeki talep omurgamda lezzetli ürpertiler yaratıyor.

Derin bir nefes alarak ona doğru yürüdüm ve aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde durdum. "Evet, Bay Westcott?"

"Efendim

alışıyor."

"Efendim."

Bana bakarak boynuma dokunmak için uzanıyor, avucunu omzuma kaydırmadan önce başparmağı boğazımın ortasından geçiyor ve bana aşağı inmem için ilham veriyor. "Dizlerinin zerine kmeni istiyorum."

Kafamın içinde sessizce sayarken bakışlarını tutuyorum. Hakimiyet ve boyun eğme hakkında ne hissettiğimden emin değılim çünkü oynadığımız oyunların hiçbiri öyle hissettirmiyor. Tıpkı onun yaptığı gibi kontrolü ele alabilirim, bu yüzden zaman zaman yaptığımız bir şeyden başka bir şey değıl. Beşe ulaştığmda göz kırpyorum, sonra isteğı üzerine indiriyorum.

"Aferin kızıma." Bedenim uyanırken mırıldanıyor ve yüzüne yerleşen şeytani sırtışı görüyorum. Bunun benim kriptonitim olduğunu biliyor. "Olduğun gibi kal." Arkamdan yürüyor ve küvetin musluğunu kapatıyor. Geri döndüğünde yanağımı okşuyor ve sonra parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor. "Bu resimde yanlış olan ne biliyor musun, Salı?"

"Hayır, efendim."

"Hâlâ giyinik durumdayım."

Bir kız ğrenci gibi kıkırdamak istiyorum ama soğukkanlılığımı koruyarak uzanıp pantolonunu indiriyorum ve ereksiyonunu serbest bırakıyorum. Pantolondan ıktı ve "Ne yapmak istiyorsun Salı?" diye sordu.

Doğru cevabın ne olduğunu bilerek başımı kaldırıyorum. "Tadına

bak." "Devam et o zaman. Tadıma bak." Yaklaşıyor.

Bacaklarının arkasından tutarak öne doğru eğiliyor ve onu tabanından ucuna kadar yalıyorum. Ancak elimi penisinin etrafına doladığmda kontrolü tekrar ele alabiliyorum ve dilimi penisinin ucunda dndryorum. Başını arkaya eğen Loch inliyor ve beni saçlarımdan tutmak için öne uzanıyor.

Boğazımın derinliklerine doğru ilerlerken onu yavaşça ağızıma alıyorum. Rahatlamak için yutkunuyorum ve sonra tekrar geri kayıyorum, dilimi kullanarak uzunluğunun altını izliyorum. Başımı okşarken mırıldanıyorum, takdirle verilen başka bir "iyi kız".

Kontrolünü kaybedene kadar ağzımın onu alıştırma sesi kalçalarını sıkımda neden oluyor. *Ona* zevk vermekten boşalabilirim.

Saçlarını çekerek onu memnun etmem için beni motive ediyor. Emiyorum, dilimi onun etrafında sürüklüyorum ve onu daha derine götürüyorum. Hızımı artırdığımda elim onun tabanıyla aramdaki mesafeyi kapatıyor. "ok iyi hissettiriyor," diyor.

Bu adamı dizlerinin üstüne çökertmek üzere olduğunu bilerek, yanaklarımın her ukuruyla onun övgüsünü içime çekiyor. Vücudu düzensiz bir şekilde hareket etmeye başlıyor, ben de bacağına arkasına tutunuyorum ve kendi coşkımla inliyorum.

Vücudu ağzımı sikerken başımı tutuyor, her itişi kazanmaya kararlı olduğum yeni bir meydan okumaya dönüşüyor ve geldiğinde verdiği her şeyi yutuyorum. İnilti azalana ve saçındaki yumruk gevşeyene kadar kendini hedonizme kaptırırken ismim tekrarlanan minnettarlıkla dilinden yuvarlanıyor.

Serbest bırakılması sona erdiğinde, hareketsiz kalana kadar kararsız kalıyor ve sonra önümde dizlerinin üzerine öküyor. "Sana çok iyi bakacağım bebeğim."

Beni öperken içim beklentiyle kasılıyor. Ayağı kalkıp ayağı kalkmama yardım ediyor ve beni küvete götürüyor. "İnanılmazsın, çok iyisin."

Nefesim durulmaya başlıyor ama kalbim bu adama karşı şehvetle yanıyor. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum," diyor alnını benimkine doğru eğerek. Beni okşayarak gözlerini kapatıyor ve beni içine çekiyor. "Daha önce hiç bu kadar iyi, ham, gerçek olmamıştı."

Referansım olmayabilir ama onunla birlikte olmak için duyduğum arzu bana söylediklerinin doğru olduğunu söylüyor. Onun için ırpınıyorum, sahip olduğumuz her şeye tutunmaya ihtiyacım var, sadece şimdi değil, her zaman. "Seni seviyorum." Sözcükler sıcak bir nefesle boynuna doğru kaçıyor. "ok fazla, bebeğim."

"Seni seviyorum." Beni öpüyor. "Seni seviyorum," diyor boynuma uzanarak. "Sana çok ihtiyacım var." Ama kelimelerin umutsuzca söylenişine bakılırsa ihtiyacı olan seks değil, benim.

"Ben buradayım, senin için buradayım. Her zaman."

Sanki tek ihtiyacı olan bu güvenceymiş gibi hafifçe başını sallıyor. Geri çekilip bakışlarımla buluşuyor ve yüzlerimize baygın sırtışlar yansıyor. Neden kıkırdadığımı bilmiyorum ama o da kıkırdıyor. "Biz iyi bir karmaşayız," diyor ve yanağımı bir kez daha öpmek için eğiliyor.

"Seninle yapmaktan mutluluk duyacağım bir karmaşa."

Geri adım atarak eliyle suyu test ediyor. "Hâlâ sıcak. Banyo yapmak ister misin?" Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Orada temizlenirken bir sürü kirli şey yapabiliriz."

"Bu kaçıramayacağım bir teklif, avukat bey." Haklı olduğuna sevinerek küvete giriyorum. Vücudumu altına kaydırduğimde ılık su bana sarılıyormuş gibi geliyor.

"Sakin ol çünkü geri döndüğümde seni çok kötü yapacağım, duydun mu?" Kapıya doğru bakıyor.

"Neyi duymak?"

Raftan bir havlu alıp alt tarafına sarmaya başladı bile. "Güvenlikli bir binada nasıl olur da biri kapımı çalar?" Ve işte iyi ruh hali gidiyor . . .

"Brady?" Banyodan çıkıp çıkmamam gerektiğini düşünerek teklif ediyorum.

"Belki," diyor. "Banyoda kal. Rahatla. Uzun sürmeyecek.

Şarap?"

Banyodan çoktan çıkmıştı, ben de "Lütfen" diye bağırdım. "Tamamdır."

Arkama yaslanıyorum, ama bir şeyler yolunda gitmiyor. Adam haklı. Önceden izin almadan kimse bu kata giremez. Araştırmak için küvetten çıktım. *Burada biri mi var, yoksa sadece bir şeyler mi duyuyor?*

Loch

"s.KTİR!" diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

Gözetleme deliğini kapatarak ne yapacağımı düşündüm. Eğer kapıyı açarsam, ona başka bir kadın için gittiğimi söyleyip ilişkiyi bitirebilirim. Açmazsam, aramaya başlayacaktır. *Hay sikeyim.*

"Loch?" Christine kapının diğer tarafından seslenir ve kapıyı tekrar çalar. "Kapıyı aç."

"Loch?" Tuesday banyodan söylüyor. *Siktir. Siktir. Siktir. Sikeyim. Sikeyim.*

Koşarak oturma odasının köşesine gittim ve koridorda bağırdım. "Geliyorum." Christine gidene kadar gelmeyeceğim.

Kapıya doğru koşarken, bu işi bitirmem ve uzamasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Judge Judy ile zor yoldan öğrendim. Dersimi aldım. Kapıyı açtım ama eli kapının üzerindeydi ve içeri itti. "Neden beni bu kadar beklettin?" diye soruyor, parmak uçlarını çıplak göğsümde gezdirerek. "*Oooh, görüyorum ki benim için hazırsın.*" *Kahretsin.*

Geriye doğru hızlı adımlarla yürüyorum, oturma odasına girmesini engellemek için barikat kurmaya çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapıya doğru yürümek yerine, ayak diriyor. "Gönderdiğin son mesajda erteleme talebinde bulunmuşsun. Paraya çeviriyorum." Kapıya bakıyor. "Bavulumu alabilir misin?"

"Teklifi kabul ettiğine dair mesajıma geri dönmedin ve ne yazık ki gitmen gerekiyor." Duygusuz görünmemek için elimden geleni yapıyorum ama nezaket için zaman yok. Salı günü bu ziyaretçiden haberdar olmadan önce gitmesi gerekiyor.

"Ne demek istiyorsun, Loch? Şu anda buradayım. Her neyse, havaalanından kar fırtınası içinde geldim." Eskiden hiç uyuyamayacağım anlamına gelen o bakışıyla yanıma sokuldu. "Ayrıca, her yer kapalı."

"Ben de öyleyim."

Doğruldu, gözlerini yarıya kadar açarak bana baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Etrafindan dolaşarak kapıyı açıyorum ve koridorda duran dik valize doğru el sallıyorum. "O mesajı gönderdiğimden beri çok şey değişti. Bir kızım var-"

"Loch?"

Sik beni.

Arkamı döndüğümde koridorun sonunda havluya sarınmış Tuesday'i görüyorum. Saçlarını başının üzerinde toplamış, ıslak teller boynuna yapışmış. Havluyu göğsünde sıkıyor ve bize bakıyor; yüz ifadesinde ne bir gülümseme ne de bir rahatlama var. Öfke bile boynundan yukarı süzülüyor. Derin bir nefes alıp elini kalçasına koymadan önce bakışları aramızda gidip geliyor. "Bu kim?"

Christine, uçuş görevlisi olarak kararları kendisinin verdiği transatlantik business class rotalarında istediğini elde edebilir ama özel hayatında rekabetten hoşlanan biri değildir. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kaşlarını Tuesday'e doğru kaldırıyor. "Sen de kimsin?"

Tuesday önce bana baktı, sonra "Ben onun kız arkadaşayım" diye cevap verdi.

Sik beni.

Bu kabusu nasıl durdurabilirim?

"Bu doğru mu Loch?" Christine'in ayağının tıkırtısı ağzından çıkan her kelimeyi, özellikle de benim adımları noktalıyor.

İşte başlıyoruz. Bu kesinlikle onun duymak isteyeceği bir şey değil. Ona hiçbir şey borçlu değilim ama Tuesday'e her şeyi borçluyum. "Bu benim kız arkadaşım, Tuesday."

Bu ifade onu hazırlıksız yakaladı ve boynunun sarsılmasına neden oldu. Omzumun üzerinden hala orada durduğunu bildiğim kadına bakıyor, muhtemelen farlara yakalanmış bir geyik gibi, sonra tekrar bana. "I . . ." Salı gününe bir kez daha baktı ve sonra çok garip bir şey oldu. Gülümsüyor. Brooklyn'deki bir yardım etkinliğinde beni takip ettiği gece bana verdiği öldürücü gülümseme gibi değil. Hayır, neredeyse *mutlu*.

Salı gününe doğru eğildi ve "Demek yakalanamayanı yakalayan kadın sensin" dedi. Bana bakarak, "Çok güzel." diye ekledi.

Salı diyor ki, "Neler oluyor?"

Buna cevap veremiyorum, onun yerine "Christine şehirdeydi ve uğradı" diyorum. Christine'in durduğu yere doğru ilerliyorum ve kapıyı sırtımla açık tutuyorum, böylece bir sonraki adımın ne olması gerektiği konusunda yanlış anlaşılma olmuyor - *onun gitmesi*.

Sonra Christine ekliyor, "Daha önce tanıştık mı?"

Salı'nın gözlerine umut dolduğu anı görüyorum ve o küçük nefesi duyuyorum. "Öyle mi?"

Christine, balona iğne batırır gibi, "Boş ver. Denesem bile yüzünü çıkaramam." Sanırım şaka olması gereken bir şeye gülüyor. Biz gülmüyoruz. "Bu yüzden yıllar önce denemeyi bıraktım."

"Sana bir taksi çağırayım." dedim.

Salı yaklaşıyor, çıplak ayakları en hafif su izini bırakıyor. "Dışarıda kar fırtınası mı var?"

Sorduğu sorudan emin olamayınca oturma odasını boydan boya kaplayan pencerelere doğru bakıyorum. Köşelerde kar birikmeye başlamış, o kadar yoğun yağıyor ki camın dışında yüzen beyaz bir tabaka gibi görünüyor. *Hay sikeyim*.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve Tuesday'e bakıyorum. Sessizce, gözlerimiz birbiriyle konuşuyor. Onun başını sallaması çok kısa sürüyor ama benim başımı sallamam öyle değil. Gerçekten bana bunu yapmamı mı söylüyor? *Neler oluyor böyle?*

Christine'e dönerek, istemeye istemeye, "Size başka bir yer bulana kadar burada beklemek ister misiniz?" diye sordum.

Normalde donuk olan alnı kaşlarını birbirine kenetlerken ağzı açılıp tekrar kapanıyor. "Gerçekten mi?"

Salı yüksek sesle iç çekerek yaklaşır. "Hava berbat, o yüzden kalabilirsiniz."

Kalmak için mi? Masadaki teklifim bu değildi.

Hangi evrene ışınlandım?

Aşık olduğum kadın nasıl olur da eski düzenli sevişmemden gece kalmasını ister?

Bu ne çılgınlık böyle?

Salı'nın elini tuttum ve Christine'e döndüm. "Bize müsaade edin. Özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Yatak odasını arkamdan kapattıktan sonra, seslerimizin taşınma ihtimaline karşı onu banyoya götürüyorum. Kapı kapanır kapanmaz, ses yalıtımı için duşu açıyorum ve sonra geri dönüyorum ve o da beni pazumdan vuruyor. "Dışarıda kar fırtınası var Loch. Onu öylece gönderemeyiz."

Hâlâ ne düşündüğünü anlamış değilim. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Loch, haklı olduğumu biliyorsun."

"Tamam. Tamam. Tamam. Haklı olduğunu biliyorum ama ne? Önümüzdeki üç gün boyunca onunla oda arkadaşı mı olmamız gerekiyor?"

Başını eğiyor, bakışları pencereye doğru uzuyor. Gölge çekilmiş olsa da kötü havanın gölgesi hâlâ peşimizi bırakmıyor. Geri döndüğünde şöyle diyor: "Ne dediğini anlıyorum. Günlerce evimde rahatsız hissetmek istemiyorum. Geç oldu ve havanın en kötüsü bu gece bekleniyor. Bu gece kalacak ama yarın ona bir otel buluruz."

"Peki bu arada ne yapacağız? Monopoly mi oynayacağız?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Göğsümden dürtüldüm. "Eksik olan benim bayım. Sen kendininkini aldın ve şimdi benimki kalıcı olarak duraklatılmış gibi görünüyor."

"Loch?" Christine arıyor. *"Sana ihtiyacım var."*

Donup kalıyoruz ve sonra ikimiz de aynı anda kapıya bakıyoruz. Tuesday'in gözleri irileşiyor ve "Bu da ne?" dedikten sonra "Yatak odamızda mı?" diye fısıldıyor.

Christine'in duyabileceği kadar yüksek sesle "Hemen çıkıyorum" dedim.

Salı günü sanki hayatı buna bağıymış gibi bana sarılıyor. "Bir hata yaptım bebeğim. Onu burada istemiyorum. Onunla ilgilenmen gerek."

Tamam, gülmemeliyim ama çok sevimli. Sırtını ovuyorum ve başını öpüyorum. "Ben hallederim." Banyodan çıkmak için onu serbest bırakıyorum, yatak odamdan geçiyorum ve doğruca Christine'e gidiyorum. "Yapmamız gereken ..."

"Şehirde şehir dışında olacağını düşünen başka bir arkadaşım daha var. Meğer," diyor büyük ödülü kazanmış gibi sırtarak. "Onun da uçuşu iptal edilmiş." Bavulunu sapından tutarak kapıya yöneldi. Ve ben onu durdurmadım.

"Ne şans ama."

"Evet." Piranalar topuklarını ısıtıyormuş gibi kapıyı çekip açıyor.

Bavullarını taşıyıp asansöre doğru ilerlerken kapıyı açık tutuyorum. "Arabasını gönderiyor."

Kapı aralığında durup, "Harika" diye cevap verdim.

Sonra durur ve arkasına bakar. "Seni özleyeceğim Loch, ama senin adına da mutluyum. Harika bir kıza benziyor. Ve çok tanıdık."

Oh, kahretsin. Bunu söylediğini neredeyse unutuyordum.

"Salı gününü tanıdın mı?"

Omuz silkiyor. "Tanıştık mı bilmiyorum. Genel bir yüzü var." Ve işte o an, onunla bir hata yaptığımı fark ettim. Her zaman bunun seksle ilgili olduğunu iddia ettim, ama o bile *o kadar* iyi değildi. Saniyeler geçti ve küçümsediğimi anladı çünkü başka bir şey söylememiş olmama rağmen geri çekilmeye başladı. "İyi bir hayatın olsun. Belki yollarımız tekrar kesişir bir gün."

Umarım öyle değildir. Onun için cevap vermeye zahmet etmiyorum. İşim çoktan bitti. Arkama bakmadan daireme dönüyorum ve kapıyı kapatıyorum, bu anın Christine ile bir bölümü kapatmaktan daha fazlasını temsil ettiğini fark ediyorum.

Tuesday güzel gülümsemesi ve beni gördüğünde parlayan gözleriyle orada. Yanına gidiyorum, onu kollarıma alıp kucağımda taşıyorum.

yatağa dönüp bu meleğe kötü bir şekilde davranacağım. Salı sadece başka bir bölüm değil. O lanet kitabın tamamı.

Dilediğim bir hediye gibi, havluyu bedeninden çözüyorum ve dizlerini ayırıyorum. Baştan çıkarmanın ağırlığıyla geriye düşüyor, nefesleri göğsünde ağırlaşıyor ve beni içine çekerken gözleri kapanıyor.

Kalçasının içini öpüyorum, sonra aşağı iniyorum, tatlı küçük pipisini yalayıp yutmaya hazırım-

Tak. Tak. Tak.

Hızla kalktım ve yataktan çıkmaya başladım. "Ne oluyor lan?" Dirseklerinin üzerinde yükselen Tuesday, "Bir de bana sor." diyor.

İşte bu beni güldürüyor. Kollarını iki yana açıp yatağa düştüğünde, "Özür dilerim. Söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

"Yemin etmek mi?"

"Hayatım üzerine yemin ederim." Ona göz kırpiyorum ve yerden tekrar bir havlu alıyorum.

Odadan çıkmadan hemen önce, "Başka bir eski sevgili olmasa iyi olur." dedi.

"O zaman endişelenme çünkü sana kadar kız arkadaşım olmadı."

"Bundan büyüleyici bir şekilde kurtulamazsınız, efendim."

Fuuuuuccckkk . . .

Tam arkamı dönecektim ki kapım bir kez daha çalındı ve açtım. Gözetleme deliğinden bakıyorum; yine Christine olmadığı için rahatlamışım ama bir yandan da bu adamın kim olduğunu sandığını merak ediyorum. "Kim o?"

"New York'un Özel Gözleri'nden Bay Westcott için teslimat."

Kalbim midemin çukuruna düştü.

Sevdiğim kadını kaybettiğim an bu mu?

Beni tekrar şaşırtmaya fırsat bulamadan kapıyı açtım. Adam "Burayı imzalayın." dedi.

Elektronik defteri imzaladım. Sonra bana bir zarf uzatıyor. *Üzerinde Westcott Davası: Salı yazıyor.*

"Teşekkürler."

Kapıyı kapatıyorum, hastalık iki dakika önce hissettiğim mutluluğu kirliliyor. Bu dosyada hiçbir şey olmayabilir. Sadece birkaç hafta oldu. Yine de mantıken, özel dedektifin rapor edecek bir şeyi olmasa kar fırtınasının ortasında bir zarf teslim etmeyeceğini biliyorum.

"Kim o?" diye soruyor, sesi kulaklarıma meleklerin sesi gibi geliyor. Gözleri büyük zarfa kayıyor. "Vay canına, biri bunu fırtına sırasında mı teslim etti?"

"Evet, bu önemli." Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum ve ona söylemek üzere olduğum yalanı görmemesi için gözlerimi kaçırıyorum. "İşle ilgili şeyler."

"Oh. Tamam. Bu gece çalışman gerekiyor mu?"

Yapmak üzere olduğum şey yüzünden bir pislik olduğumun tamamen farkında olarak koridorda yürüyorum. "Hayır. Sadece bunu ofisime koyuyorum." Arkama dönüp bakıyorum ve yüzünde o kadar güzel duran güven dolu gülümseme beni neredeyse ele geçiriyor. "Seninle yatak odasında buluşuruz."

Başını sallıyor ve yanımdan geçerken bakışları benimkilere kilitleniyor. O anda içimi gördüğünü anlıyorum. Yine de kapıyı arkamdan kapatıyorum ve doğruca dolaba gidiyorum. Yıllıkların ve fotoğrafların olduğu eski bir kutuyu yere bırakıyorum ve annemin geçen yıl benim için getirdiği hatıralarla dolu bir kabı açıyorum. Zarfı içine koyup kapağını kapatıyorum, sonra da diğer kutuyu yığına geri ekliyorum.

Bacaklarım betonla dolmuş gibi hissediyor, her adımımı zorlaştırıyor. Onu kaybedemem. *Kaybetmeyeceğim*. Dünyamız yıkılmadan önce düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Yatak odasına girmeden hemen önce kayıtsız bir yüz ifadesi takınıyorum. Beni gördü ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yatağa atlıyor, kıkırdama nöbetleri altında onu kollarıma çekiyor ve sesi ezberliyorum. Dudakları şişene ve vücudu daha fazlası için yalvarana kadar onu öpüyorum. Ona kendini çok iyi hissettirmek istiyorum. Onunla sevişmek. Onunla daha fazla aşk yaratmak. Zevkten bayılana kadar onu memnun etmek.

O zarf kafamın içinde saatli bomba gibi çalışıyor.

Onu çok seviyorum. Ve onu kaybedemem. *Asla kaybedemem.*

Loch

ÜÇ HAFTA SONRA...

Noel'i mahvetmek yanlış olur. "Diğeri,
lütfen."

Mücevher görevlisi bir kutuyu kapatıp diğerinin kilidini açıyor. Kadife bir tepsi dolusu yüzük çıkarıp önüne koyuyor. Onlara bakıyorum, hepsi spot ışığı altında ısıltı ısıltı güzel.

Salı ve ben de böyle miyiz? Bizi ışıktan uzaklaştırın ve karanlık temelimizdeki çatlakları ortaya çıkarsın?

Yüzüklere bakmamam gerektiğini biliyorum. Onu kalmaya ikna etmek için evliliğe acele etmenin hiçbir mantıklı yanı yok.

"Özellikle görmek istediğiniz bir şey var mı?" diye soruyor görevli.
"Bunlar bizim özel tasarımlarımız ve elmasları çok zarif. Çok şanslı olacak-"
"Şanslı olan benim."

Sanki havadan sudan konuşuyormuşum gibi gülümsüyor. Gülümsemediğim. İpucunu anladı ve sessizce kasanın diğer tarafında durdu.

"Gözüme çarpan bir şey yok. Teşekkür ederim." Cebimde telefonum çalarken kapıya doğru yöneliyorum. Dışarı çıkar çıkmaz cevap veriyorum, "Şimdi ofise dönüyorum, Leisa."

"Sen iyi misin? Öğle yemeği için ayrıldığınızda öğleden sonraki toplantılarınızı iptal edip etmeyeceğimden emin olamadım."

Öğle yemeği için ayrılmak endişe yaratıyor çünkü bunu hiç yapmıyorum. Lanet olası bir hayata ihtiyacım var. Aslında bir tane var ama elimden alınmak üzere.

Soğuk havanın yünün altından kaymasını engellemek için ceketimin yakalarını boynumda daha sıkı tutarak ofis binasına doğru yürüyorum. "I

çok işim var. Gitmemeliydim."

"Hepimizin kötü günleri olur Loch. Bazen temiz hava insana iyi gelir."

Haklı. Ayrıca vicdanını rahatlatmak suçluluk duygusunu hafifletebilir.

"Hey, devam et ve programımı boşalt. Bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

"Tamamdır. Yarın görüşür müyüz?"

"Bunu biliyorsun."

Brady'yi aradım ve bir şekerçi dükkanının tentesinin altında onu bekledim. Kaldırıma yanaşır yanaşmaz arka kapıya koşup içeri giriyorum. "Tatlı ister misin?" dedi.

"Ha?" Dükkânı işaret ediyor. "Ah. Hayır. Sadece seni bekliyordum." "Bana çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Şakaları teşvik etmemem gerekse de gülüyorum. Hoşuma gittiğini düşünürse bana acı çektirmeye devam edecek. "Sana hiç komik olmadığını söyledim mi?"

Kıkırdıyor. "Her zaman. Nereye gidiyoruz?" "Eve."

"Tamamdır, patron."

Normalde ona sürpriz yapmak ve günün geri kalanını onunla yatakta geçirmek ya da onu gönlünün istediği yere götürmek isterdim. Ama bugün değil.

Bugün, Salı'nın dışarıda olmasını umarak içeri girdim.

"Alo?" Kapıyı açar açmaz sesleniyorum. Sessizliğin beni karşılamasına seviniyorum ama daha ne kadar yalnız kalacağım?

Aceleyle ofisime gidip dolaba giriyorum ve kutuyu yolumdan çekiyorum. Kutunun kapağını kaldırdığımda zarfın içinde ne bulacağımı düşündükçe midem bulaniyor. Bilmemek bir işkenceydi, ama onun beni terk etmesine yol açabilecek gerçek beni mahvedecek.

Zarfı alıp masama oturuyorum ve zarfı kapalı tutan telleri açıyorum. Burnumdan nefes alarak dosyayı çıkarıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. İşte bu kadar.

Önümde duruyor. Tek yapmam gereken onu açmak.

Kapağı çeviriyorum ve anında onun başka bir hayattan, onunla kafede ilk tanıştığım hayattan bir fotoğrafıyla karşılaşıyorum; saçları arkaya toplanmış ve makyajından kıyafetine kadar her ayrıntısıyla cilalanmış.

Şu anda bunun tam tersi. Benimleyken kaygısız, bu şartlar altında olabileceği kadar kaygısız. Saçları çoğu zaman deniz havasının şekillendirdiği dalgalar halinde aşağıya doğru sarkıyor ve her ne kadar derli toplu olsa da, tarzında öyle bir rahatlık var ki, sanki kendini çok ciddiye almıyor, kot pantolonu eskiden giydiklerine tercih ediyor.

Yine de fotoğrafın altındaki isme bakmadan edemiyorum: Céline Schroder.

Céline Salı günü.

Ama kahve siparişi için verdiği isim Salı. Bu hiç mantıklı değil.

Şimdi kafam her zamankinden daha karışık ve bu bilgiyle yaşamak zorundayım. Bunu ondan saklayamam. Rhode Island'a dönmesini ne kadar istemesem de ... lanet olsun, Rhode Island'lı mı? Orası Manhattan değil, bu da demek oluyor ki eğer eve giderse ... her nereliyse oraya giderse, benimle olmayacak. Korkunun kilidi resmen açıldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kahretsin." Ayağa fırladım ve aceleyle dosyayı kapattım. Zarf masanın önünden uçup gidiyor, onu durdurmak için elimden kaçıyor. "Seni korkutmak istememiştim," diyor Tuesday, ofise doğru adım atarak. Dağınıklığa yardım et.

"Aldım!" Zarfı almak için masanın üzerinden atlarken bağırarak istememiştim.

İrkilerek durur ve elini kalbinin üzerine koyar. "Tanrım, Loch. Sana ne oldu böyle?" "Ben,

uh-"

"Önünde Salı mı yazıyor?" diye soruyor, saklamaya çalıştığım etiketi göstererek.

Sikeyim.

"Bu, um, huh ..." Ne yazdığını bilmiyormuşum gibi tekrar ön tarafa bakıyorum.

"Bu da ne?" Merakı yarardan çok zarar getirecek.

Her zaman açık sözlü olmadım ama ona karşı her zaman dürüst oldum. Ona yalan söyleyemem. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Polisin ya da sokakta onu tanıyan bir yabancıнын söylemesindenise benim söylemem daha iyi.

Keşke düşünmek, bir sonraki adımı belirlemek ve onu gerçeğe alıştırmak için daha fazla zamanım olsaydı.

Zarfı ona verdikten sonra oturup bekliyorum. Yüzümü ovuşturarak doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama bundan sonra olacakları beklemek beni öldürecek.

Gözleri önden bana bakıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Neden senin ve benim ismim var?"

"Polis herhangi bir ilerleme kaydedemedi, ben de kimliğinizi ortaya çıkarmak için özel bir dedektif tuttum."

Bakışları masanın üzerindeki dosyaya düşüyor. "Ve bu o mu?"

Başımı sallıyorum, aniden konuşamaz hale geliyorum.

İleriye doğru bir adım atıyor ama sonra isteksiz görünüyor, sanki içinde ne olduğundan korkuyormuş gibi sadece bir taneden sonra duruyor. İçindeki kâğıtları itiyorum ve ona uzatmadan önce masaya vuruyorum.

Onu alarak vücuduna yaslar ve ardından "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sorar.

"Evet." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hastaneden çıktığında seni gördüğüm andan beri. Kalbini biliyorum, Salı. I

ruhunu biliyorum." "Senin kim olduğunu biliyorum." diye eklediğimde boğazım kurudu. Sen benim sevdiğim kadınsın."

İtirafımdan ne beklediğimden emin değilim ama buz değildi. "Bunu haftalar önce almıştın. Kar fırtınası sırasında teslim edildiğini hatırlıyorum." Bunu anlamlı kılacak bir şey var mı diye gözlerimi arıyor.

Onu rahatlatmakta başarısız oluyorum, bu yüzden daha fazla zamana ihtiyacım var ama yine de sormadığı sorulara yanıt vermekten kendimi alamıyorum. "Açmaya korkuyordum."

"Karar vermek sana düşmezdi. Benim kararımdı. Neden bu kadar uzun süre sakladın?"

"Onu sana verecektim. Sadece bir plan yapmak için zamana ihtiyacım vardı-" "Ne zaman?" diye tersliyor. "Yarın mı? On yıl sonra mı? Ölüm döşeğimde mi?" O nefes alır. "Ya da asla? Gerçekte kim olduğumu bilmeden hayatımı yaşamama izin mi verecektin?"

"Hayır, sana söyleyecektim. Ben sadece-"

"Sadece ne zaman ve nerede olacağına dair son sözü senin söylemen gerektiğini mi düşündün?" Dosyayı hâlâ cankurtaran simidiymiş gibi tutuyor. Belki de onun için öyledir.

Benim için bu patlatılmış bir bomba. "Bu doğru değil, Salı."

"Salı benim adım mı?" Dosyayı karıştırırken, "Son birkaç haftaya kadar öyle hissetmemiştim" diyor. Dosyayı açtığı gibi, daha da hızlı bir şekilde tekrar kapatıyor. Nefes aldığı anda omuzlarındaki mücadelenin azaldığını, onları aşağı çektiğini görebiliyorum. "Seni seviyorum Loch. Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum ama bu bana ihanet gibi geliyor."

"Onu senin için tuttum, sana kimsenin veremeyeceği cevapları vermesi için." "Ve sonra dosyayı benden sakladın."

Ona yaklaşmakta tereddüt ediyordum, bunu çözmek için zaman istediğini düşünüyordum. Yanılmışım. Eğer aramıza bir santim girmesine izin verirsem.

Onun Rhode Island'da olması ve benim onsuz burada sıkışıp kalmam. Yanına gittim. "Beni dinle-"

"Hayır, yapmayacağım." Kapıya doğru geri çekiliyor. Gözlerindeki yaşlara karşı savaşıyor ama sonunda pes ediyor ve onları siliyor. "Bana söyleme, yardım etme, benimle yolculuğa çıkma şansın vardı ama sen gerçeği saklamayı seçtin. Neden?"

"Dedektif tutmayı seçtim çünkü polis çıkmaz sokaklara giriyordu. Rhode Island'dan geliyorsanız bu nasıl mümkün olabilir?"

Bana bakıyor, yüz ifadesi umut ve çaresizlik arasında gidip geliyor. "Rhode Island'dan mıyım?"

Ona doğru yürüyorum, bana izin vereceği herhangi bir şekilde onu rahatlatmaya hazırım, ama göğsü kızırırken, ona dokunmasını isteyeceği son kişinin ben olduğumu düşünüyorum. "Lütfen, bir nefes alalım, sonra her şeyi açıklayacağım."

Gözlerini kapatıp alnının ortasını ovuşturuyor. Gözlerini tekrar açtığında, "Sana güvenmiştim." diyor.

"Yaptığını biliyorum ve hala yapabilirsin."

Derin bir nefes daha alarak, "Ama yapabilir miyim?" diyor.

Öfkem alevleniyor ama kendimi tutuyorum. "Senin için her şeyi yaptım-" "Ve ben bunların hiçbirini istemedim."

"Kastettiğim bu değildi." Elimi yumrukluyorum, onu aklımdan çıkaramadığım için hayal kırıklığına uğruyorum.

"Ne demek istediğini biliyorum Loch. Biliyorum."

"Lütfen sadece sizin iyiliğinizi düşündüğümü bilin."

"Benimle ilgili karar verme sürecinin bir parçası olmam gerektiğini biliyorum. hayat." Dönüyor ve ofisten çıkıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Yatak odası. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ona, varlığımdan uzakta, onu üzmemek istemediğimi anlaması için kullanacağını umduğum zamanı veriyorum. Yatak odasına yaklaşıyorum. Beni tekrar görmeye hazır olana kadar da yaklaşmayacağım.

Kanepede uzanırken, açık bir gecede gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar pencereden dışarı bakıyorum.

"Bebeğim." Fısıltıyla söylenen kelimeyi omuzlarımın sarsılması takip ediyor. Gözlerimi açtığımda hayalini kurduğum mavi gözlerle karşılaşıyorum. "Yatağa gel," diye fısıldıyor elimi tutarak.

Zihnim, nedenini bir yana bırakın, oturma odasında olduğum gerçeğini bile kavramış değil. Doğruluyorum ve nihayet anlayacak kadar kendime geldiğimde ayağa kalkıyorum. Tuesday bana yapışıyor, kolları beni o kadar sıkı tutuyor ki kerpetenin bizi ayırabileceğini sanmıyorum.

Gözyaşları dökülmeye başladığında onu kucaklıyorum, başını öpüyorum ve ona "İyi olacağız. Her şey yoluna girecek."

"Bana söz ver." Yukarı bakıyor, çenesini göğsüme yaslıyor. "Aramıza hiçbir şeyin girmeyeceğine söz ver, Loch."

Yanağını okşadım, sonra öptüm. "Sana söz veriyorum." Ciddiyim ve bana fırsat verilen her gün bu sözü tutacağım - onu korumak, onunla birlikte olmak ve onu gelecekte de sevmek için. Her zaman birlikte.

Umarım.

Salı

LOCH üç gün önce dosyayı bana verdiğinden beri dosya hakkında tek kelime etmedi.

Gitmemden endişelenmekle kalmamı ummak arasında gidip geliyor.

Ben de öyle. Yine de onu rahatlatmak isterdim.

Ona gitmeyeceğimi söyleyememekten nefret ediyorum ama bu yalan olur. Dışarıda keşfetmemi bekleyen başka bir hayatım var, Rhode Island'daki eski kimliğimden tanıdığım insanlar.

Rhode Island . . .

Sadece birkaç saat uzaklıktaki bir yerden geldiğim halde nasıl olur da kimse beni tanımaz, özlemez ya da ihbarda bulunmaz? Hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve karanlıkta yaşamaktan yoruldum.

Yatak odasına giriyorum ve komodinin çekmecesinden dosyayı alıyorum. Yatağın kenarına oturup dosyayı birkaç kez çevirdim ve içindekilerin ağırlığı kalbime ağır gelmeye başladı.

Sonunda kimsenin bulamadığı cevapları bulduğum için heyecanlanmam ve sevinçten havalara uçmam gerekmez mi? Yani, Loch'tan başka kimse.

Kendimi destekleyerek bir nefes alıyorum ve dosyayı açıyorum. Bakışlarım fotoğraftan isme ve adrese doğru kayıyor ve bu sadece birinci sayfa. Dosyayı kapatıyorum, artık elimde tuttuğum şeyin ne anlama geldiğinin farkındayım.

Céline . . .

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Kar artık güzel değil. Dalgalanan sıcaklıklar aşağı mı yukarı mı ineceğine karar veremediği için sulu kara dönüşmüş. Benim de kafam karışık, o yüzden anlıyorum.

Céline. Salı değil.

Schroder. Westcott değil.

İlkiyle ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyor, ancak ikincisine gülümserken buluyorum kendimi çünkü ben böyle biri oldum. Kendimi güvende hissetmeye başladım.

Ailesi de dahil. Ve tabii ki Loch. Bana bir çatıdan kalbine ve şimdi de kimliğime kadar her şeyi veren adamla olan bağımı seviyorum.

Céline. Céline. Céline. Hislerimden yola çıkarsam, *bu* tamamen yabancı bir his değil.

"Céline." Doğru hissedip hissetmediğimi görmek için yüksek sesle söylüyorum.

"Çok güzel bir isim." Sesinin sıcaklığı beni ilk tanıştığımız andaki gibi sardı. O sabah hastaneye gelmesine gerek yoktu ama gelmişti. Şimdi olduğu gibi, sonuçların kendi lehine olmayabileceğini bilerek.

Arkamı döndüğümde onu kapı aralığında görüyorum. "İşte olduğunu sanıyordum?" "Olmam gerekiyordu." Ama o benim için burada. Her zamanki gibi.

"Seni cezalandırmak istememiştim."

"Cezalandıran durum, siz değilsiniz. Biz sadece bunun içindeyiz."

Ona gidiyorum, dosyayı yatağa bırakıyorum ve beni ben olduğum için seven bu adama sarılıyorum. Kolları bana dolandığında, ona karşı eriyorum, buna düşündüğümde daha fazla ihtiyacım var. Son birkaç gün ruhuma işkence etmişti, ama şimdi onun ruhunu da ne kadar etkilediğini görüyorum. "Özür dilerim."

"Olmana gerek yok. Benim var. O dosyayı senden sakladığımda her şeyi berbat ettim." Başımın üstünü öpüyor, sonra "Özür dilerim, Tues. . . Yani Céline." Az önce ne dediğini anladığında vücudu geriliyor.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarını yakalamak için bekliyorum. "Bana adımla hitap etmende bir sorun yok.

Salı günü. Ben senin yanındayım."

"Yine de bensiz Céline'sin ve iki hayat arasında seçim yapmak zorunda kalman ruhumu parçalıyor."

"Seçim yapmak zorunda değilim. Henüz değil." İçimi çekiyorum ve dosyaya dönmeden önce onu serbest bırakıyorum. Yatakta otururken, iyileşme sürecinin bu kısmı için bir zamanlar sahip olduğum hevesim tükendi. Beyin sarsıntısının bir endişe kaynağı olduğunu sanıyordum. Hayır, kazanan hafıza kaybı. "Benimle açmak ister misin?"

"Yapmamı ister misin?" diye soruyor, odayı geçip yanıma oturarak.

"Sen de bilmeyi hak ediyorsun." O karamel gözlere bakıyorum. "Bu ana kadar bana destek oldun ve şimdi bunu bırakmayacağım."

Bacağımı okşayarak başını salladı. "Tamamdır."

Dosyayı açmak bu sefer daha kolay. Belki yokmuş gibi davranmanın bir faydası olmadığını bildiğim için, belki de adımı zaten bildiğim için, ki bu en büyük ifşaat gibi geldi. Ama gerçekten, onun yanımda olması bana güç veriyor.

Sayfayı çevirip açıyorum ve fotoğrafa gülümsüyorum. "Bunun ben olduğumu ama olmadığımı bilmek garip, sanki tam olarak aynı olmayan bir ikize bakıyormuşum gibi."

Fotoğraftaki kadının kolunu izliyor. "Kahve dükkanında tanıştığım kişi bu. Her şey yerli yerinde." Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ellerini çok kullanıyordu." Burnuma dokunarak ekliyor: "Ama sen seninkileri daha çok kullanıyorsun."

"İki dünyada ayrı hayatlar yaşayan iki farklı insan olmam çok garip." Fotoğrafa tekrar bakıyorum. "Belki de bu yüzden özlenmiyorum. Belki o hâlâ dışarıda kendi hayatını yaşıyordur. Süslü kıyafetlerine ve mücevherlerine bakılırsa en iyi hayatını." Hafif de olsa gülüyorum.

"Sanırım en iyi versiyonunu aldım."

Bana tatlı bir iltifat ettiğini biliyorum ama başımı eğerek omzuna yaslıyorum. "Aynı fikirdeyim." Ama benim için bu taraf en iyisi çünkü o benim bir parçam. Tekrar ayağa kalkarak sayfayı çeviriyorum ve doğum belgemin bir kopyasını görüyorum. "Céline Vivienne Schroder. Fransız ve ...?" Loch'a tekrar bakıyorum, sanki o benim kişisel Wikipedia'mmış gibi.

"Alman mı?"

"Huh. Fransız anne ve Alman baba. Büyüleyici." Doğum günümü gördüğümde, "1 Nisan" diyorum ve kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. "Şaka yapıyorum."

"Yirmi yedi yaşındasın."

"Öyleyim." Kâğıdın üzerindeki yılı iki kez kontrol ederken sırtıyıyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Bu çok garip. Kendimi yirmi beş yaşından bir gün bile büyük hissetmedim." Gülüyorum çünkü

Bu noktada, bunlar sadece bilgi. Bu detayların hiçbirisi bugünlerde olduğum kişi gibi hissettirmiyor.

Banka hesap özeti de dahil olmak üzere birkaç belgeye daha göz gezdirdim. "Aman Tanrım! Bu benim param mı?"

Kağıdı eline alır ve inceler. "Vay anasını. Sen zenginsin."

Kendimi mutlu hissetmeliyim ve belki de bir bakıma öyleyim, ama bu kavranamayacak kadar gerçeküstü. "Sanırım sana borcumu ödeyebilirim."

Kıkırdayarak, "Peşinde olduğum senin paran değil." diyor.

"Neyin peşindesin?" *Lütfen vücudumu söyle.* Gerçi kalbim derse ona da razıyım.

"Sana sonra gösteririm." *Hubba. Hubba.*

Konuyu dağıtmadan, "Nedense Céline'in alışveriş yapmak dışında pek bir şey yaptığını düşünmüyorum" diyorum. Vücuduma bakıyorum. "Ayrıca bu vücut için yoğun bir çalışma yaptı. Ben aynı motivasyonu bulamıyorum."

Bana vurdu. "Céline'in üzerine bu kadar gitme. Muhtemelen elinden gelenin en iyisini yapıyordu."

"Lark'ın kontrolüm sırasında söylediklerine dönüp duruyorum. Beynimin beni geçmişimden korumaya çalışması hakkında."

"Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

"Bu milyon dolarlık bir soru ya da banka hesabından bahsediyorsam multimilyon dolarlık bir soru mu demeliyim? Her iki durumda da, keşke cevabı bilseydim."

Son sayfada, yaşadığım ev olduğunu tahmin ettiğim evin bir fotoğrafı yer alıyor. "Büyükmüş." Westcott'ların Beacon'daki evinin nasıl bir malikane olduğunu düşündüğümü hatırlayınca, bu ev onu gölgede bırakabilirdi. "Gerçekten zengin." diyorum.

Dosyayı kapatıyorum ve Loch'a doğru çeviriyorum. "Neyi bilmek için can atıyordum biliyor musun?"

Bu, yüzünde görmeyi umduğum gülümsemeyi geri getirdi. "Ne?"

"Evde kahvenizi sade içersiniz, ama bir kafede kahvenizi nasıl seversiniz?"

Ayağa kalkıyor. "Seninki kadar karmaşık değil."

"Oh." Daha da canlandım. "Kahvemi nasıl *severim*?" Sadece bir tutam krema ekliyorum ama tanıştığımız gün ne sipariş ettiğimi merak ettiriyor bana.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama hatırlayamıyorum. Biraz ondan, biraz bundan ve kim bilir daha neler vardı. Karmaşık."

Bu son zamanlarda çok düşündüğüm başka bir şey. Loch gitti. Bunu videoda bile gördüm ama bana saldırıldığını görünce yardım etmek için geri döndü. Ayağa kalktım ve avucumu göğsüne bastırdım. "O gün hiçbir şey yapmayan o kadar çok seyirci vardı ki, ama sen yaptın. Benim için geri döndün."

"Her zaman yapacağım." Alnımdan öpüyor. "Bundan sonra ne olacak?" "Sanırım geçmişimi ziyaret etmek için Rhode Island'a gideceğim."

Salı

İKİ GÜN SONRA...

Çok şeyim yok ama artık bir bavulu dolduracak kadar var.

Ama bunların hiçbirisi benim için önemli değil. Bunlar kıyafetler, ayakkabılar ve aksesuarlar. Hayatıma ihtiyaçtan başka bir şey olarak girmeyen yüzeysel şeyler.

Zorunluluk mu?

Loch ihtiyacım olan tek şey ama bavulumu sığmıyor. Keşke onu eskiden bildiğim hayata geri getirmenin bir yolu olsaydı, onu benimle kalmaya ve ona en çok ihtiyacım olduğunda gücüm olmaya devam etmeye ikna etseydim. Ama o bunu yalnız yapmamda ısrar ediyor.

İçten içe aynı fikirdeyim.

Yine de o benim hayatımın o kadar büyük bir parçası ki, olası anıları geri getirmek için zamana ve alana ihtiyacım olduğundan emin değilim. Onun haklı olduğunu bilmek bilinmeyene karşı duyduğum korkuyu ortadan kaldırmıyor ama döndüğümde onun eve dönecek olması beni rahatlatıyor.

Eski hayatımı keşfedeceğim için endişeli olduğum kadar heyecanlıyım da. *Céline Schroder*. Bu, Tuesday'i ilk duyduğumda neden bana benzemediğini açıklıyor. Ancak Tuesday benim kimliğim haline geldi ve yaşadığım bu yeni hayatı temsil ediyor. Yaşamak *istediğim hayat* bu.

Onun tişörtünü çantadaki giysi yığınının üstüne koydum ve benim olduğunu iddia ettim.

"Nasıl gidiyor? Kapağa götürebileceğim bir şey var mı?"

Gömleği görmemesi için hızla kapatıyorum çünkü ona ondan daha çok ihtiyacım var. "Hayır," diye cevap veriyorum omzumun üzerinden bakarak. "Her şey tek bir çantaya sığacak." Fermuarını kapattım ve banktan çekmek üzereydim ama durdum ve

Gerçekler gün yüzüne çıktıkça ona bakıyorum. "Bir bavul. Tüm hayatım bir bavula sığıyor. Senin sahip olduğun en büyük bavul bile değil."

Beni güvende hissettiren güçlü kolları arkamdan sarıyor. Sıcaklığı bedenlerimizin arasına nüfuz ediyor ve geriye yaslanıyorum, onun içinde eriyorum ve her zaman böyle biri olabilmeyi diliyorum. *Onun yanında kendimi seviyorum.*

Sırıyorum çünkü ben de onu yanımda çok seviyorum. Yine de bir şekilde yolculuğumun bir sonraki adımında o yok. Bununla ilgili her şey yanlış hissettiriyor, çünkü bana sarılma şekli çok doğru hissettiriyor. Çekip gitmeyi zorlaştırıyor. Şimdilik uzaklaşmak. *Sadece şimdilik.*

Çenesini omzuma yaslamak için indiriyor. "Fark ettiğinden daha cesursun. Korkma bebeğim," diye fısıldıyor, sonra elini kalbimin üzerine koyuyor. "Yanında olmayabilirim ama her zaman buradayım."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve halihazırda yaşadığım acı ve kayıpla mücadele etmek yerine pes edip düşmelerine izin veriyorum. Hıçkırıklar bedenimi sararken öne doğru kıvrılıyorum, onun kollarına atılıyorum ve yatağa taşınıyorum. Sırtını yatak başlığına dayayarak yatağa yerleşiyor ve beni kucağına alıyor. Bana seslendiği ismimi şükran dualarıyla fısıldıyor. "Hayatım daha iyi çünkü seninle tanıştım, Salı ... sensiz kayboldum . . . yolunu bul ve tekrar bana dön . . ."

Sözlerini alıyorum, o yanımda değilken beni sıcak tutması için ruhuma işliyorum. "Yapacağım." Benim için parıldayan gözlerine bakarken nefesim kesiliyor ama sonunda "Bitmedi" demeyi başarıyorum.

"Bitmedi bebeğim. Asla da bitmeyecek."

Bir an bile kendimi banka hesap özetinde iddia edildiği gibi varlıklı bir kadın gibi hissettiğimi düşünmüyorum. Bu çok gerçeküstü, ama dosyada listelenen malikanenin önüne geldiğimizde her şey kafama dank etmeye başlıyor. Havaalanıyla uğraşmaktansa daha az zaman alır mantığıyla arabayla gitmeyi tercih ettik.

İhtiyacımız olan zamandı.

Eller saatlerce kenetlendi.

Boynuma öpücükler.

Kulağımıza fısıldıyor.

Tutulması gereken sözler.

Bağlılık.

Her şey o kadar çok ki kalbim birkaç kez kırıldı. Loch bana sarıldı, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı, ancak apartmanda olduğu gibi, bunun önümüzdeki acıdan sadece geçici bir erteleme olabileceğinden endişeleniyorum. *Önümde keşfetmem gereken ne var?*

Pencereden bakıldığında ev, bir kar küresinde ya da mükemmel bir Noel filmi setinde görebileceğiniz gibi hafifçe yağan karla büyülmüş görünüyor. "Sence bu benim mi?" diye soruyorum. "Ya da ailemin mi?" Artık hiçbir şey uzak ya da olasılık dışı görünmüyor. Her gün, beni gizemimi çözmeye daha da yaklaştıran bir biçimde yeni bilgiler alıyorum.

Bugün, ev.

Ama beni başka ne bekliyor?

Kırmızı fiyonklu huş ağacı çelenkler her pencereyi süslüyor ve mumlar pervazları tutturuyor. Çok davetkâr ama hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor. Meraktan kafamda deli sorular uçuşuyor. Burada yaşayan insanlar nerede? İçeride kükreyen bir ateşin yanında mı? İş yerinde mi? Beş dakika boyunca arabada oturduk ve kimse burada kimin olabileceğini görmek için dışarı çıkmadı. Kim dekore etti?

Tuhaf.

Loch pencereden dışarıyı görmek için eğilirken omuzlarını silkiyor. "Sanırım öğrenmek üzereyiz. Kapıyı çalmamı ister misin?"

Sanki tüm cevaplar ondaymış gibi ona bakıyorum. "Belki evde kimse yoktur? Sonra ne olacak?"

"Sonra tekrar geliriz." Bacağımı okşuyor. "Kendini daha rahat hissedene kadar kalmamı ister misin? Güvende."

Eve dönüp baktığımda, karşımda beni karşılayan bir görüntüden başka bir şey göremiyorum. Ne kadar kötü olabilir ki? "Hayır, bunu tek başıma yapabilirim. Ne de olsa burası benim evim."

"Burası senin evin değil." Sözlerinde yaralı bir ton var, benim için duyduğu endişe, sevgisi kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Güvence aradığını bilmiyordum. Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor ama yine de elini tutup kalbime götürüyorum. "Bu bir ev. Başka bir şey değil."

Doğrulup dizimi sıkıyor ve bana güvenmeye başladığım o gülümsemesini sunuyor. "Sen tanıdığım en cesur kadınsın. Hayatındaki bu değişimin üstesinden nasıl geldiğine bir bak." Gözleri yanımdan geçip eve gidiyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Bu kısım kolay olacak."

"Bana olan inancınız için teşekkür ederim ama şu anda kendimi ne kadar cesur hissettiğimden emin değilim."

"Kendine gelmek ve anılarını bulmak için ihtiyacın olan zamanı ayır. Seni çok özleyeceğim ama sadece bir telefon uzağındayım."

"I-"

Brady boğazını temizliyor.

Loch yüzünde alaycı bir sırıtışla başını sallar. "Bize ihtiyacın olduğu anda Brady *ve ben* seni almak için burada olacağız."

Brady'ye "Teşekkürler," diyorum. Onların yanımda olduğunu, istediğim zaman gidebileceğimi bilmek her şeyi çok daha kolaylaştırıyor. Dünyada en çok güvendiğim insanın gözlerinin içine bakarak koltuğun üzerinden kayıyor ve kollarına giriyorum. "Teşekkür ederim." Son kez öpecekmişim gibi gözlerimi kapatıp onu öpüyorum. Olmayacak ama bilinmezliğin gölgesinde her şey dramatik geliyor. "Teşekkür etmek asla yeterli olmayacak, ama sahip olduğum tek şey bu."

Dünyanın en değerli mücevheriymişim gibi yüzümü okşuyor. "Sen yeterlisin." Duygularımızın yoğunluğu bizi ağırlaştırmaya başladığında, elimden kurtuluyor ve Escalade'den iniyor.

Anlıyorum. Biz beklenmediktik ve onun planlarında bu yoktu. Ve çekip gitme zamanının geldiğini biliyorum. *Şimdilik*. Ama ona döndüğümde yarım kalmış hiçbir şey kalmamış olacak ve böylece hayatımıza cevaplanmamış hiçbir soru kalmadan başlayabileceğiz.

Arkadan valizimi alıyor, bagajı kapatıyor ve sonra kapıma gelip açıyor. Hazır ya da değil, o korkunç vedalaşma zamanı geldi. Dediğini yapacağım ve cesur olacağım. Önümüzdeki birkaç gün boyunca beni taşıyacak tek şeyim bu. "Hoşça kal, Brady."

"Kendine iyi bak Salı, bir şeye ihtiyacın olursa-" "Benim için endişelenme. Ben hayatta kalan biriyim."

Bana başıyla onay işareti vererek, "Öylesin," diye ekliyor.

Derin bir nefes alarak dönüyorum ve kardan temizlenmiş araba yoluna ayaklarımın üzerine iniyorum. Eve tekrar bakıyorum. Bu açıdan daha da büyük geliyor ve güzel olmasına rağmen aynı zamanda korkutucu.

Burada benimle kim

yaşıyor? Karı kim

temizliyor?

İçeri gireyim mi yoksa kapıyı mı çalayım?

Başım dönüyor, bu yüzden bildiklerime ve tam önümde olana odaklanıyorum-Loch. *Aşkıma*.

Çantamı en üst basamağa koydu ama şimdi önümde duruyor, gözleri benimkilere kilitlenmek için mücadele ediyor gibi görünüyor. İkimiz için de yeni bir durum - umutsuzca bu kadar hızlı aşık olmak ve sonra hafıza kaybım yüzünden ayrılmak zorunda kalmak beni kötü hissettiriyor. Tekrar özür dilerdim ama bunu hak etmediğini düşündüğünde asla kabul etmeyeceğini biliyorum.

Onu tekrar kucaklıyorum, sıkıca sarılarak seviyorum. Alnını benimkine yaslamak için eğiliyor. "Seni seviyorum" diyorum.

"Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

"Bu doğru değil. Seni gördüğüm andan beri aşkını hissediyorum."

Başımı ve dudaklarımı öpüyor. "Senin geldiğini hiç görmedim ve sonra dünyamı a l t üst ettin." Dudaklarımı öperken gözlerim tekrar sulanıyor.

Ağzımın köşesi. "Baş aşağı ve sağ taraf yukarı. Gitmene izin verdiğimi bilmeni istiyorum ama sadece birkaç günlüğüne," diyor alaycı bir sırıtış ve küçük bir göz kırpışla, "bana döndüğünde artık bilinmeyene özlem duymayacağını umuyorum. Yeniden bir bütün olacaksın. Yani bu bir son değil, Salı. Bu sadece bizim başlangıcımız."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, o da başparmağının ucuyla yakalıyor ve geriye sadece yanaklarımı çizdiğini bildiğim pembelik kalıyor. "Sadece birkaç günlüğüne gideceğim." Kendimi onun kollarının güvenliğinden ayrılmaya zorlayarak geriye doğru yürüyorum ve ekliyorum, "Seni seviyorum Loch."

Ellerini ceplerine sokar. "Ben de seni seviyorum."

Bu meydan okumadan geri adım atmadan önce dönüp merdivenleri koşarak çıkıyorum. Varlığının beni ona bağladığını hâlâ hissedebiliyorum. Geriye bakıyorum, nefesim onu hastanede ilk gördüğüm andaki gibi kesiliyor. Yağan karın aksine daha koyu olan saçları, bana baktığında her zaman içini yakan gözlerindeki kor, geniş omuzları ve o seksi atletik yapısı. Gah! Ona asla doyamayacağım.

Ama burada, kışın ortasında, hiçbir yer gibi hissettirmeyen bir yerde, kalbini koluna takarak bana harareti bir saygı duruşunda bulunuyor.

"Önce sen git," diyorum, bu muhteşem adamdan uzaklaşamıyorum.

Topuklarının üzerinde sallanırken elleri hâlâ ceplerindeydi. "Emin misin?"

"İyi olacağım. Sana ihtiyacım olursa arayacağıma söz veriyorum."

"Bana ihtiyacın var, ha? Bebeğim, umarım bu ihtiyacı bulursun çünkü sana her zaman ihtiyacım olacak."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve kendi başıma ayakta durmaya çalışıyorum. Yutkunuyorum ve cevap veriyorum, "Her zaman."

Sanki tek kelimeye ihtiyacı varmış gibi başını sallıyor ve sonra cipe biniyor. Camını indirerek, "Bana geri dön. Anladın mı?"

Beni dondurmaya çalışan soğuğa rağmen ağzımın sağ tarafı yanağımdan yukarı kayıyor. "Evet, efendim."

Göz kırpıyor. "Aferin kızıma."

Aşık bir kadın gibi sırtıyorum.

Araç uzaklaşırken arkasına yaslanıp camı açıyor. Girişe dönmek için arazide uzun bir yol var, ama çok geçmeden uzaktaki tepenin üzerinde gözden kayboluyorlar.

Önceden arayıp geleceğimi haber verecek bir numaram olmadığından, ortaya çıkmak ya şimdiye kadarki en iyi fikrim ya da şimdiye kadar tasarlanmış en kötü planım olacaktı. Kapıyı çaldım. Ve sonra tekrar. Sonunda, burada yaşayan tek kişinin ben olup olmadığımı merak ederek etrafıma bakıyorum. Belki de burada cevap verecek kimse yoktur.

Yalnız yaşamak için çok büyük bir yer. Loch'u beni almaya gelmesi için aramadan önce son bir gayretle kapının zilini iki kez çalıyorum. *Ya da içeri girmeme yardım etmesini.*

...

Kapı sallanarak açılır. "Buradaki her şeyi ben mi yapmak zorundayım?" diye bağılıyor evin içinden bir adam. Arkasını döndüğünde buz mavisi gözleri beni olduğum yere mıhlıyor, yüzünün rengi soluyor. "Céline?"

Salı

"MERHABA."

Ona bakarken, burada aptalca duruyorum, planımın en ufak bir kırıntısı bile çoktan pencereden dışarı çıktı. Gerçekten oraya gidebileceğimi ve bilmek istediğim her şeyin kapı açıldığı anda cevaplanacağını mı düşünmüştüm? Ben ne yapacağım? Bırakın nasıl tepki vereceğini, kim olduğunu bile bilmiyorum.

Bu güvenli

mi? Güvenli

miyim?

Öyle mi?

Sarı saçlı. Açık renk gözlü. Benim yaşlarımda. Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok - kardeş, kuzen, burada çalışan biri, erkek arkadaş ya da ... Son tahmine ihtimal vermiyorum. Bulunduğumda yüzük takmadığım için kocam olabileceğini düşünemiyorum ve zaten bunu evrene açıklamak da istemiyorum.

Sanki Loch'un geri dönmesi için sessizce yalvarabilecekmişim gibi omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Sanki aşkımızın ipi aramızdaki kilometreleri aşabilecek ve o da beni almak için geri dönecekmiş gibi. İçten içe, yarından önce Loch'un yanında, anılarımla birlikte evde olmayı umuyordum. Şimdi anlıyorum ki aptallık etmişim.

"Dönmüşsün." Adam önce bavula sonra tekrar bana bakıyor ama doğal olarak geleceğini düşündüğüm bir şey eksik; beni gördüğüne sevindiğini ve özlendiğini belirten bir gülümseme. "Temelli mi döndün?" Arkama bakıyor ama sonra soruyor: "Bavulunun geri kalanı nerede?"

Loch'un bana verdiği gücü bilinmeyene dalmak ve hayatımı geri kazanmak için kullanmama rağmen, bu adam bir müttefikten çok bir kasis gibi hissettiriyor. İçimdeki bir hissin bile onun tarafından canlandırılması gerekmez mi? Yine de tek bir anı bile tetiklenmiyor. New York sokaklarındaki bir yabancından farkı yok. "Sahip olduğum tek şey bu. Daha fazlasıyla mı ayrıldım?"

Saldırıdan önce Manhattan'da geçirdiğim zaman için enerji harcamamıştım ama şimdi nerede yaşadığımı ve yanıma aldıysam eşyalarımın nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sorularımı duymazdan gelerek yüzünü buruşturuyor, kaşlarını çatıyor. "Neden kapıyı çaldınız?"

"I . . . Bir hata yaptım." El çantamın saplarını kavırıyorum, geçmişimden kaçmak için çok istekliyim - gerçek ve mecazi anlamda. Şimdi başlasam yürüyerek sadece bir hafta kadar sürer. Yapamayacağımı biliyorum ama bu düşünce beni biraz sırtıtıyor.

Kim *olduğumu* bilmem gerek.

Cesur yüz, Salı.

Eski para-polo oyuncusu, bir günlük çalışmayla ayrıcalıklı bir hayat yaşayacak şekilde yakışıklı. Onu sadece erkeklere özel bir kulüpte puro içerken ve bir sonraki içkisini getirirken garsonların kıcını okşarken hayal etmek kolay.

Ondan hoşlanmıyorum. Ama daha çok, ona güvenmiyorum çünkü gözleri, ağzında beceriksizce oturan yarım yamalak gülümsemeyle buluşmuyor.

Bana sarılacakmış gibi bir adım atıyor ama tam sarılacakken duruyor. Uzun süredir dışarıda durduğum için üşüyorum ama en çok da bana dokunabileceğini düşünecek kadar tanıdık gelen bu yabancıdan. Geri adım attı. "Tanrı'ya şükür tatil için zamanında eve döndün. Artık tatili yalnız geçirmek zorunda değilim."

"Tatil burada mı?" Ona tekrar bakmadan önce bakışlarım çatı hattında geziniyor.

"Tabii ki. Başka nerede olacak?" Gülüyor ama mizah duyulmuyor. "Çok şey değişti. Sen yokken ben burada kalıyordum."

"Burada mı kalıyorsun? Yaşadığım yerde mi?"

Tekrar kıkırdıyor. "Evet, başka nerede olabilir ki? Gece geç saatlere kadar çalıştığım için burada kalmaya başlamanın mantıklı olduğunu düşündüm. İşe gidip gelmeyi azaltıyor. Ve sen burayla ilgilenmek için burada olmadığından, ben devreye girdim." Sanki bu beni rahatlatmış gibi ellerini önüne uzattı. Tam tersini yapıyor. "Sadece sen yokken. Yine de bu konuyu konuşabiliriz. Tam zamanlı olarak burada olmam hoşuna gidebilir. Umarım. ..."

Tam olarak düşündüğüm anlama gelebileceğinden korktuğum için sormaya korkuyorum. İlişki onaylarına hazır değilim, en azından henüz değil.

Hafıza kaybımı göğsüme yakın tutmayı planlamıştım. Ama hâlâ onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve eğer gerçeği yakında açıklamazsam bu durum garip bir hal alacak. "Kimsin sen?" diye sordum.

Geniş bir sırtıyla gülüyor, ama bu kez alaycı bir gülüş. "Ben kimim? Sen neden bahsediyorsun, Céline?" Sırtışı tekrar yerine oturmadan önce gözlerinde hafif bir kızgınlık titreşimi yakalıyorum.

Hımm. Hiç iyi değil. Gerçek dışında makul bir açıklamam olmadığı için yoldan sapıyorum ve soruyorum: "İçeri girebilecek miyim, yoksa bütün gün soğukta mı duracağım?"

Sonunda yüzüne en gerçek ifade yerleşiyor, benim bu halimi tanıdığını söyleyen bir ifade. Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve gözlerindeki mavi parlıyor, sonunda bana hoş karşılandığımı hissettiriyor. Çantamı kaptığı gibi kapıyı açıyor ve içeri adım atıyor çünkü sanırım bu dünyada ilk önce o gidiyor. *Not edildi.* "Seni kendi evinden uzak tutamam."

Burası benim evim mi? Kalbim aksini iddia edebilir.

Derin bir nefes alarak ayakkabılarımı paspasın üzerine vuruyorum ve içeri adımımı attığım anda cevapları bulmayı umarak içeri giriyorum. Kapının üstündeki pencerelerden ışığın içeri dolduğu, renkli manzara resimlerinin duvarları kapladığı ve bej halının merdivenleri izlediği geniş bir fuayede büyük bir merdivenle karşılaşırsam da bu gerçekleşmiyor.

İçerisi, dışarıyı ve mimariyi gördüğümde ilk şüphelendiğim kadar geleneksel değil. Şaşırtıcı derecede aydınlık ve havadar olan dekor, girişin devasa boyutuna rağmen yumuşak paleti sayesinde modern bir sahil evi havasına sahip.

Céline çok zevklidir.

Her adımın yankılandığı bu mermer zeminlerde gizlice dolaşmak zor olmalı. Kapıyı kapatıyor ve çantamı merdivenlerin yanına bırakıyor. Beyaz taş şöminede çıtırdayan ateşin yanında parıldayan bir Noel ağacının bulunduğu büyük odayı görmek için yana doğru eğiliyorum. Ev büyüklüğüne rağmen sıcacık ve hatta kurabiye kokuyor.

Her ne kadar eski moda bir tatilin konforu evi süslüyor ve bir tebrik kartında yer alacak kadar güzelleştiriyor olsa da, kendimi keyifsiz hissediyorum.

"Evde olduğuna inanamıyorum." diyor. Çantamın saplarını daha da sıkı kavrayarak ona dönüyorum. Bana bakarken avuç içi alnını sarıyor.

Ana Sayfa . . . Neden bunu söyleyip duruyor? Her seferinde bir bıçak darbesi gibi geliyor. "Ben de." *Mutlak gerçek.*

"Uzun süre kalmayacağını umuyordum."

"Ne kadar oldu?" Boşlukları doldurmasını isteyerek yavaşça yüksek sesle düşünüyorum.

Bana iki kez bakarken bakışları sertleşiyor. "Şey, Eylül'den beri. Şimdiden unuttun mu? Oldukça olaylı bir çıkıştı. Asla unutmayacağım bir çıkış."

"Aklımdan çıkmış." *Keşke bilseydi...*

Korkuluklara yaslanıp bana şöyle bir bakıyor. "Yorgun ve farklı görünüyorsun. Uzun bir yolculuk mu?"

Yorgun ve farklı mı? Kot pantolonuma ve kazağıma bakıyorum. Aklıma Céline'in fotoğrafı geliyor. Gelmeden önce nasıl giyindiğimi düşünmeliydim ama yolculuk için rahat olmak istedim. *Şimdi pişmanlıklarım var.*

"Evet." Cesur ol.

Geçmişimle ilgili anılarımın yanı sıra, Loch'un soygundan önce bana çok nazik bir şekilde günümün iyi geçmediğini, yani kaba olduğumu söylediğini neredeyse unutmıştım. Céline böyle biri. O rolü oynamalıyım. Çenemi dik tutuyorum ve sanki burası şimdiye kadar bulunduğum en güzel ev değilmiş gibi umursamazca etrafa bakıyorum.

Serbest kalan elimi arkamdan tutarak beni aniden döndürüyor ve kollarının arasına alıyor. "Seni özledim."

Taş kesilmiş bir halde arkama yaslanıyorum ama yemin ederim kalp atışlarım tıpkı ayak seslerim gibi duvarlarda yankılanıyor. Kendimi toparlıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Beni neden özledin?"

"Ne demek neden? Seni önemsiyorum. Seni seviyorum, Céline."

Aşk mı?

Sanırım çenem yere düştü. Metaforik bir şekilde toparlayarak ona bakıyorum, bununla ne demek istediğini anlayamıyorum. Onu içeri alma konusundaki meydan okumamın altında taşıdığım sakinlik, korkumun gerçekleştiğini bilerek bu dört kelimeyle yok oluyor. Beni nasıl sevebilir ki? Beni tanımıyor bile. Nerede olduğumu bile bilmiyordu ya da gittiğimi umursamıyordu. Benim için gelmedi ve daha da önemlisi, beni bulmak için bir ihbarda bulunmadı.

En endişe verici şey ise beni gerçekten sevdiğine inanıyor gibi görünmesi. Bu onun en misafirperver hali.

Burada ne yaptığımı sorgularken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Buna değer mi? Bu adamın bir şansımız olduğuna inanmasına izin vermeye? Tanrım, böyle mi düşünüyor? Bu ilişkiyi yeniden canlandırmak için döndüğümü mü?

Kim olduğumu hatırlamak, dönüştüğüm kişiyi feda etmeye değer mi?

Cevapları bulmak, geçici korkunun önüne geçiyor. "Beni sevdiğini söylüyorsun ama nerede olduğumu ya da ne kadar süre yok olacağımı bilmiyordun.

Nerede olduğumu sanıyordun?" Cevabını zaten bilmem gereken sorular sormak bana gülünç geliyor ama hafıza kaybıyla yaşamak da öyle.

"Neyin var senin?" diye tersliyor. Rahatsız edici ses tonu hareketsiz kalmama neden oluyor. Duygularımı bastırıyorum, almaya geldiğim şeyi almaya niyetliyim-

Geçmişimi geri istiyorum.

"Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?"

"Bana düşmanınmışım gibi bak. Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyorsun."

Sanırım bu düzenli bir olay. Ve eğer bunu rutin olarak yapıyorsam, ilk etapta neden yaptığım sorusu akla geliyor. Resim doluyor. Dehşete düşmeme rağmen, bu onun için olumlu bir durum değil.

Kapıya doğru işaret ediyor. "Uzak kalmanın yardımcı olması gerekiyordu-" "Neye yardımcı olması?"

"Bize yardım edin." *İstediğim yanıt bu değildi.* Elini yüzüne götürdü ve hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Bunca zamandır ne yapıyordun, lanet olası hayatını çözmeye çalışmıyor muydun?"

Bir başka endişe dalgası göğsümü tıkıyor. Şiddet mi uyguluyor? Yoksa gittiğim için kızgın mı? Neden ayrıldım? Kendi hayal kırıklığım devreye giriyor ama emin olduğum bir şey var. Hafıza kaybımın bilgisi onun ellerinde güvende değil. Şunu iki şey yapalım. Artık neden kimsenin beni aramadığını biliyorum. Kendi isteğimle ayrıldım.

"Neden bu kadar garip davranıyorsun?" diye soruyor, saçları gözlerinin ciddiyetinin üzerine düşüyor. Beni sevdiğini söylemesine rağmen, onun hakkında hiçbir şey rahatlatıcı değil. Geldiğimden beri vücut dili ve ses tonu sevgi dolu ya da misafirperver olmaktan çok uzak. Sanki gününü böldüm.

"Seyahat ediyorum," diye geveledim, düşüncelerimi toparlamak ve yeni bir plan yapmak için ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Çok yorgunum. Benim için valizimi taşıyabilir misin?"

"Üç ay uzak kalmanın kafana iyi geleceğini umuyordum."

Uh-oh. O biliyor mu? "Kafamın nesi var?"

Zayıf bir insanın sonunu getirecek bir bakış fırlattı bana. Ben öyle biri değilim. Alarmıma tükürerek kaçmayacağım. Zırh olarak sadece ruh eşimin sevgisine sahip değilim, aynı zamanda son yedi haftadır savaştayım ve güçlü bir kalkanım var. Sert bir bakış beni hayatımı geri almaktan alıkoyamaz.

"Yorulduysan dinlenmelisin. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Kesinlikle öyle," diyorum kendi kişisel güç oyunum olarak.

Merdivenleri çıkmaya başlamadan önce kaşları tekrar çatılır. Birkaç adım ileride durup geri döner. "Yaptığımız kavganın kötü olduğunu ve zamanlamanın berbat olduğunu biliyorum, ama gidiş şeklin... misafirlerle ilgilenmeyi *bana* bırakman, bir daha geri dönüp dönmeyeceğini sorgulamama neden oldu."

İşte yine o gülümseme, yüzüne hiçbir sıcaklık katmayan gülümseme. Tamamen şeffaf olduğunu fark etmemesine şaşırdım. Bunun yerine, sanki sözlerinin daha büyük bir anlamı olması gerekiyormuş gibi duruşuna hayret ediyor. "Daha iyi bilmeliydim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü yaptığımız anlaşma buydu."

"Belki bir gün temelli giderim."

Tepede duruyor ve geriye bakıyor, bakışlarımız okuyamadığım bir şekilde sabitleniyor. Kayıtsızlığı, sadece birkaç dakika önce bana duyduğunu iddia ettiği aşkı gölgeliyor. "Bazen daha kolay olup olmayacağını merak ediyorum."

Bir nefes kaçıp göğsüme batarken omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Daha derin bir anlam bulamıyorum ve bundan nefret ediyorum. "Bilmiyorum."

Yüzünü hüznün kaplarken tavana bakıyor. "Evet, ben de." Beni üst kata ve koridorun sağına doğru götürüyor. Sağdaki kapıyı açıp burası onun odasıymış gibi içeri giriyor ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşününce midem bulanıyor.

Odaya girerken sesimi sabitliyorum, nerede olduğumu biliyormuşum gibi başımı dik tutuyorum. "Şu an ne hakkında kavga ettiğimizi hatırlamıyorum." *Tanrım, bana buradan yola çıkabileceğim bir şey ver.*

"Güzel. Geçmişini yeniden konuşmanın anlamı yok." Çantayı yere bırakıyor ve sonra karyola üzerindeki dört posterden birine yaslanıyor.

"Aslında seninle oturup tam olarak bunu yapmak isterim."

"Bunun ne yararı olacak?"

"Benim için, aradığım kapanış."

Birkaç kez göz kırpmıyor, zamanı yakıyor. "Neden tekrar üzülüyorsun? Geçmişte kaldı. Her şey halledildi, Céline."

"Her şey mi?"

"Her şeyi." Gözlerimiz birbirini arıyor ve ben onun benimkilerde ne aradığını merak ediyorum. Onun benim için sakladığı kadar ben de onun ortaya çıkarmak istediği sırlar mı saklıyorum? Yer değiştirip pencerelere doğru ilerliyor ve perdeleri açıyor. Toz zerrecikleri havayı dolduruyor, sanki oda yıllardır kapalıymış gibi. *Aylardır değil.* "Hatalı olduğumu biliyorum, o yüzden bunu arkamızda bırakıp Mart ayını hedefleyebiliriz."

"Mart ayında ne olacak?"

"Daha erken mi yapmak istiyorsun?"

Kendimi zihinsel bir sorular dolambacında sıkışmış gibi hissediyorum.

"Ne yapmak?" "Evlenmeyi."

"Evlenmek mi?" Ciyaklıyorum, sesim kelimenin etrafında titriyor.

"Eğer bunu tekrar yaşamak istemiyorsan düğünü atlayabilir ve kaçabiliriz. Döndüğümüzde de bir parti düzenleriz. Sen partileri seversin."

Loch'u da seviyorum. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Düşüncelerimi toparlamam lazım.

"Turist sezonu Nisan ayında açılıyor. Bunu biliyorsun." Bir tepki bekliyor gibi görünüyor ama ne diyebilirim ki? Bu adamla evlenmemin imkanı yok. "İşimi erken bitirdim. Topu yuvarlayabilirim."

"Yuvarlanıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Bu çok fazla. Çok hızlı."

Gözleri bir av gibi üzerime dikiliyor. "Senin için çok mu fazla, çok mu hızlı?" diye soruyor, ses tonuna ve yüz ifadesine aynı anda yansıyan bir küstahlıkla. "Kalabalığı idare etmesi gereken bendim. Benim. Ama bu *senin* için çok fazla, çok hızlı mı? Ayağa kalkıp kaçak bir gelinim olduğunu duyurmanın benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun?"

Aman Tanrım. Bir sürü soru sorulmak için savaşıyor ama sadece bir tanesi çıkıyor. "Neden ayrıldım?"

"Çünkü her şeyi berbat ettim. Bir anlaşmamız vardı ve kurallara uymama rağmen, o gün kötü bir muhakeme kullandım ve sana saygısızlık ettim."

Doğal olarak, onu daha iyi hissettirmek ve sözlerinin arasına gizlenmiş özrü kabul etmek istiyorum ama sonra ne demek istediğini anlıyorum. "Beni aldattın."

"Kendimle gurur duymuyorum ama bana hazırlanmakla meşgul olduğunuz söylendi."

Bu adama karşı sıfır duygum varken, onu sevdiğime dair en ufak bir anlayış aklıma gelmiyorken ya da ona karşı bir şeyler hissediyorken bunun neden böyle bir yumruk gibi hissettirdiğinden emin değilim. "Düğün günümüzde aldattın mı?"

İç çekiyorum ve güneş ışığını hayatımdan uzak tutan perdelerin kapalı olduğu pencereye doğru bakıyorum. İçimden bir ses bunun önceki hayatımda da böyle olduğunu söylüyor.

Daha fazla ayrıntı için onu yoklamak ne kadar cazip gelse de, pantolonunun cebiyle oynaması uzuyor ve beni de endişelendiriyor. "Ne yaptın?"

"Bana başka seçenek bırakmadın, Céline." Bu soru mu yoksa benim varlığım mı onu kızdırdı bilmiyorum ama volta atmaya başlıyor. Yolundan çekiliyorum, çantamı şifonyerin üzerine koyuyorum ve kalçamı büyük mobilyaya dayıyorum. Adını bile bilmediğimi hatırlıyorum. Hafızamda kocaman bir boşluk ve biz nişanlıydık, Tanrı aşkına. Bu bana neden evlenmediğimiz hakkında her şeyi anlatıyor.

Tek bir hayatım var, bu yüzden sadece aynı ruhu paylaşan biriyle evlenirim. *Loch gibi.*

Nasıl bir ilişkimiz olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim, öyle ki beni aldatılabileceğini ve aynı lanet günde evlenebileceğimizi düşünüyordu. Tepkimi yumuşatarak, "Belki de bu kadar hararetli olmadığımız bir zamanda konuşmalıyız." diyorum.

"Sonumuzun böyle olacağı konusunda seni uyarmıştım. Tartışarak." Duruyor ve sanki beni milyonlarca kez görmüş de eve yeni dönmemiş gibi bana bakıyor. "Yani aynı sayfadayız. Konuklarımıza tedavi görmek istediğini söyledim. Bu spekülasyonları sona erdirdi. Törenimiz sırasında kaçtığın için bu şartlar altında da mantıklı geldi."

"Ve kendini destekleyici bir nişanlı olarak gösterdiğinden hiç şüphem yok."

"Her hikayenin bir kahramana ihtiyacı vardır." *O benimki değil*. Saatine dokunarak, "Eve geleceğini bilmiyordum. Akşam için çoktan plan yapmıştım."

"Dediğim gibi, yorgunum." Şifonyerin ahşap kenarını arkamdan kavıyorum. "Ben döndüğüme göre bu gece senin evinde kalman iyi bir fikir. Zaten erken yatacağım."

Sanki yere düştüğünde ona tekme atmışım gibi, bakışları halıya düşüyor.

"Tamam." İlk seferden ders almamış gibi tekrar bana doğru geliyor. Refleks olarak sertleşiyorum. "Biraz dinlen." Beni öpmeye çalışıyor ama ben yanağımı çeviriyorum, o da yanağıma konuyor. Tenim onun ağır nefesiyle kaplanıyor ve sonra

kapıya doğru yürür.

Kazağımın eteklerini sıkarken, ondan iğrenmekten başka bir şey hissetmiyorum.

"Bir şeylerin değiştiğini umuyordum," diyor gözlerini benimkilere dikerek. "Açık olmak gerekirse, *senin* değiştiğini umuyordum. Sanırım haklıydın. Birinin seni sevmesini sağlayamazsın." Kapıyı kapatmadan önce ekledi: "Ailen Noel için geri gelmeyecek. Yeni yıl boyunca Nice'te olacaklar." Gülümsemesi bu kez daha nazik ama ona hâlâ güvenmiyorum. "Ama yalnız kutlamayacağım için mutluyum. Döneceğini umarak ağacın altına bir hediye bile koydum. Sonra görüşürüz."

Beni kapıya geldiğimden biraz daha fazla bilgiyle bırakıyor. Beklediğim kadar kolay olmayacak.

İttim ve odanın içinde dolaşmaya başladım. İlk işim onun kim olduğunu ve neden sevmediğim bir adamla evlendiğini öğrenmek. Bir gizemi çözmek eğlencelidir, ama gizlilik içinde kilitli olan *benim* hayatım olduğunda değil.

Loch

Hayatıma ne oldu?

Artık onu tanıyamıyorum bile. Bu beni zerre kadar üzmüyor. Daha şehre bile dönmedik ve ben şimdiden Salı gününü özledim.

Escalade çıkış şeridine sapıyor ve otoyoldan çıkıyor. "Nereye gidiyorsun, Brady?"

"Acıktım. Mola verme zamanı."

Karar verildikten sonra patrona ne olacağının söylenmesini sevmek zorundasınız. Bu sefer, ben iyiyim. Şımartılacak biri değilim ... en azından Salı günüyle tanışana kadar değildim, ama şu anda bir hoagie yiyebilirim. Benzin almak için pompaya park etti. Benzin istasyonuna bitişik büyük markete giriyorum. "Size ne getireyim?"

Benzin pompasını tutucudan çeker. "Bir saniye içinde içeride olacağım."

İşemeye devam ediyorum. Dışarı çıktığımda Brady'yi mısırlı sosislilere bakarken buluyorum. "Taze bir şey var mı, sandviç ya da salata gibi?"

Yan gözle bana bakıp alay ediyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bunun neresinin şaka gibi görüldüğünden emin değilim ama kollarını göğsünde kavuşturarak bana döndü. "Sen hiç gevşemez misin Loch?"

"Elbette biliyorum. Geçtiğimiz iki ay boyunca buna tanık oldunuz." "Ah, Salı etkisi. Şimdiden özledim."

"Vay canına, teşekkürler," diye cevap veriyorum alaycı bir ifadeyle. Birkaç adım ilerleyerek tezgâhın soğuk bölümüne bakıyorum. "Salı etkisi," diye mırıldanıyorum, karides salatalı sandviçlerine yaklaşıyorum. Biftekleri atlarken söyledikleri hâlâ canımı sıkıyor. Döndüğümde daha yeni bir corn dog almıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir corn dog, patron."

"Hayır. Salı etkisi derken neyi kastediyorsun?" Bir fikrim var ama bunun benim için tanımlanmasına ihtiyacım var.

Brady kıkırdıyor, sonra köpeğin tepesinden bir ısırık alıyor. Mırıldanışından ve çıkan buhardan bir tane denemek istediğimi itiraf ediyorum. "O zaman

. . ." Ağzı doluyken konuşmaya başlıyor ama sonra çiğnemeyi bitirmek için duruyor. "Onun senin üzerindeki etkisi. Ne kadar oldu?" Saatine bakıyor. "En fazla iki saat oldu ve sen şimdiden hayatı olmayan sert avukata döndün. Salı gününden öncesine döndün."

Siktir et. Adam bana doğru bakınca parmağımı kaldırdım. "Bir tane alacağım."

Elinin tersiyle göğsüme vururken daha sert bir kıkırdamayla karşılık veriyor. "Yaşamamaktan, sürekli salata ve sağlıklı beslenmekten, rejimden sapmamaktan bahsediyorum."

Sosisli sandviçi uzattılar ve bir ısırık aldım, gerçekten de çok güzeldi. "Bak, şu anda rejimime ara veriyorum. Mutlu musun?"

"Bu gece bunu atmak için spor salonunda ne kadar zaman geçireceksin?" *Uzun* sürmez, ne yaptığını anladım."

Sosisli sandviçini bitirmek üzereydi ve tuzağına düştüğümü fark ettiğimde başını sallıyordu. "Bu bir numara değil Loch. Şimdiki zamanda yaşamak, gününü belirleyen bir programın olmaması, benzin istasyonunda mısırlı sosis ya da kırk dörtlük bir soda gibi basit zevklerin tadını çıkaramamak." Dükkânın arkasına doğru gitmeye başlar.

"İş günümde burada olduğumu anlıyorsunuzdur. Onunla Rhode Island'a gitmek için faturalandırılabilir toplantıları iptal ettim, bu hafta sonu çalışıp arrayi kapatacağımı biliyordum."

"Zaten çalışıyor olacaktın, ama ona hak ettiği zamanı verdiğin için memnunum." Bir fincan kapıp buzla doldurmaya başladı.

Hay sikeyim. Vücudumda kırk dört ons şeker dolaşmasını gerçekten istemiyorum, ama bunu yapmazsam aldığı her höpürtüde beni utandıracak. Lanet bardağı kaptım. "O burada olmasa da kendimi bırakabilirim."

"Öyle mi?" Bakıyor, yüz ifadesi inançsızlıkla buruşmuş. Buzu atlayıp doğruca sodaya gidiyorum. Sulandırmayacağım. Eğer bunu yapıyorsam, bu raundu kazanıyorum demektir. "Buz yok, ha?"

"Buz pısırikklar içindir. Ben tam etki için sodamı sek severim." Mısırlı sosisimden büyük bir ısırık daha kopardım.

Omuzları kulaklarına doğru fırlıyor. "Yani bir çikolata da ister misin?"

"Evet. Hadi bakalım."

Gülerek atıştırmalık reyonuna doğru yürür ve kutudan bir tane alır. "Snickers'ın pısırikklar için olduğunu söylemeye cüret etme."

Gülmek iyi hissettiriyor. "Gülmeyecektim ama gerçek erkekler büyük boy Reese's Cup'ları yer. Sadece söylüyorum." Onu koridorda bırakıp kasaya doğru ilerliyorum. Tezgâha adımımı atar atmaz sarışın gülümsüyor. Kırk yaşından bir gün fazla olamaz ama kıyafetleri daha genç gösteriyor. "Seni daha önce görmedim. Sen

Kasabadan mı geçiyorsun?"

"Evet." Brady yanıma geliyor ve ona atıştırmalıklarını gösteriyor. "Onunkini de hesabıma ekle."

Gülümsemesiyle birlikte gözleri de genişliyor. "Oh." Saçlarını kabartıyor.

"Merhaba." "Hey," diye cevap veriyor, bir kolaylık gibi tezgâha yaslanarak Romeo mağazası.

Burada ne olduğundan emin değilim. . . Aslında tam olarak ne olduğunu biliyorum ama bu hoşuma gitmiyor. Kartı okuyucuya dokunduruyorum ve eşyalarımı alıyorum. "Dışarıda görüşürüz." Genelde harika bir eküri olurum. Kardeşlerim bunu doğrulayabilir. Ama bugün onun biriyle yatmasına yardım edecek havada değilim. Birkaç yudum aldıktan sonra gazozu parçalıyorum ve Brady dışarı çıkana kadar arabaya yaslanıyorum.

Salı günü hala aklımdayken ... her zaman, özel dedektife mesaj atıp onun hayatı hakkında başka bir şey öğrenip öğrenmediğini soruyorum. Birkaç saniye sonra cevap veriyor: *Hayır. Öğrendiğimde sizinle irtibata geçeceğim.*

Güvenini takdir ediyorum. *Eğer* değil, yeni detaylar ve ipuçları bulduğunda.

Her zamanki neşesiyle kapıyı itip fobu araca doğrulttuğunda gülüyordu. Kilitler açıldı ve ben de içeri girmeye başladım. "Yargıç Judy başka bir kadınla flört etmeni onaylamazdı."

"Merak etme, o bu tür şeylerden hoşlanır. Her neyse," diyor ön camın üzerinden bana bakarak. "Biz yolumuza devam ettik. Benden sıkıldığından emin oldum." Sürücü tarafına tırmanıyor.

"Senin için fazla vahşi, ha?" Ön yolcu kapısını açtım ve bindim.

"Annemle tanışması için eve götürebileceğim biriyle birlikte olmak istiyorum. Annem *gibi* rol yapmak isteyen biriyle değil. Ich." İğrenme duygusuyla başını sallıyor.

Bunu onunla denemesi beni neden şaşırtmıyor? "Ne

yapıyorsun, Loch?"

"Ne?"

Her zaman takındığı bir sırtışla arka koltuğa doğru ilerliyor. "Burası benim alanım. Çekil şuradan."

Brady ön tarafa kendi alanı diyene kadar her şey eğlenceli ve oyundu. Kaynaşma zamanımız buraya kadarmış. Arabadan indim ve arka tarafa geçtim. "Şehre vardığımızda beni ofise götür," dedim, ondan herhangi bir itiraz duymadım.

Ve böylece Salı gününden önceki ilişkimize geri döndük.

Ofise girene kadar partiyi unutmuştum.

Leisa bana doğru koşuyor ve boynuma üzerinde "Ortak" yazan, korkunç bir kılıf ve kovboy şapkası çizimi olan bir kuşak takıyor. Oda bir alkış ve kahkaha tufanına dönüştüğünde bu utançla mücadele etmek mümkün olmuyor. Brady'nin bu utanç verici duruma tanıklık etmek için burada olmamasına seviniyorum.

Mısırlı sosis muhabbetinden sonra takılacak daha havalı arkadaşları olduğunu iddia ederek takılmayı reddetti ama şaka yaptığını biliyorum. Kimse daha havalı değil.

benden daha fazla.

Kıkırdıyorum, muhtemelen yediğim Reese's Cup'ların etkisiyle hâlâ kafam güzel ya da belki de mizah anlayışımı yeniden keşfettim. Keşke Tuesday de burada olsaydı da bunu görseydi, özellikle de partiyi o planladığına göre.

"Tebrikler," diyor Leisa. "Pastamız var."

Harika, daha fazla şeker. Getir bakalım. "Kovboy temasına güzel bir dokunuş."

"Ortak referansı Salı gününü güldürdü çünkü parti piyasasında 'ortak yapan avukatlar' malzemesi eksikliği var gibi görünüyor. Kendini kaybedeceğini söyledi. Gülmekten mi yoksa öfkenden mi bahsettiğini anlayamadım ama böyle bir şey söyledi." Kapıya doğru bakarak, "Nerede o?" diye soruyor.

"Uzun hikaye."

Kalabalığın arasında yürürken el sıkışıyor ve sırtımı sıvazlıyorlar. Reinhold Grup yöneticileri bile kutlama için buradalar. Pastaya ulaşmadan önce, "Kısa versiyona ne dersin?" diye fısıldıyor.

"Kim olduğunu öğrendi."

"Ne?" Yaşadığı şok dikkatimi önümdeki müşterilerden uzaklaştırıyor. Durup ayaklarını bastığı yere bakıyorum ve yüzünü saran duyguları fark ediyorum. Dikkatimi dağıtan ufak tefek şeyler olmadan bütün gün bunu hissettim.

Diyor ki, "Özür dilerim. . . Onun adına mutluyuz, değil mi?"

"Doğru. Onun adına sevindim." Bir kez başımı salladım ve sonra müşterileri selamlamak için döndüm. "Kutlamaya geldiğiniz için teşekkürler."

Elimi sıkkan Bay Reinhold, "Hayat güzel, Loch. Oldukça başarılı."

Salı günü gittiğine göre öyle hissetmediğim kesin. Aslında tam tersini hissediyorum. "Hayat ... evet, gerçek bir başarı."

"Bu Lochlan Westcott, Esquire değil mi?" diye küçük kardeşimin sesi ofiste yankılanıyor.

Döndüğümde ikisinin de içeri girdiğini gördüm. Bay Reinhold, "Görünüşe göre daha çok Westcott var. Rakibiniz var."

"Onlar avukat değil ve uzun zaman önce kimsenin aramıza girmesine izin vermememiz gerektiğini ğrendik." Bu kuralın neden ortaya çıktığını paylaşmak profesyonelce olmaz, bu yüzden kendime saklıyorum. "Affedersiniz."

nce Harbor kollarını bana doladı. "Başardın kardeşim. Tüm sıkı çalışman karşılığını verdi. Tebrikler."

"Teşekkürler."

Lark'ı aradığımı fark etti. "ağrıldı, yoksa burada olacağını biliyorsun."

şampanya şişeleri patlatılıyor ve mutfakta yemek olduğunu duyuyorum.

Noah soruyor, "Salı nerede?"

İçimden bir ses bu gecenin temasının bu olduğunu söylüyor. "Uzun hikaye."

Leisa kardeşlerimi selamlıyor ve bize iki getirmeyi teklif ediyor. Noah ne ıktı. "Olmaz. Ben getiririm. Sen ne alırsın?" diye göz kırparak soruyor. Her zaman cazibesini konuşturuyor. Onun maskaralıklarına karşı bağışıklığı olduğunun farkında değil.

Parti havamda değilim, bu yüzden Harbor'a ofisime gitmesini söyleyip kapıyı arkamızdan kapattım. "Parti harika. Ofis bunu benim adımın antetli kağıda eklenmesinden daha çok hak ediyor."

Kanepeye oturur. "Gevşemen ve başarılarını kutlaman sorun değil, Loch."

"Bugün bunu bana söyleyen ikinci kişisin."

"İlki kimdi?"

"Brady."

Kıkırdıyor. "Adamım neden bahsettiğini biliyor. Dünyanın tepesinde olman gerekirdi ama değilsin, neler oluyor?"

Masamda otururken ona hikyeyi ve Salı günü Rhode Island'a nasıl döndüğümü anlattım.

Noah sonunda içeri giriyor ve iki şişe su koyuyor. "Yeni işe alınan seksi eleman kim?"

"Dava edilmek istemiyorum," diye ıkıştım.

"Doğru." Sırıttıyor ve ben onun bu çizgide yürüyeceğini zaten biliyorum. "Kendimi tanıtmalıyım." Sonra aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Ne kaçırdım?"

Harbor ve ben hep bir ağızdan "Hiçbir şey" dedik.

Kıkırdayarak, "Bu inandırıcı." diyor. Daha oturmamıştı bile, ama yine kapıya doğru yöneldi. "Sanırım bu odanın daha sert bir şeye ihtiyacı var. Burbon istersen seve seve getiririm."

"İstiyorum," diyorum elimi saçlarımda gezdirerek.

"Tamamdır." Çoktan görev için kapıdan çıktı.

Bütün ofis başarımları kutlayan insanlarla dolu ve ben ofisimdeyim, Salı gününden başka bir şey düşünemiyorum. "Gideli sadece birkaç saat oldu ve ben şimdiden berbat bir haldeyim."

Harbor, "Berbat durumdasın ama gerçekte ne olduğunu biliyor musun?" diyor. Beni bu durumdan kurtaracak tek bir tavsiye ararken, "Ne?" diye soruyorum. "Sen aşıksın."

İçimi çektim. "Bunu zaten biliyorum ve ona söyledim. Hem de çok."

"Beni dinle." Kardeşlerim için nadir görülen bir ciddiyetle ayağa kalkıyor ve ellerini karşımdaki masanın üzerine koyuyor. "Bu kelimeleri söylemekle ilgili değil, Loch. Bundan daha derin. O duyguyu biliyorum. Onsuz kaybolmuşsun."

Kayıp.

Ben de aynen öyleyim.

Kayıp. Bu çok ağır.

Kahretsin, şu anda o içkiyi gerçekten kullanabilirim.

Sonra da şöyle diyor: "Lark'la geçirebileceğim yılları onunla konuşmak yerine kendi başıma karar vererek kaybettim. Aynı durum değil ama ne zaman döneceğini bilmediğin için ona ihtiyacı olan zamanı ver ama kalbinin nerede yaşadığını da hatırlat."

Ona beni hatırlat.

Harbor bir keresinde neredeyse hayatını kaybediyordu. Aşk ya da aile gibi şeylere anlamsızca yaklaşmaz. Hayattan en iyi şekilde faydalıyor ve kendisiyle ilgili olmayan ama deneyimlerinin bilgeliğiyle güvenilir tavsiyeler veriyor, ben de dinliyorum. Pencereye doğru yürüdüğünde, "Ne yapacaksın?" diye soruyor.

Ona katılarak, bakışlarımın gözlerimin görebildiği kadar uzağa gitmesine izin veriyorum. Birlikte bu kadar iyiymken onu eski hayatında kaybetmeyi reddediyorum. Yenilenmiş bir kararlılık hissederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Onu geri alacağımdan emin ol."

Salı

Eşyalarımın bakarken gülümsediğim için biraz nefret ediyorum.

Fotoğraflar.

Danstan kalma kurumuş bir korsaj.

Gömme dolabın zeminine taşan giysiler. Bir servete mal olması gereken ayakkabılar.

El çantaları ise başlı başına bir hikaye.

Birkaç Hermès, Chanel, Vuitton ve YSL görüyorum. Sonuncusu bana Loch'un oteldeki ilk gecemde bana gönderdiği çantayı hatırlatıyor. Beni hayatına aldığı anda hiçbir masraftan kaçınmadı ve beni dünyadan koruyarak bildiği en iyi şekilde benimle ilgilendi.

Bu parayla ilgili değil, her ne kadar şımartılmış olsam da. Hayır, bu daha derine iniyor.

Loch beni kurtarmaktan fazlasını yaptığının farkında değil. Beni severek hayata döndürdü. Bu yüzden bu dünya, her ne kadar eşyalarım beni gülümsetse de, onunla yaşadığım hayatı daha çok özlememe neden oluyor. Çantamdan telefonumu çıkardım ve mesaj attım: *Seni özledim.*

Ekrana bakarak, görmesini istiyorum. Ekranda o üç noktayı gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Ama hiçbir şey onun mesajını gördüğümde hissettiğim sevinçle kıyaslanamaz: *Seni daha çok özlüyorum bebeğim.*

Burada olmanın verdiği adrenalinin etkisi geçtikçe telefonu göğsüme bastırıyorum ve Loch evde benimle birlikte bunu aşabilecekken neden geldiğimi sorguluyorum. Özellikle de "nişanlımla" yaptığım zihin jimnastiği beni çoktan yıprattığı için. Bilmece gibi konuşuyor ve hatırlayamadığım şeylere atıfta bulunuyor. Bu maskaralığı daha ne kadar sürdürebilirim?

Zihnimin beni anılarımı geri kazanmaya gerçekten yaklaştıran tek bir şeye karar veremediğini de ekleyince, başarılması imkansız bir görev gibi geliyor. Neden kalıyorum? Para benim, çok iyi bir hayat yaşamaya yetecek kadar.

rahat bir hayat ve banka hesabımda güvende. Bunu talep etmek için tek yapmam gereken kim olduğumu kanıtlamak.

Bu da Loch'a gelip beni almasını ve bugünü unutturmasını söylemeyi daha da cazip hale getiriyor.

Ama yapabilir miyim?

Bu dünyanın var olduğunu, geçmiş hayatımın hala bu odanın duvarlarını ve ağacın altındaki hediyeleri doldurduğunu bilerek gerçekten devam edebilir miyim? Artık ailemi bile tanımıyorum. Onları görmeyi çok isterdim ama ipler tutunmak için çok mu zayıf?

Pencerenin kenarına geçip bacaklarımı altına katlıyorum ve manzaranın huzuruyla rahatlıyorum. O adam gibi biri üzerimde nefes almadan nefes almak güzel. İki yanında gizli kitaplıklar olan yumuşak bir minder boylu boyunca uzanıyor. Raflarda klasikler ve sahip olduğum kitap sayısına bakılırsa çok değer verdiğim yazarların birkaç kitabı sıralanıyor. İçime çekiyorum, bu alan şimdiye kadar hakkımda en çok şeyi söylüyor.

Kitapla

r.

Bir

köşe.

Ve bir manzara.

Loch'a geldiğimden beri hiç kitap okumadım ama koleksiyonumun yanında olmanın verdiği bir rahatlık var. Romanlardan birini alıp romanın sayfalarını çeviriyorum. Bana yaşadığım peri masalını hatırlatan bir alıntı göze çarpıyor.

Zamanın başladığı ve bittiği yerdesiniz ve aradaki her an .¹

Loch'u neden terk ettim? Mantıklı cevapları biliyorum ama aşk her zaman mantıklı değildir. Öyleyse neden anlamlandırmaya çalışıyorum? Hayatımın her dakikasında yanımdaydı ve onu tüm ruhumla seviyorum. Yine de burada, ondan uzakta başka bir eyaletin ortasında oturuyorum.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Saatlerdir buradaydım ama başka birini duymamıştım. Ta ki şimdiye kadar. Geri gelmemesi için dua ederek kapıya bakıyorum. İkinci vuruştan sonra ayağa kalkıp "Evet?" diye sesleniyorum.

"C?" diye soruyor bir kadın kapalı kapıdan.

C?

Céline değil. *Ha?* Kim o şimdi? Bana lakap takacak kadar yakın olmalıyız. Bir adım atıyorum ama sonra yine duruyorum. Cevap vereyim mi yoksa gitmesini mi söyleyeyim? Yorgun olduğumu söylemem onun için bir bahane olarak işe yaradı ama belki de bu bayan bilgi almak için yeni bir fırsattır. Yemek vakti yaklaşıyor, eninde sonunda gitmem gerek, diyorum,

"Bir dakika." Kapıyı açtım ve dışarı baktım. Kızıl saç bukleleri ve baharda yeni kesilmiş çimenler gibi parlayan gözler beni karşılıyor.

"Doğru," diyor ve küçük yüzüne sığmayacak kadar büyük, coşkulu bir sırıtışla elini kaldırıyor. "Geri dönmüşsün."

Kapıyı daha geniş açtım. "Öyleyim." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Keşke herkes beni gördüğüne bu kadar sevinse. "Nereden biliyorsun?"

"Carter'a sen gelir gelmez bana söyleyeceğine dair yemin ettirdim. Bana isteksizce mesaj attı." Kahkahası havada daha yüksek bir oktavda tıngırıyor. Ben kaçmaya fırsat bulamadan kollarını bana doluyor. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Carter mı?" Demek adı bu. Hiçbir gerekçe olmadan, nasıl uyduğunu görebiliyorum.

"Evet, nasıl olduğunu bilirsin." Gözlerini devirerek doğruca benim oturduğum pencere kenarındaki koltuğa yöneldi ve bacaklarını altına topladı. Kıyafeti benimkine benziyor ama bilekte biten kot pantolonunun üzerine daha bol bir beyaz düğmeli bluz giymiş. Gözüme çarpan boynundaki renkli eşarp oluyor. Saçları ve iri yeşil gözleri daha sade olan kıyafetiyle tezat oluşturuyor ama düğme burnuyla onun kadar güzel olan birinin doğal özelliklerinin dikkatini dağıtmasına gerek yok.

Diyor ki, "Her şeyi bilmem gerek. Neden gittin? Nerelerdeydin? Tüm macera detaylarına ihtiyacım var." Ondan enerji yayılıyor ama Carter'la uğraştıktan sonra onun canlılığına karışmak güzel.

"Aslında bana birkaç şey söyleyebileceğini umuyordum." Yatağın ucundaki şezlonga oturuyorum ve hayatımdaki bu gizemleri çözmek için ihtiyacım olan buluşun o olduğunu düşünüyorum.

Gülümsemesi nihayet gelişigüzel takılan arkadaşlar arasında daha ince bir şeye dönüşürken başı eğiliyor. "Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor. "Burada pek bir şey yapmadan duruyoruz. Şey-" Ellerini tekrar sallayarak ileri geri sallıyor. "Buraların ne kadar sıkıcı olduğunu biliyorsun."

Bana kendimi hatırlatıyor. Ne kadar yakın arkadaş olduğumuzu ve alışkanlıklarımızı birlikte oluşturup oluşturmadığımızı merak ediyorum. "Hâlâ sitem üzerinde çalışıyorum. Şok edici değil ama nihayet test aşamasında. Oh," diyor, ayaklarını yere bırakıp öne doğru oturarak. "Benim için müşteri olur musun? Gerçekten dışarıdan birinin kullanmasına ihtiyacım var, böylece hataları bulabilir ve düzeltebiliriz."

"Elbette." Neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece iki dakika oldu ama onunla aramdaki bağı ve ona duyduğum güveni hissedebiliyorum. "Adını bilmiyorum." Bu kadar yumuşak konuşmak niyetinde değildim ama nasıl tepki vereceğine dair endişelerim beni daha iyi etkiliyor.

"Ne?" diye soruyor, gülümsemesi büyüyor ama tam olarak gözlerine ulaşmıyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Sana güvenebilir miyim?"

"Bana güvenebilir misin?" Kafa karışıklığı kaşlarını çimdiklerken yanıma oturmaya geliyor. "Ne demek istiyorsun? Bana her konuda güvenebileceğini biliyorsun." Yumuşak kahkahası omuzlarını sarsarken kucağına bakıyor. "On altı yaş partisinde Joslin'le Matt'in ayrılmasına senin sebep olduğunu kimseye söylemedim. Ya da bunu sadece Carter'ı kıskandırmak için yaptığını. Annenle baban Rolls'larının çamurluğunu ezik bulduklarında ve bu konuda yalan söylediği için askeri okula gönderilen Blake'i suçladıklarında ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı, çünkü bu onun üçüncü belaya bulaşmasıydı." "İkinci sınıfta at kuyruğumu nasıl kestiğini hatırlatmama gerek var mı?" diye devam ederken midem sıkışıyor.

Midem bulanıyor. "Hayır. Lütfen yapma. Korkunç bir insan gibi konuşuyorum." Geçmişimi öğrenmek istiyordum ama buna hazırlıklı değildim. Ne yazık ki Carter'la birbirimize sandığımdan daha çok benziyoruz, bu yüzden onunla çıkmak daha mantıklı geliyor açıkçası. Loch'un kaba olduğumu söylemesi de şimdi duyduklarımınla örtüşüyor. İç çektim. Vay be, kaba bir kızmışım.

"Neden bahsediyorsun, C?"

"Yaptığım bir şey yüzünden birini askeri okula gönderttim..." "Bana saldırmaya çalışan bir pisliği gönderdiniz. Ben bir şey hissetmiyorum. Onun için bir parça sempati. Joslin yıllardır seninle ve Carter'la yatıyordu. Carter'ın seninle olan ilişkisini fark etmesini sağlamak için Matt'le öpüşmüş olabilirsin ama sen onun aldatmasını ortaya çıkarmasaydın Matt'le şu anda birlikte olamazdık. Yani, beni ateşli bir arkadaştan fazlası olarak görmesi yıllar aldı." Dilini şaklattıktan sonra ekliyor: "Ama sonunda anladı."

Kişiliği o kadar çekici ki, kötü davranışlarım için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağladı. *Etkileyici.* "Peki ya saç kesimi?"

"Bu sadece kaltakça bir hareketti." Gülüyor. "Yedi yaşında olmamız dışında bunu mazur gösterecek bir şey yok."

Geçmişte yaptığım korkunç şeyler hakkında beni daha iyi hissettirmeyi nasıl başardı? Yıllar boyunca anlattığı hikâyelerin bu hızlı özetinden anlaşılan bir şey varsa, o da sadık olduğudur. Ona doğru eğildim ve itiraf ettim, "Adını gerçekten bilmiyorum."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"New York'ta saldırıya uğradım. Aslında saldırıya uğradım. Başımı vurdum ve -"

Nefes nefese kaldığı anda eliyle ağzını kapatıyor. İndirip soruyor, "Beni gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. *Kendimi* bile hatırlamıyorum. Hâlâ da hatırlamıyorum.

Bu yüzden geri
döndüm."

Elini tekrar ağzına götürerek, tahminimden daha geniş gözlerle bana ne kadar süre baktığından emin değilim ama sessizliği bize bir iyilik yapmıyor. Yer değiştiriyorum ve sonunda ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum. Ellerimi pervaza dayayıp sonunda daha fazla dayanamıyorum. "Lütfen bir şey söyle."

Elini indirdiğinde ağzı açık kalıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Céline." Uzak köşedeki boşluğa bakıp bir süre daha bekledikten sonra geri dönüyor ve "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye soruyor.

"Hayır."

Ayağa fırlayarak bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor. "Çok özür dilerim. Fiziksel olarak iyi misin?"

Başımı sallıyorum, gözlerim birden yaşıyor. *Neden?* Neden duygularıma karşı bu kadar zayıfım? Çünkü bu beklediğim hoş geldin arabasıydı. Aile. Arkadaşlar. Bunu atlatmama yardım edecek birini bulmak. Ama onun adını bile bilmemek sinir bozucu.

Bana daha sıkı sarılıyor. "Sorun yok. Elimden geldiğince sana yardım edeceğim." Geri adım atarak, "Bu yüzden mi bu kadar uzun süre iletişim kurmadan gittin?" diye sordu.

"Son iki aydır, evet. Beyin sarsıntısı geçirdim ama hafıza kaybı dışında şu anda çok daha iyiyim. Hastanede uyandım ve kendi adımları bile bilmiyordum."

Başını sallarken yine küçük bir nefes çekiliyor. "Bu korkunç." Elimini tutup kendi elinin arasına alıyor. Kavrışındaki nazikliğe uygun bir gülümseme ifadesini şekillendiriyor. "Ben Allison. Allison Wyatt. Anaokulundan beri en iyi arkadaşın. Kabuğundaki diğer bezelye, havuçlarına bezelye, en iyi arkadaşın, öl ya da öldür, ama ölmeyelim. Tamam mı?"

"Yapmamaya çalışıyorum." Onunla birlikte gülmek beni canlandırıyor, azalmakta olan gücümü tazeliyor. "Anlaştık. Ayrıca, etrafta çok fazla bezelye var." Onunla konuşmanın bu kadar kolay olması hoşuma gidiyor. "Ben Salı-"

"Salı mı?"

Tekrar başımı sallayarak, "Gerçek adımın Céline olduğunu daha geçen gün keşfettim," diyorum.

"Vay canına, bu çok etkileyici. Sana ne dememi istersin?"

Keşke onunla Salı günü birlikte olabilseydim, ama yeni hayatımın bir parçası olmak isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum. "Bana C ya da Céline diyebilirsin. Neye alışkınsan artık."

"C kırılması zor bir alışkanlık olacak." Misafirperver ve sıcak tavrı, kalmak için güvende hissetmemi sağlayacak güvenceyi veriyor. "Salı nereden geldi?" Birkaç adım geri çekilerek bana yakın olan sandalyeye oturuyor.

"Görünüşe göre, dükkanın dışında saldırıya uğramadan hemen önce kahve siparişim için verdiğim isim bu."

"Hiçbir şeyi düşünmeden yapmazdınız, bu yüzden bu ismin nereden geldiğini merak ediyorum."

Paylaştığı içgörülerden çok etkileniyorum. "Ben de, ama her şeyi merak ediyorum."

"Aman Tanrım! Carter'la tanıştığını yeni fark ettim. Nasıl gitti?" Yüz ifadesi gerginleşiyor, yüzünü buruşturuyor ama yine de gülüyor. Sanırım bu gergin bir kahkaha. "Onun kim olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

"Hayır."

"Eminim onu telaşlandırmışsındır." Gözleri tekrar bana dikildiğinde şafak söküyor. "Muhtemelen bir sürü sorunuz vardır. Bana her şeyi sorabilirsin."

"O kadar çok var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Çok küstahça olmayacaksa, sana bir şeyler anlatmaya başlayabilirim." Kapıya doğru yöneldi. "Önce içecek bir şeyler alsak, sonra her şey hakkında sohbet ederken sana evini gezdirsem nasıl olur?"

"Bunu çok isterim."

Elinde kapı tokmağıyla, "Geri döndüğün için mutluyum. Sana yaptığım tüm boktan şeyleri hatırlamıyorsan, bu sadece bir bonus."

"Benim yaptığım kadar korkunç mu?" Onu koridorda takip ederek soruyorum.

"Daha da kötüsü. Dediğim gibi, en azından senin iyi sebeplerin vardı. Ben sadece bir kaltaktım." "Eminim senin de benim gibi sebeplerin vardı."

"Bu hafıza kaybı olayı benim işime yarayabilir." Kahkahası koridorda dolaşıyor ve sonra sanki tüm gürültüyü çıkaran benmişim gibi parmağını dudaklarına götürüyor. *Tamam, ondan çok hoşlanıyorum.*

Etrafına bakınırken koridorun benim odamın karşı tarafını işaret ediyor ve fısıldıyor: "Carter'ın ofisi şu tarafta. Siz ortadan kaybolduğunuzda burada kalmaya başladı, yokluğunuzda mülkü yönetmesi gerektiğini ve 'uzun mesafenin' sorun yarattığını iddia etti. Ailesinin malikânesi yolun yirmi dakikadan daha kısa bir mesafede olmasına rağmen."

"Beni aldattı ..." Korkuluklara tutunuyorum, fiziksel destek için değil ama onu şimdi sevmiyor olabilirim ama muhtemelen o zamanlar seviyordum. Tanrı aşkına, onunla evleniyordum, bu yüzden sevmiş olmalıyım.

Sempati, tenine akın ederek onu kırmızıya dönüştürüyor. "Bu yüzden mi gittin?" Alnını avucunun içine bırakarak, "Bana söylemedin ama bilmem gerekirdi" diyor.

Gerçek bir dosttan gelen o kadar samimi bir tepki ki onunla aynı duyguları hissediyorum. Bir nefes alıyorum ve içimde uyandırdığı düşünceleri dizginlemeye çalışıyorum. "Sen nasıl yapardın? Hissettiğim acıyı sadece hayal edebilirim, bu yüzden herhangi biriyle bu konuda konuşmak kolay olmaz." Parmaklığı kavradığı elini tutuyorum. "Bunun bir kayıp olduğunu sanmıyorum. İçgüdülerim bana onun berbat biri olduğunu söylüyor."

Başını sallıyor. "O koridordan koşarak geçip ortadan kaybolmanın bir nedeni var." "Birçoğundan biri, öyle görünüyor."

Salı

İKİ kadeh Perrier ve şimdi de pizza ve şarap eşliğinde, önceki yedi haftada öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrendim.

Ben tek çocuğum.

Columbia'dan işletme bölümü ve güzel sanatlar yan dalıyla sınıf birincisi olarak mezun oldum. Ben tam tersini tahmin ederdim.

Ailemin şirketinde pazarlama alanında çalışıyorum, bu da bana hayatımla ilgili bir şeyler yaptığım için huzur veriyor. Dezavantajı ise Carter'ın muhasebeye getirilmiş olmasıydı, görünüşe göre benim isteğimle. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor çünkü ilişkimizi anlayamıyorum. Çok iyi bir ilişkimiz varmış gibi görünmüyor ve aldatmanın kurallar dahilinde olduğundan bahsediyor. *Gerçekten garip.*

Kalbimin derinliklerinde aldatmaya hayır diyorum. Sadece bununla başa çıkamam değil, aynı zamanda yanlış, incitici ve partnerinize saygısızlık gibi geliyor.

Burada oturup şu anda olduğum kişi ve inançlarımla geçmişte olduğum kişi arasında köprü kurmaya çalışırken, ona aşık olmak için pek çok şey bir araya gelmiyor. Bırakın onu hayatımda güçlü bir konuma getirmeyi. "Eğer bir işim olsaydı," diye başlıyorum, "neden kimse işe gitmediğimde bunu sorgulamıyordu?"

"Şey, 'işe gelmek' duruma göre değişir. Şirket Fransa dışında yönetiliyor."

"Fransa mı?"

Sanki çok önemli bir sırrı paylaşmış gibi başını sallıyor. Gözlerine baktığımda, bağ kurma zamanından dolayı daha eğlenceli mi yoksa sadece dedikodu yapmayı mı seviyor anlayamıyorum. Her iki durumda da, bunun için buradayım. "Evet. Ailenin Fransa'da bir zeytinyağı şirketi var. Nesillerdir ailenize ait olan muhteşem bir mülk, iki yüz yıl kadar falan."

Fransa ... aklıma gelen taşra imgeleri arasında dolaşıyorum. "Orayı seviyorum."

"Orayı *seviyorsun*. Oraya hep mutlu yerim derdin."

"Mutlu olduğum yer Fransa'ysa neden Rhode Island'da yaşıyordum?" "Ben gidiyorum." İkimiz de antrede Carter'ı görmek için dönüyoruz. Bizi gördüğünde

Oturma odasında otururken ekliyor, "Dinleneceğini sanıyordum. Allison'a mesaj atmamam gerektiğini biliyordum. Bırak da böyle dalıp gitsin-"

"Sanki ben onun en iyi arkadaşımıymışım gibi mi?" Allison bana *onu* yakalamışım gibi bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Sanki daha önce onun en büyük hayranı olmadığını belli etmemiş gibi, bu kez kristalleşiyor. "Haksız da sayılmazsın."

Karşılıklı olarak birbirlerinden hoşlanmadıklarını söylemek yanlış olmaz.

"Onunla tekrar görüşmek güzeldi." diyorum.

Anahtarlığı parmağında döndürüyor, gözleri sanki baklayı ağzından çıkaracakmış gibi kıza kayıyor. Hiç şüphem yok ki, eğer kızın onun hakkında bildiği bir şey varsa, söyleyecektir. "Peki, bekleme."

Ona bakarak, "Senin evinde kalacağın için gelmeyi planlamıyordum" diye cevap verdim.

Avucunda birbirine çarpan tuşların sesi aramızdaki sessizliği bozuyor. Gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda ama durumla ilgili sahip olduğunu düşündüğü mizah kayboldu. "Belki de kalmalıyım."

Allison dönüp soruyor, "Hayır, biz iyiyiz. Değil mi, *Tues-C?*" İki çift göz de bana dik dik bakarken yer değiştirip şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

"Belli ki konuşacak çok şeyimiz var, Carter. Yarın için sabırsızlanıyorum ama bu gece Allison'la vakit geçireceğim. Kaçırdığım her şeyi bana anlatacak."

"Seni sarhoş edecek ve yalanlarla besleyecek, Céline. Onun nasıl olduğunu bilirsin." Allison gerilir ve ellerini yumruk yapar. "Ne olduğunu biliyorsun-"

"Kendim için düşünebilirim." Savaş çıkmadan müdahale edeceğim.

"Bizi buraya getiren bu değil mi?" diye bağılıyor, boynundaki damarlar şişiyor. "Zaten *çocuklarla* buluşmaya geç kaldım. Yarın konuşuruz." Dışarı çıktı.

Kapıdan içeri soğuk rüzgâr ve kar giriyor.

Üşüyerek ateşe dönüyorum ve ellerimi ısıtmak için uzatıyorum. Alevler bana Loch'un gözlerini ve çıplak yatarken içindeki ateşin bedenimi yalayışını hatırlatıyor. Bana sanki onun tüm evreniymişim gibi bakıyor.

Loch beni bir an için rahatlatırsa da, az önce giden adamın muhtemelen beni çıplak görmüş olması omurgamda bir ürperti yaratıyor. Ugh. Umarım bu anıyı bir daha asla hatırlamam.

"O tam bir pislik," diyor Allison. "Onu gerçekten kaldırıma atmalısın."

"Neden yapmadım?"

Şişmiş yanaklarıyla yüksek sesle nefes veriyor. "Nedenini sadece sen biliyordun ve şimdi hiç bilmiyorsun."

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

Biraz daha şarap içiyorum ve bacaklarımı yanıma kıvırıyorum. "Bu bir gizem. Orası kesin."

Alay ediyor. "Çok sinir bozucu biri. Akıl oyunları oynamayı seviyor-"

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Onunla sözlü tartışmalar çok yorucu." Bardağı bacağımanın üzerinde tutarak kristalde yansıyan ateşi yakalıyorum. "Fransa'ya geri dönmek istiyorum."

"Ben de. Gitmeliyiz."

Gülerek ekliyorum, "Konuştuğumuz konuya geri dönmek istiyorum. Eğer Fransa benim mutlu yerimse, neden burada kaldım?"

Gülüştüğünün altında gözleri benimkileri buluyor. "Burada çok güzel partiler verdik. Şehirdeki en gözde davetlerdi. Ta ki Carter bunlara bir son verene kadar. Diğer erkeklerden gördüğün ilgiden nefret ediyordu. Tam bir sansar."

Ayağa kalkıyor ve şöminenin yanındaki dolabı karıştırıyor. "Bir kez gittin ama Carter bir uçağa atlayıp seni bir hafta içinde geri getirdi. Seni geri dönmeye ikna etmek için ne söylediğini sadece sen biliyorsun. Bir başka gizem daha

    ." Bir kitap çıkarıp açıyor ve sonra yanındaki kanepeye dönüyor. "Sana karşı ne hissediyorsa, kötü bir şey olmalı çünkü istediğin her erkeği elde edebilirsin."

Bana karşı elinde ne varsa?

"Sence benden haraç m   alıyor yoksa-"

"Sadece bir önsezi, çünkü ona karşı hiç bu kadar heyecanlı g  r  nmemi  tin. Elbette," diyor omuz silkerek, "iyi zamanlar geçirdiniz ama bir şeyler hep eksikti. Bence siz ikiniz küçük bir seçenek havuzundan geliyorsunuz. Sizi yargılamıyorum. Ben de orada yüzüyorum. Ailelerimizin bu kadar zenginliği varken herkesle çıkamayız." Ba  ı sallanıyor. "  ıkabiliriz ama bu, muhtemelen ilişkimizin kesilmesinin yaratacağı sıkıntıya değer mi?"

"Neden bağlantımız kesilsin ki?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sizinle aynı havuzda yüzen insanlarla çıkmak, başka biriyle birlikte olmak için mücadele etmekten daha kolaydır. İmkansız olduğunu söylemiyorum. Matt ve bana bak. O beş parasız. Ama onu seviyorum, o yüzden sava  maya değer."

"Onun için savaşmak zorunda mıydın?"

Omuzları kalkıyor ve sonra tekrar düşüyor. "Pek sayılmaz. Annem onu seviyor ama Carter'ın ailesi farklı. Bence ailesi seninle tanıştığı andan itibaren hedef sendin."

"Bu çok romantik," diyorum bayılmış gibi yaparak.

"Bu onların gözünde uygun bir eşleşme ile ilgili, romantizmle değil."

Loch'un parasını ondan alabileceklerim açısından hiç düşünmedim. Eğer daha az parayla tanışsaydık, yine de ona a  ık olurdum.

Fotoğraf albümünü tutarak elini üzerine koyuyor. "Hep Fransa'ya taşınmayı hayal ederdin ama Carter buna son verdi. Yani gasp ihtimal dışı mı? Onunla değil."

Benim sonum gibi görünüyor. *  l  m bizi ayırana kadar.*

"Ama bu sadece benim çünkü onun bir pislik olduğunu düşünüyorum."

"Ayrıldım Allison. Tören sırasında ayrıldım ve devam etmedim. Beni aldattı ama bu tek sefer değilmiş gibi görünüyor. Peki o gün bariz olan ve düğün dışında farklı olan neydi?"

Arkasına yaslanıp yanağının içini çiğniyor. Tekrar şarabına uzanıp bitiriyor. "Sen gittiğinde beni de bıraktın. Ne olduğu konusunda karanlıkta bırakıldım."

Uzanıp koluna dokunuyorum. "Özür dilerim."

"Hatırlamamak zor olmalı, ama ne olursa olsun, sana yaptıkları yüzünden hayatını cehenneme çevirmek için elimden geleni yaptım." Ayağa kalkıyor. "Biraz daha şarap?"

"Sanırım buna ihtiyacım var."

Hemen mutfaka gidiyor ve daha önce açtığımız şişeyle geri dönüyor. Bardaklarımızı doldururken, "Gittiğinde çok incindim. Her şey hakkında konuştuk ama senden hiç haber alamadım ve telefonuna da hiç cevap vermedin."

Onun itirafı dikkatimi çekti. "Özür dilerim."

Güven veren bir gülümseme hemen beliriyor. Tekrar yanıma oturup elindeki bardağı benimkine vuruyor. "Artık döndüğüne göre bunun bir önemi yok. Her neyse, o zamandan beri neler olduğunu biliyorum."

Ama o bilmiyor. Manhattan'da sadece hayalini kurabileceğim bir hayat yaşadığım hikayenin tamamını değil. Önemli olan küçük şeyleri, kalbimde dış dünyadan koruduğum kısımları bilmiyor - bana nasıl kurtarıcısıymışım gibi baktığını, uyuduğumu sandığında yanağıma gizlice kondurduğu öpücükleri ya da ben tekrar ayaklarımın üzerinde durana kadar benimle ilgilenmek için hayatını nasıl durdurduğunu.

Şarabı yudumluyorum ve bir yudum alıyorum, Loch hakkında çatılardan bağırmak istediğimi biliyorum, duygularım hakkında evde yaptığım gibi özgürce konuşmak ... *evde*.

Loch. "Aşık oldum," diye geveledim.

Ağzından şarap fişkırıyor ve geri çekilmeme neden oluyor. "Sen ne?"

Bir kahkaha patlattım ama özgürce konuşmak çok iyi hissettirdi. "İyi ki bu açık renkli koltuklarda beyaz şarap var."

"Aşık mısın?" diye sorduğunda gömleğiyle ağzının kenarlarını silmeye çalışıyordu.

"Öyleyim." Vücudum tepki veriyor; kalbim göğsümde güm güm atıyor ve gerçeği ele veren bir gülümseme. "Tüm ruhum New York'ta bir adama aşık."

Allison öne doğru eğiliyor, eli koluma değiyor. "Senin için gerçek aşktan daha azını asla istemedim. Céline," diye haykırıyor, omuzları kararlı bir nefesin ağırlığı altında titriyor. "*Salı*. Salı günü onunla birlikte misin?"

"Evet. Soygundan önceki gün kafedeydi. Aslında siparişlerimizi beklerken konuşmuştuk." Eskiden olduğum kişiyle örtüşmesine rağmen ona kaba davrandığım kısmı atlıyorum. Onunla olan ilişkimin bu şekilde anılmasını istemiyorum. Onu benim tanıdığım gibi tanımasını istiyorum. "O beni kurtardı, Allison."

"Seni kurtardı mı?" Nefesini tutuyor ve sonra elimi tutmak için uzanıyor. "Nasıl?"

Düşüncelerimin onunla geçirdiğim birçok ana dönmesine izin verdim - içeri girmekten başka seçeneğim olmadığını düşündükten sonra Loch'un barınakta durduğunu gördüm. Otel müdürü benim telekız olduğumu düşündüğünde gözlerinden fışkıran öfke... adamın her cinsel ilişkimize getirdiği sıcaklık. Kendimi yelpazeliyorum, ama bu işe yaramıyor, bu yüzden ellerimi yanaklarıma bastırıyorum, beni yatağa attığı ve sonra üzerime tırmandığı, beni öptüğü, beni masanın üzerine eğdiği, beni sevdiği zamanı hatırlıyorum ... "Seni seviyorum" kelimeleri sanki başından beri söylemek istiyormuş gibi dudaklarından dökülüyor.

Anılarımı yutuyorum, elimden geldiğince uzun süre onlara tutunmak istiyorum. "Bana sadece iyileşmem için bir yer vermedi. Beni ve kalbimi gerçekten iyileştirdi ve bana gerçek sevginin ne olduğunu gösterdi."

Elimi sıkarak, "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en rüya gibi şey" diyor. Gözleri daha parlak, hissettiği neşe parlıyor. Bu mutluluk benim için... Sadece gerçek bir dostun hissedebileceği bir şey. "Orada mıydın? Bunca zamandır onunla mıydın?"

"Hastaneden ayrıldığım andan beri."

Öne doğru eğiliyor ve tabağındaki bir süre önce terk edilmiş bir dilim pizzadan bir parça sucuk çalıyor. "O şimdi nerede?"

"Beni Rhode Island'a o götürdü çünkü bunu tek başıma yapmam gerekiyordu. Ama hayatımın bu kısmını çözmem ne kadar sürerse o kadar bekleyecek."

"Yani kısacası, onun mükemmel bir erkek olduğunu mu söylüyorsun?" Fotoğraf albümünü açıyor. "Beni görmezden gel." Beni başından savıyor. "Burada kıskançlıktan çatlayacağım."

Kıkırdıyorum. "Övünmek için değil ama tamamen övünmek için söylüyorum, o oldukça mükemmel."

"Vay canına, seni bu kadar mutlu göreceğimi hiç düşünmezdim." Bir kahkaha patlatarak ekliyor: "Kafanı gerçekten çarpmış olmalısın."

Ben de sevince katılıyorum. Hiç beklenmedik biriydi ama onda bir müttefik bulmuş olmak inanılmaz. "Sanırım sonunda aklım başıma geldi."

Albüme bakmak için yaklaşıyor ama sonra bakışları benimkine yöneliyor. "Seni tekrar gördüğüm anda bunu anladım. Kendini farklı taşıyorsun. Sesin bile farklı. Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın, sadece farklısın. Bu senin auran, içinde parlayan ışıltı. Blake'in askeri okula gönderilmesine neden olan kız değilsin."

"Kes şunu," diyorum elimle ona vurarak.

"Hayır, gerçekten. Bunu hak etti." Sırtışı kaybolur. "Yine de bir şey var. Ne kadar farklı olduğunu ben fark ettiysem, Carter da fark etmiştir. Dikkatli ol, tamam mı?"

Salı

Allison albümdeki ilk fotoğrafı göstererek, "BU SENİN AİLENİN ŞATOSU," diyor.

Koyu kiremitli çatısı olan beyaz taştan bir yapı, bir tepenin zirvesinde oturmuş, dönümlerce koruyu gözetliyor. Tarihi ama ayrıntılarda Fransız zarafeti var. "Vay canına, çok güzel."

"Gerçekten öyle."

Üst kattaki odadaki tatlı şeyleri, biblolar ve modayla dolu hayatımı düşünüyordum ama ne o yatak odasında ne de burada anılarımı canlandıran hiçbir şey yoktu. "Çılgınca bir fikrim var."

"Oohh, bunları aldığında bayılıyorum."

Sanırım hayatım boyunca birkaç tane yaşadım. "Buranın benim mutlu yerim olduğunu söylemiştin." "Öyle. Bu yüzden burada evlenmek istedin."

Bardağımı masaya koyup, "Gitmeliyiz" diyorum.

"Kesinlikle Fransa'ya gitmeliyiz." *Onu ve her şeye hazır olmasını seviyorum.*

Odaya bakıyorum ve bu evin umduğum şeyi yapmadığını fark ediyorum. "Sanırım hafızamı geri kazanmak için en iyi şansım bu olabilir."

Eğildi ve bana sarıldı. "Hadi yapalım." Ona sarılıyorum çünkü arkadaşımınla vakit geçirmek iyi hissettiriyor. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Ayağa fırlayarak, "Şimdiki zaman gibisi yok. Hadi toplanalım."

Sabah ilk iş uçuşa hazır olacağımıza yemin ederek yukarı koşuyoruz. Ama o anın heyecanı içinde aklımda tek bir şey var: Loch'a mesaj atmak: *Fransa'ya gidiyorum.*

Telefonum hemen çaldı. "Alo?" Kulaktan kulağa sırtarak cevap veriyorum.

"Anlaşma Fransa ile değildi, Salı günü. Rhode Island'dı." *Aşırı korumacı davranırken neden bu kadar seksi konuşmak zorunda?*

"Gitmeliyim, Loch. Bu anılarımı geri kazanmak için son şansım olabilir. Elimde kalan tek şey bu." Devasa dolabıma giriyorum, etkileyici boyutuyla buranın benim gerçek mutlu yerim olabileceğini düşünüyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ellerimi güzel giysilerin üzerinde gezdirerek, "Allison-" "Allison kim?" diye cevap veriyorum.

Yavaşça nefes veriyor ama yine de cevap veriyorum. "Anaokulundan beri en iyi arkadaşım. Ailemin Fransa'da sahip olduğu yerin dünyada en sevdiğim yer olduğunu söyledi ve buradaki hiçbir şey anılarımı geri getirmediği için en iyi şansımın oraya gitmek olduğunu düşündüm."

Zaten uzun bir gün geçirmiş gibi iç çektiğini duyuyorum. Keşke orada olsaydım da omuzlarındaki kasları gevşetip onu rahatsız eden şeyleri aklından çıkarsaydım. Dur bir dakika. *Onu rahatsız eden ben miyim?*

"Allison *teknik olarak* yeni tanıştığınız bir kadın ama ona güveniyor musunuz?"

"Ona güveniyorum. Burada içgüdülerimle hareket ediyorum, Loch. Ve ailem de orada."

"Bu bazı şeyleri değiştirir." Sert bir nefes kulağıma doğru ilerliyor. "Oraya nasıl gidiyorsun?"

"Henüz uçuş rezervasyonu yapmadık. Sadece sabah ilk iş yola çıkacağımızı biliyoruz."

"Bırak senin yerine ben halledeyim." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum ve isteyeceğim. Hissediyorum ..." Derin ses tonunda duyulan duygu ve ardından gelen ani duraklama göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Fısıldıyorum, "Sorun yok."

"Seni korumak benim işim. Buna *ihtiyacım* var." Sesi o kadar kısık ki, sanki kelimelerin kendisi bile ıstıraba neden oluyor.

"Hayır, senin işin beni sevmek ve bu konuda çok başarılısın. Ben güvendeyim, bebeğim. Endişelenmene gerek yok." Bir şey söylemese de başını salladığını hayal ediyorum. "Yardıma için minnettarım."

Sessizlik uzuyor, ama sonra "Arkadaşına sahip olmana sevindim" diyor.

"Ve yarın, ailem yanımda olacak." Keşke daha iyi olsaydım

Ama yarın, bugünün olması gerektiği gibi, hayatımı ve ailemi geri kazanacağım gün olacak.

"Detayları sabah saat beşte sana mesaj atarım, böylece biraz uyuyabilirsin" diyor.

"Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, Salı." Bu kadar kısa bir süre ayrı kaldıktan sonra onu özlemek nasıl mümkün olabilir? Özlüyorum, onu özlüyorum ve bana bu isimle seslenmesine bayılıyorum. *Benim adımla.*

"Seni seviyorum, Loch."

Fransa'ya gidip ailemi ve malikaneyi göreceğim için ne kadar heyecanlansam da, keşke onunla yatağa girip sabahın erken saatlerine kadar sevişip sonra da onunla uyumuş olsaydım. O benim sığınağım.

Telefonu kapattığımızda toplanmaya başladım. Fransa'da uzun süre kalmayı planlamıyorum ama geçmişimi keşfetmenin ne kadar süreceğinden de emin değilim. Umarım sadece birkaç günlüğüne giderim ve sonra Loch'un kollarına ve yatağına geri dönerim. *Bizim yatağımıza. Tekrar.*

Eşyalarımı topladım ve yatmaya hazırlandım. Telefonum görüntülü bir aramayla çalışıyor. Hevesle cevap veriyorum, "Selam."

Allison bir elinde diş fırçası, diğerinde telefon, üzerinde tüylü pembe bir bornozla banyosuna girer. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Yarın için hazırım, şimdi yatmaya hazırlanıyorum. Ya sen?"

"Yeni bitti." Yatak odasından ve sahip olduğu boho havasından görüntüler görüyorum. Yatak başlığının üzerine şeffaf bir kumaş örtülmüş ve renkli perdeler pencereyi kapatıyor. Etrafa serpiştirilmiş fotoğraflar var ama perdeden içlerinde kimin olduğunu görmek için çok küçükler. Komodinin üzerindeki abajurun tepesine renkli bir lei dolanmış ve kıyafetler yatağın ucuna serpiştirilmiş, birkaç tanesi de köşede yere yığılmış.

"Carter'a Fransa konusunda ne söyleyeceksin?" diye soruyor diş fırçasının ve akan suyun mırıltısı arasında.

"Ona ne söylemeliyim?"

Ağız köpüklü macunla dolu bir şekilde dışarı çıkıyor ve "Siktir et onu" diyor. "Senin de canın cehenneme Allison," diyor odama girerken. "Ne yapıyorsun?" Tanrı'ya şükür hâlâ giyiniktim, ama biliyorum ki ya da da ha iyisi, onu evden tamamen kovmak. Kendi evinde uzaktan çalışabilir.

Yüzünde sarhoş bir sırıtışla yanıma geliyor ve tavırlarına bakılırsa damarlarında alkol dolaşıyor. Gevşek, kendi derisinin içinde tamamen rahat. Onunla tanıştığım zamanki halinden çok farklı. "Nasılsın, sevgilim?" Beni tutuyor ama ben kolumu bırakıp ondan uzaklaşıyorum.

"Ben-"

"Fransa'ya gidiyorum. Duydum. Ben de seninle geleceğim." *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.*

Allison, "Bu bir kız gezisi, o yüzden yatağına git, Carter." diyor.

Onu tamamen görmezden gelerek, "Ben toplantılarımla ilgilenirken siz hanımlar dinlenip en iyi yaptığınız şeyi - kameraya güzel görünmek - yapabilirsiniz. Ofise dönmek ve diğerlerinin beni şahsen görmesi iyi olacak. Ne zaman gidiyoruz?"

"Bu senin kararın değil. Benim kararım," diye ekliyorum, kapıyı açıyorum ve onu defolup gitmeye davet ediyorum.

"Birkaç gün ara vereceğiz ve yeniden bağlantı kuracağız, Céline." Yüzünde bir sırıtışla bana doğru geliyor. Ama bu Loch'un bana verdiği seksi sırıtışlardan değil. Samimiyetsiz. Bana güvenmiyor. "Bana güzergahını söyle." Gidiyor ama koridordan "İyi geceler" diye sesleniyor.

O gider gitmez kapıyı arkamdan kilitliyorum ve Allison'ı tekrar görebilmek için telefonu yukarı kaldırıyorum. Fısıldıyorum, "Bizimle gelmiyor, o yüzden saat beşte buradan ayrılmaya hazır ol."

Sessizce bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bu çok casusluk gibi."

Gölüyorum, kendimi tutamıyorum çünkü aynı heyecanı ben de hissediyorum. "Uyumamız lazım, o yüzden ben yatıyorum. İyi geceler."

"İyi geceler."

Yatmak için hazırlanıyorum ama yarının getireceği beklentiyle aklımda bu kadar çok şey varken uykuya dalmak imkânsız geliyor. Yine de gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin kalbimin hala yaşadığı şehre doğru sürüklenmesine izin veriyorum.

ALLISON bu sabah erkenden gelip çantalarımı arabaya taşımama yardım edecek kadar tatlıydı. Parmak uçlarında aşağı inerken, "Kahveye ihtiyacım var." diye fısıldadı.

"Buradan çıkmamız gerek. Onu uçağa bindireceğiz."

"Kahve yaptım." Carter'ın sesi çığlık atmama ve neredeyse merdivenlerden düşmeme neden oluyor. "Kutsal-"

Allison bir basamakta kayıyor ama korkuluklara tutunarak kendini yakalıyor. "Ne halt ediyorsun sen?" diye homurdanıyor. "Bize kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

O kapıda dururken, bakışlarımı onun yanında yerde duran bavula indiriyorum. *Olamaz*. Bir plan yapmak için çok erken ama yine de elimden geleni yapıyorum. "Bizi uğurlaman çok hoş."

"Geliyorum," diyor, tartışmaya yer bırakmadan. "Sen kız kıza gezebilirsin ama gezi bittiğinde ben nişanlımla vakit geçireceğim."

"Bunu hala tartışmamız gerekiyor-"

"Kahve mutfakta, ama yola koyulmalıyız." Kapıdan çıkıp gidiyor ve soğuşun içeri girmesi için kapıyı ardına kadar açık bırakıyor. Söz konusu o olduğunda dramatik çıkışlar yapma eğilimi görüyorum.

Allison'a dönüp bakıyorum, dudaklarını büzmüş ve her zamanki gibi iri olan gözlerini öfkeyle karartmış. "İçmeyeceğim. Ona güvenmiyorum," diyor.

"Yolculuk ne olacak? Ne yapacağız?"

"Başka seçeneğimiz var mı?"

Alt basamağa ulaştım ve kapıdan dışarı baktım. Çoktan çağırılmış olması gereken bir servis aracının arkasına binmiş. "Pek öyle görünmüyor."

Orada uzun süre ne yapacağımızı düşündük. Eğer gitmezsek, uçağımızı kaçıracağız.

Oflayarak, "Her neyse. Bırakalım o çalışsın, biz de kendi işimize bakalım."

Dışarı çıkıyor, ben de peşinden gidip kapıyı arkamızdan kapatıyorum. SUV'de Carter ikinci sıraya sıkışmış, Allison'ı üçüncü sıraya geçmek için onun üzerinden tırmanmak zorunda bırakıyor. Bu savaşı kazanmış olabilir ama savaşı kazanamayacak. Buna izin vermeyeceğim ve bu geziyi onunla ilk ve son kez hesaplaşmak için yapıyorum.

Biz nişanlı değiliz.

Biz arkadaş bile değiliz.

Olmayacağız da.

Hiç.

Bu konuda benimle savaşımaya karar verirse onu şirketten uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Loch ile barış ve sevgi içinde yaşamayı seçebilecekken, onun neler yapabileceğini tahmin etmeye çalışarak yaşamamın bir yolu yok.

Araca binmeden önce telefonum arka cebimde titriyor. Telefonu çıkardığımda Loch'un havaalanına vardığımızda nereye gideceğimize dair bir adres gönderdiğini görüyorum. Endişelenecek bir şey olmadığını biliyordum. O her zaman benimle ilgilenir.

Bir saatten az bir süre sonra, SUV havaalanının özel girişine döndü ve Carter "Burası özel jetler" dedi. Allison'ın yanına oturmayı tercih ettiğim için arkasını döndü. "Bu kadar para harcamak çok saçma. Şirket ödemiyor olsa iyi olur."

Bahsettiği tabelayı kaçırdığım için teyit etmek için pencerenin dışına bakıyorum. Ancak ileride park etmiş birkaç küçük özel jetin özel jetler olduğunu fark ettiğimde ne demek istediğini hemen anladım.

Loch'un bize kendi uçağımızı aldığını anlayacak kadar. Beni çok şımartıyor ve bir dahaki sefere onu gördüğümde büyük bir teşekkür alacağım.

Görünüşe göre, bu daha sonra değil, daha erken olacak.

Onu asfaltta dururken ve her zamanki gibi yakışıklı görünürken gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Araç durur durmaz kapıyı açıp ona doğru koşuyorum. Sırıtişi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. *O da beni en az benim onu sevdiğim kadar seviyor.*

Tam kendimi onun kollarına atmak üzereydim ki Carter'ın "Sen hamal olmalısın. Bavullarımız arkada."

Oh lanet olsun. Loch'un gözleri omzumun üzerinden bakarken sertleşiyor. Bakışları bana döndüğünde, "Dur tahmin edeyim, erkek arkadaşın mı?" dedi.

Geçmişte aldığım kararların yarattığı yıkım midemin çukuruna düşüyor. "Daha kötüsü."

Sıcak gözlerine giren ve onları soğuğa çeviren farkındalığın enkazını görüyorum. "Bana evli olduğunu söyleme."

"Nişanlı."

"Nişanlı." Sırıttıyor. "Bunu halledebiliriz."

Carter merdivenlerden yukarı çıkar ve sonra geri seslenir. "Haydi sevgilim," diyor, sevgi sözcüklerini kalınlaştırarak. "Bırak da adam işini yapsın." *Ondan nefret ediyorum.*

Gözlerim Loch'tan hiç ayrılmadan yalvarıyorum. "Çok özür dilerim. Uçağa biner binmez bunu açıklığa kavuşturacağım." Onu öpmek, her zaman yaptığım gibi ona sarılmak istesem de, Carter'ın niyetinden hâlâ emin olamadığım için uçağa dönüyorum. Kötü olduklarını biliyorum ama yapabilecekleri hâlâ aykırı.

Loch elimi tuttu ve öptü. "Yolculuğu tehlikeye atacaksa olmaz."

"Olmayacağına dair söz veremem. Ne tür bir anlaşma yaptığımı bilmiyorum

ama bu çok yakında sona erecek."

Loch'un bakışları şafağın ilk ışıklarına ulaşıyor ve bana dönüp göz kırpmadan önce uzaktaki güneşin doğuşuna bakıyor. "Bu eğlenceli olmalı."

Loch

BU ÇOK EĞLENCELİ.

Bu Carter denen adam benim kim olduğumdan habersiz. Her ne kadar mağara adamı moduna geçip Salı gününün benim olduğunu iddia etmek cazip gelse de, onunla uğraşmak eğlenceli olacak.

Ben onun arkadaşı mıyım?

Çıktığı bir adam mı?

*Havayolu şirketinde
mi çalışıyorsun?*

Hiçbir fikri yok ve güç konumunda olmak muhteşem bir şey.

Benden daha zeki ve daha iyi olduğunu düşünen pek çok pislikle karşılaştım; savcılardan, ben yanlarındayken kız arkadaşlarını kaybetmekten korkan rastgele adamlara kadar. Ben kör değilim. Çekici bir adam olduğumu biliyorum. *Kahretsin, Salı gününe bak.* Kadın çok güzel ve bana şanslı biriymiş gibi bakıyor.

Bu hangi evrende mantıklı olabilir ki?

O kendini net göremiyor ama ben görüyorum. O güzel bir yüzden çok daha fazlası. İnsanların ondan faydalanmaya çalışacağı kadar tatlı biri. Yaşadığı onca şeyden sonra muhtemelen güvenmemesi gerekirken güveniyor. *Zeki.* O kadar zeki ki aklına koyduğu her şeyi başaracağını biliyorum. Hak etsem de etmesem de sevgi dolu. Açık yüreklilikle, beni koşulsuz seviyor, şu anda hayatında olup bitenleri göz önünde bulundurarak bencil olmaya hakkı varken benimle ilgileniyor.

Bu kadının içi de dışı da muhteşem. Ve ben onunla birlikte olan şanslı piç kurusuyum.

Yani olacak son şey, bu pisliğin onu benden alması. Tamam, biraz mağara adamı gibi davrandım. Gözümü korkutacakmış gibi bana bakması şaka gibi. Böyle devam ederse, egosunun canına okuyacağım. Portakal suyumdan bir yudum daha alıp ona ters ters bakıyorum.

Tuesday jetin kısa koridorundan pijama pantolonu, tişört ve kapüşonlu bir poşetle iniyor. Vücudunu kat kat giysilerin altına gömdüğünde bile gözlerimi ondan ayırmamı zorlaştırıyor.

Ne kadar sevimli görünse de ona hiç pijama giydirmememin bir nedeni var. Benimle yataktayken tercihim çıplak olması. Cipten indiğinde ne giydiğini fark etmemem komikti. Sadece bana gülümseyen o güzel ağzını gördüm.

Buluşmamızdan bir saat sonra, yola çıktığımızdan beri Allison'la birlikte oturduktan sonra yanımdaki koltuğa oturdu. Geri döndüğü için mutluyum. "Bu durumu nasıl oynayacağız?" Gözlerine bir bakış atarak soruyorum.

"Doğrusu, nasıl oynamam gerektiğinden emin değilim. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bilgi için faydalı mı?"

Dizlerini büküyor ve kollarını bacaklarına doluyor, kararlılık onu iç çekmeye zorluyor. "Korkarım öyle. Allison'la konuştuktan sonra, ihtiyacım olan bilgiye sahip."

"Gibi mi?"

Daha yakına eğilerek, yalnız olup olmadığımızı görmek için etrafına bakınıyor. Allison hâlâ arka koltukta bacaklarını diğerinin üzerine açmış, Carter ise ara sıra benimle girdiği göz göze gelme yarışı dışında çoğunlukla başını aşağıda tutuyor. "Bunun için hazır mısın?"

"Eğer konu senin başka biriyle seks yapmansa, yapmayacağım."

"*Düğün günümüzde* başka biriyle seks yapmasıyla ilgili."

Bakışlarım yukarı fırlayıp sikiciye bakıyor. "Düğün gününde başka bir kızla yatmadı."

Omuz silkiyor. "O yaptı."

"Sahip olduğu en iyi şeyi mahvettiği için gidip ona teşekkür etmeliyim." Gülüyor, bana dirsek atıyor. "Saçmalıyorsun, biliyor musun?"

Ben de onu nazikçe dürtüyorum. "Aslında bunu biliyorum."

Şöyle devam ediyor: "Onu mihrapta bıraktım, yani bu onun karmasıydı. Ama hikayenin devamı var. "

Bakışlarım ona yöneliyor, artık ona baktığımı görüp görmemesi umurumda değil. O buna değer. "Oha. Geri çekil. Onu mihrapta mı bıraktın?"

Yüzünde hafif bir sırıtma belirdiğinde pişmanlık duymuyor. "Ben de öyle duydum."

Onu çok seviyorum. "Seni yaramaz kız."

Sandalyede kıpırdanırken hırıltılı bir nefes alıyor. "Odaklanmamız gerekiyor ve senin bana yaramaz ya da iyi kız demen yardımcı olmayacak."

"Odaklanmazsak ne olur?"

Güzel, somurtkan dudaklarından bir kahkaha kaçıyor ve gözlerini deviriyor. *İşte benim kızım.* "Sen sevişiyorsun ve ben hiçbir cevap alamıyorum."

"İlk bölümle ilgili bir sorun göremiyorum."

Dirseği bu sefer pazumu çok daha sert buluyor. Neyse ki, göt surat izlemiyor. Sevişiyormuşuz gibi görünmememizin imkanı yok. "Ciddi ol, bebeğim." diyor.

"Olmadığımı kim söyledi?" Bu sefer ondan daha hızlı davranıyorum, ulaşamayacağı bir yere gidiyorum ve kıkırdıyorum. "Şaka yapıyorum. Biraz ..." Tekrar eğildim. "Ona benim hakkımda ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Henüz bizden haberi yok."

"Ona gösterebiliriz." Uçak ikimiz dışındakilerin duymasını engelleyecek kadar gürültülü, o halde neden geri duralım? Şimdi bize dik dik bakan şerefsizle tekrar alay edelim.

"Çok kötüsün, Loch."

"Ama o kadar iyi ki bana karşı koyamıyorsun."

"Yalan söylemek yok." Bakışları jetin üzerinden nişanlısı olduğunu iddia eden adama kaydı. Karşılıklı olduğu saçmalığını söylüyorum. Eğer onu sevdiyse, bu başka bir hayattaydı, şu an yaşadığı hayatta değil. Yani benimkinden başka bir şey iddia edilmiyor. "Hâlâ hafıza kaybım olduğunu bilmiyor." diyor.

Kaşlarım uçağın tepesine fırladı. "Bunu nasıl başardın?"

"Çok az konuşuyoruz ve konuştuğumuzda da tartışmak istediği son konu ben oluyorum."

"Gözlerinin sana yapışmış olması beni kandırabilirdi."

Bana doğru yaklaşıyor, ama vücudunun her parçasını bana dokunmaktan alıkoyduğunu fark ediyorum. *Berbat bir şey.* "Seni görmeyi beklemiyordum." diyor.

Ona güveniyorum. Güvenmemek için bir nedenim yok. Belki de onunla gelmek bir hataydı. "Burada olmak benim için adil değil ama sensiz yaşamak en kötüsü."

"Geldiğine sevindim." Elini koluma koyuyor ama uçağın diğer ucundan ona nasıl baktığını görüyorum. Onu Carter'la benim aramdaki bu tehlikeli çizgide yürüyecek bir konuma soktuğum için kendimi bok gibi hissediyorum. Ayrıca beni kızdırıyor çünkü bunu asla yapmak zorunda kalmamalı. "En çılgın hayallerimde bile burada olacağını düşünmemiştim. Burada olmanı seviyorum çünkü yaptığın fedakârlığı biliyorum."

"Bu bir fedakârlık değil. Olmak istediğim yer burası."

Eli çok çabuk kayıyor ve kucağına düşüyor. Arkasına yaslanıp başını bana doğru çevirmeden önce kısa bir süre gözlerini kapatıyor. "Ben de seni burada istiyorum Loch."

Başımı sallıyorum. Göz kapakları ağırlaşıyor ve gülümsemesi hafifliyor ama güzelliğinden bir şey kaybetmiyor. "Bana ihtiyacın olduğu sürece burada olacağım. Şimdi biraz dinlen. İçimden bir ses indiğimizde enerjiye ihtiyacın olacağını söylüyor."

Gözlerini kapatarak, sanki göz kapaklarının ardındaki görüntü çok güzelmiş gibi sırtıyor. "Merak etme. Senin için biraz ayıracağım."

Bu kadın . . . O vermeye devam eden bir hediye. İşte tüm kalbim burada. "Son zerresine kadar yakacağımdan emin olabilirsin."

"Söz mü?" diye fısıldıyor, yorgunluk etkisini göstermeye başlamış gibi. "Söz veriyorum."

"NASIL BU KADAR ATEŞLİ OLABİLİYOR?" Salı'nın sesi bilincimde yankılanarak beni uykumdan çekip çıkarıyor.

"Bahse girerim seks inanılmazdır," diye fısıldıyor Allison benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "O çok, *mmm*, lezzetli bir şekilde büyük. Büyük eller. Büyük, geniş omuzlar. Büyük ayaklar." Kıkırdıyor.

Eğlenceli, ama Salı'nın nasıl tepki vereceğini görmek için gözlerimi kapalı tutuyorum. İnliyor ve bu doğrudan pantolonuma gidiyor. "Evet, her şey büyük. Keşke yarısını bilseydin."

"Eğer yarısını bilseydim, sabahları yürüyemezdim. Kışkırdığımı söylemeliyim kızım, ama burada birilerinin *büyük* deneyimler yaşamasından da mutluyum." Allison yine gülüyor.

Benim hakkımdaki özel konuşmalarını duymak ne kadar eğlenceli olsa da gözlerimi açtığımda uyanık olduğumu görüyorum. İkisi de sanki sadece beni süzmüyorlarmış gibi Salı'nın kucağındaki albümdeki bir fotoğrafı işaret etmekte gecikmiyorlar. Tuesday soruyor, "Pazarlamadaki işimi sevdim mi?"

"Hey," dedim, sesim hâlâ sersem gibiydi.

Karşımdaki koltuktan başını kaldırıp bakıyor. "Merhaba uykucu. Bir insanın uçuşta bu kadar derin uyuyabileceğini hiç bilmezdim, ama yine de ben de hatırlamıyorum. Görünüşe göre biraz dinlenmişsin."

"Ben yaptım." Doğrudum ve sırtımı gerdim.

"Yaptın mı?" "Biraz."

Pencereden dışarı bakarak, "İnmemize ne kadar var?" diye soruyorum. "Bir saatten az."

Bardaklıktan bir şişe su alıp yarısını içiyorum. Kafamı kaldırdığımda Carter'ın gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu görüyorum. Gözlerinde eskisine göre daha az öfke var ama neyin değiştiğinden emin değilim. Hâlâ ona karşı gardımı indirmeyeceğim.

Bacaklarımı esnetmeye karar vererek kalkıp uçağın arka tarafına, oradan da ön tarafına yürüyorum ve acil durum kapısının penceresinden dışarı bakmak için duruyorum.

Okyanusta olduğu gibi orada da kaza yapabilecekken karada olduğumuz için neden rahatladığımı bilmiyorum.

"Yani sen hamal değil misin?"

Ayağa kalkıp dönüyorum, düşmanla burun buruna geliyorum. Onun gerçekte kim olduğunu göremediğimi sanıyor - kendine güvensiz küçük zengin çocuk. Kendim de zengin bir çocuk olduğum için söylüyorum bunu. Güvensiz ... o kadar da değil. Sadakayla yaşadığımı düşünen insanları çürütmek için yıllarımı harcadım. Bir hukuk bürosuyla anlaşmıştım ama sınıf birincisi olarak mezun olduktan sonra herhangi bir yerde çalışabilirdim. Çok çalışarak ve sağlam yatırımlar yaparak kendi servetimi kazandım.

Bu adam . . . Hayatında bir gün bile çalışmış olsa şaşırdım. Zayıf görünüyor ve kesinlikle omurgasız.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Hayır, ben hamal değilim" diye cevap verdim. "Jet sizin mi?"

"Jet sahibi olmaya ihtiyacım yok ama yolculuk için para ödedim."

Omzunun üzerinden, Carter ve benim konuşmamızdan dolayı oldukça gergin görünen kadınlara bakıyor. Geri döndü ve "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Tu-Céline'in Avrupa'ya gitmesi gerekiyordu."

"Sana atlamayı söylüyor ve sen ne kadar yükseğe diye soruyorsun?" İçinden kıkırdıyor. "Şimdi seni neden etrafında tuttuğunu anlıyorum."

"Bir bok bildiğin yok." Sırıtarak kollarımı iki yanıma indiriyorum ve o sırtışıyla onu patlatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Beni bu yüzden yanında tutmadığını söylediğimde bana güven."

"Senin gibi bir sürü adamla tanıştım. Güzel bir kızla tanışırsın ve aniden biraz sahiplenici olursun. Céline'le nişanlı olduğumuzun farkındasıdır herhalde." Uzanıp gömleğimin yakasına bir fiske vurdu.

Céline ile nişanlanmasını siktir et. Omzumu geri çekiyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Bana bir daha dokunursan o lanet elini kaybedersin."

"Tamam, tamam. Tamam," diye alay ediyor, ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Sakin ol."

Benimle taşak mı geçiyor? "Bana sakinleşmemi söyleme. Buraya gelmenin bir sebebi var. İstedğin noktaya gel, sonra da benden uzak dur."

"Bunda senin çıkarın ne? Para mı istiyorsun? Tamam, sana bir çek yazarım, sen de bizi bırakıp mutlu mesut yoluna devam edersin."

Bana gülecek kadar aptal.

Acısız olmayacak ama çabuk yapacağım.

"DAHA ÖNCE HİÇ KİMSENİN BU KADAR HIZLI DÜŞTÜĞÜNÜ GÖRMEMİŞTİM," diyorum, hala şaşırmış bir şekilde. "Küçük bir vuruşla bayıldı."

Tuesday bana ters ters bakıyor. "Küçük mü?"

Omuz silkiyorum. "Tüm gücümü kullandığımdan falan değil. Bir dokunuştan fazlası değildi."

Buzdolabında bulduğu bir buz torbasını yüzünün sağ tarafına bastırırken "Loch," diye uyarıyor. *Uyarımı dikkate almaması benim suçum değil.*

Öyle bile olsa, yapmam gereken son şey, onun bu şerefsiz için üzülmesini sağlamak. "Ben burada bekleyeceğim." Uçuş boyunca oturduğum koltuğa oturuyorum ve Carter'ın kendine gelmeye başlamasını izliyorum.

Allison ve Tuesday ayağa kalkmasına yardım etti ve karşıma oturması için ona doğru yürüdüler. *Neden?* Hiçbir fikrim yok ama iyi davranmam gerektiğine çoktan karar verdim. Elini buz torbasının üzerine kapatıp ona sanki benim değil de onun dünyasıymış gibi baktığında, onu yumruklama isteğimi dizginliyorum.

Allison fotoğraf albümünü taşıyor ve hemen onun yanına oturuyor. Kitabı benim yanıma çekilen ve kucağına koyan Tuesday'e uzatıyor. "Suç duyurusunda bulunmayacağını söyledi ama bazı şartları var."

"Neden onun adına konuşuyorsun?"

"Konuşmuyorum. Sadece onun şartlarını iletiyorum."

"Şartları ve koşulları umurumda bile değil. Başkalarına saygı duymayı öğrenmesi gerekiyor." Bana sanki hiç tanışmamışız gibi, sanki düşman benmişim gibi bakıyor. Kalktım ve tualete doğru yöneldim. Arkama bakıyorum ve konuştuklarını görüyorum, aralarında yoğunluk alışverişi var. "Siktir."

Kapıyı kapatamadan bir el kapanmasını engelliyor. "Loch?"

Kolu bırakıyorum. Tuesday içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor ve kilitliyor. Ben onun anlatacaklarını duymak için beklerken birkaç saniye geçiyor ama kelimeler gelmiyor. Ellerini gömleğimin altına kaydırıyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve beni öpüyor.

Sorunlarımızı böyle halletmiyoruz ama eli pantolonumu çözmeye başladığında, onu beni başka bir şansımız olmayacakmış gibi öpmeye itenin sadece arzu olmadığını anlıyorum. İhtiyaç.

Dünyanın geri kalanı bekleyebilir. Birbirimizle bu bağlantıya *ihtiyacımız var*.

Geri çekilirken gözlerimiz birbirimize kilitleniyor, nefeslerimiz dar alanda sıcak ve ağır. Yüzünü kavriyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. Gözlerimi açtığımda göz kapakları yavaşça açılıyor ve "Pantolonunu çıkar" diyorum.

Geri çekilip lavaboya yaslanıyorum ve ona alan açıyorum. Saçları dağınık, gözleri vahşi ve gözlerimin içine bakarken nefes alış veriş sığılaşıyor. Ama sonra büzgü ipini çözüyor ve tangasını flanel iç çamaşırıyla birlikte aşağı çekiyor. İçinden çıkarken olduğu yerde kalıyor. Yaklaşıyorum, kapüşonlunun fermuarını açıyorum ve bir dolabın kulpuna asıyorum. Sonra gömleğinin alt kısmını kaldırıp onu içeri alıyorum. "Buraya otur."

Söyleneni yapıyor ve pencerenin altındaki küçük banka oturuyor. Önünde diz çöküyorum, her iki bacağını da alıp omuzlarımin üzerine koyuyorum.

"Loch-"

"Sh." Dudaklarımı yaladım ve eğildim. Onu bir kez ve sonra tekrar öpüyorum, oyalanıyorum ve dişlerimi dudaklarında hafifçe gezdiriyorum. Ona bakarak, "Sana kendini çok iyi hissettireceğim bebeğim. Söz veriyorum."

Kısa bir nefesle alt dudağını emiyor ve dişleriyle sabitliyor. Gözlerimi ona dikmişken dilimi çıkarıp dudaklarının arasında gezdiriyorum.

tatlılık. Bana karşı kükrüyor ve işte o zaman onu tam istediğim yerde yakaladığımı anlıyorum. İçeri dalarak klitorisini dudaklarımla okşuyorum ve sonra dişlerimle en nazik ısırıkları veriyorum.

Motorlarla yarıştığı için uçaktaki gürültü sorun olmuyor ama yerinde duramayınca bir elimi karnının alt kısmına koyup dilimle onu becermeye başlıyorum.

Onunlayken her şey daha iyi, daha tatlı, daha ıslak. Onun ereksiyonunun etrafına sarılmış hissini arzuluyorum, ama bu benimle ilgili değil. Mesele onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamak -sadece cinsel olarak değil, ileride olacakların üstesinden gelmek için gerginliği azaltmak.

Tomurcuğunun etrafında dönerken ve orgazmını teşvik etmek için parmaklarımı kullanırken elimin altında kıvranıyor. "Ne kadar iyi bir kız," diyorum, sonra ona karşı mırıldanıyorum. Vücudu tepki olarak titreşiyor. Ama ellerini saçlarımla arasına sokup çektiğinde, yaklaştığını anlıyorum. Acıyla başa çıkabilirim, ama bana verdiği tepkiler, yaptığım her şeyin bir ivme sarsıntısına ve bir inilti *kaçışına* neden olması - Kahretsin.

Ağzımla amına yapışarak parmaklarımla onu beceriyorum ve o da benimle boşalana kadar boşalmamı izliyorum. Gözlerim kapalıyken başımı yana çevirip kalçasının kıvrımına yaslanıyorum. Dış dünyanın bizi beklediğini biliyorum ama kendime gelmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacım var.

Sonunda nefesini tutana kadar parmakları saçlarımla okşuyor. "Geldin mi?" diye soruyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Dizlerimin üzerine çöküyorum, az önce lanet bir ergen gibi boşaldığının farkındayım. Ağzını öpüyorum ve sonra gömleğini kenara çekerek köprücük kemiğini ortaya çıkarıyorum. Orayı da öpüyorum, keşke daha fazla zamanımız olsaydı ve onu her yerinden öpebilseydim.

İçinden yumuşak bir kahkaha geçiyor. "Sorun değil, biliyorsun. Bu çok doğal."

Ben ağızımla onun "nişanlısına" sahip çıkarken gelip kapıyı yumruklamamasına hâlâ şaşıyorum. "Evet. Evet."

Nefes vererek ayağa kalkıyorum ve ona yardım ediyorum. Belinden tutarak onu tekrar öpüyorum ve sonra başının yan tarafını. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor, ortama sarılıp bana yapışıyor. Başını göğsüme bastırarak bir hıçkırığı bastırıyor.

Az önce ne oldu? Sırtını okşarken, göz teması kurmak için eğildim. "Neyin var bebeğim?"

"Carter'la evlenmek zorundayım."

Ne oluyor lan?

Salı

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim." Loch'un gözleri karardı, bana olan tutumu sıkılaştı. Ona karşı hâlâ zerre kadar korku duymuyorum. Bu adam beni dünyanın öbür ucuna kadar korur.

Gözümünden bir damla yaş süzülüyor ve onu silmek için yere bakıyorum. Çok sinirliyim çünkü sevdiğim adamla Fransa'ya gidiyorum. Bunun tadını çıkarmayı hak ediyorum. Ailemi, beni sevdiklerini ve önemsediklerini bildiğim insanları görmek üzereyim. Ve umarım bu yolculuk hafızamın geri gelmesini sağlar ya da en azından her şeyi anlamlandırmama yardımcı olur.

Mutlu olmalıyım.

Ama Loch yerinden kalkar kalkmaz Carter, eve geldiğimden beri patlatmak için beklediğini bildiğim bombayı patlattı. *"Her şeyini kaybedeceksin, Céline. Kaybedeni terk et ve anlaşılmamıza geri dön."*

Ne anlaşması?

Onu kendim halletmek istedim, Loch'u endişelendirmek istemedim. Ama bu iş çok çabuk kontrolden çıkıyor. Loch oturdu çünkü oturmazsa Carter'ı bulmak için kapıdan fırlayacaktı. Ve eğer ölümün bir bakışı varsa, onda ustalaşmıştır. Bu, duygularını saklamakta yetenekli kurnaz bir avukat değil. Hayır, bu dünyası tehdit altında olan bir adam. "Bana tam olarak ne dediğini söyle, Salı."

"Carter biz buradayken bunu resmileştirmek istediğini söyledi. "Ya onunla evlenirim ya da evlenmem."

Aradığım çiğ zevkten ve Loch'un bana sağladığı geçici kaçıştan sonra yakalandım, az önce yaptığımız şeyin ardından kendimi açıkta hissediyorum. Pantolonumu tekrar giyiyorum, Carter'ın anımızı çalmasından ve hala kafamın içinde olmasından nefret ediyorum, her birini ve sonrasını mahvediyor.

Loch beni bacaklarımın üstünden tutarak kendine çekiyor ve "Yoksa ne olur?" diye soruyor. Gözlerinin sıcaklığı paylaştığımız arzuyla yanarken, öfke dış kenarları renklendiriyor.

Ben de aynı şeyi hissediyorum, savaşılan duygular arasında sıkışıp kaldım. "Söylemedi ama zaten bildiğimi varsayıyordu. Keşke hatırlayabilseydim." İki hayat arasında bir çizgide yürümek ama sadece bir tarafa sağlam basmak çok saçma. "Bundan nefret ediyorum. Tehditleri yüzünden kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyorum. Tehditler boş mu, yoksa gerçekten benimle ilgili bir şey mi var?"

Ayağa kalkıp yüzümü avuçladı. "Fark etmez. Onunla evlenmeyeceksin."

"Onunla evlenmeyeceğim. Benim üzerimde her ne etkisi varsa, bir çıkış yolu bulacağım."

"Yapacağız. Birlikte."

"Hâlâ benim Céline olduğumu ve onu aldattığımı düşünüyor. Bunun onu her şeyin yolunda gitmesi konusunda endişelendirdiğini söyleyebilirim. Ne yapmalıyım?"

"Önüne ve arkana dikkat et." Elleri omuzlarıma kayıyor ve hafifçe masaj yapıyor. "Eğer seni evlenmen için tehdit ediyorsa, başka şekillerde de canını yakmaktan çekinmeyecektir."

Ona tekrar sarılıyorum, gücünü ve bana olan inancını içime çekiyorum. "Bana zarar vereceğini sanmıyorum. Niyeti buysa bunu çoktan yapmış olabilir."

Çenesini başıma dayayarak başını sallıyor. "Neden evliliğin onun nihai hedefi olduğunu düşünüyorsun?"

Son yirmi dört saat içinde bu konuda pek çok şey düşündüm, ama dönüp dolaşıp geldiğim nokta en basit olmasa da en bariz olanı. "Rahattan başka bir şey olduğumu sanmıyorum. O bana alışkın."

Pilot telsizden gelip koltuklarımıza oturmamızı ve kemerlerimizi bağlamamızı söyledi. "Biraz sarsıntılı olacak."

Çok az şey biliyorduk, *çoktan olmuşt*u.

Yolu kaplayan uzun selvilerin ardında gizlenen şato, tepeleri ve tarlaları kaplayan uyuyan zeytinliklerle çevrili olarak ortaya çıkıyor. Kış mevsimi olmasına rağmen, arazi fotoğrafın gösterdiğinden çok daha nefes kesici.

Bahse girerim sonbaharda zeytinler olgunlaştığında, yapraklar ve meyveler dallardan sarktığında daha da inanılmaz oluyordur. Zeytinler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bunu nereden bilebilirim ki? Bunun geri gelen bir anı olduğunu fark ettiğimde içimde umut çiçekleri açıyor ve henüz bizi bırakmadılar bile.

Şatoya ulaştık ve dışarı çıktık. Biz bavulları boşaltırken ön kapı açılıyor. Kendimin daha yaşlı bir versiyonu olduğunu fark ettiğim bir kadın "Hoş geldiniz" diyor. Onun o olduğunu bildiğim için kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. O benim annem. Beni görür görmez kollarını iki yana açarak bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor. "Céline, benim güzel kızım."

Vücudum ona teslim olurken boğazım düğümleniyor. Parfümünden mi yoksa sarılmanın verdiği rahatlıktan mı emin değilim ama o kadar tanıdık geliyor ki onunla paylaştığım her saniyenin tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

Neden bir Fransız aksanı beklediğime dair hiçbir fikrim yok ve bir yerde çok fazla zaman geçirdiğinizde ve çevreye uyum sağladığınızda olduğu gibi bir Fransız aksanı duyuluyor.

Arkasına yaslanıp çenemi kaldırıyor. "Nasılsın?"

Gözlerim sulanırken kalbim daha sert atıyor. Ona her şeyi anlatmak istiyorum ve Carter yüzünden yalan söylemeyip dürüst olabilmeyi diliyorum. Çenemi kaldırıyorum. İçimden bir ses bunu bana onun öğrettiğini söylüyor. "Seni gördüğüme sevindim." *Çok mutluyum.*

"Ben de seni gördüğüme sevindim, sevgilim." Allison'ı görür ve eski bir dost gibi her iki yanağını öpmek için hareket eder. "Seni görmek çok güzel, canım." Gözlerinin Loch'u bulduğu anı görüyorum. . . ve sonra Carter. Yüzündeki ifadeyi saklamayı başaramıyor.

Gülümsemekle gülümsememek arasında belirgin bir fark var ama ifadesini düzeltmekte gecikmiyor.

"Bu benim arkadaşım," dedim, "Loch Westcott."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Westcott. Ben Sofie Schroder." Kadın geleneksel selamını vermek için ayağa kalktığında, Westcott onu yarı yolda karşılıyor. "Siz de bizimle mi kalacaksınız?"

Gözlerinin kahverengisi öğle vakti kış güneşinin altında daha parlak, cevap verdiğinde onları renklendiren bir kehribar rengi, "Yapacağım. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Hayal ettiğim kadar çekici biri, ama Carter'ı karşıladığında bu özelliğinin devam edip etmeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Ailemin gözünde nerede duruyor?

Annem "Merhaba" diyor ve dönüp kapıya yöneliyor. İşte bu kadar. Onaylıyorum. Hiçbirimize karşı kazanamayacak, özellikle de birlikte durduğumuzda. Bana karşı elinde tuttuğu şeyin üstesinden gelebileceğine dair umudum var, özellikle de burada, hiç sempati görmeyeceği bir yerde. "Soğuk havadan çıkmalıyız." diye ekliyor.

Carter yanımdan geçip beni annemle yürümekten alıkoyduğunda, kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı: "Rolünü oynama zamanı geldi." Beni merdivenlerde ayakta bırakıyor, talepleri konusunda ne kadar cesur olduğunu fark ediyorum. Hangi rolü oynamam gerektiğinden emin değilim, bu yüzden gülme sırası onda.

"Hey!" Allison, adam içeri girmek için onu yolundan çıkardığında homurdanıyor. "Pislik," diye mırıldanıyor ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce arkasında boşluk bırakıyor.

İçeri girip bu maskaralığa devam etmeden önce Loch'la boş bir an çalmayı umarak geride kalıyorum. Loch çantamı benden alıyor, tam o sırada bir adam yanımıza geliyor ve bavullarla ilgileneceğini söylüyor.

Carter'la karşılaştığım için çok heyecanlıyım. Loch'un göğsünü okşayarak fısıldadım, "Hiçbir evlilik gerçekleşmeyecek."

"Hiç evlenmedin mi?"

Ses tonu beni hazırlıksız yakaladı. Aynı anda hem şaşkın, hem kararlı, hem de endişeli görünmeyi nasıl başardığından emin değilim ama başarıyor. Yine de yüz ifadesi - onu öpmek istememe neden olan ayırık dudaklar, göz kapaklarının daralması ve gözlerinin kenarlarında onları yatıştırmak için uzanmama neden olan o küçük çizgiler - yakınlığını arzulamama neden oluyor. Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim. "Asla. Sadece ona değil."

Loch ile evliliğe acele etme uyarıları pencereden dışarı atılırdı. Loch'la gözümü kırpmadan evlenirdim. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Onunla sonsuza dek birlikte olmak için yapmayacağım şey yok. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." Sözleri beni kaplıyor, içimi ve dışımı ısıtıyor.

"Görünüşe göre," diye söze başlıyor annem ve öpüşürken yakalanmış gençler gibi birbirimizden ayrılmamıza neden oluyor, "konuşmamız gereken birkaç şey var."

Yanaklarım kızarıyor ve Loch'a bakıyorum. Bakışlarım ona döndüğünde sırtıtıyorum, ikisinin de hayatımda olmasından duyduğum mutluluk içime işlerken kendimi durduramıyorum. Heyecanıyla onu ellerinden tutarak merdivenleri hızla çıkıyorum. "Seninle paylaşmak istediğim çok şey var."

"Sabırsızlanıyorum." Loch'a dönerek, "Kızımın parlamasının sebebi sen misin?" diye sorar.

"Umarım öyledir" dediğini duyduğumda kalbim küt küt atıyor.

"O GÜNÜ ASLA UNUTMAYACAĞIM," diyor annem, elinde bir kadeh şarapla babama yaslanarak. "Senin doğumun söz konusu olduğunda tüm planlar alt üst oldu. Hatta üç gün erken geldin. Suyum geldiğinde her zamanki haftalık saç randevumun ortasıydım."

Bir kahkaha sesi karanlık panelli odayı aydınlatıyor. Manhattan'dan ayrıldığımdan beri kendimi en iyi şekilde hissediyorum. Kasırgalı bir yirmi dört gün oldu.

çok inişli çıkışlı saatler geçirdim. Arkadaşım Loch ve ailemle geçireceğim bu zamana ihtiyacım vardı.

Vardıktan sonra nihayet babamla yeniden bir araya geldim. Beni annem gibi gördüğünde gözleri doldu, bu da gözlerimi yaşarttı. Onların sevgisi kucaklaşmanın ötesine geçiyor ve şu anda bile hissediliyor.

Büyükbabam kırılması zor bir cevizdir. Sarıldık ama sonra sanki bir şeylerin değiştiğini anlamış gibi gözlerimin içine bakıyordu. *Her şey değişti* ama ben sırlarımı korumaya devam edeceğim, *şimdilik*.

Erken yattı ama birlikte biraz zaman geçirmek istediğini söyledi. Ben de isterim.

Babamın yanında oturan Loch, deri koltuğunda arkasına yaslanıyor. Ateşin yanında ısınmayı tercih ettiğim için bana çok uzak. Gözlerini benimkilere dikerek, "Haftanın hangi günü doğdu?" diye soruyor.

"Salı günü. Yaklaşık iki yıldır sabah onda saç randevularım vardı."

Babam ekliyor, "O her zaman küçük bir fişekti, bizi ayakta tutardı."

"Buna inanabilirim." Loch kıkırdar. "Salı günü."

Başımı kaldırıyorum, gözlerimiz tekrar birbirini buluyor. "Evet?"

Sırıltısı genişliyor. "Salı günü doğmuş olman ilginç değil mi?"

Paylaşacak bir hikayen var mı, Dane?"

"Beni öldürürdü," diye cevaplıyor babam. Bana bakarak, "Bu adamı sevdim" diyor.

Anılarına o kadar dalmışım ki, Loch bana açıklayana kadar bu büyük ayrıntıyı fark etmedim. Beyan ediyorum. "Ben bir Salı günü doğdum."

Allison, "Bu bazı şeyleri açıklıyor." diyor.

Salı çok eşsiz bir seçim, hastanedeyken ve hatta sonrasında hiçbir anlam ifade etmeyen bir isim. Şimdi, bir rol oynadığını bilmek onu daha da çok seviyorum

geçmiş hikayemde ve şimdiki zamanımda. Loch için başlıyorum. "Bir salı günü doğdum."

Onun kucağına yerleşmek ve tüm bu durumun ne kadar karmaşık olduğunu düşünmeden ve endişelenmeden bir çift olmak çok cazip geliyor. Umursamamaya, sadece onunla bu anda kalmaya çalışıyorum.

Ama tam ona ulaştığımda, "Ne hakkında konuşuyoruz?" dediğini duyuyorum. *Ugh*. Gözlerim Carter'ı kapı aralığında buluyor ve ne kadar zamandır orada durduğunu merak ediyorum. Onunla tekrar birlikte olma talihsizliğini yaşamadan önce değer verdiğim insanlarla daha fazla zaman geçireceğimi sanıyordum.

Odanın neşeli havası onun varlığıyla birlikte kayboldu. Kimse yanıt vermeyince, "Lütfen nişanlımın kusuruna bakmayın. Akşam yemeğinden önce yürüyüşe çıkacağız."

Loch diyor ki, "Dışarısı karanlık."

"O büyük bir kız. Bence iyi olacak."

"*Bence*," diyor, "benim için çalışmıyor."

Bu olay Loch'un hapse girmesiyle sonuçlanabilecek daha büyük bir sahneye dönüşmeden önce omzuna dokunuyorum. "Sorun değil. Benim de ona söyleyecek bazı şeylerim var."

"Bunun için gün ışığının daha iyi bir zaman olacağını düşünmüyor musunuz?"

Beni korumak istemesini takdir ediyorum ama Carter'ın elinde o kadar çok şey var ki bunu uzatmak istemiyorum. Bu gece buna bir son vermeye ve buraya gelme nedenime odaklanmaya hazırım. "Uzun sürmez." diyorum.

Ayrıca Carter'ın egosunu beslemeyeceğim ve her konuşmayı büyük bir mesele haline getirmeyeceğim. Muhtemelen onsuz eğlendiğimiz için sinirleniyordur.

Arkamda onun adımlarını duyarak büyük oturma odasından geçiyorum ve daha önce kısa bir turda gördüğüm kış bahçesine giriyorum. Her odadaki zengin mimari ve sanat eserleri, buranın beni neden mutlu ettiğini anlamamı kolaylaştırıyor. Kendimi hiçbir zaman gelenekçi biri gibi hissetmemiş olsam da bu ev tarihle iç içe. Sadece süslü mobilyalardan çok daha fazlası var. Atan bir kalbi ve yatıştırıcı bir ruhu var.

Kapıyı arkamdan kapatıyor ve önünde durarak bana çıkış yolu bırakmıyor. "Neyin var senin?" diye soruyor bana bakarak.

O biliyor mu? Nasıl bilebilir ki? Bilemezdi. "Ne demek istiyorsun?" Bir kanepenin koluna oturdum ve ona baktım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Her şeyi mahvetmeye mi? Ben sikişlerimi gözlerden uzak tutuyorum, ama sen kendininkileri ortalıkta sergilemeye mi karar veriyorsun? Yaptığımız anlaşma bu değildi, Céline." Adımı sanki altındaki çukurda yaşıyormuş gibi söylemesi hiç hoşuma gitmiyor. Odayı geçerek büyük bir cam bölmenin önünde duruyor. Dışarısı görülemeyecek kadar karanlık, bu yüzden yansımasına baktığını düşünüyorum. Ne kadar da Carter'cı.

"Bu düzenlemeyle ilgili hafızamı tazeleyin."

Omzunun üzerinden bana yan gözle bakıyor. "Hafıza kaybı, ha?" "Detayları unuttum."

"Belli ki." Gözleri pencereye dönüyor. "Céline, bu işe aşkla başlamadığımızı biliyorsun, ama her zaman bunu sürdürecektik kadar iyi anlaştık. Geldiğimiz aileler düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı."

"Yani bunu para için mi yapıyoruz? Hepsi bu mu?" Daha önce bu kadar sığ olduğum için kendimde hayal kırıklığı yaratarak aşağıya bakıyorum. "Kendimize saklamak için mi?"

Bu kez geri dönüyor, yüzünü şekillendiren şaşkınlık, gergin dudaklar ve eşleşen gözler. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"İyi. Neden?"

Bana uzunca bir süre bakıyor, bu da beni onun yanında normalde olduğumdan daha fazla rahatsız ediyor. Gözlerimi ararken, "New York'ta ne yapıyordun?" diye sordu.

Konuşmadaki ani değişiklikten dolayı başım dönüyor. Ama sonra Allison'ın sözleri aklıma geliyor: *"Akıl oyunları oynamayı seviyor..."* Sırasını aldı. Kendi hamlemi yapmanın zamanı geldi. "New York'ta olduğumu nereden biliyordun?"

Hafifçe kıkırdıyor ve kısa bir süre için şakağını ovuşturuyor. Hareketleri birbirini tutmuyor, beni onunla birlikte tetikte tutuyor. "Eğer bu bir sırsa, Allison'ı suçla. Çenesini kapalı tutamadığını biliyorsun."

Onunla dalga geçmek için gülüyorum ama tekrar geri dönüyorum. "Evli olsaydık, eninde sonunda her şeyi alırdık. Amacımız bu mu?"

"Sebepler mi?" Alay ediyor. "İlginç bir kelime seçimi. Eskiden hedefler derdik. Servetin birleşimi muazzam olurdu."

"Her şey parayla ilgili değildir. Örneğin aşk."

Ellerini bir tür yalvaran öfkeyle önünde kavuşturarak, "Neden bu kadar farklı davrandığını bilmiyorum. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Benden ne istiyorsun, Carter? Elbette bu sadece zenginlik için bir evlilik anlaşması değil."

Ellerini iki yanına bırakarak yaklaşıyor. "Seni korumaya, sana bir çıkış yolu vermeye çalıştım."

"Neyin çıkış yolu? Mutluluktan mı?"

Gözlerini kapatıyor ve parmaklarını alnında gezdiriyor. Bana tekrar baktığında, "Neden her adımda benimle kavga etmek zorundasın? Birlikte güzel bir hayatımız olabilirdi, Céline."

"Loch'a aşığım." Kıpırdamıyorum, bir santim bile. Daha ne söyleyebilir ya da ne yapabilirim ki? *Top onun sahasında.*

"Onun için her şeyi riske atmaya hazır mısın?"

Sakinleştirici bir nefes alıyorum, bu konuda kolayca çılgına dönebilecekken her şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Sevdiğin biriyle birlikte olmak istemiyor musun?"

"Seni seviyorum. Eskiden sen de beni severdin." Hâlâ merak ediyorum, bana öyle söylediği için ikna olmadım. Ses tonundan duygu da kaçmış. Çok hesaplı. "Sanırım bu gece yeterince zarar verdik. Belki yarın her şey daha iyi görünür."

"Loch'u sevmekten bir gecede vazgeçmeyeceğim. Asla vazgeçebileceğimi sanmıyorum. O benim için çok şey ifade ediyor."

Bakışları, eylemlerini haklı çıkarmak için ihtiyaç duyduğu yalanı bulacakmış gibi gözlerimin arasında geziniyor. Bulacak çünkü gerçek, tehditlerinden daha güçlü.

"Yarım milyar dolardan fazlası sizin için ne ifade ediyor?"

"Evet." Loch ile sahip olduğum şeyin daha değerli olduğuna hiç şüphem yok.

Başını sallayarak burnundan derin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça nefes veriyor. "Sen bir aptalsın." Sanki tanışmak istemediği bir yabancıya bakıyormuş gibi bana bakarak bir kez daha duraklıyor. "Eğer artık birlikte olmayacaksak, insanlara ne söyleyeceğimize karar vermeliyiz. Belki ortak bir bildiri yayınlarız?"

"Aşırı görünüyor."

"Sanki kim olduğunu unutmuş gibisin."

"Belki de. Ama sonunda kim olmak istediğimi keşfettim."

Keskin yüz hatlarından ilişkimizin yükünün ağırlığı kalkarken omuzları hafiflerken bir gülümseme beliriyor. "Hey, yarın son bir gezintiye çıkmalıyız. Eski günlerdeki gibi mi? Sabahın erken saatlerinde, sis dağılmadan önce ata binmeyi hep sevmişsindir. Eskiden yaptığımız gibi göle gidebiliriz. Hava donacak kadar soğuk değil."

At mı sürüyorum?

Devam ederek kapıya yöneldi, "Spekülasyonları sona erdirmek için o açıklamayı hazırlayacağım ve sabah yanımda getireceğim. Öğle yemeğine kadar yayınlayabiliriz."

Yani bugünlerde işler böyle mi yürüyor? Sosyal medya için halka açık ortak açıklamalar mı? "Kulağa hoş geliyor, ama sonra ne olacak?"

"Yollarımız ayrılıyor."

Loch

"ROL YAPMAKTAN HOŞLANMIYORUM, ama lanet olsun, o güzel kıcını buraya getir."

Tuesday binici çizmelerini ayarlamak için eğiliyor. Ayağa kalktığında, ellerini kalçalarının üzerinde gezdiriyor. *Alaycı*. "Bana kalırsa hiç fena değil."

Hay sikeyim.

Ben sertim ve o gidiyor. *Hiç adil değil*. "Hiç de fena değil. Kalmayacağına emin misin? Binecek çok daha eğlenceli bir şeyim var." Bir kahkaha patlattı. Egom zayıf değil. Aletimi ovuşturuyorum ve "Bu ereksiyonun komik bir tarafı yok bebeğim" diyorum.

Antika gardırobun kapakları açıkken, içinde özenle asılı duran binicilik kıyafetlerine atıfta bulunarak, "Binicilikle ilgilendiğimi kim bilebilirdi?" diyor.

"Ata nasıl binileceğini bildiğinden emin misin?"

"Öyle olmasaydı neden bu kadar kıyafetim olsun ki?" Aynada güzel kıcını kontrol etmek için dönüyor. "Çok tatlı görünüyorum."

"Tatlıdan da öte görünüyorsun, Tues." Ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve kaskını takmadan önce düşük at kuyruğunu sıkıca çekmesini izliyorum. "En azından başın korunuyor."

"Soyulduğumda bunu kullanabilirdim."

"Konu açılmışken..." Şifonyerin üzerindeki aynanın yansımasından bana bakarak, "Konuyu açmaktan bile nefret ediyorum ama müfettişten haber var mı?" dedi.

"Hayır. Son zamanlarda dedektifle görüştünüz mü?"

Yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu. "Yapmadım. Son birkaç gün tam bir kasırga gibiydi." Güneşin pervazın üzerinden yeni doğduğu pencereye doğru bakarak ekliyor: "Onlarla konuştuktan sonra cesaretim kırıldı, bu yüzden erteliyorum ama muhtemelen bugün aramalıyım."

"Belki müfettiş yakında yeni bir şey bulur. Polisin elinde sadece tek bir vaka var."

Doğrudum, onu yakaladım ve kollarımın arasına aldım. Kahkaha çığlıkları arasında onu öperken, eğer bir zayıflığım varsa onun o olduğunu fark ediyorum. Burnuna dokunuyorum ve diyorum ki, "Cesaretini kaybetme. İlerleme kaydediyoruz. Önemli olan da bu."

"Doğru." Mavi gözleri mutlu ve loş, bulutlu sabahta bile benim için parlak. "Saçımı mı bozdun?"

Onu, her şeyini inceliyorum ve sonra sırtıyorum. "Belki."

Göğsüme şaplak atarak beni itiyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Benimle yapabilecekleriniz için size zaten iyi bir teklifte bulundum, ancak pazarlık yapmak isterseniz, karşı teklife açığım."

Kıkırdıyor ve kıyafetini ve kaskını ayarlamak için tekrar aynaya dönüyor.

"Şuna ne dersin? Öğle yemeğini atlayalım ve onun yerine beni yemene izin vereyim?" "Çok yaramazsın." Başparmağımı alt dudağıma sürterek

onaylıyorum

bu müzakerenin yönünü belirleyecek. "Çekici bir teklif. Gerçekten de *çok* çekici," diyorum onun küçük, sıkı vücuduna bakarak. "Ama bundan benim çıkarım ne olacak?"

Yanıma gelip eğildi. Öpmek için yaklaştığını sanıyorum ama kulağıma doğru ilerliyor ve fısıldıyor: "Söz veriyorum, harcadığın zamana değecek."

Onu tuttum, yatağa çekmek üzereydim ama saçını tekrar düzeltti. Kıkırdayarak onu öptüm ve "Anlaştık." dedim.

"Bu konuda bir araya gelebileceğimizi biliyordum." "Çok pis."

Yanağına öpüyor ve sonra kulağımın lobunu dişlerinin arasına alıp ısıyor. Tekrar fısıldayarak, "Bu şekilde seviyorsun." diyor.

"Bu ereksiyona yardımcı olmuyorsun. Aslında, başa çıkmayı her zamankinden daha da zorlaştırıyorsun."

Masumiyet gözlerini ve gülümsemesini şekillendiriyor. "Özür dilerim. Biraz ..." Gülüyor. "Bunu gerçekten telafi edeceğim." Bu kez burnuma dokunarak, "Söz veriyorum." diyor.

"Bu konuda seni tutuyorum."

"Umarım öyledir." Bir an bile önce mutlulukla bakan gözlerine bir gölge düşüyor ve "Seninle aklımı kurcalayan bir şey hakkında konuşabilir miyim?" diyor.

"Her zaman."

"Dün gece Carter bana Allison'ın New York'ta olduğumu nasıl paylaştığını anlattı."

"Ve bu onunla paylaştığınız bir şey mi?"

"Evet. Ona neredeyse her şeyi, paylaşmaya değer her şeyi anlattım. Ona güvendim." İç geçiriyor, kucağına bakıyor ve parmaklarını oynatıyor. Bana tekrar baktığında fısıldıyor: "Şimdi onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Onun bilmesini istemediğimi bildiği halde neden ona benim hakkımda bir şey anlatsın ki?"

Parmaklarımı sırtından aşağı doğru sürükleyerek, yol boyunca omurgasını ovuyorum. "Bilmiyorum. Onunla konuşurken kendini rahat hissediyor musun?"

"Sanırım yapmak zorundayım. Bu sadece ... kurduğumuzu düşündüğüm güvenin ihlali gibi geliyor."

"Bunu anlayabiliyorum, ancak kendinizi daha fazla endişelendirmeden önce, konuyu doğrudan onunla konuşmalısınız. Belki yanlışlıkla ağzından kaçmıştır ya da bir yanlış anlaşılma olmuştur."

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Haklısınız, avukat bey. Bu konuyu fazla düşünmek yerine ona soracağım." Ayağa kalkarak, "Gitmem gerek. Bu işi bitirmeye hazırım." Çıkmak için odayı geçti. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

Kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce, "Hey?" diye seslendim. Kapıya yaslanırken alışkın olduğum o muhteşem gülümsemesiyle karşılaşıyorum. "Seni sevdiğimi hep hatırla."

"Asla unutamadım. Kalbim buna izin vermez. Seni seviyorum, Loch."

Saat daha erken, yedi bile değil, bu yüzden kapıyı kapattığında yan dönüp daha fazla uyumaya çalışmak için gözlerimi kapatıyorum.

"GÜNAYDIN."

Cezveyi ısıtıcının üzerine geri koyuyorum ve Allison'ı güneşin içeri dolduğu bir masada otururken buluyorum. Bir yandan kupasından yudumlarken, bir yandan da önündeki dergiyi okuyor. "Günaydın" diye cevap veriyorum. Salı günü yaptığımız konuşmayı hatırlayarak arkadaşı hakkında daha iyi bir fikir edinmeye karar veriyorum. Bana söylenen *en iyi* arkadaş olduğu. Oturuyorum ama bakışlarımı pencereden dışarı yöneltiyorum. "Güzel bir gün."

"Biraz serin ama çok da kötü değil." Gözlerini Fransız kapılarından ayırmıyor. "C bana avukat olduğunu söyledi." Kendi kendine gülüyor. "Salı günü. Değişikliği yapmak zor olacak."

"Rahatsız olmazdı. Bunun başkaları için zor olduğunu anlıyor." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Özellikle de onu tüm hayatın boyunca tanıyorsan."

"Çoğunu. Önemli olan yıllar." Moda dergisini kapatıyor ve "Senden övgüyle bahsediyor." diyor. Bu cevaplama gereken bir soru değil. "Planınızın ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

Plan mı? Ona göz kulak olmasaydı arkadaş olamazdı. "Benim bir planım yok. Onun gibi, şu anda günleri olduğu gibi kabul ediyorum."

"Onunla geleceğinizi nasıl hayal ediyorsunuz? Ondan New York'a taşınmasını isteyecek misin?"

Kıkırdayarak ona bakıyorum. Sorulmayı bekleyen binlerce soruyla dolu gözleri ve sabah güneşinin altında ateş gibi yanan saçları. Çarpıcı yüz hatları, almaya çalıştığı bilginin dikkatini dağıtmıyor. "Benim evim onun, ama Salı istediği gibi davranacak. Nerede yaşamak istediğine o karar verecek ve ben de bunu destekleyeceğim."

"Şehirde seninle olmasa bile mi?"

Nefret ederdim. İçimi beş kez boşaltırdı. "Eğer bu onu mutlu edecekse."

"Seni çok seviyor. Onu bu kadar mutlu ve aşık görmek çok güzel." Elindeki fincanı çeviriyor, seramik tabanı benekli ahşaba sürtünüyor. "Daha sonra şarap tatmak için bölgedeki bir üzüm bağına gideceğiz. Gelmek ister misin?"

Gözlerinde şüpheli bir şey görünmüyor. Oldukça samimi görünüyor. "Tabii şaraptan nefret etmiyorsanız," diye hemen ekliyor.

"Hayır, şarap iyidir-"

"Ve kafiyeli." Kıkırdıyor, hatta biraz homurdanıyor.

Tuhaflığı çok eğlenceli. "Ben varım. Sorduğun için teşekkürler."

"Tabii ki. Eğer C-Salı seni seviyorsa, bilmem gereken tek şey bu. Annesi ve babası da gidiyor."

Bunu sormanın bana düşüp düşmeyeceğinden emin olmasam da, Carter'la Salı günü şehirde olmasıyla ilgili konuşması hakkındaki fikrini almak için iyi bir zaman olabilir. "I-"

"Nerede o-"

Cebimden çıkan bir yüzük ikimizin de yolunu kesti. Yüzüğü çıkardığımda ekranda *John - Private Eyes of New York'u* görüyorum. "Bunu almam gerek. Hemen döneceğim." Mahremiyet için dışarıya, soğuğa doğru yürürken cevap veriyorum. "Benim için neyin var, John?"

"Carter Bingham'ın ailesi iki yıl önce onun mali kaynaklarını kesti," diye cevap veriyor, tüm işiyle. "Görünüşe göre Bingham'ın oğlunun çalışmaya karşı bir alerjisi varmış ve ailesi kendi yolunu çizmesi gerektiğine karar vermiş."

Bunların hiçbirisi beni şaşırtmıyor. "Noktaları birleştir."

"Céline onu ailesinin şirketinde işe aldırды, muhtemelen yapabilecekleri en büyük hataydı."

Soğuk kazağımın içinden sızıyor, ben de ısınmak için adım atmaya başlıyorum. "Neden?"

"Mali kayıtlara tam erişimi var. Son iki yıldır farklı hesaplara para aktarmakla meşgul. Sanırım onlar

Bahamalar'daki bir offshore hesabında bulunan yirmi milyondan ve İsviçre'de faiz toplayan on milyondan habersiz."

"Siktir." Başımı eğiyorum, sıkılı kaşlarımı aralıyorum. "Ailesinden zimmetine para mı geçiriyor?"

"Şok edici bir seviyede. Bu kadar uzun süre kimsenin farkına varmadan bu işten sıyrılabilmesi için ona iyi bir şey emanet etmiş olmalılar. Ya da," diyor, "banka hesaplarından otuz milyonu kaçırmayacak kadar kirli zenginler. İyi para."

"Elbette öyle."

"Bir sonraki bölüm için oturmak isteyebilirsiniz."

Mutfağa döndüğümde Allison'ı masada buluyorum. Salı'nın annesi de bir fincan kahveyle ona katılmış. Komik bir şeyler paylaşıyorlar çünkü kahkahalar kapının aralıklarından sızıyor. "Ayaktayım. Yine de vur bana."

"Bilin bakalım mirasçısı kim?" "Lanet olası Carter Bingham olmasa iyi olur."

"Bingo," diyor. "Tüm Schroder servetinin tek varisi."

Bu sabah ne kadar yol aldıklarını merak ederek koruya bakıyorum. "Bunu asla kabul etmezdi. Ne Tuesday ne de Céline olarak. İmkânı yok."

"İmzayı taklit edebilir ve noter tasdiki için birine para ödeyebilirdi. Doğru fiyata bunu yaptırmak çok kolay." Nefes vermeden önce hafif bir duraksama oldu. "Yine de onları yalnız bırakmazdım. Ne yapacağı belli olmaz."

Sikeyim. "Gitmem gerek." Kadınları ürkütüp içeri koşarken telefonu kapattım. "Nereye gidecekler?"

Sofie sorar, "Neden bahsediyorsun?" "Ata binmekten."

Allison karşı çıkıyor. "Kimden bahsediyorsun sen?"

Kelimeler boğazımdan dökülürken sabrım tükeniyor. "Carter ve Tuesday-Céline. Her neyse. Ata bindiklerinde nereye gidiyorlar?"

atlar var mı?"

Allison'ın yüzünün rengi soluyor ve ayağa kalkıyor, arkasındaki sandalye rustik yer karolarına çarparak kayıyor. "Sen neden bahsediyorsun Loch? O ata binmez."

Elleri titreyen Sofie'nin gözlerinden panik akıyor, çay fincanı küçük tabağa çarparak çınlıyor. "Kazadan sonra olmaz."

"Ne kazası?" Sandalyenin ahşap arkalığını kavırıyorum.

Annesi şöyle diyor: "Birkaç yıl önce attan düştü ve kolunu kırdı. O zamandan beri bir tanesinin üzerinde ya da yakınında bulunmadı."

Allison bana doğru koştu. "Onlardan çok korkuyor." Bileğinin arkasını alnına dayarken gözlerinden yaşlar akıyor. Sırtı bana dönük, odanın içinde adımlıyor. Geri döndüğünde gözleri hayalet görmüş gibi kocaman. "Onun hatırlamadığını biliyor."

Aceleyle kapıdan geçip koridorda ilerlemeye başladık. "Ona söylemediğine emin misin?" diye sordum.

"Hayır, bunu neden soruyorsun ki? Ona asla bir şey söylemem."

"Yalan söyledi. *Lanet olsun.* Onu durdurmaya çalışmam gerektiğini biliyordum."

Sofie bize yetişti. "İşte G-Wagon'un anahtarları. Göle gidecekler. Henüz donmadı." Anahtarları bana fırlattı ve ağlamaya başladı. "Git. Git. Git. Git. Ben polisi arayacağım."

Hayatım buna bağlıymış gibi koşuyorum. *Çünkü öyle.*

Salı

BİR SAAT ÖNCE...

ÖLECEĞİM.

Dehşete kapıldım, canımı kurtarmak için tutundum.

Carter ve ben en büyük zeytinliğin uzak tarafındaki göle varıyoruz, at sonunda yavaşlıyor. Binicilik kıyafetlerinden oluşan bir gardırobum olabilir ama ata binmekle ilgili hiçbir şey doğal ya da güvenli gelmiyor. Artık burada olduğumuza göre, sarsılan sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum ve kafamda orantısız duran kaskımı ayarlıyorum.

Neyse ki hayatta kaldım ama bu at kovalanıyormuşuz gibi koşmak yerine yürümeyi öğrenmediği sürece şatoya geri dönebileceğimi sanmıyorum. Kalbim hâlâ hızlı atıyor ama Carter'ın korkumu görmesine izin vermeyeceğim. "Çok güzel," diyorum, sanki bunu her gün yapıyormuşum gibi rahat konuşmaya çalışarak. En iyi performansımı sergilediğimden emin değilim, bu yüzden atın yelesini okşuyorum ve göle bakıyorum. Güneş, oluşan ince buz tabakasından yansıyacak kadar yükseliyor ve gözlerime yumuşak bir parlaklık veriyor.

Eyerini ayarlarken, "Ata binmeyi her zaman çok sevdin," diyor.

"Sanırım uzun zaman oldu çünkü biraz gergindim." *Biraz* demek çok hafif kalır.

"Gergin olmanıza gerek yok," diyor. "Tıpkı bisiklete binmek gibi, değil mi?"

Hiç de değil, ama cevap veriyorum, "Sanırım." Bu numarayı daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum. Bunu kabul ettiğime inanamıyorum. Bu sabah ata binmemek için milyonlarca bahane uydurabilirdim. Bu, gururumun yoluma çıkmasından başka bir şey değildi. Sanki bir şekilde ona itilip kakılamayacağımı kanıtlıyormuşum gibi.

Bunun bitmesini ve Loch ile yatağa dönmeyi istiyorum.

Deri çantasından bir termos çıkarıyor ve kapağını sıcacık kahveyle dolduruyor. Üstünden yükselen buhar bana ne kadar üşüdüğümü hatırlatıyor ve titrememe neden oluyor. Atının üstünden eğilerek bana uzatıyor. "Çenen çatırdıyor. Bu seni ısıtır."

Sesi neredeyse şefkatli geliyor. *Neredeyse*. Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Ayrıldığımızdan beri tamamen değişti. Tek beklediği bu muydu? Benden, Céline'den kurtulmayı mı? Bu sabah yüz hatlarını öfke şekillendirmiyor. Aslında tam tersi. Etrafını saran bir hafiflik havası var. O da benim gibi rahatlamış olmalı. *Tanrı'ya şükür*. "Teşekkürler." Kahvemden bir yudum alıyorum ve sonra ilişkimizin doğru yönünde *-sonunda-* ilerlememizi sağlamak için soruyorum: "Bir açıklama yazdınız mı?"

Termo içtikten sonra başını sallıyor. "Uyuyakalmışım. Uluslararası seyahat tehlikesi."

"Ben de kendimi jet-lag olmuş hissediyorum." Loch'un beni gecenin bir yarısı ayakta ve aktif tuttuğu kısmını atlıyorum. Onun yerine, "Bir açıklama yapmanın gerekli olduğunu sanmıyorum" diye ekliyorum.

Bir yudum daha içiyor ve sonra gölün ötesine bakıyor. Bana bakmak için döndüğünde yüz ifadesinde bir duygu karışımı titreşiyor. Fark ettiğim iki duygu ona en tanıdık gelenler; öfke ve kızgınlık. "Bana hafıza kaybı yaşadığını söyleyecek miydin?"

Kalbim göğsümde bir gümbürtüyle duruyor, bileğim zayıflıyor ve kahve yere dökülüyor. *Kaçmak...* İçimdeki her şey savaşmak yerine kaçmayı seçiyor. Ama şansımı kaçırmış olabilirim.

Engibeli kıyı şeridinde sağlam bir zemin bulmaya çalışırken at altımdan kayıyor.

Daha duygusuz bir şey yerleşirken gözleri kararıyor, sık sık yaşadığı duyguların bir boşluğu. Soğukkanlılıkla, "Artık ata binmiyorsun, Céline. Düştükten sonra olmaz..." Gölün uzak tarafını işaret ediyor. "Tam şurada, üç yıl önce. Sadece kolunun kırılmış olması çok kötü."

"Peki neden?" Bunun cevabını öğrenmek istiyor muyum? İyi ya da kötü, evet, istiyorum. Döndüğümünden beri dilinin ucunda olan kelimeleri söylemesine ihtiyacım var.

Atının boynunu okşarken, sinsi sinsi sırtıyor. Bakışları bana kaydığında, "Vahşi ve ne yapacağı belli olmayan birisin. Kalacağını düşündüğümde kaçtın. Beni sevmeyi beceremezken, şimdi çok az tanıdığın bir adama aşık olduğunu iddia ediyorsun. Çeneni kapalı tutman gerekirken gevezelik ediyorsun. En kötüsü de hâlâ söz sahibi olduğunu sanıyorsun."

Şatoya doğru bir bakış attım. Peşime düşüp beni avlayacakken oraya yürüyerek varmak için çok uzak.

Çantamdan telefonumu almak için çabalıyorum. Loch'u aramak için elime aldığımda çalıyor, beni korkutuyor ve elimde gevşemesine neden oluyor. Yardım çağırmak için elime geçen tek fırsat parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Dizginleri yönlendirerek atını yaklaşıyor. Telefonumun toynaklarının altında ezildiğini duyuyorum ve kalbim sıkışıyor.

Camın çatlamasıyla atım kişniyor ve protesto amacıyla toynaklarını yere vurmaya başlıyor. Korkum muhtemelen bir mil öteden hissedilebilir. Keşke Loch da bunu hissedebilseydi. Zaten dondurucu olan sabaha bir de rüzgâr eklenince eyerin kulpunu tutuyorum.

Onun için hiçbir şeyi onaylamayacağım. "Ya gidersem?"

Kıkırdıyor. "Sana bir çıkış yolu vermeye çalıştığımı söylediğimde ciddiydim. Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Belki kitaplarda ya da filmlerde geçen türden bir aşk değil ama evliliğimiz yeterince iyi olabilirdi. Birlikteliğimiz bize dünyayı verebilirdi. Şimdi ..." Gözleri benden ayrılıyor.

"Şimdi ne olacak?"

Bakışlarını bana çevirdiğinde, "Şimdi kendim için endişelenmeli ve benim için en iyi olanı yapmalıyım" diye ekliyor.

"Görünüşe göre başından beri bunu yapıyormuşsun."

"Hiç öğrenmiyorsun, değil mi? Bazen çeneni kapalı tutmak daha iyidir." Atının diğer tarafından bir kırbaç çekip benimkinin arkasına vuruyor. Yerçekimi beni arkadan çekerken at şaha kalktı.

Çığlık atıyorum, tutunamıyorum ve sırt üstü yere düşüyorum, başım yerden sekiyor. Atla aramdaki mesafe açıldıkça kükreme yumuşuyor.

Araf ve cehennem.

Orada kalıyorum; gözlerim kapalı, bedenimi hareket ettiremiyorum, zihnim uykuya dalıyor. *Çok yorgunum.*

Ayak sesleri bedenimin etrafında dönerken yer altımda gümbürdüyor. Tanımadığım parmakların sert uçları yüzümün derisini çizirken, asit kokulu, titreşen bir nefes burun deliklerimi işgal ediyor. "Bundan kurtulmanın sadece iki yolu var, Céline. Ya benimle evlenirsin ya da sonsuza dek ortadan kaybolursun." Yumuşaklık yanaklarımı okşuyor, beni sıcaktan sıyıran soğuktan rahatlatıyor. Elini ağzımın üzerine bastırıyor ve fark ediyorum ki kumaş beni rahatlatmak için değil, boğmak içindir.

Nefesim kesiliyor, kendimi kurtarmak için çırpınırken gözlerim büyüyor. Bileğini çekiyorum ve başımı yana çeviriyorum, ciğerlerime ulaşmasını umarak olabildiğince hızlı hava emiyorum.

Ayağa kalkıyor ve botunu karnıma bastırıyor. Henüz nefesimi kesmeye yetmiyor, bu yüzden kalan tüm enerjimi olabildiğince yüksek sesle çığlık atmak için kullanıyorum. Onu devirmek için bacağını tutuyorum ama çok ağır.

Beni rahatlatmak için yanımda diz çöküyor, öne doğru eğiliyor ve sanki korkum onu eğlendiriyormuş gibi eğleniyor. "Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun? Rhode Island'a geldiğin anda yalan söylediğini anlamıştım. Neden kendi kapını çalasın ki? Monogramlı bavulun görünürde yoktu. Ama asıl olay neydi biliyor musun?" Alay ediyor, sanki dikkat etmesi gereken tanıklar varmış gibi etrafına bakmıyor. "Lochlan Westcott."

Loch.

Beni öldürmek isteyen adamın üzerinden gökyüzüne bakmayı seçtiğimde kalbim yeniden atmaya başlıyor. En ufak bir harekette sırtım acı içinde kıvranıyor. Kırılmadım ama kaçamayacağım. Kazanmasına da izin vermeyeceğim.

Ona ne bir ses ne de bir acı vermeyeceğim.

Bulutlar dağıldı ama onun yüzü görmeyi tercih ettiğim mavi gökyüzünü kapatıyor. Bedenimden çevreme, Loch'tan Carter'a ve sonra kaderime sıçrayan çeşitli düşüncelerimle, "O beni kurtardı" diyorum.

"Her zaman ne yapacağı belli olmayan biriydin Céline, ama New York'ta nihayet rutinini on dakikalık bir süreye indirgeyebildim. Yapmam gerekeni yapmam için yeterli bir süre."

"Ne yapmak için?"

"Ne yazık ki," diyor sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. "Tahmin edemediğim tek şey oydu. Bugünlerde kimse bir kahraman beklemiyor."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Beni öldürtmeye mi çalıştın?"

Döndüğümde beni karşılayan buz gibi soğuk versiyonu beklerken, o sert gerçeklik orada değildi. Sempati. Nezaket ... bir zamanlar sahip olduğumuz bir şeye tutunmaya çalışırken beklenmedik ve doğru olmayan daha yumuşak bir taraf. Onun bu tarafı beni daha çok korkutuyor. "Hayır." Eğildi ve fısıldadı, "*Denemedim. Seni öldürtmek için para ödedim. Aptal herif işi bitiremedi.*"

O gün ölmem gerekiyordu ... şehrin ortasında kirli bir sokakta, kimsenin umurunda değilmiş gibi ölüme terk edildim.

Birisi yaptı.

Loch.

Beni tanımadan önce bile beni önemsiyordu. Bunu kendimi korumak için bir kalkan gibi yakınımda tutuyorum. Carter onu mihrapta terk eden kişi olmadığını anlamıyor. Rhode Island'da ortaya çıkan kişi bile değilim. Ben daha fazlasıyım, hem Céline hem de Tuesday.

Ve şimdi her şeyi hatırlıyorum.

Düğün.

Onu bir nedimeyle sevişirken gördüğümde verdiği sözü tutmadı.
Kuzenimle.

İmzalamam için gönderilen yeni vasiyetnameyi sanki okumayacakmışım gibi.

Tehditleri hatırlıyorum.

Ailemin yanlış yaptığına dair bir ima.

Yapılan anlaşma - nefret ettiğim bir adamla evlilik.

Onları kurtarmak için yardım almak üzere New York'a gitmek.

Hepsi geri geliyor ve her zamankinden daha net.

O kazanamayacak. Kim olduğumun farkında değil ve ben savaşmadan yenilmeyi reddediyorum.

Hareket etmeyi düşündüm ama bu riski göze alamayacak kadar sert vurdum kafamı. Ondan asla kaçamazdım, bu yüzden farklı bir taktik kullandım. "Zimmetine geçirdiğin milyonlar, seninle evlenmek için yaptığın haraç ve şimdi de listeye cinayete teşebbüsü ekleyeceğim."

Gözleri kısıılırken yüz hatları sertleşiyor. "Cesaretine her zaman hayran olmuşumdur. Mesele şu ki ..." Üzerimde durup aşağıya bakıyor. "Buradan sağ çıkamayacaksın. En azından canlı olarak."

Çevrede yürürken, bir zeytin ağacının yanındaki direğin dibinde büyük bir kaya bulur. Onu göle taşıyarak buz tabakasını kırıyor. Yukarı doğru itmeye başladığımda gözlerim yaşlarla doluyor. Asla kaçamayacağım ama denemek için savaşacağım.

Bacağımı arkamdan tekmeleyerek kendimi kaldırmaya zorluyorum ama arkamdan tutulup çığlık çığlığa suya doğru sürükleniyorum. "Bahara kadar bir şey bulamazlar... yani geriye ne kaldıysa." diyor.

Yapacağım son hamle, kendimi kurtarmak için tek şansım. Tekmeliyorum ve sallıyorum, ama hiçbir şey yere düşmüyor, ama kelimeleri çıkarmak için yeterli gücü buluyorum, "Bir kasada kilitli."

Gölün kenarında durur. "Ne var?" Cevap vermeyince eğilip yüzüme bakıyor ve "Ne var Céline?" diye bağırıyor.

"Yaptığın her şey."

Birbirimize bakıyoruz, göz kapaklarım acı içinde yanıyor olsa da ikimiz de gözlerimizi kırpmıyoruz. Sonunda gözlerini kaçırıyor ama kısık gözlerinden aklının döndüğünü, bir şeyler planladığını anlayabiliyorum. Gözlerimi kapatarak yatıştırmak için bir saniye ayırıyorum. Tekrar açtığımda bana dönüyor ve "Yalan söylüyorsun" diyor.

"Ben değilim."

"Sana neden inanayım ki?"

"Çünkü her iki durumda da boku yedin. Sadece suçlamalara cinayetin de eklenmesini isteyip istemediğine karar vermen gerekiyor."

"Siktir!" diye daha yüksek sesle bağırıyor, uzaklaşırken toprağı tekmeliyor. Dudaklarımı kaplıyor ve ben kapatamadan gözlerime sıcıyor.

Bir bez bebek gibi yakalandım ve sarsıldım. Beynim kafamın içinde takırdıyor, ağrıyı şiddetlendiriyor. "Bana kasanın nerede olduğunu söyle."

Düştüm, yere bırakıldım ve yardım edemiyorum ama gökyüzünün içinde bulunduğum durumu yalanladığını fark ediyorum. Güzellik vahşete karşı. "Fark etmez." Sırıtmayı başarıyorum ama bu bile aldığım her nefes gibi acı veriyor. "Ayrıca, dışarıda saklamak için bir kopya daha var."

Gülüyorum ama canım acıyor, bu yüzden başımı yana çeviriyorum ve atına tekrar binmesini izliyorum. Kasanın yerini söyleyene kadar ne tehditler savuruyor ne de sarsılıyorum.

Öylece kalakaldım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, göğsüm ağrırken ve kalbim sanki Loch'un kollarında tekrar güvende olana kadar durulmayacakmış gibi kaburgalarım doğru sertçe atarken zamanımı beklemeye çalışıyorum. Acı içinde kıvranmaya terk edilmenin boşluğu, üstesinden gelmek için daha az ürkütücü değil.

Uyanık kal.

Zeytin ağaçlarının yapraklarını şimdiye kadar fark etmemiştim. Elimi kaldırıp parmağımı saran yüzüğe hayranlıkla bakıyorum - dallar, yapraklar, korudaki ağaçlar bir ve aynı.

Yüzük o gün Tiffany'de benimle konuşmaktan daha fazlasını yaptı. Hatıralarımı çağırdı. Elimi göğsüme koyuyorum ve sadece nefes alıyorum. Teslim olmayacağım, ama

Göz kapaklarımın ağırlığı gözlerimin kapanmasına neden oluyor. Tekrar açıyorum ama bu sefer daha ağırlar ve gökyüzüne, ağaçlara, uzakta sıra sıra uçan kuşlara odaklanmak daha zor oluyor.

Lastiklerin sesi.

Kendi ismim olarak seçtiğim isim bir dua gibi okunuyor.

"Salı." Eller yüzümü kavrarken dudaklarım beni hayata döndürmek için nefesle öpülüyor.

Gözlerimi açtığımda evimin rahatlığını bana bakarken buluyorum. Gülümsemek yanlışsa, beni şimdi öldürün çünkü bu adama direnmek mümkün değil. Uzanıyorum, Loch'un benimkini okşadığı gibi onun yüzünü okşuyorum ve fısıldıyorum, "Bana doyamadın, ha?"

Kıkırdıyor, ama bu rahatlama ile dolu. Beni öpüyor, elini nazikçe başımın altında gezdiriyor. "Ben de aynı şeyi sormak üzereydim."

"Sana asla doyamayacağım. Bu yüzden kahramanımın beni kurtarması için zor durumdaki genç kızı oynamam gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Kahkahası içini parçalıyor ama gözlerinin nasıl sulandığını görüyorum. Ağzıma düşen gözyaşının tadını alıyorum ve bir sonrakini silmek için uzanıyorum. "Beni hatırlamayacağından korkuyordum."

"Hatırlamak istediğim tek kişi sensin."

Başını omzuma doğru eğip boynumu ve kulağımın altındaki gıdıklayıcı noktayı öpüyor. "Seni seviyorum" diye fısıldadığında siren sesleri onu bastıramıyor.

"Ben de seni seviyorum." Gücümün közleri yanmaya başladıkça göz kapaklarım ağırlaşıyor.

"Benimle kal, bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Allison'ın sağlık görevlilerine nerede olduğumuzu söylerken çıkardığı ses göz kapaklarımı kaldırmama neden oldu. Hayatımın aşkı tarafından karşılandım. Fısıldıyorum, "Seni asla terk edemem bebeğim."

Bir sedyeye kaldırıldım ve ambulansın arkasına yerleştirildim. Loch yanıma oturdu, elimi tuttu. "Deja vu yaşıyorum."

"Bunu son kez yapabilir miyiz?"

Endişeleri yüzünden zorlansa da gülümsemesi yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Anlaştık." Ambulans hastaneye doğru yol alırken elini hafifçe sıkıyorum. Ve tüm dikkatini ona verdiğimde -muhteşem kahverengiler, öpmeye bayıldığım dudaklar ve gözlerinde parlayan aşk- "Hatırlıyorum..." diyorum.

"Neyi hatırlıyorsun?"

"Her şeyi."

Loch

İKİ HAFTA SONRA...

"İyileşmek için Fransa'dan daha kötü yerler var."

Salı günü annesinin öğle yemeği için hazırladığı soğanlı tart ve salatayı yerken bana yan gözle bakıyor. Buraya geldiğimizden beri ailesi bizi harika yemeklerle şımarttı ama ben hamburger yemeye hazırım. Salı gününün de öyle olduğunu biliyorum çünkü dün gece bana, eğer onu sevseydim, onun için Wendy's ya da Five Guys'a uçacağımı söyledi. "Eve gitmeye hazır mısınız?" diye ekledim.

Annesi bu sefer yan gözle bakıyor. "Acelen ne?"

"Anne . . ." Tuesday gülümseyerek uyarıyor, bir parça ekmek almak için uzanıyor ve ailelerinin baharatlı zeytinyağında gezdiriyor. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca çok yedikten sonra, neden bu kadar çok ödül kazandığını ve iyi sattığını anlıyorum. "New York ve Fransa arasında, göreceli olarak konuşursak, hızlı bir yolculuk." diyor.

New York'a. Kızım nerede yaşamak istediği konusunda o kadar rahat konuşuyor ki, sanki benimle birlikte olacağına dair aklında hiç şüphe yokmuş gibi.

"Daha büyük bir yer almayı düşünüyordum. O zaman istediğin zaman ziyaret edebilir ve istediğin kadar kalabilirsin," diyorum.

Salı gülmeye başlar. "Ünlü son sözler."

Annesinin bıçağı porselen tabağa çarpıyor. Dane karısını teselli etmek için uzanır ve "Carter zimmete para geçirme suçlamasıyla iade edildiğine göre duruşmada biz de orada olacağız" der. Kendi endişelerini hafifletmeye çalışarak alnını ovuşturuyor. "Bölge savcısı hâlâ vergi kaçakçılığı suçlamalarını düşünüyor-"

"Avukatlarınız olduğunu ve benden yardım istemediğinizi biliyorum ama ben kurumsal savunma avukatıyım. Vergiler benim uzmanlık alanım değil.

Davayı alabilecek bir avukat ve onu destekleyen müthiş bir hukuk ekibi." İşlerine karışmam konusunda ne hissedeceklerinden emin olmadığım için bir şey söylemedim. Ayrıca, burada odak noktam Salı'nın iyileşmesini sağlamak oldu. O dinlenirken ya da kendine zaman ayırmak istediğinde çalışıyordum ama onlara karşı açılacak olası suçlamalarla ilgili yeterince araştırma yaptım ve bunun ortadan kalkmasına yardımcı olabileceğimizi biliyordum.

"Carter'ın muhasebeyi yönettiğini ve yaptığı her işlemin onun çalışan kodu altında kaydedildiğini biliyorlar ama savcının hala suç duyurusunda bulunmayı düşünmesinden endişeleniyorum. Sadece borçlu olduğumuz vergileri ödeyemez miyiz?"

"Bu daha karmaşık. Siz Carter Bingham'ın kurbanlarısınız, hükümetin değil. Şirketin size ait olduğunu, yani sizin sorumluluğunuzda olduğunu iddia edecekler. Ayrıca, bazı savcılar sistemde kendi izlerini bırakmak isterler."

Sofie, "Bu ne anlama geliyor?" diye sorar.

"Hükümet, başkalarını sistemi aldatmaktan caydırmak için bir şeyler göstermek istiyor. Ayrıntılara vakıf olmayan bir yabancı olarak elimde sadece kamuoyuna açıklananlar var."

Dirseklerini masaya dayayan Dane, ellerini üstte birleştiriyor. "Paylaşmak istediğin profesyonel bir fikrin var mı?"

"Zaten bir avukatınız olduğu için, bu yasal bir tavsiye değildir. Bu sadece benim fikrim." Tuesday konuşmaya dalmış durumda. Uzanıp elini rustik masanın üzerinde tutuyorum. "Ben her zaman davaların hızlı ve sessiz bir şekilde çözülmesini öneririm. İyi bir tavsiye almazsanız yasal masrafları arttırmak kolaydır. Ya da alsanız bile suçlamalar devam eder. Bence masaya en iyi teklifinizi koyun. Bir anlaşma yapın ve milyonluk yasal masrafların altında kalmadan bu işi bitirin."

Tuesday, "Savcılığa sunabilecekleri en iyi anlaşma nedir?" diye soruyor.

"Potansiyel kovuşturma" diyorum. "Henüz bir suçlama yok, bu da demek oluyor ki savunulacak bir dava yok. Bence avukatını alıp savcıyla görüş."

"Ona hiç güvenim yok. Alan adlarımızla o ilgileniyordu ve son iki ticari markayı o dosyaladı. O bir vergi avukatı değil."

"Bırakın yardım edeyim. Dediğim gibi, ben değil avukatlarımdan biri olacak, bu yüzden fatura saatleri olacak, ancak bu tür durumlarla ilgilenmesini isteyeceğiniz adam o. Kuzeydoğudaki bütün savcılarını tanıyor. Onun adına konuşamam ama ben olsaydım, faiziyle birlikte ödenen vergileri geri teklif ederdim ve Carter'ı da birini kovuşturmak isterse fonları kötüye kullanmaktan içeri atardım." Sessizlik havayı kalınlaştırıyor, bu yüzden gerginliği kırmak için omuz silkiyorum. "Ya da yapmam. Ne yapmak istersen."

Tuesday ayağa kalkarak sandalyemin arkasına geliyor ve kollarını bana doluyor, sonra da beni yanağımdan öpüyor. "Eminim ailem de en az benim kadar minnettardır." Dudaklarını kulağıma bastırarak "Efendim" diye fısıldıyor.

Hay sikeyim.

Az önce ilham verdiği ereksiyonu asla saklayamayacağımı çok iyi bilerek kirli oynuyor.

Kollarını başının üzerine doğru uzatarak, "Sanırım dinlenmek için yukarı çıkacağım" diyor. Omuzlarıma masaj yaparak ekliyor: "Loch'un tavsiyesine uy ve bulabileceğin en iyi avukatı bul. Önceden anlaşılabilseniz mahkemeye gitmeye değmez."

"Haklı olduğunu biliyorum. Sanırım bu karmaşanın içinde olduğumuz için hala şoktayım. Biz her zaman namusumuzla iş yaptık, dolayısıyla bu durum adımızı ve itibarımızı lekeliyor."

Ayağa kalkıp Salı gününü önüme getirdim. "Endişelerini anlıyorum. Bunu temizlemene yardım edeceğim ve sonunda kimse umursamayacak ya da hatırlamayacak." Arkamı dönüp elini tutuyorum ve ekliyorum, "Dinlenmek kulağa hoş geliyor."

Merdivenlere ulaşır ulaşmaz, "Ne kadar yorgunsun?" diye sordum. "Hadi öğrenelim."

Odaya giriyoruz ve onu öpüyorum, onu kendime doğru tutuyorum ve nazik davranıyorum, şimdilik böyle olması gerekiyor. Yatağa ulaştığımızda, onunla birlikte yatağa yuvarlanmaktan hemen önce duruyorum. Doktorların emirleri

ama bu orgazmların inanılmaz olmadığı anlamına gelmiyor. Oldular. Ama onun içinde olmayı özlüyorum. "Seni iyi hissettirmek istiyorum. Buna var mısın?"

"Buna her zaman hazırım." Yatağa tırmanıyor ve arkasına yaslanıyor. "Haberlerim var."

"Öyle mi?" Pantolonunu indirmeye başladım. "Bu da ne?"

Ben karnını öperken, "Bana izin verildi," diyor.

Sözcükler kafama dank edince duruyorum. Elimi kalçasına koyup gülümseyen yüzüyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum ve soruyorum, "Devam mı? Sonuna kadar mı?"

Kıkırdıyor ama sonra gömleğimin önünden tutup beni kendine çekiyor. "Evet, efendim," diye mırıldanıyor. Beni öpüyor, ikimiz birlikte uzanana kadar öne doğru eğiliyorum. Dillerimiz dans ederken bacaklarımız birbirine dolanıyor. Göz teması kuracak kadar geri çekilip fısıldıyor: "Bu sefer her şeyini hissetmek istiyorum. Bu isteğin üstesinden gelebileceğinizi düşünüyor musunuz, avukat bey?"

"Güven bana, bebeğim. Ben halledebilirim."

DANE koltuktan kalktı ve kütüphanenin köşesindeki masada çalıştığım yere geldi. "Hadi biraz yürüyelim, Loch."

Bakışlarım Salı'yı buluyor, önce onun bu ani davete tepkisini okumayı umuyorum. Omuz silkiyor ve kaşlarını çatıyor. Aslında hiç yardımcı olmuyor, bu da beni kıkırdatıyor. Sanırım tek başımayım. "Pekâlâ." Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve onu şatonun ön kapısından dışarı kadar takip ediyorum.

"Yarın kızım ile birlikte gideceğiniz için baş başa konuşmanın iyi olacağını düşündüm," diyor göz ucuyla beni süzerek.

Ailesiyle iyi anlaşıyorum. Allison geçen hafta bizi terk etti, işlerini halletmek için geri dönmesi gerekiyordu. O zamandan beri dördümüzüz.

-Yemekleri paylaşmak, masa oyunları oynamak ve birlikte vakit geçirmek.

Salı günkü iyileşme süreci çok iyi gitti ve bu da yaşananların ardından rahatlatma sağladı. "Evet, bunu isterim."

Uzakları işaret ederek, " unu görüyor musun?" diye soruyor. "Neyi?"

"Hepsi. Hepsi bir gün C line'in olacak, tıpkı Rhode Island'daki evin şu anda onun olması gibi."

"Bu çok cömertçe. Ziyaret etmeyi sevdiğini biliyorum."

En yakındaki kurumuş ağaç korusuna doğru yürümeye başlıyoruz. "Uzun bir süre daha onun hayatında olacağına dair bir his var içimde."

Sonsuza kadar.

Onu düşünürken aklıma gelen tek kelime bu. Müstakbel kayınvalidemin kızıyla birlikte ilerleme planıma nasıl tepki vereceğinden emin değilim. "Umarım" diyorum.

" irketler umutlar üzerine kurulmaz. Sıkı  alı ma, hesaplanmış riskler alma ve hedeflere odaklanma ile kurulurlar." Duruyor ve bir ağaca yaklaşarak parmaklarının arasında bir yaprağı ovuşturuyor. "Hukuk firmasının ortağı olarak bunu anlıyorsun."

" stiyorum."

"Hayatınızı birlikte geçireceğiniz birini seçtiğinizde, vizyonunuzu ve hayallerinizi paylaşmalı, sizinle birlikte risk almalı ve bu hedeflere ulaşmak için çok çalışmalıdır. Evlilik umut üzerine kurulmaz.  z  zerine inşa edilir." Kıkırdıyor. "Aşk. Romantizm. Bu hayatı onsuz hayal edemeyeceğiniz kadar derin bir bağı biriyle paylaşmanın güzelliği." Gözlerimin içine bakarak, "Kızım hakkında ne hissediyorsun?" diye soruyor.

"Onu seviyorum. Her şeyden çok."

Beni inceliyor ve sırtıyor. "O iyileşirken yanında olmak için içinden ve kendi hayatından fedakârlık yaptın. Sen iyi bir adamsın, Loch." Elimi sıktı. "Eğer i leri daha da ilerletmek gibi bir niyetiniz varsa ... avukat olduğunuz için sizin dilinizi kullanacağım - yasal olarak. Sofie'nin ve

benim kutsamam. Onun ve bizim için yaptıklarınızın karşılığı asla ödenemez ama bir gün sizi de ailemize kabul etmekten onur duyarız."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor. Salı günü hayatımı daha iyi bir hale getirdi ve onun bir parçası olmadığı bir gün bile yaşamak istemiyorum."

"Ona iyi davranacağınızı biliyorum ama bir uyarıda bulunayım. Fişek gibi olabilir."

"Çok daha iyi."

Tanıştığımız kafeden bir blok ötede . . . Céline Schroder'in kaldığı otelin bulunduğu yer.

Saldırıya uğradığını ve hafıza kaybı yaşadığını kanıtlayan polis raporunun bir kopyasını gösterdikten sonra, otel müdürü arka ofisteki kilitli bir odadan bavullarını çıkardı. "Politikamız gereği onları sadece doksan gün tutmamız gerekiyor. Genel müdürümüze bir süre daha beklememiz gerektiğini söyledim. Bu farklı hissettirdi çünkü geride bırakılan sadece bir ceket ya da ayakkabı değil, her şeydi." Sonra Salı'ya bir not defteri uzattı. "Bu kasada bulundu. Burnumuzu sokmak istemezdik ama kimse eşyaları almaya gelmediği için başka seçeneğimiz yoktu. Bizi size götüreceğini umuyorduk."

"Okudun mu?" Tuesday kitabı elinde tutup, bir daha görmese de umurunda olmayacakmış gibi aşağıya bakarak soruyor.

"Onu polise teslim edecektim."

Diyor ki, "Tüm bilgiler onlarda var. Başıma bir şey gelirse diye oraya koymuştum." Tuesday bana baktı. Müdürle yüzleşmek için geri döndüğünde, "Bagajımı tuttuğunuz için teşekkür ederim. Ayrıca, eğer henüz gelmediyse, hesabı ödemek istiyorum."

Salı günü resepsiyonda yarım kalan işleri tamamlarken, ben bavulları Escalade'e taşıyor, otelde kaldığı bir ay boyunca ne kadar yakın olduğumuzu düşünüyordum. Birbirimizin hemen köşesindeydik.

Haftada en az birkaç kez kahve içmek için aynı yere geliyorduk. Çok yakındık ama bizi bir araya getirmek için kötü bir gün, kahve ve bir soygun gerekti.

Hiç beklemediğim bir anda aşkı bulacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım düşünmeliydim çünkü Harbor bunun doğru olduğunu kanıtlayan en iyi örnek. Eminim diğer yarısıyla bir benzin istasyonunda tanışmayı beklemiyordu. Şimdi ona ve Lark'a bakın.

Brady arkayı açmak için geliyor. "Bavulunun hâlâ onlarda olmasına şaşırdım."

"Evet, ben de." Onunla ne yapacağını merak ediyorum. Bu başka bir hayat, ama ona ait. İçindeki kıyafetler Céline'e olduğu kadar Tuesday'e de yakışıyor mu?

Pek çok açıdan bir geçiş süreci yaşıyor. Kalıcı olarak benim yanıma taşınması bunlardan sadece biri. Birlikte evimiz diyebileceğimiz bir yer seçmek bir sonraki adım. Onu karım yapmak ise pastanın üzerindeki krema olacak. Önümüzde bir sürü değişiklik var. İkimiz için de iyi olacak.

Onları arkaya yüklüyor. "Onu geri almak güzel." "Ben burada doğranmış ciğer miyim?"

Kıkırdarak yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. "Geri dönmene sevindim, Loch."

"Geri dönmek güzel." Cipun içinde kendi koltuklarımıza oturduk. Gelip gelmediğini görmek için bakıyorum. Gelmediğine göre, "Aşk hayatın nasıl?" diye soruyorum. Bunun bir solucan kutusu açacağını kim bilebilirdi ki?

İzini kaybetmiş olabilirim ama sanırım Salı bize katıldığında iki hafta içindeki üçüncü randevusuyla ilgili bir hikâyenin ortasındaydık. Benimle birlikte arka koltuğa kayarak, "Hafızamı geri kazanmadan önce, hayatımdan kaçtığımı sanıyordum. Ama kaçmıyordum. Bildiğim tek yolla savaşıyordum."

"Doğru ellere geçene kadar isminizi ve nerede olduğunuzu gizleyerek mi?"

"Bunu düzgün bir şekilde halletmek ve Carter'ı gelecek yıllar için bir kenara koymak."

"Bunu kendisi yapmayı başardı." Kıkırdıyorum. "O atın üzerinde ne kadar uzağa gidebileceğini düşünüyordu?"

"Muhtemelen kimsenin onu tanımadığı bir yer bulmayı umuyordu."

Öne doğru eğiliyor. "Hey, Brady, biraz daha bekleyebilir misin?" "Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Kapıyı açıp, "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" dedi.

Benim için o tatlı gülümsemesini takınırken nasıl karşı koyabilirim? Karşı koyamam. Onu cipten dışarı kadar takip ediyorum ve elini tutuyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"İlk tanıştığımız yere geri döneriz diye düşünmüştüm. Biraz canlanmaya ihtiyacım var."

Yürürken ona küçük bir göz kırpyorum. "Seni ben aldım, tamam mı?" Hâlâ kıkırdamasını sağlayabiliyorum. Muhteşem bir ses.

Köşeyi dönünce ilerideki kafeyi görüyorum ve daha önce de gitmiş olmamıza rağmen bu sefer farklı hissediyorum. Elini ağzıma götürüp üstünden öpüyorum ve sonra "O günü düşünüyordum" diyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Onu kaldırımın kenarına ve yandaki dükkânın tentesinin altına çekerek, sarılmak için kendime yaklaştırıyorum. Ve öpüyorum. "Bizi bir araya getiren kaza değildi. Kaderdi."

Avuç içleri göğsümdeyken beni kaldırıyor ve öpüyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey." İster Céline olsun ister Salı, ruhum o gün onunkiyle buluşmak için yaratılmıştı. "Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle, ama bir saat içinde ofiste olacağıma söz verdim."

Gülüyor ve kollarını teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Umarım uzun sürmez. Artık karmaşık emirler yok. Söz veriyorum. Ömür boyu yetecek kadar karışıklık yaşadım." Siparişlerimizi veriyoruz ve ilk seferinde olduğu gibi aynı yerlerde bekliyoruz. "Salı günü tanıştığımızı biliyor muydun?"

"Öyle miydi?"

Başını sallayarak bana doğru döndü. "Yaptık. Onca gün arasından sadece Salı gününe denk geldi."

Kollarımı sırtının küçük kısmına doluyorum. "Salı günlerinden ne kadar nefret ettiğimi sana söylemiş miydin?"

"Ne?" Kızgınlık gözlerinde bilmece gibi.

Onu öpüyorum, o da beni öpene kadar bekliyorum ve ekliyorum: "Ama lanet olsun, şimdi onları seviyorum."

Beş ay sonra

On beş dakika oldu ama hemşireler meşgul, bu yüzden elimde sarı çiçek demetiyle beklemeye devam ediyorum. Salı günü frezyanın en sevdiği çiçeklerden biri olduğunu ve bu durum için mükemmel olacağını söyledi.

Geçen sonbahar bu hastanedeyken Hemşire Belinda'nın bana ve Salı'ya gösterdiği şefkat, köşeden dönüp beni gördüğünde yumuşamış yüz hatlarında hâlâ duruyor. "Hatırladığınızdan emin değilim-" dedim.

"Elbette seni hatırlıyorum Loch," diyor nazik bir gülümsemeyle.

"Bunları sana teşekkür etmek için getirdim."

Sanki bütün gününü benimle konuşarak geçirecekmiş gibi çiçekleri burnunun altında tutuyor ve bir süre kokluyor. "Ne için?"

"Aramızda bir şey olduğunu benden önce biliyordun."

Gülümseyerek bitkiyi indiriyor. "Bazen insanlar gözlerinin önündekini göremezler. Senin durumunda, hiçbir şeyi kaçırmamışsın gibi görünüyor. Sanırım her şey yolunda gitti?"

Ceketimin düğmelerini açıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Hastaneye gittiğimde neyi beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. O gün ona yaklaşırken şansımı denedim. Yaptığım en iyi şeydi."

"İkiniz adına da sevindim. O nasıl?"

"Oldukça iyi iyileşti ve hafızası geri geldi. O mutlu ve ben hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Teşekkür ederim. O benim hayatımın en güzel parçası."

Sırıttıyor. "Kulağa ciddi geliyor."

"Öyle. Sonunda ona karım olmasını teklif edecek kadar ciddiyim."

Salı

Okyanus kenarında uzun otların yetiştiği yer değil, zeytin ağaçlarının çiçek açtığı yerdı. İşte orada mutlu olduğum yerin bir yer olmadığını keşfettim. Bir insandı.

Arkamı döndüğümde Loch'un okyanusa bakan güvertede beni izlediğini görüyorum. O el sallıyor, ben de karşılık veriyorum. O göremese de, onun için gülümsüyorum. Onun için.

Son bir kez daha baktığımda, bu küçük eyaletin benim için ne anlama geldiğini takdir ediyorum. Doğal güzelliği, bahar güneşinin altında parıldayan suyu ve çocukluğum. Rhode Island'da büyümeyi seviyordum ama artık orası benim evim değil. *O artık benim evim.*

Değişen okyanus rüzgârlarının savurduğu marram otları arasında ilerlerken, beni eve geri götüren kumlu patika boyunca parmaklarımı otların üst kısımlarında gezdiriyorum. Ona.

Benim

aşkım.

Kalbim.

Benim her şeyim.

"Tahmini varış süresi 20 dakika." diyor.

Kısa bir süreliğine baş başa kaldık, bu yüzden ellerimi bu inanılmaz adamın etrafında kaydırıyorum ve yanağımı ona yaslıyorum. "Yirmi dakika içinde çok şey yapabiliriz." Kahkahası vücudunu sarsıyor. Onun muhteşem manzarasını seyretmek için başımı kaldırıyorum.

Burnuma dokunuyor. "Benim kalbime göre bir kadın."

"Ben senin kalbinin peşindeyim, tamam mı?" Elimi indirerek parmaklarımı büyüyen ereksiyonunun üzerinde gezdiriyorum. "Ve diğer kısımlarının."

"Bugünlerde çok yaramazsın." *Ona asla doyamıyorum.*

Yüzümde kalıcı olduğunu hissettiğim bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki?

Hiç kimse beni senin kadar etkilememiştir."

Saatini tekrar kontrol etti. Beni omzuna atarak, "On sekiz dakika." dedi.
Saf bir zevkle kışına şaplak atıyorum. "Hadi başlayalım, bebeğim."

Onunla sevişmek şimdiye kadar yaşadığım en seksi ve en güzel acı veren şey. Kendimi o kadar dolu, o kadar bütün hissetmek ama fiziksel bağın koparılması tam bir işkence. Onunla bütün gün yatabilirim ama bu yeterince uzun olmaz.

Ne yazık ki öyle olmak zorunda.

En azından bugünlük.

Çoktan tuvaletten dönmüş ve pantolonunu geri çekmiştir. "Ben herkesle ilgilenirim, sen de kendine zaman ayırabilirsin." Uzun bir hafta sonu için kaldığımız kiralık evin yatak odasından çıkmadan önce beni öpüyor.

Pencereden dışarı bakarken, zihnimin hayatımın son bir yılının izini sürmesine izin verdim. Carter'la evlenmemizden -ki asla bu kadar ileri gitmemeliydik- Loch'u ilk tanıştığımız kafede görmemize kadar.

Yakışıklı.

Sinirli.

Takım elbise gibi giyindiği belli olan kötü ruh haline rağmen, gözlerindeki iyi kalplilik beni telaşlandırdı. Daha önce hiç korktuğumu söyleyemem ... hayır, bu doğru kelime değil. Büyülenmek daha uygun. Dilim tutuldu bile. Onunla ilişki kurmaya çalışarak kendimi aptal durumuna düşürdüm. Ama onu yanlış anlamışım.

Ortam kötüydü ama Carter'ın gözlerinde daha önce hiç bulunmayan insanlık unsuru Loch'un gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyordu. Sanki kötü bir gün onun şefkatli kalbini lekelememiş gibiydi.

Her kadının tanık olabileceği baş döndürücü bir kombinasyondur. O gün, sadece görünüşü değil, ki hâlâ gördüğüm en muhteşem insandır, ruhu da beni şaşırtmıştı.

aptal durumuna düştüm. Tabii ki her şeyi berbat ettim ve kimsenin çekici bulmayacağı bir yakınma zincirinin içine düştüm.

Kaba davrandım.

Sadece Loch'tan değil, saldırıdan önce bana yardım eden baristadan da özür diledim. O gün bir dizi travmatik olayın içinde kalmış olabilirdim ama artık o kişi değildim ve kendimi kötü hissediyordum. Loch bana kendime bu kadar yüklenmememi söyledi. Her şey olması gerektiği gibi oldu. Katılıyorum, ama Salı günkü yanımlı bunu düzeltmek istiyordu.

Rhode Island'daki evi satarak ve Céline olarak giydiğim tasarım gardırobumu açık artırmaya çıkararak gerçekleştirdiğim bu amaçlı değişim eylemi bana istediğim yeni başlangıcı sağladı. Kıyafetlerden, ayakkabılardan ve çantalardan toplanan para, hiçbir şeyim olmadığını düşündüğümde önünde durduğum sığınma evine gitti.

Evden elde ettiğim kârı zeytinyağı şirketine yatırmıştım. Ailem bana verdi ama Loch'un önerdiği gibi vergileri faiziyle birlikte ödemek üzere anlaştıktan sonra şirketin batmasını istemedim. Rhode Island'daki ev onu kurtardı. Zaten o günlerde boştu. Gelecek nesiller için ailemize bir yatırım olduğunu söylediler. Bir trajediyi iyi bir şeye dönüştürebilmem benim için dünyalara bedel.

Anahtarları teslim ettiğim gün, Carter'dan gelen Noel hediyesini hâlâ orada buldum; kendi hesabıma yazılmış boş bir çek. *Ne kadar düşünceliydi.*

...

Kapı açılır ve Allison içeri bakar. "Yataktan çık, seni seks düşkünü. Herkes neredeyse burada."

Boynumdaki çarşafı yumrukluyorum. "İlişkimizin bu noktasında kapıyı çalmayı geçmedik mi?"

"Evet, bunu yapmayı altı yaş civarında bıraktık." Yatağın ucuna uzanırken ateş turuncusu bukleleri zıplıyor. Bana bakarak ekliyor: "Bunu sürekli yapmaktan hiç sıkıldınız mı?"

Sırıtıyorum. "Hayır."

"Cevabının bu olacağını tahmin etmiştim. Matt'ten ayrıldım."

"Ne?" Yaşadığım şok başımı döndürüyor. "Neden?"

"Matt'in beni sevgisine layık biri olarak görmesi yıllarımı aldı ama o zaman örnek alacağım kişiler olarak sadece sen ve Carter vardın. Sen ve Loch, sırf hâlâ buralarda olduğum için son seçenek muamelesi görmekten daha iyisini hak ettiğimi anlamamı sağladınız."

Doğrulup omzunu ovuyorum. "Özür dilerim. Yine de daha iyisini hak ediyorsun."

Yataktan kayar ve yatağın ayak ucunda durur. Elbisesinin kırıksıklıklarının tozunu alırken, "En iyisi bu. Yeni bir başlangıç yapmak iyi hissettiriyor." Bir elmanın iki yarısı, her zamanki gibi. "Artık bir New York kızıyım, öyleyse flört başlasın." Kapıya yöneliyor, kapıyı açıyor, sonra geri dönüp fısıldıyor, "Haberiniz olsun, Loch'un annesi ve kız kardeşi çoktan geldiler."

"Teşekkürler."

Kapı kapanır kapanmaz kalkıyorum. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ve buna çok ihtiyacım vardı ama artık uzanmak yok. Herkesi görmeye hazırım. Oturma odasına gitmeden önce hızlı bir duş alıp hazırlanıyorum.

Delta'yı görür görmez "Merhaba," diyorum.

Marina ve Allison'la konuşmasını hemen kesip bana sarıldı. "Seni görmek çok güzel, Salı. Sana Céline dememi ister misin?"

"İkisinde de iyiyim ama Salı gününü çok seviyorum. Sanki bana yeniden başlama fırsatı verilmiş gibi. Bu kez hayatımı yoluna koyacağım."

Geri adım atarak başını sallıyor. "Fırsat doğduğunda bu ikinci şansları değerlendirmeliyiz. Nasıl hissediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar iyi olmamıştı. Soyguna, beyin sarsıntılarına ve hafıza kaybına sıfır yıldız veriyorum. Ama ondan sonraki hayatım muhteşemden başka bir şey değildi."

Kolunu benim koluma dolayarak grubun yaptığı sohbete beni de dahil ederken birlikte gülüyoruz. Marina ve ben, "Eğer bir yetişkinsem - ve toplumun her standardına göre, kendi hayatım hariç

Ebeveynlerimin ve kardeşlerimin gözünde yirmi bir yaşındayım, konu biriyle çıkmak olduğunda yaş önemli değil."

Bu konuşmadan yavaşça uzaklaşıyorum. Sadece anne babası için değil, üç ağabeyi için de önemli bir konudan bahsediyoruz. Sanırım bu konuyu onlara bırakacağım. Allison'ın "Sorunu anlamıyorum." dediğini duydum.

Adanın uzak ucunda daha önce kurduğumuz bara doğru hızlı adımlarla ilerleyerek, hafta sonu için geri gelemedikleri için ailemin gönderdiği şampanyadan bir kadeh dolduruyorum. Son birkaç aydır o kadar çok geldiler ki üzölmeye hakkım yok. Sadece özlediler, hepsi bu. Yine de Westcott'lar beni meşgul edecek.

Ailenin geri kalanı farklı yerlerden geldikçe gün daha da şamatalı bir hal alır -Lark ve Harbor Manhattan'dan. Noah, Port ve Lark'ın babası Beacon'dan gelir. Güvertede ızgara yapılıyor, içkiler akıyor ve kahkahalar havayı dolduruyor. Bu büyük, güzel aileyi seviyorum. Her ne kadar benimki sadece üçümüzle daha samimi olsa da, beni kendilerinden biri gibi hissettiriyorlar.

Güneş batarken Loch elindeki spatulayı bira şişesine vurur. "Hey, hey. Yapmamız gereken bir duyuru var."

Nefesimle birlikte kalbim de durdu. Gözleri kalabalığın içinde beni buluyor ve gülümsüyor, ama sonra gülümsemesi kesiliyor ve "Harbor?" diyor.

Loch yanıma geliyor, elimi tutuyor ve kulağıma eğiliyor. "Özür dilerim. Seni uyarmalıyım."

"Neler oluyor?"

Harbor evin içinden hepimizin beklediğı dış güverteye doğru koşarken Loch dönüp boynumu okşuyor. "Seninle evlenmek istediğıme hiç şüphem yok ama kardeşimin duyurusu konusunda seni uyarmam gerekirdi. Beş dakika önce ayarlandı. Kendim için bir şey yaptığımı nasıl düşünebildiğini anlıyorum."

Bileğine yapışıp gülümsüyorum. "Önemli bir şey değil. Gerçekten önemli. Endişelenme." Son düğünümünden kaçmışken şimdi onunla bu düğüne doğru olabildiğince hızlı koşuyor olmam çok ironik. Sabretmeyi öğrenmeliyim. Devam ediyorum ve diyorum ki, "Sadece seninle ve ailenle birlikte olmanın sevgisini hissediyorum. Kalbim benden uzaklaştı. Yine de her şey yolunda."

"Seni seviyorum." Sırtım göğsüne gelecek şekilde dönüyor. Harbor, Lark'ı yanına çağırırken kolları beni tutuyor.

"Benim güzel karım," diye tanıtıyor Harbour onu, sanki hepimiz onun kim olduğunu bilmiyormuşuz gibi, bir mil genişliğinde bir gülümsemeyle. Lark bir kakhaha ve gözlerini devirerek reverans yapıyor. El sallıyor.

Alkışlıyoruz, söz konusu aile olduğunda her zaman destekçiyiz.

Elini tutuyor ve ona dönüyor. "Sen benim hayatımın aşkıydın, bu yüzden sadece kocan olarak değil, çocuğunun babası olarak da anılmaktan onur duyuyorum."

Lark onun karşısında eriyor, başını kalbini çalan adama yaslıyor.

Kolunu havaya kaldıran Lark, "Bir bebeğimiz olacak." diyor.

Babası ve ailesi etraflarında dönerken ben Loch'a dönüyorum. "Bir bebekleri olacak." Onlar için duyduğum mutluluk, bunun bir nişan olmamasıyla ilgili hissettiğim garipliği yok ederken kendime gülüyorum. "Biliyor muydunuz?"

"Evet. Sana söylemeliydim."

"Hayır, haklısın. Şimdi zamanı değil. Bu onların zamanı." Ona sarılıyorum. "İlk kez amca olacaksın."

Beni öptükten sonra, "Ve sen de bir teyze."

dedi. Ben de tıpkı Lark gibi gözlerimi deviriyorum. "Büyüleyici."

"Bu değil ve başlıkBen gidiyor için," o cevaplar, anımsatan .

Bir zamanlar yaptığımız bir konuşma.

Uçuşan saç tellerini yüzümden uzaklaştırırken, "Hangi unvanın peşindesin o zaman?" diye soruyorum.

Loch bir keresinde büyük bir özgüvenle erkek arkadaşım olmak istediğini söylemişti. O zaman bile, bu unvan onun zaten sahip olduğu şey için yeterli gelmemiştir.

hayatımdaki yeri. "Kocanız ve çocuklarınızın babası."

Ne olduğunu anlamak için gözlerindeki kararlılığı görmem bir saniye ve birkaç göz kırpmamı alıyor. Ama annemle babamın büyük sürgülü cam kapıdan çıktığını görünce ellerimle ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Gözlerimden yaşlar fışkırıyor. "Sen ... değilsin."

"Öyleyim." Ben arkamdan *gelen ooh* ve *aah* seslerini duyarken Loch tek dizinin üzerine çöküyor. "Başından beri bunu mu planlıyordun?"

Gülüyor ve elinin tersiyle saç çizgisini siliyor. "Bunu yapmama izin verecek misin?"

Ellerimi bırakıp onun ellerini ve kutuyu kavrarken gözlerim yaşıyor. "Çok gerginim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Arkamdan gelen hafif kahkaha sesi beni de güldürüyor. Loch soruyor, "Şuna ne dersin? İçimden geleni söyleyeceğim ve sonra belli bir soru soracağım. Sen de kalbinden gelen cevabı verirsin, öpüşürüz ve sonsuza dek mutlu yaşarız."

Her ne kadar şakayla karışık olsa da, her zaman yaptığı gibi beni rahatlatıyor, beni bilinmeyene karşı koruyor çünkü artık sürprizlerle pek aram olmadığını biliyor. Beni başka hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyor. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Sinirlerim yatıştı ve ellerimi önümde kavuşturdum. "Ben hazırım."

"Aferin kızıma." Kahretsin, dikkatimi nasıl çekeceğini biliyor. Bana elini uzatıyor ve ben de hiç tereddüt etmeden memnuniyetle elini tutuyorum. "Ekim ayındaki o rastgele Salı günü aşkı aramıyordum ama o beni yine de buldu. O günden sonra, daha iyisi için değişmiş bir adam oldum." Yere bakıyor, benim gibi tıkanmış gibi görünüyor. Gözleri benimkilere döndüğünde, "Yaşadıklarımızdan bir şey öğrendiysem, o da nasıl hissettiğimizi bildiğimiz zaman hayatımıza başlamak için beklemememiz gerektiğidir. Anda hareket etmeli, her günü en iyi şekilde değerlendirmeli ve tüm kapasitemizle sevmeliyiz. Benim için sen busun, Salı. Sen sevgisin. Sen hayatsın. Bana kocan ve sana da karım olma ayrıcalığını bahşedersen onur duyarım. Hayatımı seni sonsuza dek severek geçireceğime söz veriyorum. Benimle evlenir misin?"

Salı Céline Vivienne Schroder, ve beni yaşayan en mutlu adam yap?" Başını sallıyor ve sağ tarafa bakıyor. "Kardeşim alınmasın."

Başımı sallıyorum, kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Beni bükülmüş bacağının üzerine oturtuyor ve sonra her kızın kalbini hoplatan mavi kutuyu açıyor. "Loch," diye tekrar nefes alıyorum.

Dört C (renk, kesim, berraklık ve karat) hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranmak yalan olur. Elmasları severim ve bu muhteşem elmas beni hayal kırıklığına uğratmadı. Tabii o hiç hayal kırıklığına uğratmadı. "Bu bir evet mi?" diye fısıldıyor.

"Aman Tanrım, evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Seni çok seviyorum. Kabul etmem için yüzüğe ihtiyacın yoktu. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum." Kollarımı ona doladım ve bir daha asla bırakmak istemeyecek kadar sıkı sarıldım.

Kolları beni sarıyor, ayağa kalktığında beni aynı sıkılıkta tutuyor ve ben hala ona sarılıyorum. Ayak parmaklarım tekrar yere değdiğinde yüzüğü parmağıma takıyor. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum." diyorum.

Kıkırdıyor. "Bu beni piyasadan çekmekle aynı şey mi?" Onu öpüyorum. "Kesinlikle piyasadan çekildin."

Günün tüm iyi haberlerini kutlarken, ay ışığında sahilde yürüyüş yapmak için nişanlısını kaçırıyor. El ele tutuşurken, ayaklarımız kumda izler bırakırken, artık geçmişimi düşünmüyorum. Loch ve ben alışılmadık koşullar altında tanışmış olabiliriz ama bu trajediyi harika bir şeye dönüştürdüğümüz kesin. "Artık Loch Westcott'un bitmemiş işi değilim. Gevşek uçların hepsi bağlandı."

Ensesini kaşıyarak kıkırdıyor, tam olarak neyi kastettiğimi biliyor. "Bu konuda." Önümde durdu, hâlâ elimi tutuyordu. "Artık farklı bir insan olduğuma göre beşinci maddeyi savunabilir miyim?"

"Yalvarmaya gerek yok. Sadece takılıyorum zaten, ama sana bir şey söylemek istiyorum."

"Ne oldu?" diye soruyor, ay ışığı üzerimizde parlıyor ve gözlerine yansıyor.

Kalbim sıkışıyor ve boğazım duygularla düğümleniyor. "O gün kahve içmek için durmak yerine ofise dönmeyi tercih etseydin hayatımı hayal bile edemiyorum. Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Yanağımı okşayarak beni öpüyor ve sonra şöyle diyor: "Her şeyi yanlış anladın bebeğim. Sen beni kurtardın."

EPILOG

Loch

"On iki yıl, şartlı tahliye hak kazanmadan önce yedi yıl yatacaksın. Cinayete azmettirme suçu için şartlı tahliye seçeneği olmaksızın on beş yıl. Cezalar birbirini takip edecek. Şartlı tahliye sırasında veya hizmet sürenizin sonunda, önceden tasarlanmış, cinayete teşebbüs suçundan Fransa'da yargılanmak üzere iade edileceksiniz. Mahkeme ertelenmiştir."

Tokmak indiğinde Tuesday'in yanında durup kolumu beline doluyorum. "İyi misin?"

Mahkeme salonundan çıkarılırken bakışlarını Carter'a diktiğini görebiliyorum. O anda öyle hissettirmese de, dışarı çıkabileceğini bilmek, bu ceza ile bir kazançtır. O herif hücresinde çürürse de üzülmem.

Carter'ın emrini yerine getirmediği için suç ortağı daha hafif bir ceza aldı. Ancak kadının çalınan el çantası dokuz bin dolar değerindeydi, bu nedenle suçunu hafifletmek için suçunu kabul etti ve kiralık katil planının tüm ayrıntılarını anlattı. Şartlı tahliye hak kazanmadan önce üç yıl hapis yatacak.

"Ben iyiyim." Gözlerimin içine bakıyor. "Merak etme. Gerçekten iyiyim."

Ona sarıldım. Gözlerinde yalan görmüyorum. Rahatlamış görünüyor. Ben de rahatladım. Hepimiz rahatladık. "Süreci hızlandırmak için suçlamaları düşürmeleri işe yarıyor." Mahkeme salonundan çıkıp arkamızda ailelerimizle birlikte adliye merdivenlerinden iniyoruz. Bu basamakların bir yıl önce beni ona götüren basamaklar olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Grup kaldırımda durur, birlikte daire çizerler. Tuesday, "Artık bunu geride bırakabilir ve hayatımıza devam edebiliriz. Açlıktan ölüyorum. Fransa'ya gitmeden önce öğle yemeğine ne dersiniz?"

Kimse onu yıkıldığı için suçlayamaz. Travmatik bir yıl geçirmiş ve saldırıdan önce de kötü bir yıl geçirmiş gibi görünüyor. İçsel gücü

Onu bu kadar çekici bulmamın binlerce nedeninden biri. Bu benim müstakbel karım.

Tanıdığım en cesur kadın.

"NASIL HISSEDIYORSUN?" Noah aynada kravatıyla oynarken soruyor.

"İyiim."

Geri dönüyor. "Kahretsin, dostum, hiç gergin olur musun? Seni hiç gergin gördüğümü sanmıyorum. Bu normal değil."

"Büyük bir duruşmadan önceki gece ve karar okunmadan önce gergin olurum. Salı günü evleniyorum. Gergin olmamı gerektirecek bir şey yok." Kaldırdığım ağırlığın altında gıcırdayan deri koltuktan kalkıyorum ve törenin yapılacağı pencereden dışarı bakıyorum.

En küçük kardeşim on dakikadır kravatıyla uğraşıyor ve ben de ona neler olduğunu merak ediyorum. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Dürüst olmak gerekirse düğünler. Çok fazla beklenti var, özellikle de bekar kadınlar katıldığında. Herkes bu tür şeylerde aşkı arıyor. Bağlılıkla ilgili şeyleri de ekleyin - buket ve jartiyer fırlatmalar, danslar . . evet, düğünler bana göre değil."

Kütüphanenin kapısı açıldı ve Harbor bize katıldı. "Lark şimdi daha iyi. Sanırım yorgun ve kesinlikle aç. Eğer gecikeceksek," diyor, "ağaçlardan zeytin toplayıp yiyeceğini söylüyor."

Aynaya son bir kez bakıp bu kez kravatımı düzeltiyorum. "Zamanında gelmeliyiz."

"Tamam," diyor ve ensesini kaşırken kapıya doğru geri dönüyor. "Çabuk olacağım, ama sanırım yine de onu oyalayacak bir şeyler bulacağım."

Kapıyı açtığında Allison içeri bakıyor. "Hazır mısınız?" Harbor onun yanından geçer.

"Mükemmel zamanlama." Yanında Noah olduğu halde onunla birlikte koridorda yürüyorum. "Güzel görünüyorsun," diyorum onunla havadan sudan konuşarak, çünkü öyle. Allison, Tuesday'in en iyi arkadaşından daha fazlası oldu. Bizim evde sık sık takılıyor ve onu tanıdıkça benim için küçük bir kız kardeş gibi oldu.

Gerçek küçük kız kardeşimin nerede olduğunu merak ediyorum.

Allison, "Sen de fena sayılmazsın Westcott." diye cevap verir.

Arka kapılara ulaştığımızda ona dönüyorum çünkü bir süredir birkaç şey söylemek istiyordum ama fırsat bulamamıştım. Şimdi iyi bir zaman olduğunu hissediyorum. "Biliyor musun, sana hiç teşekkür etmedim."

"Ne için?" Buketi diğer eline geçiriyor ve ardından elbisesinin tüylerini topluyor.

"Tanıştığımız günden beri sorgusuz sualsiz kabul ettin."

"C seni seviyor. Bilmem gereken tek şey buydu." Benden uzaklaşarak Fransız kapılarının dışına baktı ve çenesini kaldırdı. "Daha fazla duygusal şeyler yapmayalım. Ağlamak makyajımı bozacak."

Başımı sallıyorum çünkü zaten söylenmişti. "Anlaştık." Yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başlıyor, ama ben ekliyorum, "Yalan söyledim."

Gözleri büyüyor, her zamankinden daha geniş. "Ne hakkında?"

"Duygusallaşmıyorum. Sen iyi bir arkadaşsın Allison. Sadece onun için değil, benim için de. Teşekkür ederim."

Gözlerini ovuşturmak için dönerken bana el sallıyor. "Evet, sorun değil," diye yanıtlıyor burnunu çekerek. "Şimdi kes şunu. C mükemmel bir düğünü hak ediyor, hüngür hüngür ağlayan bir misafir kalabalığını değil."

"İyi noktaya değindin." Kıkırdıyorum. "O nasıl?"

"O ..." Bakışları harika bir anıyı hatırlar gibi uzuyor. Bana tekrar baktığında gülümsemesi dudaklarına ulaşıyor. "O şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin, ama bu sadece elbisesi ve makyajı değil. İçinde parlayan ışıltı. Seninle evleneceği için çok heyecanlı ve sana Beyaz Atlı Prensini diyor."

"Hayatım boyunca onu bekledim." *Siktir*. Duygusallık bugün çok güçlü. Babam elimi sıkmak için yanıma geldi. "İyi görünüyorsun oğlum. Hazır mısın?"

Kucaklaşmak için yaklaştığında sırtını sıvazlıyor. "Çok hazırım."

Sessizce sırasını bekleyen annemin gözleri şimdiden yaşardı. "Bu mutlu bir olay," diyorum. "Ağlama, tamam mı?"

Yaklaşıyor. "Sen tam bir ana kuzusuydun ve küçükken hep benimle olmak zorundaydın." Harbor geri döndü ve onun ve Noah'nın arkamızdan kıkırdadığını duyabiliyorum. Onlara bir bakış atarak susturuyor. "İkiniz de farklı değildiniz."

Bana döndüğünde, sözlerinin ağırlığını hissediyorum. Yetişkin bir adam olmama ve yıllardır tek başıma olmama rağmen, bu hayatın farklı bir aşaması. Beni kendi ailemi kurmaya götürecek yeni bir macera. Diyor ki, "Sen benim küçük dostumdu. İlk çocuğumdu. Bana nasıl anne olunacağını öğrettin, Lochlan."

Gözünden bir damla yaş süzülene kadar kardeşlerimin kahkahaları dinmişti. Ona sarılıyorum, başı zar zor omzuma ulaşıyor. "Sorun yok anne. Ben her zaman senin oğlun olacağım."

"Senin için daha iyi bir eş bulamazdım," diyor arkasına yaslanarak. Yüzümü ellerinin arasında tutarak gülümsüyor. "Salı günü harika."

Öyle ama onların da onu sevdiğini duymak iyi hissettiriyor. Marina ve Lark koridorun sonundan geliyorlar. Lark, elinin tersini ağzına dayayarak Harbor'a yaslanıyor. "Ekmek için minnettarım ama şu aşamada koridorda ilerlemem gerekiyor, yoksa yine hasta olacağım."

Harbor smokininin iç cebinden bir şişe çıkarıp ona uzatıyor. Ağzımız açık kaldığında hemen "Zencefilli gazoz" dedi.

Ah. Kıkırdıyorum.

Marina, Allison'a bakarak Noah'yı da kendisiyle birlikte ön tarafa sürüklüyor. "Bence siz ikiniz birlikte olmalısınız. Yalnız olmaktan memnunum." Kapıları açıyor, başlıyor

kısa koridorda, ağaç dallarından sarkan olgunlaşmış zeytinler fon oluşturuyordu. Batan güneş nikâhımızı altın sarısı bir renge büründürdü. Günün daha güzel bir saatini, kendi deyimiyle altın saatini ya da yerini seçemezdi.

Allison ve Noah daha önce birçok kez tanışmışlar ama sanki ilk randevularıymış gibi birbirlerinin etrafında dolanıyorlar. Bu yüzden annem, Lark ve Harbor onlara katılmadan önce devam etmeleri için onları kapıdan kovuyor.

Annemle birlikte koridorda yürürken, Brady'nin yanındaki üçüncü sırada ve ailemin hemen arkasında oturan Hemşire Belinda'yı geçiyorum. Belinda'yı törene katılması için uçağa bindirmek yapılacak en doğru şeydi. Hayatımızda o kadar büyük bir rol oynadı ki ne Salı günü ne de ben onsuz bir tören hayal edebilirdik. Sonra mihraptaki yerimi aldım.

Sadece aile ve çok az sayıda arkadaş katıldığı için, düğün partisini oturtuyoruz, böylece onlar da törenin tadını çıkarabiliyorlar.

Samimi.

Büyülü.

Ve biz.

Bu muhteşem manzaradan daha fazlasını isteyemezdim.

Müzik değişiyor ve Tuesday koridorun sonunda beliriyor. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Her zaman öyleydi.

Onu çok iyi tamamlayan bir elbise giyiyor, tepeden oturuyor ve sonra kalçalarının üzerinden akıyor, daha yumuşak renk tonu cildinde çarpıcı, şatoya ve çevredeki korulara yakışan bir stil. Saçları arkadan toplanmışken ve telleri yüzüne zarifçe düşerken muhteşem görünüyor. Anne ve babasının yanında gözlerimin içine bakıyor ve bu bakışmada kahkaha, ışık, çocuklar ve sevgiyle dolu bir hayat görüyorum. Daha önce sahip olmayı hayal bile edemediğim bir gelecek görüyorum. *Hepsi onun sayesinde.*

Ben gelmiş geçmiş en şanslı piçim.

Bana doğru yürürken, buketini uzatırken ve ellerimi tutarken gözlerimiz birbirinden ayrılmıyor. Makyajının doğal görünmesi hoşuma gitti ve

kendisi gibi görünüyor. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, göğsünden yanaklarına doğru bir kızarıklık süzülüyor.

Karşılıklı ettiğimiz geleneksel yeminlerin ötesinde birkaç kelime söylemeyi tercih ettik. Gözlerinin içine bakarak şöyle diyorum: "Hayatta tesadüf diye bir şey yoktur ve bizi bir araya getiren şeyin kader olduğuna hiç şüphem yok. Tanıştığımız andan itibaren hayatımın her alanında iz bıraktın ve mutluluğun ne olduğuna dair gözlerimi açtın. Kim olduğumu değiştirdim. Senin için değil, senin sayende. Bana aşkın ne olduğunu ve hayatı yeniden sevmeyi öğrettin. Seni çok seviyorum ve sana layık bir eş olacağıma söz veriyorum." Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek devam ediyorum: "Céline Vivienne cennet hayatı demek. Bana verdiğin şey bu. Sonsuza dek bir olarak paylaşacağımız şey bu. Bu senin adın ve kim olduğun, ama sen her zaman benim Salı günüm olacaksın."

Allison ona bir mendil uzatıyor ve her iki gözünün kenarlarını sildikten sonra mendili ona geri vermeden önce bekliyor. Kızımı asla ağlarken görmek istemem ama bu gözyaşları sevinçle dolu ve hayatımızın en mutlu yıllarının başlangıcını işaret ediyor.

Nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bir keresinde benim geldiğimi hiç görmediğini söylemiştin. Ben de senin geldiğini hiç görmedim Loch Westcott ve sonra sen benim tüm hayatım oldun; kurtarıcım, dostum, desteğim, kahramanım ve şimdi de kocam. Hangi yaşamımda bu yaşamı seninle geçirecek kadar doğru bir şey yaptım bilmiyorum ama bu şans için her gün minnettar olacağım. Seni en kötü günlerinde seveceğime ve paylaştığımız iyi günlere değer vereceğime söz veriyorum. Seni çok seviyorum."

Güneş, ay ve yıldızlarla birlikte evrendeki tüm sevgi onun gözlerine yansıyor, gözlerime bakıyor ve sonra şöyle diyor: "O karmaşık kahve siparişinden asla pişman olmayacağım çünkü bana seninle tanışma fırsatı verdi. Ve bebeğim, beni hayal kırıklığına uğratmadın."

NOAH WESTCOTT'un kitabı 15 Mayıs'ta çıkıyor. Goodreads'e ekle:
[BURAYA TIKLAYIN](#)

**HARBOR WESTCOTT ile tanıştınız, Loch'un kardeşi. Şimdi sayfayı çevirerek
önsözü okuyabilirsiniz.**

AYRICA HOŞUNUZA GİDEBİLİR

Öneriler - *Asla Geldiğini Görmedim*'den sonra okumaktan keyif alacağınızı düşündüğüm üç kitap. Hepsi de kalbinizi yakalayacak ve hikaye boyunca taşıyacak tek başına kitaplar.

****Hayatım Üzerine Yemin Et'in bir örneğini okumak için sayfayı çevirin**

Kindle Unlimited'ta Okuyun ve Sesli Dinleyin

Hayatım Üzerine Yemin Ederim - Harbor'la Geldiğini Asla Görmedim'de tanıştınız. Şimdi kalbinizi kıracak ve iyileştirecek büyüleyici ve duygusal yolculuğu okuyun.

ŞİMDİ OKUYUN

Best I Ever Had - İki ruh ikizinin kendilerinden çalınan gelecekleri için verdikleri mücadelede kalbiniz tehlikeye, koltuğunuzun ucunda olacaksınız.

ŞİMDİ OKUYUN

We Were Once - Bir kez yeterli olmadığında, ayaklarınızı yerden kesecek bir ikinci şans romantizmi geliyor. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

ŞİMDİ OKUYUN

Telif Hakkı © 2022 S.L. Scott tarafından

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır

ISBN: 979-8-9861994-7-4

*Uyarılar için [web sitemi](#) ziyaret edin. Lütfen bu sayfanın spoiler içerdiğini unutmayın.

**Siz okyanusta bir damla değilsiniz;
bir damlanın içindeki tüm
okyanussunuz.**

~ Rumi

PROLOGUE

SAYISIZLIK çektiğim acıyı yeniyor ama bir sonraki aşamanın ölüm olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, daha fazla açık tutamayacak kadar yorgunum. *Çok yorgunum.* Enerjimi korumak için dinlenmem gerekiyor. Karanlık beni ele geçirirken nefesim boğazımda düğümleniyor. Duyduklarınıza rağmen, ruhunuza rehberlik edecek bir ışık yok.

Müzik var.

Bir melodi beni geri çağırırken nefesim geri geliyor. Gözlerimi bulutlarla dolu bir gökyüzüne ve güçlü rüzgârların iradesine boyun eğen ağaçlara açıyorum. Kökler üstümdeki uçurumun kenarından süzülürken, bir kuş alçak bir daldan ötüyor.

Kırılmış bir halde, kahverengi tüylü kuşun ve bana eşlik eden sarı maskesinin büyüüne kapılmış bir şekilde uzanıyorum. Sırıttıyorum ama geri gelen acıya dayanmak çok zor, bu yüzden saatlerce dinliyorum, kaderle randevumu bekliyorum.

Onun yerine bir ambulans geldi.

BÖLÜM 1

Liman Westcott

156 NUMARALI ODA.

14. sıra.

Koltuk 20.

Kafasının arkasını gördüğüm anda onu tanıyorum. *Tanımalıyım*. Şu anda olduğu gibi başının üstünde çekilmiş ve bükülmüş olsa bile, içinden geçen her ince kahverengi ve altın sarısı teli ezberleyecek kadar ona baktım.

Uzun ve kasvetli bir kıştan sonraki ilk ılık bahar günü ve panjurlardaki bir çatlaktan parlayan güneş ışığı gibi beni rahatsız eden anılardan güzel bir kurtuluş.

Ona doğru yürürken, ilk kez bu kadar yakın olduğumu fark ettim. Beş-üç, belki de iyi bir günde beş-dört yaşında, gerçi salonda onu ölçüp biçerken biraz daha kısa olduğunu tahmin edebilirdim.

Genellikle onu solmuş bir egzersiz pantolonu giymiş ve belinden sarkan bol bir tişört giymiş olarak görüyorum. Bugün, kalçalarının kabarıklığı üzerinde asılı duran kot pantolonun içinde çok iyi görünüyor ve kısaltılmış tişört şortun üst kısmına sürtünmeye cesaret edemiyor, belinin eğimini açıkta bırakıyor.

Gözlerinin ne renk olduğunu hep merak etmişimdir ama şimdi bir düşünceye dalmış gibi başını kaldırdığında bu ayrıcalığa sahip oldum. Marketin floresan ışıkları altında koyu kirpiklerinin gölgesine rağmen yeşil ve parlak. Spor ayakkabıları birkaç kez kaldırıma vurmuş, beyaz muşamba üzerinde hafif izler bırakan tabanlarındaki çiziklere ve siyah asfalt lekelerine bakılırsa.

Bacaklarının tonuna ve geçmişte seçtiği gardırobuna bakarak hep koşucu olabileceğini düşünmüşümdür. Çubuk gibi olmamaları ve kaslarının güçlü olması hoşuma gidiyor.

Göğüs erkeği *olmadığımdan* değil ama harika bir kıcı severim. *Onunki not edildi.*

Koridorda ondan uzaklaşıp raflardaki yiyeceklere göz gezdiriyorum. Burada ihtiyacım olan hiçbir şey yok, ama onun tatlı kokusu ve ona yakın olmak için duyduğum derin açlık beni daha da yakınlaştırıyor.

Ne yapıyorum ben?

Neden lanet bir aptal gibi davranıyorum?

Onu her zaman sınıfta görüyorum, en azından gittiğim günlerde. Ama hiçbir zaman onun arkadaşlığını arzulamadım, şimdiki gibi değil. Elbette, gözüme çarptı. Pek çok kızın dikkatini çeker. Ama o farklı... Varlığımın farkında olmamasına bakılırsa, sınıfın içinde -ve görünüşe göre dışında- varlığımdan habersiz gibi görünüyor.

Egom kırılğan değildir.

Mücadeleyi severim ama zaferin tadını da *severim*.

Hayatım çok uzun zamandır düz bir çizgide yürümekten sıkılmıştı. Bu kadın tam da aradığım dolambaçlı yol. *En azından bir ya da iki gece için.*

Herhalde bir erkek arkadaşı vardır, muhtemelen memleketi her neresiyse, mezun olduktan sonra dönmesini bekleyen bir ahmaktır. Biricik kızlarını Doğu Yakası'ndaki bir üniversiteye göndermek için her kuruşlarını biriktiren orta sınıf ebeveynlerinin, kilometre sayacı üçüncü kez devretmeden önce elli bin mil daha yapmış, elden düşme bir Subaru ile birlikte hikayesinin bir parçası olduğuna bahse girerim.

Ne büyüleyici bir hayatı olmalı.

Varsayımlarım ona iyilik yapmıyor ama hiçbir zaman bir pislik olmadığımı iddia etmedim. Bir papaz yardımcısı gibi görünürken kötülükleri dengelemekte hiç iyi değildim. Lucas gibi değil. Kuzenim muhtemelen mezarın ötesinde gülüyordur, ortaokul aşkıyla karşılaşan gergin bir ergen gibi davranmamı izliyordur.

Gülmüş olabilirdi ama kızlara asılmanın her zamanki yöntemim olmadığımı da biliyordu. . . Fırsat genellikle kendini gösterir ve önce beni vurur. Biz

adil seksin başını döndürmekte hiç zorlanmadı.

İmalarım ince değil. Ya elde edilmesi zoru oynuyor ya da elindeki Beans & Franks konservesi tarafından tamamen tüketiliyor. İkincisini varsayacağım ve çaba göstereceğim. "Sakın incinme," diyorum. En iyi işim değil, ama bir marketteyiz, bu yüzden çitanın zaten oldukça düşük olduğundan eminim. Bakışlarımı gömleğinin soluk pembe eteklerine kilitlediğimde, hareket ettiğinde teninde bir parlama oluyor. Ama bakışlarını tam zamanında yakalıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar göğsümden yukarı kaydığını görüyorum.

Başını yukarı kaldırarak sessizce beni inceliyor, düşüncelerini okumak zorlaşıyor. *Her şeyi berbat mı ettim?* Bana gün mü gösterecek yoksa dil mi çıkaracak... Bu kötü düşünceyi aklımdan çıkarmalı ya da bu tür bir oyundan hoşlanması için dua etmeye başlamalıyım. Omuzlarımı dikleştirdim, istenen diyet sodayı alıp yoluma devam etsem mi diye düşündüm.

Ama sonra dudaklarını gönülsüz bir gülümseme süslüyor. "Bu bir uyarı mı?" Gözleri hafifçe kısılrken kaşlarını çatıyor. "Tanışıyor muyuz?"

Ellerimi ceplerime sokup, tüm pakete bakıyorum. *Sevimli bir kız. Masum, etrafındaki tehlikeyi fark etmeyen bir av gibi.* Kalabalıkta göze çarpacağından emin değilim ama daha önce insanlarla dolu bir oditoryumda bile dikkatimi çekmişti.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Hatırlardım." Çok çabuk cevap veriyorum. Dikkatli olmazsam kartlarımı gösteririm ve önce onun düşüncelerini açıklamasını tercih ederim.

Yüz ifadesi gevşiyor, iltifatı içine çekiyor. "Demek öyle, ha?" "Kesinlikle. Seni asla unutmayacağım."

Gülüyor, sesi havada çınlıyor. "Çok çekici." Bakışları göğsümden aşağı kayıyor ve sanki çok daha ilginçmiş gibi kutuya geri dönüyor.

"Deniyorum."

İç çekerek, ben onun bakışlarına maruz kalmadan önce gözlerini h a f i f ç e deviriyor. "İçimden bir ses, bu konuda hiç çaba göstermene gerek olmadığını söylüyor."

kızlara."

Soğukkanlılığını bozacak gibi görünmüyor, sonunda bu kızla bir oyunum o l m a d ı ğ ı n ı fark ediyorum.

"Bu bir uyarıydı," diye cevap veriyorum tüm niyetimle.

"Senin için mi?" Her şeyi bilen bir sırıtışla küçük kutuyu kaldırıyor ve içimi görüyor. "Yoksa bu mu?"

Bu kız.

Hay

sikeyim.

Ne düşünüyordum ki? Sanki ayaklarıma kapanacakmış gibi günün ortasında bir benzin istasyonunda ona asıldım. *Ne bekliyordum ki, Tanrı aşkına?*

Onun ilgisine layık olduğuma inanacak kadar kibirliyim, bu yüzden gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Eğer akıllıysan."

"Akıllı olmazsam ne olur?" Sesi de bana kilitlenmiş gözleri gibi sabit.

Bana etkilendim diyebilirsiniz. Kız kendini savunabiliyor ama benden hoşlanıyor olabileceğini de düşünmeye başladım. "Yaralanabilirsiniz."

Bakışları kayıyor, bana tekrar bakmadan önce mağazanın arka köşesine doğru uzanıyor. "Bazen acı risk almaya değer." Vücudu bir tavırla doluyor, omuzları dikleşiyor ve çenesi yukarıda duruyor. "S e n c e de öyle değil mi?"

"Sanırım bu riske bağlı."

Dudağını ısırarak kendi kendine gülümsüyor ve tekrar elindeki kutuya bakıyor. "Muhtemelen haklısın, ama şansımı deneyeceğim."

Başparmağımı alt dudağıma sürterek, "Seni uyarmadığımı söyleme," diyorum.

"Merak etmeyin. Sonrasında oluşacak herhangi bir zarardan sorumlu tutulmayacaksınız." Gitmeye başlar ama birkaç adım ötede geri döner. "Fasulyelerden bahsediyoruz, değil mi? Bu bizim sevimli buluşmamız değil mi?"

Bu kız. *Hay sikeyim*. Tüm dikkatim onda ve hiç umurunda değil. "Sevimli bir buluşma nedir bilmiyorum."

"Filmlerde böyle tanışıyorlar." "Kim onlar?"

"Ana karakterler" diye yanıtlıyor, sanki herkes neden bahsettiğini biliyormuş gibi.

Ne demek istediğini anladığımda hala ona bakıyor, ne halattan bahsettiğimizi anlamaya çalışıyordum. "Filmleri çok seviyorsun, değil mi?"

"Öyleyim. Güzel bir kaçış."

"Neyden?"

"Hayat."

Bu bana verilen en dürüst cevaplardan biri olmalı ve daha önce hiç bu kadar anlaşıldığımı hissetmemiştim.

Böyle açık bir dürüstlikle, bu büyüleyici kadının neden hayattan kaçmaya ihtiyacı olduğunu öğrenmeye kararlıyım. "Anlıyorum." Gözleri benimkilere bakarken bir duraksama oluyor, sormadığı sorulara cevap arıyor gibi görünüyor.

Yapmak istediğim son şey, gaz kokusu altında kalbimi dökmek ya da gömmek için çok çalıştığım o yanımı göstermek. Bunu aşmam gerek. Hayatıma devam etmeliyim.

"Ne konuşmak istediğine karar verdik mi? Frank ve fasulye mi yoksa nasıl tanıştığımızı mı?"

"Açıkçası, kelime oyunu yapıyorum," diyor hafifçe gülerek, "emin değilim." Emin olmadığı tek konunun bu olduğuna dair bir his var içimde.

Tanrı aşkına, beni fasulyelerle yarıştırıyor. Beni ona yaklaştıracaksa yaparım. "Öğrenmeye ne dersin? Bunu tek başına yiyebilirsin ya da konserve et ve fasulyenin erdemli niteliklerini, mikrodalgada ısıtmadığımız bir şey için sevimli buluşmamıza karşı tartışabiliriz. Ne dersin?"

Utanmadan beni içine alıyor, gördüklerinden en ufak bir hoşnutsuzluk duymuyor gibi görünüyor, ama sonra "Ben iyiyim" diyor ve uzaklaşıyor.

Lanet olsun.

Yanlış oynadım. *Onunla yanlış oynadım.*

Ama bana sanki bir hesaplaşma görevindeymiş gibi geri dönmeye başladığında, onu etkilediğimi anladım. Sanırım doğru oynadım. Kutuyu kaldırıp havada sallıyor. "Peki bunu yalnız yiyeceğimi kim söyledi?" Meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor, kazanan noktayı attığını biliyor. Kasaya doğru ilerlerken spor ayakkabılarının lastik tabanları muşamba karolarda gıcırıyor.

Yaralı kalbimi kapatıyorum. Tamam, pek sayılmaz ama kaybetmekten nefret ediyorum. Kollarımı iki yana açarak, "Yani bu bir evet mi?" diye sordum.

Bana, sahip olabileceğimi düşündüğüm her türlü kurtuluş şansını gömen bir bakış fırlatarak, "Bu bir hayır" dedi.

Hepsini kazanamazsın derler ama benim rekorum şu ana kadar yenilmedi. Etrafıma bakıyorum, tanık olmadığına seviniyorum.

Neredeyse buraya geliş nedenimi unutarak Marina'nın sodasını aldım ve tezgâha yöneldim.

"Hey, nasılsın?" diye soruyor adam şu anki saplantıma. *O böyle biri mi?* Saplantılı mıyım yoksa büyülenmiş mi? Saplantıdan çok hayranlık tarafını tutabilirim, ki bu da takıntı sınırında. Gerçi son bir aydır onu sınıfta izleyişime bakılırsa, saplantı çok da uzak olmayabilir.

Parmaklarını kasanın tuşları üzerinde hızlıca şıkırdattıktan sonra yağcı gülümsemesiyle ona bakması hoşuma gitmiyor. Bir dirseğinin üzerine eğilip dudaklarını birbirine vuruyor. "İstersen bir saat içinde çıkıyorum..." Dilini şaklatarak devam ediyor: "Bilirsin işte. Tezgâhın arkasına geçmene bile izin veririm. Burada bir sürü oda var."

Ne oluyor lan? Yanına gittim, herifin suratına baktım. "Ne dedin sen?"

"Sen kendi işine bak evlat," diye tersliyor.

Çocuk mu? O ne? Benden birkaç yaş büyük mü? Çok sinirli.

Sanki savunmaya ihtiyacı olan benmişim gibi omzunu benimkinin önüne getiriyor. "Öncelikle, burada yeni olmalısın." Etkilenmediğimi ve çok eğlendiğimi söyleyemem. Kızda bir ısırık var.

"Perşembe günü başladım." diye cevap veriyor.

"İkincisi, bir daha benimle ya da herhangi bir kadınla bu şekilde konuşursan başka bir yerde iş aramaya başlarsın. TJ'in tezgâhında çalışan sürüngelemlerden hoşlanmadığımı biliyorum." Parasını tezgâha vuruyor. "Ve bilginiz olsun, ben onun 'lanet olası işiyim' ve soda ile fasulye için para üstümü istiyorum." Bana dönerek, "İyi misin, bebeğim?" diye ekledi.

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Evet, her şey yolunda, tatlı yanaklar." Öpmek için eğildim çünkü ben böyle bir şerefsizim, ama orta parmağını dudaklarıma bastırmasıyla karşılaştım.

Beni kotumun kemerinden çekiştirerek kendine yaklaştırıyor, vücutlarımız birbirine bastırıyor ve fısıldıyor, "Bunu sonraya sakla. Yalnız kaldığımızda."

Hay sikeyim. Sanırım aşık oldum.

Para üstü tezgâha çarpıyor, yirmi üç sentin tamamı. Avucunun içine kaydırıyor, bahşiş kavanozunu atlıyor, fasulye kutusunu tezgahından alıp kapıya doğru yürümeden önce.

Tam dışarı çıkarken kapı kapandı ve ben de "Sanırım o adamla arkadaş değilsin?" dedim.

Kendimizi girişten uzaklaştırırken kahkahayı patlatıyor.

Bana bakıp sırtıyor. "Öyle olduğumuzu söyleyemem."

Boşta kalan elimi cebime sokuyorum ve ona sanki bakkalın içindeki kızıdan tamamen farklı birini görüyormuşum gibi bakıyorum. "Böyle şeylerle uğraşmak zorunda olman çok kötü."

"Kız olmanın bir parçası." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmeye çalıştı. Bu bir şeydi ve onun lanet suratını yumruklamak istememe neden oldu.

Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem olmasa da, gücüne karışmış bir kırılganlık göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Haddini aştı," diyorum sesimi aramızda alçak tutarak.

"Olan oldu." Geri çekilmeye başladı. "Sodanın tadını çıkar."

Soda bana arabada oturmuş beni bekleyen Marina'yı hatırlatıyor. Renkli camın arkasından silüetini zar zor seçebiliyorum, ama umarım beni hiç seçemez, yoksa her büyük tatil yemeğinde yemek masasında bunu duyacağım ve daha fazlası.

"Hey," diyorum sadece önümdeki güzelliğe. "Gazoz için sana borçluyum."

"Ben ısmarlıyorum." Omuzları bir kalkıp bir iniyor, sonra da binanın köşesine yaklaşırken sırtını dönüyor.

Peşinden gitmiyorum ama son bir çaba gösteriyorum. "Gerçekten, sana biraz para vereyim."

Omzunun üzerinden geriye bakarak başını sallıyor. "Sadece bir soda. Önemli bir şey değil."

"Ama ..."

"Gerçekten. Sorun değil," diye cevap veriyor, yarım yamalak benzin istasyonunun tentesinin altında durarak. Güçlü benzin kokusu ve yerdeki yağ tabakaları bile onu daha az güzel yapmıyor.

Bir adım daha atarak aradaki mesafeyi yarı yarıya kapattım ve ona kendi kararlarını vermesi için yeterli mesafeyi bıraktım. "Tamam, para yok ama bir ara akşam yemeğine ne dersin?"

Dudaklarının köşeleri eğlencesini destekleyecek kadar eğimli ama gözleri benim için parıldayan bir ilgi ışıltısını ortaya çıkarıyor. Nefesim ona muhteşem olduğunu söylemekle, getirdiğim beladan uzak durmasını hatırlatmak arasında bir yerde sıkışıp kalıyor.

"Adımı bile bilmiyorsun ve bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Ses tonunda ya da duruşundaki rahatlıktan dolayı alınganlık yok.

Tam bir pislik olmadığımı kanıtlamam için bana verdiği bu fırsatı değerlendirmeliyim. Elimi uzatarak, "Beni tanıyanlar bana

Liman. Siz de aynısını yapabilirsiniz."

Biraz daha yaklaşıyor, yakınlığının sıcaklığı bana ulaşıyor. Elini elime sürdüğünde, dudakları ayrılırken göğsü yükseliyor. "Artık arkadaş mıyız, Harbor?"

Aklımdan tek bir PG imgesi bile geçmediğine göre, aklımdaki şey arkadaşlar değil. Bugünlerde kimseyle arkadaş değilim ama o bir istisna yapmaya değer olabilir. "Duruma göre değişir."

Açık sözlülüğümün onu neden rahatlattığından emin değilim, ama gülümsemesi sadece merakını ortaya koyuyor. Muhtemelen kaçmalı, beni bir saniye bile düşünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde benden uzaklaşmalı. "Neye göre değişir?"

"Sonra ne olacak?"

Gülüyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Gitmem gerekiyor, sanırım kararı kadere bırakacağız."

Az önce kapattığımız mesafe açılırken kollarımı iki yana açıyorum. "Bana adını söylemeyecek misin?" Neredeyse iki yüz öğrenciden oluşan bir sınıfta, onun adı yakalayamadığım birkaç şeyden biri. Bunu düzeltmeyi umuyordum.

Öğleden sonra güneşi onun üzerinde parlıyor. "Böylesi daha eğlenceli değil mi?"

"Eğlence öznedir." Omuzları kahkahalarla sarsılarak arkasını döndüğünde onu izliyorum. "Ama ben de katılacağım." *Onu sınıfta göreceğimi bilmeme yardımcı oluyor.*

Arkasına bakarak, "Yapacağından hiç şüphem yoktu,"

diyor. "Hiç şüphen var mı?"

"Her zaman. Görüşürüz, Harbor." Köşede kaybolmadan önce bana küçük bir el sallıyor.

Onu takip edip numarasını isteyebilirdim ama aynı kızdan iki kez reddedilmek bir gün için yeterli. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp yüzüğü parmağımın etrafında döndürüyorum. Her neyse, o haklı. Böylesi daha eğlenceli. Pazartesi günü beni görene kadar bekle.

Gurur ve neşe kaynağım olan Ghibli Modena'ya doğru yürüyorum ve arabanın kapısını açıyorum. Marina sormadan önce tam olarak binecek zamanım olmadı.

bu kadar uzun mu? Beklerken susuzluktan öleceğimi sandım."

"Gözlerin sürekli o ekrana yapışık olduğu için fark edeceğini düşünmemiştim."

"Tamam baba," diyor derin ve alaycı bir sesle.

Gazozu uzatırken ona bakıyorum, bir gün, eğer henüz yapmadıysa, ona oradaki adam gibi davranacak pisliklerle karşılaşacağını biliyorum. Bu şimdi yapılacak bir konuşma değil, ama yakında yapmamız gereken bir konuşma. "Bir daha asla bu istasyona gitme."

Kısa bir süre başını kaldırıyor, gözleri arkamdaki binaya bakıyor. "Ew. Ben zaten yapmazdım." *Güzel*. "Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

Doğru, burası her zamanki mağazam ya da benzin istasyonum değil ama şehir merkezine yakın olduğu için dolambaçlı yoldan geldim. Küçük kız kardeşimin saçını karıştırmak için uzandım ama beni engelledi. "Bir şey değil, bu arada."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor elimi iterek. "Sıra uzun mu?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, on altı yaşındaki kızların işlerine geldiğinde acımasız olabildiklerini ilk elden biliyorum.

Elimden geldiğince rahat davranarak Maserati'yi çalıştırıyorum. Daha caddeye çıkmadan "En azından numarasını aldın mı?" diye sordu.

Kız kardeşimin duyması gereken son şey, harika bacakları, daha da iyi bir kıcı ve bir geceliğine işgal etmekten çekinmeyeceğim bir ağzı olan bir kadına nasıl asıldığımdır. *Ve sonra reddedildim*. "Bunu gördün mü?"

En azından kahkahalarını saklayacak kadar kibar... *ta ki saklayamayana kadar*.

"Herkes gördü."

"Bunu ben istemedim." *Yalan değil*.

Bana doğru döndüğünde telefonu artık arabadaki en az ilgi çeken şeydi. "Neden olmasın? Tüm bu flörtün boşa gitmesine izin vermek utanç verici görünüyor."

"Eh," diyorum, "sanırım kararı kadere bırakacağım." "Eğer kadere bırakırsan, ruh eşinle tanışmış olursun."

Ses tonundaki ciddiyeti duyunca şaşıırarak kız kardeşime bakıyorum.
"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü flört eden tek kişi sen değildin."

Bakışlarımı önümdeki yola çeviriyorum ama yüzümdeki aptal sırıtışı durdurmak mümkün değil. Az önce karşılaştığım muhteşem kız konusunda hiçbir şeyden emin değilim ama beni kendisi ve bu ana karakter meselesi hakkında düşünmeye itti.

Kadere inanmıyor olabilirim ama kendime inanıyorum. Acaba onun hikâyesinin kahramanı olmak için ne gerekiyor?

Hayatım Üzerine Yemin Et'i okumaya devam edin: [BURAYA TIKLAYIN](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayeyi hayata geçirmeme yardımcı olmak için yorulmak bilmeden çalışan bir ekibim var. Bu inanılmaz profesyonellere çok teşekkür ederim:

Brittni Van, İçerik Düzenleme, Overbooked Yazar

Hizmetleri Jenny Sims, Metin Düzenleme, Editing4Indies

Kristen Johnson, Düzeltmen

Kapak Tasarımı: RBA Designs

Fotoğrafçı: Andrew Gleason

Model: Trey Baxter

Arka Resim: Depositphotos - CMfotoworks

Omurga Görüntüsü: Depositphotos - Exile7

Erin Spencer ve One Night Stand Studios bu muhteşem sesli kitabı hazırladıkları için. Seslendiren Ava Erickson ve Chris Brinkley.

Muhteşem Rockin' Okuyucularıma teşekkür ederim!

Alexis Alexandris-Bernreuter, Alicia Reed, Ami Lukinchuk, Andrea Johnston, Andrea Rott, Andrea Werner, Angela DeMarco, Ann Goubert, Ann Jones, Anna Fay, Anne Milne, Astevia Carrera, Becky Wise, Christina Hawes, Crystal Cordova, Danielle Wormald, Dimaris Rossy, Elizabeth Breese, Erin Morton, Heather Pollack, Jami Birnbaum, Jennifer DeJong, Jennifer Miller, Jennifer Orton, Judy Lattin, Juli Huber Hall, Kari Hansen, Kasey Mccarthy, Kelli Miller, Kelly Drudy, Kendra Parker, Kristen Johnson, Kristy Odom, Lana Berry, Leticia Teixeira, Lisa Dols, Lissete Aberg, Liz Mondaine, Liz Thompson, Lulu Dumonceaux, Lynn Miller,

Lynsey Johnson, MaryLee Huerta, Melissa Corson-Rife, Mirele Dourado Pauly, Nicole Westmoreland, Patricia Rohrs, Paulette Hess, Phuong Richardson, Rebecca Andrýsková, Rebecca Fairest Reviews, Rhonda Ziglar, Roxane Leblanc, Sarah Jones, Stacie Christensen, Stephanie O'Rourke, Teri Ann C., Traci Brannon, Trish Sutherland, Vidhi Mehta, Viorela Ivan Lisaru.

Sadece akranım değil, aynı zamanda arkadaşım olan dostlarıma. Size tapıyorum! Adriana, Andrea, Heather, Kerri ve Lynsey.

Kocam ve oğullarım, annem, kız kardeşim ve yeğenim - sizi seviyorum!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.